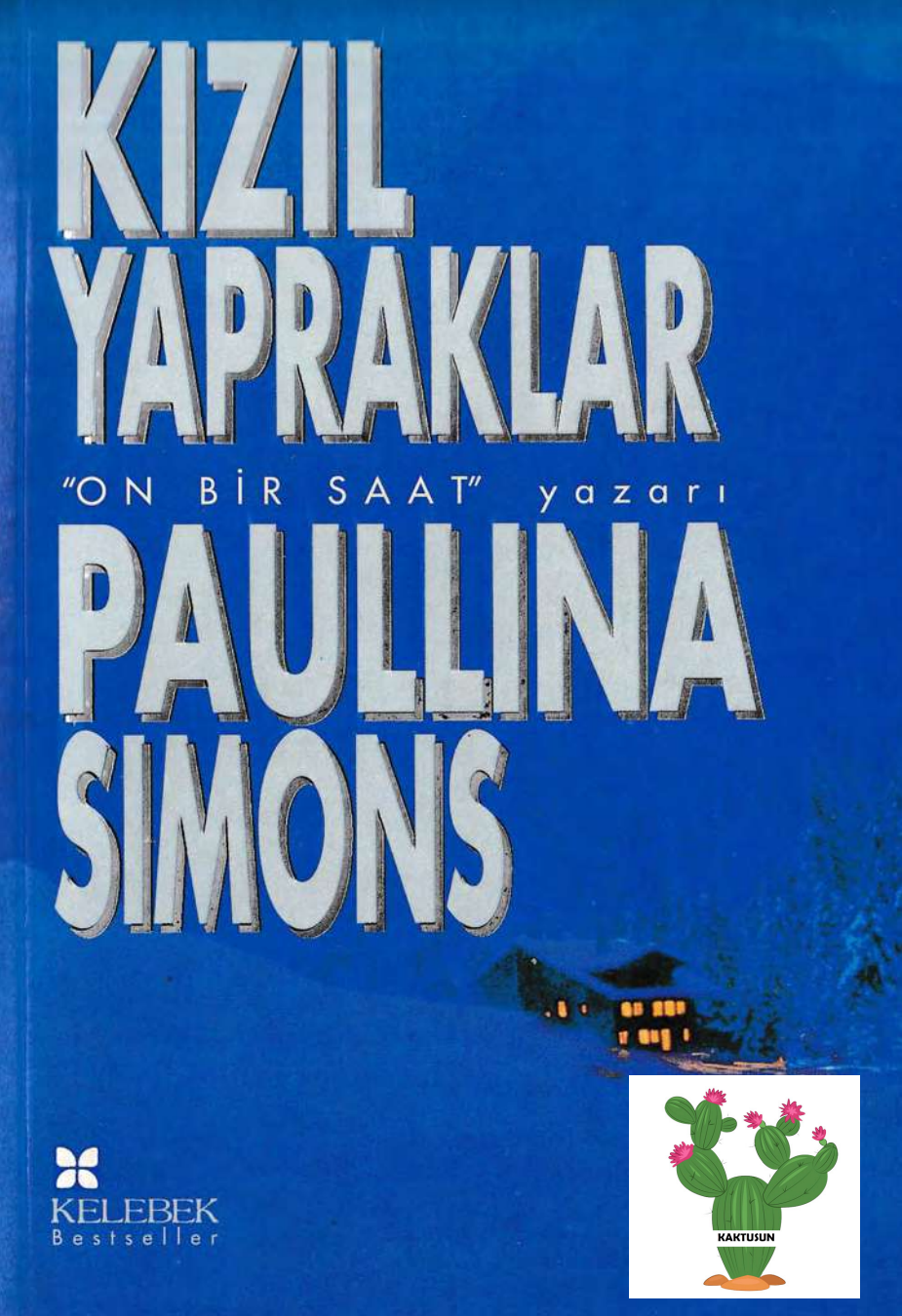
KIZIL YAPRAKLAR

"ON BİR SAAT" yazarı

PAULLINA SIMONS

KELEBEK
Bestseller

KELEBEK
Bestseller

New England'daki üniversite kampüsünde karlar arasında bir kız öğrencinin donmuş cesedi bulunduğunda yakın arkadaşları bile daha henüz onun kaybolduğunu kimseye haber vermemişti.

Olayı soruşturan Detektif Spencer O'Malley kısa bir süre sonra genç kızın grup arkadaşları olan Jim, Conni, Albert ve Kristina'nın tuhaf yaşantısına girer.

Onların dünyasına yabancı olsa da O'Malley kurbanla arasında bir yakınlık olduğunu hissediyordu. Kızın ölümüyle birlikte ortaya çıkan karmaşık ve gizemli yaşamı şaşırtıcı sırları da içinde barındırıyordu.

Gerilim dolu, klostrofobi duygusunu hakkıyla veren sürükleyeci bir roman olan KIZIL YAPRAKLAR, Paullina Simons'ı çağdaş yazarlar arasında en ön sıraya yerleştiriyor.

ISBN 975-7736-84-4
9 789757 736844

PAULLINA SIMONS

KIZIL YAPRAKLAR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KIZIL YAPRAKLAR

PAULLINA SIMONS

KELEBEK
Bestseller

AB KİTAPÇILIK VE DAĞITIMCILIK LTD. ŞTİ

KELEBEK-BESTSELLER

red leaves
adlı ingilizce baskısından
dilimize çeviren: pınar küçükaras
redaksiyon: ergül karakaya
kapak tasarımı: fatma bozkurt
kapak filmi: oluşur grafik - iklime öztürk
kapak baskı: seçil ofset
dizgi: nilgün baysal
montaj: iteka
iç baskı ve cilt: eko matbaacılık tesisleri
1.baskı: temmuz 2001

ISBN 975-7736-84-4

bu kitabın türkiye' deki yayın hakları
kesim telif hakları ajansı aracılığıyla
ab kitapçılık tarafından satın alınmıştır.

ab kitapçılık ve dağıtımcılık ltd. şti
cağaloğlu yokuşu evren han no 33 kat 234440 cağaloğlu-istanbul
tel 512 97 42 - 526 84 40 fax 512 91 33
WEB: www.kelebekyayinlari.com - E. POSTA: post@kelebekyayinlari.com

Long Island Sound'ın deniz havasıyla, dökülmüş yaprakların toprak kokusuna karıştığı yerde, Greenwich Point Park'ta, iki çocuk, bir zamanlar şato olan yapının merdivenlerini çıkıyorlardı. Yapayalnızdılar.

Merdivenlere gelmeden önce park görevlisinin yanından geçmişlerdi. Adamın onları tanıdığı belliydi; gülümseyerek çocuklara el sallamıştı. Park kocamandı ve ulaşmak istedikleri yere kadar daha çok yolları vardı ama güneş parlıyordu ve hava hâlâ ılıktı. Kızın elinde kırmızı-beyaz bir torba, oğlanın elindeyse beyzbol şapkası ve bir uçurtma vardı. Koyun batı bölümünden dolaşıp, kumsalın yakınında bir piknik masası buldular. Kız hemen ayakkabılarını çıkartıp çakıllar üstünde yürümek istedi ama oğlan, "Hayır," dedi; önce karnını doyurmak istiyordu. Kız içini çekerek masaya oturdu. Yemek yediler. Kız da mızmızlanmayı bıraktı; orada olmak ona mutluluk veriyordu.

Hemen ardından beyaz keten ayakkabılarını çıkarıp ayağa kalktı, sevinçle denize doğru yürüdü. Çakılların çoğu kaygan yosunla kaplıydı ama umursamadı. Kumsala dağılmış midyelerin bazılarını toplayıp inceledi. Babasının sözünü hatırladığından, açılmış olanları attı; "Açık midyeler ölüdür ve bir işe yaramazlar." Kapalı siyah kabuklu olanları torbaya doldurdu. Oğlan birkaç tane yengeç getirdi, onları da torbaya attı.

On beş dakika boyunca, denizdeki karartıların dalga mı, susamuru mu olduğunu anlamak için gözlerini denize dikip öylece kaldılar. Kız susamuru deyince oğlan güldü. "Dalga bunlar, sadece dalga." Kız kabul etmedi. Siyahtılar ve suya dalıp çıkıyor gibi görünüyorlardı. Belki haklıdır, diye düşündü ama haklı olmasını istemiyordu. Zaten her zaman haklı...

I

SİYAH BOTLAR

En güçlü dürtümüze,
içimizdeki zorbaya, yalnızca
mantık değil, vicdan da
boyun eğer.

– Friedrich Nietzsche

1. BÖLÜM

Pazar

Dört arkadaş ikiye iki basketbol oynamaya başlayalı sadece birkaç dakika geçmesine rağmen Kristina Kim şimdiden sırılsıklam olmuştu... Mola isteyerek havlusuna uzandı. Hakem Frankie Absalom ve Kristina'nın Labrador cinsi av köpeği Aristo merakla, gözlerini ona diktiler. Yüzünü silerken, "Birdenbire ter bastı, tamam mı," dedi.

Paltosu ve kayak başlığına rağmen battaniyeye sarınmış oturan Frankie, "Ne o? Formsuz musun?" diye dalga geçti. Aristo soğuk havada buharlar çıkartarak soluyordu. Pazar öğleden sonrası maçlarında yerinden kıpırdaması yasaktı ve o da öyle yaptı. Ama yinede köpeklere yaraşan bir başkaldırıyı da eksik etmedi; hızla kuyruğunu sallıyordu.

Jim Shaw, Conni Tobias ve Albert Maplethorpe, Kristina'nın yanına geldiler. Kristina sırt çantasından bir şişe su çıkarıp yüzüne dökerek serinlemeye çalıştı. Dondurucu bir kasım günüydü ama yine de vücudunu ateş basıyordu.

Jim, "Neyin var Krissy, iyi misin?" diye sordu Kristina'nın boynunu ovarken.

"Hadi, hadi. Ne yapıyorsunuz? Zaman çalmak için oyalanıyor musunuz yoksa?" Albert sabırsızca söyleniyordu.

Kristina zamanın hızla akıp gitmesini, Peter Christian'ın Taverması'nda Howard Kim'le buluşacağı âna, saat bire kadar, da-

kikaların uçmasını ve öğlen yemeğinin çabucak bitmesini istiyordu. Howard'la yemek yemek onun için o kadar endişe vericiydi ki başka bir şey düşünemiyordu.

Albert'ın sızlanmasını görmezden gelerek Frankie'ye, "Formsuzum," dedi Kristina. "Sezon gelecek cumartesi başlıyor ve ben bir felaketim." Jim hâlâ boynunu ovuyordu.

Conni, "Hayır," dedi. "Sen iyisin. Dün çok iyiydin."

Kristina kimsenin kıpkırmızı olmuş yüzünü fark etmemesini dilerken umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sadece bir gösteri maçıydı."

"Krissy, kırk yedi sayı yaptın."

"Evet evet biliyorum ama Cornell gününde değildi."

"Bunu nasıl anlarlar bilmiyorum," dedi Jim, Kristina'nın omuzlarına masaj yaparken.

"Frankie saat kaç?" diye sordu Kristina.

"On ikiyi yedi geçiyor."

"Hadi çocuklar oynayalım. Takımlar?"

İlk maç çiftler arasında oynanırdı hep. Albert'la Conni, Kristina'yla Jim'e karşı.

Sırtına dokunurken, "İyi misin tatlım?" diye sordu Jim. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle Jim'in soğuk yanağını okşadı. "Bir şey yok. Sadece cehennem gibi yanıyorum."

Conni titreyerek, "Evet ben de terden öldüm," dedi. Connie'ye bakarken Kristina gülümsüyordu; benimle dalga geçiyor, diye düşündü. Conni gülümsemesine karşılık vermedi. Kristina dudağını ısırdı. Albert'la Conni'ye dönerek "Mazerete ihtiyacınız var mı çocuklar?" diye sordu.

Neredeyse alay ederek dudak büktüler. Albert, "Mazeretinin de senin de cehenneme kadar yolunuz var. Saçlarını açarsan mazeretimiz olur. Ayrıca, biz kazanacağız," dedi. Conni hiçbir şey söylemedi.

Yirmiye on altı kaybettiler.

Kristina uzun boylu ve uzun bacaklı bir kızdı. Her zaman yüzüne dökülen ve beline kadar inen simsiyah saçları vardı. Saçlarını toplamaktan hoşlanmazdı. Öbür takımın dikkatini da-

ğıttığı için Ivy Ligi play-off'larında saçlarını bağlamaya zorlanmıştı. O da söyleneni yapmıştı ama daha oyunun sonuna gelmeden saçları yine yüzünü kaplardı.

Ama Webster Caddesi'ndeki ya da Dartmouth öğrencilerinin deyişiyle en önemsiz okul kulüplerinden biri olan Frankie'nin Phi Beta Epsilon'unun bahçesinde oynarken asla saçını toplamazdı. Eski ve ağı olmayan bir potada oynamalarına da aldırmazdı. İkiye iki oynamak çok iyi bir antrenmandı. Daha hızlı oynamasını sağlıyordu.

Bugün elleri terliyor, bir türlü topa hâkim olamıyordu. 1.65'lik Conni bile ondan top çalıyordu. Kristina topu arkasında bir elinden diğerine geçirmeye çalıştıysa da beceremedi ve Conni ile Albert topu kapıp sayı yaptılar. Kristina'ya güldüler ne var ki onun aklı Howard'daydı, arkadaşlarını ne duydu ne gördü. Dördünün arasındaki en iyi oyuncu olmasına rağmen bugün tüm yeteneklerini yitirmiş gibiydi.

Her başarılı atışın ardından Kristina, Jim'in ellerine vururken parmaklarını onunkilere kenetledi. Jim bunu yapmasına izin verdi ama Kristina onun ellerini bıraktığı anda o da kızın ellerini bıraktı.

Kristina basketbol oynarken sakız çiğnerdi. Bir keresinde ayaklarının üstüne sertçe inip, dilini ısırmış, sakızla beraber biraz da kan tükürmüştü.

Frankie bir kâğıdın üstüne skoru kaydediyor ve faullere karar veriyordu. Bacaklarını göğsüne çekmiş kulaklarını örten kayak başlığıyla battaniyeye sarınmıştı. O da sakız çiğniyordu.

Frankie'ye döndüklerinde Kristina yine saati sordu.

"En son sorduğundan beri on beş dakika geçti," dedi Frankie. "Biliyorum çünkü her oyun on beş dakika sürüyor. Acelen mi var?"

"Hayır, yok. Hadi oynayalım."

"Biraz nefes aldır bize. Beş dakika." Conni huysuzca söyleniyordu.

"Hayır, tam havamdayım. Takımlar?"

Conni, Kristina'ya baktı. "Bilmem ki Krissy. Genelde Al-

bert'la ben size yenildikten sonra ne yapardık?"

"Oğlanlara karşı oynamaya ne dersin?"

"İşte bu iyi fikir."

Kristina huysuzluğu yüzünden Conni'nin kendisiyle alay etmesine ve sinirlerini bozmasına izin vermeyecekti. "Güzel. Siz erkekler, mazerete ihtiyacınız var mı?" Aslında Conni onun mazeretiydi ama Kristina asla içinden geçeni söylemeyecekti.

Jim hafifçe bir omuz vurup Kristina'yı basket potasının altına itti. Yanağından hafifçe öperken, "Bu maç için içimde iyi bir his var," dedi. Kristina yüzünü ona çevirip dudağından öpmeye çalıştı ama Jim, ilgisiz bir tavırla uzaklaştı.

Dün gece yüzünden sinirli, diye düşündü Kristina. Neyse sonra...

Oyunun sonunda Kristina'yla Conni, Albert'la Jim'i on sekize on altı yendiler. "Hey çocuklar çok yaklaşmıştınız." Kristina onlarla açıkça alay ediyordu. Jim'in oyunu çok kötüydü. Maç boyunca her zamankinden daha yavaş koşmuştu, pasları biraz aşağıdandı ve Kristina'dan hiç top çalmamış ya da onu bloke etmeye çalışmamıştı. Kristina neredeyse Jim'in oyun boyunca dişlerini gıcırdattığına yemin edebilirdi ama bunun kendi kuruntusu olduğuna karar verdi. Yine de, iyi ama ondan her top çalışımda çenesinden gelen o ses de neydi, diye düşünmekten kendini alamadı.

"Hiç bize hava atmaya kalkma Miss Ivy," dedi Jim. "Buradaki işimizi bitirip bir mil koşalım o zaman kimin kime yaklaştığını görürüz."

Kristina aralıksız dört mil bile koşabileceğini düşündü. Saat kaç? Saat kaç?

"Saat kaç Frankie?"

Frankie istifini bozmadan Kristina'ya saatini verdi. On iki kırk üç. Kristina terden sırılsıklamdı. On yedi dakika daha.

On beş dakikada Kristina'yla Albert, Conni'yle Jim'i kırka sekiz yendiler. Kristina, genelde üstüne pek gitmediği Conni'yi bile bloke etti ve her topun peşine düştü. Sanki hızla koşmak zamanın hızlı geçmesini sağlayacakmış gibi.

Zorlukla nefes alırken, "İyi maçtı," dedi.

Conni, "Aslında bu oyunu oynamaktansa seyretmeyi tercih ederim, mesela Krissy'nin Crimson'ı ezip geçtiğini seyretmeyi."

"Evet ama sen de iyi bir sporcusun ve önemli olan tek şey bu," dedi Kristina.

Kristina'ya gözlerini dikip, "Öyle mi?" diye sordu Conni. "Önemli olan tek şey benim iyi bir sporcu olmam mı?"

Kristina ifadesiz bir yüzle konuştu. "Tabii ki."

Albert araya girip, "Hayır," dedikten sonra kolunu Conni'nin omzuna atıp hınzırca gülümseyerek konuşmaya devam etti. "Önemli olan bir sürü şey daha var." Conni güldü ve Kristina'ya sataşmayı bıraktı. O da sırt çantasını omuzladı. "Sonra görüşürüz."

Conni, "Bekle," diye seslendi ardından.

Kristina'ya yaklaşıp sesini alçaltarak, "Bana şey konusunda biliyorsun ya şey.. yardım edeceğini sanıyordum." Gözüyle Albert'ı işaret ediyordu.

"Tabii ya, pasta," diye fısıldadı Kristina.

"Şşşt."

"Özür dilerim," Kristina fısıldamaya çalıştı ama içindeki ses o kadar yüksekti ki Conni'ye ne söylediğini zor duyuyordu. "Gitmeliyim." İçindeki ses artık haykırıyordu. "Sonra yardıma gelirim, tamam mı?"

"Kristina, fındıklar, kestaneler hepsi ezilecek. Hem de iyice ezilecek sonra dondurulacak, tek başıma sonsuza kadar sürer. Lütfen hadi."

Conni'nin kulağına eğilip, "Sana bunun hakkında bir şey söylemem gerek..." dediği anda Jim'le Albert yanlarına geldi ve Kristina, Albert'ın fındıktan ve özellikle kestaneden nefret ettiğini söyleyemedi.

"Ne kaynatıyorsunuz burada?"

"Hiçbir şey," dedi Kristina çabucak.

Conni omuz silkti, Jim güldü, Kristina da uzaklaşmaya çalıştı. "Hadi sonra görüşürüz," derken Albert'la göz göze geldi. Gözlerini kaçırdı. Alnını silerek uzaklaştı.

"Beklesene!" diye bağırdı Jim, Kristina'ya. "Hey!" Webster Caddesi'nden, çıplak ağaçların çevrelediği Kuzey Caddesi'ne kadar konuşmadan yürüdüler. Alfa-Beta-Gamma Kulübü'nün bahçesinde bir grup öğrenci Şükran Günü hazırlığı yapıyordu.

Kristina ne kadar hızlı yürüdüğünü Jim'in fark etmemesini ve önceki gece nerede olduğunu sormamasını umuyordu. Bunları yapmadı ama yerine daha beter bir şey yaptı. "Yemek yiyelim mi?"

"Yemek mi?" Kristina şaşırmıştı. Her hafta yaptıkları basket maçlarının ardından, Jim'e görünmeden kaybolup gitmeyi tabii ki beklemiyordu ama Jim'le çıktığı üç yıl boyunca ona Howard'dan hiç söz etmemişti. Ve şimdi hayatında yeni bir sayfaya başlamak üzereyken de anlatmaya hiç niyeti yoktu. Kuzey Caddesi'nin sonundan sağa döndüler.

"Jim, dergi için ölüm cezasıyla ilgili makaleyi bitirmek zorundayım. Zaten çok geç kaldım."

Yürümeye devam ederken Kristina'nın boynunu okşadı. "Daha zamanın var."

"Dün öyle demiyordun ama."

"Dün mü? Dün seni hiç görmedim Kristina." Kristina kıpkırmızı oldu.

"Evet gördün. Dün sabah."

Jim başını salladı. "Hayır, ne dün sabah, ne de dün gece."

Kristina içini çekmemeye çalıştı ama nefesi birden kuru ve gergin dudaklarının arasından içeri kaçıverdi. "Haa evet. Dün gece Kızıl Yapraklar Evi'ndeydim."

"Kızıl Yapraklar mı? Ne zamandır cumartesi geceleri de çalıştırıyorlar seni orada?"

Kızıl Yapraklar, Kristina'nın okuldaki ilk yılından beri çalıştığı, hamile genç kızlar için kurulmuş bir vakıf eviydi.

"Genelde çalıştırmıyorlar ama Evelyn'i biliyorsun."

"Evet Evelyn'i biliyorum. Ona ne olmuş?"

"Karnı burnunda."

"Öyle mi? Bu Kızıl Yapraklar Evi için pek de garipsenecek bir durum değil."

"Ve moralmen çökmüş durumda," Kristina neredeyse hiç duraksamadan sözlerini sürdürdü. "Bana ihtiyacı vardı, ben de geceyi yanında geçirdim."

"Geceyi yanında mı geçirdin?"

"Elbette. Daha önce de orada sabahlamıştım."

"Evet, tabii ya."

Sesi hâlâ kuşku doluydu ama yüzüne rahatlamış bir ifade yerleşti. Kristina gülerek, "Tanrım, sanki sana piyango vurduğunu söylemişim gibi görünüyorsun," dedi ve adımlarını yavaşlatmadan saçlarını düzeltti.

"Hayır," dedi Jim kayıtsız görünmeye çalışırken. "Bu ondan bile iyi."

Kristina sinirden titriyordu. Şükürler olsun ki yürüyoruz, dedi içinden; Jim bacaklarının titrediğini fark etmeyecekti. Jim'in elini tuttu. Baker Kütüphanesi'ni geçmiş, Tuck Mall'a, yaşadıkları yere yaklaşmışlardı. Jim'in orada ayrılacağını ve onunla Ana Cadde'ye kadar gelmeyeceğini umuyordu.

"Üşümüşsün."

Kristina, Jim'in elini bırakıp alnındaki teri silerken, "Yo, niye öyle dedin ki?" diye sordu. "Kor gibi yanıyorum."

"Bacakların titriyor."

Kristina'nın üstünde siyah bir şort ve bir de okul tişörtü vardı. "Haklısın, donuyorum."

Kristina'yı dikkatle süzerek, "Senin neyin var?" diye sordu Jim.

Kristina elinden geldiğince doğal davranmaya çalışarak yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Bir şey yok. Hiçbir şeyim yok."

Jim'in ona inanmadığını ve yüzündeki şüpheci ifadenin daha da derinleştiğini gördü. Jim ısrarla, "Hadi, benimle yemeğe gel," dedi.

"Gelemem Jimbo, üzgünüm. Şükran Günü'nden önce işlerimi bitirmeliyim. Bir sürü iş beni bekliyor."

Jim içini çekerek. "Peki, ben de seninle birlikte ofise geleyim. Benim de biraz işim var," diye ısrar etti. Dartmouth Der-

gisi'nin editörüydü.

"Tanrım!" Kristina'nın dayanacak hali kalmamıştı. "Jim lütfen, sadece birkaç saate ihtiyacım var. Birkaç saat yalnız kalıp, oturup düşüneceğim. Düşüncelerimi toparlamam gerek, tamam mı?"

Jim durdu. Kristina da onunla birlikte yürümeyi bıraktı ama kıpırdanmaya devam etti.

"Sonra görüşür müyüz?" diye sordu.

Kristina şefkatle konuşmaya çalışarak, "Jimbo," dedi ama düş kırıklığının ve endişesinin gölgesinde, Jim'in lakabı hızla söylendiğinden tuhaf bir kelime oluverdi; sanki Kristina onun ismini bir yandan öperken bir yandan tükürüp atmış gibi. Boğazını temizledi. "Jim, tabii ki görüşürüz. Dörtte ders çalışacaktık, unuttun mu? İkide basket antrenmanım var. Seni orada bulurum, tamam mı?"

"Neden hep Leede Salonu'nda kalmıyorsun ki?" dedi Jim huysuzca. "Her zaman oradasın zaten."

"Jim, antrenman yapmalıyım, bunu sen de biliyorsun. Sırf yeteneğimle Miss All-Ivy olmadım."

"Derslerin çok mu kötü gidiyor?" Jim'in sesi hâlâ soğuktu.

"Bu dönem Onur Listesi'nde olmayacağım, eğer sorduğun buysa."

Jim başını salladı ve sanki birden aklına gelmiş gibi, "Dün gece her yerde seni aradım," dedi. "Her yerde."

Kristina konuşmayınca devam etti. "Kütüphanedeki kitap yığınlarının arasında bile."

Kristina uzanıp Jim'in yanağına dokundu. "Üzgünüm, Kızıl Yapraklar'da olacağımı sana söylemeliydim."

"Keşke söyleseydin. Gece bire kadar uyuyamadım. Sürekli odandaki telefonu çaldırıp durdum."

"Bir mi?" Kristina gülümsemeyi başardı. "Uyku vaktini iki saat geçmişsin, ha?"

"Hılı."

Kristina derin bir nefesin ardından, "Jim, gitmeliyim," dedi. "Sonra görüşürüz."

Jim eğilip Kristina'yı öptü. Kristina da zoraki bir öpücüğün ardından hemen uzaklaştı. Daha hızlı attığı her adımla, sonunda koşmaya başlamıştı. Adidas ayakkabılarının bağları çözülünce sırt çantasını yere atıp bağladı. Mc Nutt Binası'nı ve ardından Collis Café'yi geçtikten sonra çantasını unutmuş olduğunu fark etti. Geri dönüp aldı ve Ana Cadde'de Dartmouth yeşili tentenelerin altında, Peter Christian's Tavernası'nın bodrumuna ulaşana kadar hızla koştu.

Üç derin nefes alarak, işte şimdi başlıyoruz, diye düşündü ve loş restorana girdi.

Howard'ın karşısındaki sandalyeye otururken, "Üzgünüm, geciktim," dedi.

Saatine bakıp yavaş ama kesin bir ifadeyle, "Çok kötü sayılmaz," dedi Howard. "Sadece on beş dakika oldu." Kristina'nın kahvesine iki şeker atıp biraz süt ilave etti. Kristina, her zaman olduğu gibi, Howard'ın böyle mükemmel bir İngilizceyle konuşmasının garip ve uygunsuz olduğunu düşündü. Uzanıp onu öptü.

Howard yanağını silerken, "Niye bu kadar ıslaksın?" diye sordu.

"Basket oynuyorduk, fena terledim." Gülümseyerek yüzünü peçeteyle sildi. Howard bir şey söylemeden ona bakmayı sürdürüyordu.

Kristina kahvesinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti. "Kahve soğuk." Howard'ın ellerinin titrediğini görmesini istemiyordu.

"Sesin, soğuk almışsın gibi çıkıyor."

"Howard," Kristina gülümsüyordu, şaşırmış görünerek alaycı bir ses tonuyla sordu. "Sen kelimelerle mi oynuyorsun?"

Howard ciddi bir ifadeyle, "Niye şaşırdın ki? Benim de espri yeteneğim var."

Kristina tahta masanın üzerinden uzanıp hafifçe Howard'ın koluna dokundu; "Biliyorum Howard, var."

"Üşüttün değil mi?"

"Evet öyle." Üşütmemişti ama Howard için onunla ilgilendiğini göstermenin önemli olduğunu biliyordu.

"Palton nerede? Bu havada şort mu giyiyorsun?"

Kristina önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti, "Paltomu unuttum."

"Bunu hâlâ yapıyorsun."

"Neyi hâlâ yapıyorum?"

"Kışın doğru düzgün giyinmeyi reddediyorsun."

"Böyle giyinmek beni dinçleştiriyor."

"Virüsler de dinçleştiricidir. Boğaz ağrısı, nezle."

Kristina, "Hiç öyle bir derdim olmadı," dedi. Howard anne rolüne kendini kaptırıp onu sıkboğaz etmeye başlamıştı ama umursamadı. "Her zaman bir öküz kadar sağlıklı oldum."

Sipariş verene kadar havadan sudan konuştular. Kristina hardallı bir salata isteyecekti ama o gün biraz krakerin dışında hiçbir şey yememişti ve kahvaltı için sirkeyle hardal ona çok uygunsuz geldi. Onun yerine havuçlu kek ısmarladı.

Endişesini yenmeye çalışmasına rağmen hâlâ çok gergindi. Önceki gece pek uyumamıştı. Ve bu güzel sabahta da saat yedide uyanmıştı. Çıplak ağaçlı Vermont tepeleri güneşin altında parıldarken içinde sadece endişe vardı. Jim'le Howard gözünün önünde canlanmışlardı. Jim allak bullak bir suratla, sabırlı Howard ciddi ve kibar bir ifadeyle. Şu anda ise hassas fakat gülümsemeyen gözlerle siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından ona bakıyordu.

Sakinleşmeye çalışırken, "Sen nasılsın?" diye sordu Kristina.

"İyiyim. İşler oldukça iyi gidiyor. Çok meşgulüm."

"Meşgul olmak iyidir." Howard cevap vermedi. "Öyle değil mi? Çok iyidir. Sen, ee.. işler yoğun olduğu için memnunsundur herhalde." Lafı gevelediğini fark etti. Tanrım! "İlginç davaların var mı?"

Howard bir an için Kristina'nın söylediklerini ciddiye aldı. "Kurumsal hukuk ne kadar ilginç olabilir ki? Hadi artık, şu evraklara bakalım."

Kristina huzursuzca sırt çantasından büyük bir zarf çıkarttı. Howard'a verirken, "Her şey tamam görünüyor," dedi.

Howard zarfı açmadan önce duraksadı. "Her şey tamam mı?

Ben hiç emin değilim."

Kristina, Howard'ı anlamazlıktan geldi: "Hayır, her şey mükemmel."

Şöyle bir göz gezdirip evrakları kenara koydu. "Bunun hakkında konuşmaya hiç fırsatımız olmadı. Bir şey mi oldu?"

Tabii ki bir şey olmuştu. Kristina'nın büyükannesi ölmüştü. Ama Howard bunu bilmiyordu, bilmeyecekti de.

Kristina çantayla oynarken, "Herkes için en iyisinin bu olduğunu düşündüm," dedi. Havuçlu kekin üstündeki krema çok lezzetliydi ama artık aç değildi.

"Gerçekten de en iyisi bu mu?"

"Evet, elbette."

"Neden? Neden durup dururken boşanmak isteyesin ki?"

Howard şık bir takım elbise giyiyordu. O kadar hoş ve tanıdıktı ki Kristina birden içinin burkulduğunu hissetti. Bu artık onu göremeyeceğim anlamına mı geliyor, diye düşündü. İhtiyaç duyduğumda yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki.

Kristina omuzlarını silkerek çatalını bıraktı. Kahve soğuktu ve kek çok peynirliydi üstelik midesi de boştu. "Durup dururken değil. Artık zamanının geldiğini düşünüyorum."

"Niye?"

"Çünkü Howard, artık yirmi birime basıyorum ve hayatıma yeni bir yön vermek istiyorum. Yani ya biriyle evlenmek istersem ne olacak?"

"Evlenmek istediğin biri mi var?"

"Henüz yok ama doğru adam çok yakınımda olabilir."

"Senin doğru adamının Jim olduğunu sanıyordum."

Kristina öksürdü. "Ben de Jim'den söz etmeye çalışıyorum." Gerçeklerle ilgili konuşmaya başlayabildikleri için memnundu. Ellerini kıpırdatmayı bıraktı. Artık eskisi kadar sıkıntılı ve gergin değildi.

Howard öne eğildi. Zaten sakin ve alçak olan sesini daha da alçaltarak sordu. "Bu senin fikrin miydi?"

Kristina masadan uzaklaştı. Merdivenlerin arkasında, köşedeki masada oturuyorlardı. Bodrum katı loş ve kasvetliydi.

"Howard, neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Bunun senin fikrin olup olmadığını sordum."

"Ne sorduğunu biliyorum. Sadece ne demek istediğini anlamıyorum."

"Kristina, bu bir evet, hayır sorusu."

Öfkeyle homurdandı. "Zaten senin için her şey bir evet, hayır sorusudur."

"Aslında aşağı yukarı her şey öyledir. Yeniden başlayalım. Bu senin fikrin miydi?"

Kristina kendini cevap vermek zorunda hissetti. "Nasıl benim fikrim yani?"

"Yani bunu tek başına mı düşündün yoksa birisi bizim gidip boşanmamız gerektiğini mi söyledi?"

Kristina nasıl yanıt vermesi gerektiğine karar verememişti. "Kim böyle bir şeyi..." derken durdu. Howard gözlerini dikmiş onu izliyordu. Onun ne sormaya çalıştığını o kadar iyi biliyordu ki Howard'a daha fazla rol yapmanın işe yaramayacağına karar verdi. Bunun yerine yalan söyledi. "Evet Howard, benim fikrimdi."

Howard ifadesiz gözlerle ona baktı ama yine de o gözlerin ardında bir şeyler var gibiydi.

Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Kekini ye," dedi.

"Kek kimin umurunda?"

"Boşanmak benim umurumda."

Kristina derin bir nefes aldı. "Howard biliyorum ama inan bana her şey iyi olacak."

"Buna inanmam imkânsız."

"Niye?"

"Baban benden sana göz kulak olmamı istedi."

"İstemedi, emretti."

"Bu doğru değil, bir anlaşma yaptık."

"Evet ve sen de üzerine düşeni yerine getirdin. Ama birincisi yarın yirmi birime basıyorum ve ikincisi babam öldü. Howard artık bunun zamanı geldi."

"Anlaşma anlaşmadır. Bunu konuşurken yaş sınırı koyma-

dık ya da onun ölümünü göz önünde bulundurmadık."

"Howard!" Kristina içini çekti ve yavaşça, "Artık vazgeç," dedi.

"Yapamam."

"Lütfen benim için endişelenmeyi bırak. Her şey çok iyi olacak, söz veriyorum." Kendi de buna inanmak istiyordu.

Howard başını sallayarak gözlerini Kristina'dan kaçırdı. "Durup dururken."

"Hiç de durup dururken değil. Beş yıl oldu. Hadi, böyle daha iyi olacak. Senin için her şeyin sonuydum ben."

Kristina, Howard'ın yüzündeki kederi gördü. Onu çok kötü incitmişti. "Üzgünüm," dedi çabucak. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İyi bir adamsın, daha iyisini hak ediyorsun." Doğru kelimeleri seçtiğini umuyordu ama huzursuzdu. Peçetesiyle oynadı, sonra da kirli çatalıyla tahta masaya birkaç kere vurdu. "Bana göz kulak olmak için yaptığın anlaşmayı mükemmel bir biçimde yerine getirdin. Hem madem böyle yapacaktın, eylülde dava açacağımı anlattığımda neden bir şey söylemedin?"

İç çekme sırası Howard'a gelmişti. "Bana gelip fazladan bin dolar istedin. Ben de neden bu paraya ihtiyacın olduğunu sormaya hakkım olduğunu düşündüm. Eğer paran olsaydı bana ne yapacağını anlatır mıydın yoksa avukatını mı yollardın?"

"Howard, benim bir avukatım yok. Bin dolara düzenbazın tekini tuttum. Mahkeme masraflarının ne kadar tutacağından bile haberi yoktu. Önce yüz sonra üç yüz dolar dedi. Bu yüzden senin her şeyi kontrol etmeni istedim."

Zarfı iterken, "Bunun için yapabileceğim bir şey yok artık," dedi Howard. Boğazını temizledi. "Benim için önemli olan senin iyi olman, güvende olman."

Kristina gülümsemeye çalışıyordu. "Howard, ben iyiyim ve güvendeyim. Sadece maçta bana faul yapmaya çalıştıkları zaman güvende değilim."

"Bu ne sıklıkta oluyor?"

"Her zaman."

"Hâlâ şu oyunu seviyor musun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Beni ayakta tutan şey o." Gururlanarak gülümsedi. "Geçen haftaki gösteri maçında Cornell'e karşı rekor kırdım."

"Bunun nasıl olduğuna hâlâ inanamıyorum, yani senin basketbol oynadığına."

Kristina omuzlarını silkerek, "Bir şey nasıl olur ki?" dedi. "Tanrı'nın takdiri. Şu beni gönderdiğin okul var ya, oradaki tek doğru düzgün takım buydu."

"Yo hayır," dedi Howard şakaklarını ovarken, "Yine felsefeye başlama."

Kristina, ağzı havuçlu kekle dolu, İngiliz filozof Bertrand Russell'ın hayatını anlatırken ne dediğini tekrarladı. "'Büyürken ailemin hiç tasvip etmemesine rağmen felsefeye giderek daha çok ilgi duymaya başladım. Bu konu her ortaya atıldığında istisnasız aynı sözleri yinelerlerdi: 'Düşünce nedir? Önemli değil. Önemli olan nedir? Düşünme bile.' Elli ya da altmış tekrardan sonra bu sözler beni eğlendirmez oldu.'"

Howard bakışlarını tekrar Kristina'ya çevirip neredeyse gülümseyerek sordu. "Ben de mi seni eğlendirmez oldum?"

"Henüz değil Howard." Kristina'da gülümsüyordu.

Bir süre konuşmadılar.

"İhtisasın için zaman kalıyor mu bari?"

"İki ihtisas. Her şeyden çok zamanım var." İyi bir kariyer peşinde olduğu için iki ihtisas birden yapmayı seçen Jim'in aksine Kristina, ölesiye sıkıldığı için sürekli çalışan aklını diğer insanların anlamlı düşünceleri ile doldurursa kendi düşüncelerinin yavaş yavaş onu terk edip yok olacağını ve böylece gününün bir tek dakikasında bile şeytana hizmet edecek işsiz bir aklı ve aylak elleri olmayacağını umduğu için bunu tercih etmişti.

"Jim nasıl?"

"İyi. Bu yıl Dartmouth dergisinin editörü oldu."

"Hımm. Sana iyi not veriyor mu?"

"Hayır," dedi alındığı belli oluyordu. "Bana herkesten daha fazla baskı yapıyor. Derginin çok yorucu olduğundan şikâyet

ediyor. Mezuniyeti iple çekiyormuş."

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyor?"

"Hukuk Fakültesi'nde devam edecek." Sesindeki gururu gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Yüksek mahkeme yargıcı olmak istiyor."

Howard hiç etkilenmiş görünmüyordu. "Güzel. Ya sen?"

"Ben mi? Mezun olacağım." Aslında bu son zamanlarda Kristina'nın aklını kemirip duran soruydu. "Başka ne yapabilirim ki?"

Howard gülümsedi. "Bilmem. Bir iş bulmaya ne dersin?"

"Lütfen Howard. Sanat Okulu'na gidiyorum. Hangi işe uygun olduğumu düşünüyorsun? Hepsi hepsi iyi okuyucuyum ve bilgisayarda da fena sayılmam ama hepsi bu."

"Yine de bir iş bulman gerekecek."

Kristina bir kahkaha attı. "Ne için? Hangi alanda? İhtisaslarım ne işe yarar ki?"

Howard yavaşça, "Bilmiyorum," dedi. "Diğer din ve felsefe ihtisası yapanlar ne yapıyor?"

"Öğretmenlik," Kristina mutlu görünüyordu. "Din ve felsefe öğretmenliği yapıyorlar."

Howard güldü. Kristina'da ona katıldı. Howard'ı özleyecekti. Kristina, Howard'ın bir şey sormak istediğini fark etti. Bir an için dudaklarını büzmüştü ve yüzünde ne zaman zor sorularla karşılaşsa beliriveren düşünceli ifade vardı. Howard genelde onları görmezden gelirdi ama bugün kendiyle savaşıyordu. Sonunda Howard'ın nezaketi bu savaşı kazandı. Hep nezaket kazanırdı zaten. Kristina bir kere olsun Howard'ı şaşırtıp, onun dillendiremediği sorulara cevap vermeyi istedi ama bugün bunun bir anlamı olmayacaktı. Büyükannesi ölmüştü. Howard'la artık resmi olarak boşanmışlardı ve yarın onun yirmi birinci doğum günüydü.

"Şu arkadaşın, adı neydi? Albert nasıl?"

"İyi," dedi Kristina çabucak. "Herkes iyi."

"O mezun olunca ne yapmak istiyormuş?"

Kristina omuz silkti. Önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Emin değilim," dedi. "Spor yazarı olmak istediğini söy-

lüyor."

"Spor yazarı mı?"

"Evet, doğru düzgün yazamaması kötü tabi."

"Anlıyorum."

"Ya da bir balıkçı." Kristina başını salladı.

Howard merakla, "Balık tutabiliyor mu bari?" diye sordu.

Kristina neşeli görünmeye çalışıyordu. "Sanırım."

"Balıkçı olmak için mi bir Ivy Ligi Okulu'na gitti."

"Çok iyi bir balıkçı," dedi Kristina. Konuyu değiştirmek istiyordu.

Howard bir süre konuşmadı. Bir süre sonra, "Jim'le evlenecek misin?" diye sordu.

"Onun benimle evlenmek istediğinden emin değilim."

"Tabi ki istiyor."

Kristina başını salladı. "Hayır, sanmıyorum."

Howard onu dikkatle izliyordu.

"Çok fazla endişeleniyorsun."

"Senin için endişeleniyorum."

"Bak bana, iyiyim."

"Evet." Howard'ın sesi ikna olmuşa benzemiyordu. Ayağa kalktı; "Hadi gidelim."

Kristina özür diler gibi, "Bütün günü seninle birlikte geçiremem," dedi.

Howard, "Biliyorum," diye cevapladı. "Bu gece geri dönüyorum. Oda bile ayırtmadım. Yarın bir kar fırtınası olacakmış. Senin planın ne?"

"Kar fırtınası için mi?"

"Tatili kastetmiştim."

"Sanırım Jim'le birlikte Delaware'e gideceğim." Aslında bu tam olarak doğru değildi, daha Jim'e Hanover'da kalmak istediğini söylememişti. Cumartesi Big Green - UPenn maçında oynamaya niyetliydi ama kim Şükran Günü'nde Dartmouth'ta kalmak isterdi ki? Howard'ın doğru düzgün bir tatil planı olmadığını anlamasını istemediği için yalan söylemişti.

"Artık Jim'le birlikte gitmekten hoşlanmadığını sanıyor-

dum."

Tanrım, her şeyi hatırlamak zorunda mı, dedi içinden Kristina.

"Ailesi benden pek hoşlanmıyor galiba."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Niye?"

"Herhalde saçlarım yüzünden." Jim'in evine son gittiğimde bal gibi biliyordum. Onlar, hepsi de bana, neden benim gibi iyi bir kızın Şükran Günü'nde ailemin yanında olmadığını sorabilmek için ölüyorlardı, diye düşündü.

Kristina, Jim'den parçalanmış ailesinin hikâyesini tatilden önce kendi ailesine anlatmasını rica etmişti. Buna rağmen kibar Bayan Shaw'ın aklından geçenleri sormak için delirdiğini fark etti. Sonunda Jim'in annesinin kelimelere dökülemeyen soruları bayatlayıp çürüyene kadar havada asılı kaldılar. Bu huzursuzluğu tekrar yaşamamak için de Kristina ikinci yıldan sonra hiçbir tatilde Jim'le birlikte Delaware'e gitmedi.

"Onunla gitmelisin. Jim'in çok memnun olacağına eminim."

Jim'in ailesinin onu boğan bir ilgi ve sevgi seliyle karşılayacağını bilerek tatile çıkmanın ne kadar dayanılmaz olduğunu Howard'a anlatmak istiyordu. Ama bunun yerine, "Bence de memnun olur," dedi.

Kristina, Conni ve Albert'la birlikte Cold Spring Harbor'a gitmeyi de düşünmemiş değildi. Ama yılın başından beri Conni'yle geçinemiyorlardı. Artık aralarındaki sürtüşme o kadar yoğundu ki, Jim'in ailesinin sorulamayan soruları gibi bu da, birlikte oldukları her yeri kaplıyordu.

Kristina ve Conni, okulun ilk yılında Mass Row'daki bir banyosu ve oturma odası olan iki kişilik yurt odasını paylaşmaya başladıklarında her gece uykusuz kalırlardı. Çünkü sohbetleri hiç bitmezdi. Her gece uykusuz bir geceydi; ya bir poker ya da bir blackjack gecesi. Bazı hazırlık derslerine birlikte gidiyor, Thayer veya Collis Kafe'de birlikte yemek yiyor ve bir-

likte Hop'ta sinemaya gidiyorlardı. Kütüphanede birlikte ders çalışıyorlardı. İlk Noel tatilinde Kristina, Conni'nin evine, Cold Spring Harbor'a gitmişti ve üç hafta boyunca iyi vakit geçirmişti. Conni'nin iyi bir ailesi vardı; ağabeyi Douglas baykuşun tekiydi ve anne babası da Kristina'yı rahatsız etmeyecek kadar ilgisizdiler.

Jim'le Albert'ın arası açılmaya başlayınca, her an bir arada olmak Kristina'yla Conni için zorlaşmaya başlamıştı. Ama bir süre sonra her şey normale dönmüştü. Ya da Kristina böyle olduğunu düşünmek istiyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Yine eskisi gibi sınıfta ve etüt salonlarında, Sanborn, Baker ve Feldberg kütüphanelerinde yorgunluktan ölünceye kadar birlikte ders çalışıyorlar, dönem ödevlerini yapıyorlardı. Thayer'da ve Collis Kafe'de yemeğe, Hopkins Center'da sinemaya gidiyorlardı. Dördü birlikte cumartesi geceleri öğrenci kulüplerinin partilerinde sabahlayıp, ertesi gün yorgunluktan sersem sersem dolaşıyorlardı. Kristina dördünün de iyi geçindiklerini düşünüyordu ama Constance'ın hislerini fark edememişti.

Önceki kış köprüde Conni'ye arasında geçenleri unutabilmek için kendini çok zorlamıştı. Sonunda Conni'nin bir an için kendini kaybettiğini düşünmeye başladı ve onu affetti.

Kristina aslında, okulun ikinci yılında birbirinden hiç ayrılmayan dört arkadaşın arasında bir şeylerin değişmeye başladığını görmüştü. O yıl Albert'la birlikte öğrenci değişimi programıyla İskoçya'ya Edinburgh'a gitmek için bir dönemliğine Dartmouth'tan ayrılmıştı. Ama eski arkadaşlıklar bozulmaya başlayınca ne yapabilirsin ki? Hele bunlar okul arkadaşıysa, diye düşündü. Edinburgh'tan sonra bile birlikte ders çalışmaya, yemeğe ve partilere gitmeye devam etmişlerdi. İçinden sanki bir aile gibiyiz derken ürperdi, işler ne kadar sarpa sarsa da birbirimizi bırakamıyoruz.

Howard hesabı ödedi. Dışarı çıktıklarında, gri yünlü paltosunu giymek yerine Kristina'nın omuzuna koydu. Kristina da paltoya sıkıca sarındı. Onu geri vermeyi istemiyordu çünkü

paltonun verdiği sıcaklık ve üstüne sinen Howard'ın kokusu hoşuna gitmişti. Her zamanki tıraş losyonu kokuyor, diye düşündü. Yves Saint Laurent miydi ne?

"Kristina, sana bir şey söylemek istiyorum."

"Evet?"

Restoranın merdivenlerinin başında bir an durdular. Kristina sersemlemişti; başı dönüyordu.

"Artık sana para gönderemem."

Kristina bunu duyunca rahatladı. "Biliyorum."

"Biliyorsun demek? Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir çaresine bakarım, merak etme."

Zorlukla, "Bak," dedi Howard. "İhtiyacın olursa ben.."

"Howard!" Kristina, Howard'ın koluna dokundu. "Lütfen inan bana. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten yok."

"Hâlâ Kızıl Yapraklar'da çalışıyor musun?"

"Evet ve yeterince para kazanıyorum."

Kooperatife kadar yürüdüler. Howard oradan kendine üstünde *"Kızım Dartmouth'ta okuduğu için gururlanmamın on sebebi"* yazan bir sweat-shirt satın aldı. "En çok onuncuyu beğendim," dedi. Onuncu şık, *"Kızımın lise notları Harvard'a gireme yecek kadar yüksekti."*

"Ama Howard, ben senin kızın değilim ki."

"Olsun önemli değil. Birebir uyması gerekmez ki, komik olsun diye yazılmış. Hem bazen keşke kızım olsaydın diyorum."

Kristina şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

"Böylece her zaman sana göz kulak olabilirdim. Artık sana para gönderemem demek zorunda da kalmazdım." Altüst olmuşa benziyordu.

"Howard lütfen," dedi Kristina yavaşça. "Lütfen yapma."

"Seninle odana kadar gelmemi ister misin?"

Kristina gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Howard'ın kiralık Pontiac Bonneville'ine kadar birlikte yürüdüler.

"Bu arada senin araban ne durumda?" diye sordu Howard.

"Bildiğin gibi. Eski, hatta hurda. O arabadan nefret ediyorum. Yan koltuğun önündeki havalandırmadan anti-friz sızıyor.

Kokusu her yere sindi. Üstelik çok gürültülü çalışıyor, sanırım susturucusu bozuldu."

"Yan koltuktan sana ne? Nasıl olsa sen öbür taraftasın."

Kristina bazen yan koltukta oturduğunu söyleyecekti ki sustu. Vermont tepelerine gizlenmiş tatil evlerine, Fehrenbrae'ye giderken dağ yollarında, ormanın içinden geçerken ya da güneş gözünü aldığında yan koltukta otururdu.

"Tamir için paraya ihtiyacın var mı?"

İşin garibi Howard'ın gönderdiği onca paraya rağmen Kristina'nın hâlâ beş parasız dolaşması garip bir durumdu. Yılda yirmi bin dolar alan bir kızın yoksul olacağını düşünmek bile zordu. Ama okul parasını, odanın kirasını, yemeği, kitapları ve harap arabasının benzinini düştükten sonra geriye sadece beş yüz dolar kalıyordu, bu da günlük bir dolar altmış altı sent ederdi. Bir çikolata ve gazete parası. Para biriktirmek için çikolatadan vazgeçerse, iki haftada bir sinemaya gidebiliyordu. Eğer çok dikkatli harcarsa sinemada küçük bir paket patlamış mısır alabilecek kadar parası oluyordu.

Kristina uzanıp hafifçe Howard'ın yüzüne dokunduktan sonra, ona sıkıca sarıldı. "Senden para istemiyorum."

O da Kristina'ya sarılıp, "Biliyorsun, babanın parasının dışında, benim de biriktirdiğim biraz var."

Bunu söylerken Kristina'nın gözlerine bakamamıştı ve Kristina da bunu fark etti. Dürüstçe, "Eminim vardır Howard," dedi. "Bu yüzden seni merak etmek zorunda kalmayacağım."

Howard uzaklaşırken, "Üşüyorsun. Seni arabayla bırakayım mı?" diye sordu.

Kristina başını salladı. "Sağol ama basket antrenmanım var. Ardından Jim'le birlikte yarınki sınav için Aristo çalışacağız. Bir de dergi için ölüm cezası hakkında bir makale yazıp Şükran Günü'nden önce teslim etmem gerek."

"Ölüm cezası ha? New Hampshire'da ölüm cezası var mı ki?"

"Tabii var. Önce küçük çocuklara uyuşturucu satmak için gereken parayı banka soyarak bulmaya çalışırken bir polisi re-

hin alıp sonra öldürmen gerek ama sonuçta ölüm cezası var."

"Peki bir yılda kaç kişi öldürülüyor?"

"Suçlular tarafından mı?"

Howard güldü, "Komiksin. Hayır devlet tarafından?"

Kristina bir an için düşündü ve ardından sayıyormuş gibi yaparak, "Hepsi hepsi, önceki yıl idama mahkûm edilenleri ve daha önceki yıllardan kalanları da eklersek, bir bakalım.. bir... üç... yirmi yedi. Hiç," dedi.

Howard kahkahalarla gülüyordu. "Ya? Peki sen neyi savunacaksın makalende? Hatırladığım kadarıyla ölüm cezasına karşıydın."

Kristina, "O, o zamandı. Beni gönderdiğin o lanet okulda başka bir fikir sahibi olmama izin verilmiyordu ki. Daha yazmaya başlamadım onun için hangi tarafı tutacağımı bilmiyorum. Genelde yazının ortasında bir yerde fikrimi oluşturup ödevin diğer yarısında da bu yeni fikrimi savunurum."

"Katillerin ölmeyi hak ettiğini düşünmüyor musun?"

Kristina kararsızca, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım bugünlerde çok fazla Nietzsche okuyorum, bu da sağduyumu mahvediyor."

"Ne sağduyusu?" dedi Howard.

Kristina, Howard'a takıldı. "Ölmeyi hak etmiyorlarsa neyi hak ediyorlar sence? Sonuçta bir şey hak ediyor olmaları gerekiyor öyle değil mi? Hong Kong'da sonları ne olur?"

"Ölüm."

Kristina uygun cezanın ölüm olup olmadığı konusunda emin değildi. Çünkü ölüm Tanrı'nın işiydi. Bir Tanrı vardı; Kristina Tanrı'yı, doğu dinleri ve modern dini, düşünce ve ahlak derslerinde, bir araya geldiklerinde o ulvi anlamı kazanan bütün kelimelerin arasında arıyordu ama Tanrı'nın buyruğunun ne olduğunu bilmiyordu. Hayatının büyük bir kısmını, kendini Tanrı'nın varlığından uzaklaştırmaya çalışarak geçirmişti. Mahatma Gandhi'nin saydığı yedi büyük günahtan biri neydi, diye sordu kendine, sonra hatırladı. Vicdanını dinlemeden kendini keyfe kaptırmak. Gandhi'nin sözlerini hatırlayabil-

mek için, çalışma masasının yanındaki mantar panoya bir resmini asmış olmasına rağmen, kendini Gandhi'nin düşüncelerinden de uzaklaştırmıştı. Gandhi ölüm cezası hakkında ne derdi acaba, diye düşündü. Özellikle onu öldüren adam için ne düşünürdü? Eminim onu affederdi. Papa'nın onu öldürmeye çalışan Türk suikastçıyı affettiği gibi. Ama prensip sahibi olmadan politika yapmanın yedi büyük günahtan biri olduğunu da Gandhi yazmamış mıydı?

Howard, "John Lennon, Mark David Chapman'ı affeder miydi?" diye sordu.

Kristina gülümsedi, "Tam bir popüler kültür veledisin değil mi? John Lennon'ın affedeceğini sanmıyorum çünkü onu hayata bağlayan çok şeyi vardı," dedi.

"Yani kimin affedileceğini böyle belirliyorsun. Hayatın boşsa katilini affetmek daha mı kolay sence?"

"Aşağı yukarı öyle," dedi Kristina. Ama Papa'nın hayatı hiç de boş sayılmaz, hem de hiç. Yine de onun John Lennon gibi beş yaşında bir oğlu yoktu, diye geçirdi içinden.

Howard, Kristina'nın karşısında kıpırdanıp duruyordu. "Üşüyorsun," dedi Kristina ve paltoyu Howard'a uzattı. "Al hadi."

Howard paltoyu aldı ama giymedi. İkisi de titriyordu.

Howard kararsızca, "Şükran Günü'nde New York'a gelirsen çok memnun olurum, biliyorsun. Sinemaya giderdik. David'le Shaun Cassidy'nin Blood Brothers oynuyor."

Ve sonunda Kristina'yı New York'a çağırmıştı. Son dakikaya kadar bekledi ama çağırdı, diye düşündü Kristina. Kendini çok kötü hissediyordu. Tekrar Howard'ın kolunu okşadı.

"Önemli değil Howard, sadece aptal bir tatil bu."

"Biliyorum. Ama aptal tatillerde yalnız ve mutsuz olduğunu düşünmeye katlanamıyorum."

"Yalnız da olmayacağım mutsuz da," dedi Kristina gülümseyerek, "Tamam mı?"

Kristina, Howard'ın tekrar ona sarılmasını istiyordu ama yapmadı. Zaten elini ilk uzatan hiçbir zaman Howard olmazdı.

O kadar kibardı ki, Kristina bazen bu nezaketin ve saygının altında Kristina'ya karşı yoğun bir nefretin olup olmadığından şüphe ederdi. Sanki Kristina Kim'e dokunmak günahmış gibi davranıyordu.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu Howard.

"Umarım tekrar görüşürüz Howard, gerçekten." Kristina, Howard'ın sesindeki belli belirsiz kederi fark etmişti.

"Peki öyleyse, doğum günün kutlu olsun."

Kristina havaya bir yumruk salladı. Ellerini yumruk yapınca uzun parmakları daha az üşüyordu. "Evvet! Artık bir yetişkinim."

"Seni tanıdığım günden beri yetişkindin zaten," dedi Howard.

"Evet ama senden önce çocuktum."

Howard üzgün bir ifadeyle konuşuyordu. "Bu çok uzun zaman önce olmalı."

Howard'ın sözlerini duyunca Kristina da hüzünlenmişti. "O kadar da uzun değil, Howard." Burnu akmaya başlamıştı ve zor nefes alıyordu.

Howard bir süre bir şey söylemedi. Ardından Kristina'ya sarılıp sessizce veda etti.

Kristina kelimeler boğazında düğümlenirken zorlukla, "Güle güle Howard," diyebildi.

Howard'ın onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Howard arabasına bindiğinde arkasını döndü.

Araba uzaklaşıncaya kadar kaldırımda öylece hareketsiz durdu. Onu şimdiden özledim, diye düşündü. Birkaç hafta içinde mutlaka onu aramalıyım, hiç olmazsa Noel'ini kutlamalıyım.

Bu öğle yemeğinin sorunsuz geçmesinden memnundu ama en çok bitmiş olduğu için seviniyordu.

Kristina hemen arkasındaki Nugget sinemasına baktı. Masumiyet Yaşı oynuyordu. Filme gitmek istedi ama başlayalı çok olmuştu ve bayağı da uzun bir filmdi. Bir sonraki gösterim saat beşteydi ama o saatte de Jim çoktan kolunun altında Aris-

to'nun Nicomachean Ethics ile kütüphanede bekliyor olurdu. Ayrıca Albert'ın doğum günü meselesi de vardı. Hem Frankie bu film için, çatal-bıçak hakkında bir film. Yemek takımları başrolde pırıl pırıl parlıyorlar, dememiş miydi?

Yine de filmi görmek istiyordu çünkü Daniel Day Lewis ona Edinburgh'u hatırlatıyordu; My Left Foot'u orada izlemişti.

Yavaşta Dartmouth dergisinin bürosuna doğru yürümeye başladı. Merdivenleri çıkarken gözü yandaki Rare Essentials butiğinin vitrinine kaydı. Orada bir çift siyah bot gördü. Güzel.

Ölüm cezası biraz bekleyebilirdi.

İçeri girdi. Hoş görünümlü bir hanım yanına gelip yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Kristina, "Ben iyiyim," dedi. "Ve şu botları beğendim."

"Evet çok güzel botlar. Kanada malı."

Kristina gülümseyerek, "Kanada mı?" diye sordu. "O zaman gerçekten güzel olmalılar." Ardından dokuz buçuk numarayı denemek istediğini söyledi ama butikte olmadığı için satış görevlisi on numara getirdi. Biraz bol olmasına rağmen deri bağcıklarıyla çok zarif görünüyorlardı.

"Su geçirmez ve gerçek deri," dedi satış görevlisi.

"Su geçirmez, üstelik Kanada malı." dedi Kristina hafiften dalga geçerek. "Bir bottan daha fazla ne beklenebilir ki? Ne kadar?"

"Yüz sekiz dolar."

Kristina'nın yüz sekiz doları olmadığı gibi cebinde yalnızca üç doları vardı.

Ödemeyi American Express kartıyla yaptı. Bu ona yüz sekiz dolar biriktirebilmek için altı hafta veriyordu. İçinden, bir yolunu bulurum nasıl olsa, diye geçiriyordu.

Kartı okuturken, "Kristina Kim," dedi satış görevlisi, "Değişik bir isim."

Kristina slipi imzaladı. "Öyle mi?"

"Söylenişi çok hoş. Biraz... bilmiyorum Asyalı ismi gibi."

Kristina kadının gözlerine baktı. "Asyalı'ya benziyor muyum sizce?"

"Tabii ki hayır. Sadece..."

"İyi günler." Kristina kadının botları koyduğu torbayı alarak hızla dışarı çıktı.

Botları o kadar beğenmişti ki onları hemen giymek istiyordu. Howard kar fırtınası gelecek mi demişti? Bu yıl duvardaki yürüyüşünü yapmamıştı henüz. Belki bu kar fırtınasında yeni siyah botlarıyla yürürdü orada.

Dartlımouth dergisinin bürosu Ticaret Odası Binası'ndaydı. Kristina büroya giden merdivenlerin tepesinde oturup Adidas'larının bağcıklarını çözmeye başladı.

Spencer Patrick O'Mally, Molly's Balloon'daki her zamanki pazar öğle yemeğini yeni bitirmişti. Beş yıldır her pazar buraya gelirdi. Alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemeyen bir adamdı. Parkasını yanındaki sandalyeye bırakmıştı. Garson kız siparişini almak için yanına geldiğinde, "Merhaba Tracy," demişti, Spencer'la sohbet etmek istediği her halinden belliydi.

"Merhaba, Kelly," dedi. Eğer bana Spencer deseydi bir merhabadan daha fazlasını alırdı, diye düşünürken.

"Her zamanki pazar mönüsü mü?"

"Evet her zamankinden." Garson önce buzlu bir margarita getirdi. Ardından biftek ve patates. Tatlı olarak da turta.

Dışarı çıkarken, restoranın kapısında birdenbire çığlık atmaya başlayan küçük bir kıza az daha çarpıyordu. Kız aşağı yukarı yedi yaşındaydı. Spencer kızın iki parmağını kapıya sıkıştırmış olduğunu fark etti. Parmaklarını kurtarmasına yardım etti. Kız hâlâ içini çeke çeke ağlıyordu. Spencer onu omuzlarından kavrayıp içeri getirdi. Garson, kızın incinen parmakları için buz getirirken, gürültüyü duyan annesi de üst kattaki tuvaletten aşağı koşuşturdu. Kızın annesi Spencer'a teşekkür ederken, Spencer çocuk bakmanın ne kadar zor olduğunu düşünüyordu. Restorandan ayrılırken şimdi her şey yolunda diyorsun, bir dakika içinde başlarına neler açıyorlar, diye geçirdi içinden.

Elleri ceplerinde, bir mil uzaktaki Occom Gölü'ne doğru yü-

rüyüş yapıp yapmayacağı konusunda kararsız, Ana Cadde'de gezinmeye başladı. Hava soğuk ve rüzgârlıydı ve Spencer da tam bu havaya göre giyinmişti. Kuzu derisi parkası, yün başlığı ve eldivenleri onu yeterince sıcak tutuyordu tutmasına ama kazağının ve kot pantolonunun altındaki eşofmana, boynuna kadar iliklediği parkasına ve ellerini ceplerinden çıkartmamasına rağmen, hava o kadar soğuktu ki yüzünü acıtıyordu.

New Hampshire'ın soğuk kışlarında, arada bir, o zaman yaşadığı şehirden, Long Island'dan ayrılırken batıya değil de güneye gitmiş olmayı isterdi. O an nereye gittiği hiç önemli değildi. Neden bu siyah panjurlu beyaz binalarla kaplı, hareketsiz şehire geldim ki, diye düşündü. Hele bir de şu inanılmaz soğuk varken.

Yüzüm bu soğukta ne kadar sürede ayazdan kangren olur, diye düşünerek çenesini ovaladı. Kiliseye gitmekten vazgeçtiğinden beri pazar günleri tıraş olmazdı; bu da onun hafta sonu lüksüydü.

Ticaret Odası binasının önünden geçerken merdivende oturan kıza gözü takıldı. Aslında dikkatini çeken oradaki kız değildi, zaten o başlığı giymişken etrafındakileri fark etmesi oldukça zordu. İlginç olan kızın ne yaptığıydı. Bu soğukta şort giyinmiş ve çıplak ayaklarını beton basamağa koymuştu. Yanına koyduğu siyah botun diğer teki ellerindeydi.

Hava dondurucuydu, Spencer kızı izlerken daha çok üşüdüğünü hissetti. Kız şimdi basamağa oturmuş botu giymeye uğraşıyordu. Zorlukla botunu ayağına geçirip kalktı; konçunu böyle çekmeye çalıştı.

Spencer hipnotize olmuş gibi merdivenlere doğru yürüdü. Kız şimdi hemen diğer botu giymek yerine, eğilmiş siyah bağcıkları deliklerinden geçiriyordu. Çıplak ayağı hâlâ basamağın üzerindeydi. Spencer gözleri, kızın ayaklarından uzun bacaklarına ve ardından koyu yeşil Darthmouth tişörtüne kaydı. Elini cebinden çıkartıp çenesini ovaladı.

Rüzgârdan kızarmış yanakları dışında cildi bembeyazdı. Gözlerini bir an için botundan ayırdığında Spencer'ı fark etti ve

bakışları onunkilere kilitlendi. Güzel oval bir yüzü vardı. Gözleri böyle olmasa çok genç bir yüz diye nitelenebilirdi. Ama koyu kahverengi gözlerinin etrafı derin morluklarla çevriliydi. Yine de uzun siyah kirpikleriyle çok hoş gözleri vardı. Yalnızca masum bakışlarıyla, gözlerinin etrafındaki morluklar garip bir bileşim oluşturuyordu.

Spencer boğazını temizleyip, "Biliyor musun, vücudumuz dakikada bir derece ısı kaybedebilir," dedi.

Kız dudaklarında beliren gülümsemeyle, "Ah," dedi. "Teşekkür ederim."

"Evet. Ve ben yaklaşık beş dakikadır seni izliyorum, belki de altı."

Elindeki bağcıkları bırakmadan saçını geriye attı. "Nasıl görünüyorum?"

Spencer kızın gözlerine dikkatle baktı, çatlamış dudaklarındaki gülümseme silinmemişti ama o ciddi ifadesini değiştirmedi –bu Spencer için de zor bir iş sayılmazdı, zaten ciddi bir adamdı. "Soğuk."

"Dakikada bir derece ha? Aslında senin hesaplarına göre ölmüş olmam gerekmez miydi?"

"Daha değil. Ama ellerin ve ayakların tamamen hissizleşmiş olmalı."

Ayağına dokundu; "Biliyor musun? Belki de haklısın, çünkü artık soğuğu hissetmiyorum."

"Gördün mü?"

Kızın yüzündeki hınzır ifadeyi gördü, gözlerini Spencer'a dikmiş neredeyse alaycı bir ifadeyle konuşuyordu. "O zaman beni oyalamayı bırakırsan ben de diğer tekini giyip hayatta kalmak için son şansımı da kaybetmemiş olurum."

Spencer konuşmayı bırakıp bağcıklarını bağlayana kadar onu izledi.

"Çorapların nerede?" diye sordu.

"Çamaşırda," dedi ayağa kalkarken. "Ve sen kimsin?"

Gözlerini kaçırmadan Spencer'a bakıyordu, çok güzeldi. Manken gibiydi, incecikti, o darmadağın saçlarına rağmen in-

kâr edilemeyecek kadar güzeldi. Spencer, çok güzel gözleri var, diye düşündü. Karnına bir sancı saplandı; hâlâ okul koridorunda dolaşırken, kitaplarını göğsüne bastırmış yanından geçen kızlara baktığında karnına saplanan sancıyı hatırlayabilecek kadar gençti.

Merdivenleri çıkıp eldivenini çıkartarak elini uzattı; "Spencer Patrick O'Malley."

Kız elini tutup hafifçe sıktı. Spencer'ın beklediğinin aksine eli sıcacıktı. New Hampshire kasımında çıplak ayaklı ama elleri sımsıcak bir kız.

"Spencer? Spencer Tracey gibi mi?" diye sordu.

"Evet ama hiçbir bağlantım yok."

"Ona hiç benzemiyorsun zaten. Kristina Kim."

"Tanıştığımıza sevindim Kristina. Seni gideceğin yere bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bu binaya gireceğim."

"Ticaret Odası'na mı?"

"Hayır. Dergiye."

"Öyle mi?" dedi. "Biraz aşırı olduklarını düşünmüyor musun?"

"Hayır." Güldü. "Ama yazılara gösterdikleri tepkiler öyle." Hâlâ Spencer'ın elini tutuyordu, yavaşça elini geri çekti. "Eğer bir mendilin varsa memnun olurum."

"Üzgünüm, yok." Biraz durduktan sonra, "Kuzeyden geliyor olmalısın," dedi. "Soğukkanlı."

"Soğukkanlı olduğum doğru ama kuzeyden gelmiyorum." diye cevapladı. "Küçük bir kızken, kışın büyükkannemin Winnipesaukee Gölü'ndeki evine giderdim. Sırf ne kadar dayanabileceğimi görmek için gölün üstündeki buzu kırıp ayaklarımı suya sokardım."

Spencer birkaç saniye düşündü; "Peki ne kadar dayanabiliyordun?"

Kız gururla, "Rekorum kırk bir saniye," dedi.

Spencer ıslık çaldı; "Kırk bir saniye ha? Ne kadar zamanda hissizleşiyordun?"

"Anında, ama hâlâ rekor bende."

"Eminim öyledir. Yarışıyor muydun?"

"Evet, böyle bir şeyi zevk için yapmazsın ki."

"Doğru." Kaşlarını kaldırdı; "Böyle bir şeyi yapmak için gerçekten iyi bir nedeninin olması gerekir."

Kristina tekrar o hınzır gülümsemeyi takındı. "Haklısın."

Spencer meraklanmıştı. "Kiminle yarışıyordun?"

Soruyu savuşturmak istercesine elini salladı. "Bilirsin, arkadaşlarla."

Bu daha da meraklandırıcı bir cevaptı. Spencer, "Hımmm," dedi. "Bazı arkadaşlar, küçük bir kız, ormanda,"

Kristina, "Gölün üstünde," diye düzeltti.

"Gölün üstünde, orada oturup ayaklarını suya sokabileceği bir delik bulmak için buzu kırıyor. Bu çok..." doğru kelimeyi bulamıyordu. Kendi çocukluğunu hatırladı. Evinin yanındaki göl buz tutalı haftalar olmuş olsa bile, Spencer buzun üstüne çıkmaya korkardı. Çünkü buz onun için su demekti ve suda yürümeyi becerebilen bildiği bir tek adam vardı. O adama hiç benzemediğine de kesinlikle emindi. "Çok vahşice. Kim sana göz kulak oluyordu?"

Kristina gözlerini botlarından ayırmadan, "Yetişkinler her an seni kontrol edemezler bilirsin." dedi. Spencer yine kendi çocukluğunu düşünüp ona hak verdi; ailesi onu hemen hemen hiç kontrol altında tutamamıştı.

"Niye böyle bir şey yapasın ki? Niye ayaklarını buz gibi suya soktun?"

Kristina omuz silkip, "Çünkü korkuyordum," dedi.

"Neden korkuyordun?"

"Bunu yapmaktan."

"Haklı nedenlerle."

"Yaptım... çünkü korkmadığımı göstermek istedim."

"Kime?"

Hızla, "Kendime," dedi. "Ve arkadaşlarıma."

Spencer onun titrediğini fark etti, paltosunu vermeyi teklif edecekti ama vazgeçti. Kabul edecek bir kıza benzemiyordu.

Bir an durup, "Hey?" dedi. "Benimle bir fincan kahve içmeye ne dersin?"

Kristina başını salladı.

"Hadi, bir fincan kahve. Seni biraz ısıtır."

"Isıtmak mı? İçerisi yirmi derece, kahveyi içip dışarı çıktığımda yine buz keseceğim. Gerçekten isterdim, ama yapacak bir milyon işim var."

"Bugün yapacak ne işin var Kristina? Tanrı bile pazar günleri dinlenir."

"Evet, tabi. Tanrı'nın basket antrenmanı var mı? Ya da yarın Aristo'dan sınavı?" Spencer'a bakıyordu. Gözlerinde değişik ama çekici bir şey vardı; ulaşılmaz ama yine de kırılmış bir şey.

Spencer O'Malley kararlıydı, "Hadi." Birini kahve içmeye davet etmeyeli epey zaman olmuştu. "Çok kısa sürecek, söz veriyorum."

Kristina içini çekip gülümsedi.

"Hadi."

"Peki. O zaman EBA'ye gidelim. Uğruna ölünecek kadar güzel muffinler yapıyorlar."

"Biliyorum," dedi Spencer. "Her gittiğimde en az on tane alıyorum."

Sola dönüp Allen Caddesi'nde yürümeye başladılar ve Everything but Anchovies girdiler. Arka masalardan birine oturdular.

Spencer eldivenlerini ve paltosunu çıkarttı. Sıra şapkasına geldiğinde Kristina'nın onu izlediğini fark etti.

"Saçına ne oldu?"

Spencer elini başında gezdirdi. Saçlarını yeni kazıtmıştı. "Bilirsin işte."

"Bilmiyorum. Asker misin yoksa?"

Spencer bu yeni halinden hoşlanıyordu. Saçı olmayınca mavi gözleri daha çok ortaya çıkmıştı.

"Arkadaşlarla beraber yaptık." İşyerindeki kadınlardan birine kanser teşhisi konulduğunu ve kadın kemoterapiye başla-

yınca, polis merkezindeki tüm erkeklerin onun kendini kötü hissetmemesi için saçlarını kazıttığını anlatmak istememişti. İşin komik tarafı, kadın işe perukla gelmişti ama önemli olan erkeklerin hepsinin bu sessiz dayanışmaya katılmış olmasıydı. Ve Spencer çocuksu dudakları ve İrlandalı yapısıyla oradaki polislerin en yumuşak görünümlüsü olmasına rağmen, bu haliyle sert görünüyordu.

Spencer çenesine dokundu; tıraş olmadığına pişman olmuştu ama Kristina umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Kristina bir muffinle sıcak çikolata ısmarladı. Spencer sıcak çikolatadan nefret ederdi ama o da aynısını istedi.

"Spencer Patrick O'Malley, sen de mi Dartmouth'a gidiyorsun? Sanki bu şehirde başka bir şey yapılabilirmiş gibi."

"Ben o diğerlerindenim. Polis departmanında çalışıyorum."

"Hanover Polis Departmanı mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı. "Vay canına." Etkilenmiş görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Spencer, "Dedektifim," dedi. "Dedektif - komiser muavini." Komiser muavinliğine sadece birkaç hafta önce terfi etmişti ama şimdi bunu söylemeye hiç niyeti yoktu.

"Dedektif mi? Çok... dedektiflik yapıyor musun?"

Spencer ona, gözümün ucuyla bakarken seni fark edebildim ya demek istedi ama bunun yerine. "Çok. Yanlış yere park edilmiş arabaların sahiplerini ortaya çıkarıyorum. Parkometre zamanı geçmiş arabaları buluyorum. Cumartesi gecesi sarhoş kafayla araba kullananları ortaya çıkarıyorum."

Kristina ona ilgiyle bakıyordu.

Spencer, "Basket mi oynuyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Bazen erkekler ligini seyrediyorum."

"Hata. Biz çok daha iyiyiz. Geçen yıl şampiyonluğu kazandık."

Kristina'nın ince, biçimli ellerine baktı. Uzun tırnakları bakımlıydı; mükemmel manikürü ateş kırmızısı ojeyle tamamlan-

mıştı. Aslında, kısa ve ojesiz tırnakları tercih ederdi ama her nasılsa kırmızı ojeler bu kızda çok hoş duruyordu.

Spencer, tırnaklarını göstererek, "Bunlarla top sürmek zor olmuyor mu?" diye sordu.

Kristina gülümseyerek tırnaklarına baktı. "Alıştım. Hem karşımıza çıkanların böyle şeylere ihtiyacı var. Ne kadar çok engelimiz olursa onlar için o kadar iyi."

Spencer, "Hmm," dedi. "Üniversiteli bir kız için pek alışıldık değil. Hele bir de basket oynuyorsa."

Kristina omuz silkti; "Benim hoşuma gidiyor."

"İyi oynuyor musun?"

"Hem de çok iyi." Gururla gülümsüyordu. "Üç yıldır üst üstü All-Ivy birinci takıma seçildim."

"Ahh," etkilenmiş görünüyordu ama, "All-Ivy tam olarak ne?" diye sordu.

"All-Ivy'nin ne olduğunu bilmiyor musun? Bir de dedektif olacaksın!" Birkaç saniye alaycı bir gülüşle Spencer'ı süzdü. Spencer neredeyse kahkaha atacaktı.

"Bilgin olsun diye anlatıyorum, All-Ivy oyuncuları her sene ligde görev alan koçlar tarafından seçilir. Her pozisyon için bir oyuncu. Birinci takım için beş kişi ve on kişi de ikinci takımla onur listesi için. Ben pivotum. Big Green'deki tek All-Ivy oyuncusuyum ve.." Birden durdu, yanakları kızarmıştı.

Spencer gülümseyerek öne eğilerek sordu. "Kristina, beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Kristina şaşırmıştı. Daha çok kızararak. "Hayır, tabii ki hayır."

"Çünkü etkilendim." Kristina bunu duyduğu an rahatladı.

"Sen iyi bir dedektif misin?"

Spencer da şaka olsun diye kapattığı davaları anlatacaktı ama vazgeçti. Başıyla onaylayıp, "Bazı dedektiflerin sorguda iyi olduklarını söylerler. Bazıları ise suç mahallini araştırmada iyidir. İyi bir dedektif olmak için her ikisinde de başarılı olman gerekir."

"Sen ne de iyisin, Dedektif O'Malley?"

Soru Spencer'a imalı gelmişti. Kaşlarını kaldırdı.

"Bir kategorik zorunluluğun olmalı."

"Kategorik ne?" Spencer boş gözlerle bakıyordu.

Kristina omuz silkerek, "Bilirsin," dedi ama sözüne devam etmeden önce muffininden bir parça ısırıp yavaşça çiğnedi ve yuttu. "Bir kategorik zorunluluk, birinin sadece kendisi için diğer amaçlarından bağımsız olarak gösterdiği davranış."

Spencer gözlerini kocaman açıp, "Tabii ben de onlardan bir sürü var," dedi.

Kristina bir parça daha ısırdı. "Hayır, sadece bir tane olabilir. Kant. Metaphysics of Morals."

"Aşağı yukarı ne demek istediğini anladım. Sanırım, beni işimi yapmaya çeken şey -diğer bütün amaçlarımdan bağımsız olarak," onu taklit ediyordu. "Olmasaydı, bir kanun adamı olmazdım. Bunu soruyorsun değil mi?"

"İşini iyi yapmaya çeken şey."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya."

"Peki, ne de iyisin?"

"Av köpeğine benziyorum. Sezgilerim kuvvetlidir. Ama ortağım Will'e soracak olursan, burnu çok fazla baharatlı yemekten mahvolmuş bir av köpeğiyim."

Kristina, "Benim köpeğimi tarif ediyor olmalısın," dedi. "İyi bir dinleyiciye benziyorsun."

"İyi bir dinleyiciyim, bu doğru ama ayrıca iyi bir gözlemciyim de. İnsanların nasıl oturduklarını ya da bana nasıl baktıklarını gözleyerek onlar hakkında birçok şey öğrenebilirim."

Kristina gülerek, "Benim hakkımda ne öğrendin?" diye sordu.

Spencer da gülümsemeyle karşılık verdi. "Benden korkmadığını. Çünkü gözümün içine bakıyorsun." Ciddi görünmeye çalışıyordu, "Gözlerini kaçırmıyorsun ve korkmuyorsun."

Kristina, "Korkacak bir şeyim yok da ondan," derken ellerine baktı ve Spencer bunu fark etti.

Spencer, Kristina'ya yaklaşıp yavaşça, "Neden korkarsın, Kristina?" diye sordu.

"Nasıl yani, genel olarak mı, en çok mu?"

"En çok."

"Ölmekten. Yo hayır ölmekden değil, ölüyor olduğunu bilmekten." Spencer başıyla onayladı.

"Ya sen? Bir polis en çok neden korkar?"

"Polisleri bilmem ama ben en çok vicdanımla karşı karşıya kalmaktan korkarım. Geceleri rahat uyuyabilmeyi seviyorum."

"Hiç vicdanınla yüzleşmek zorunda kaldın mı?"

"Şimdiye kadar hayır."

Kristina sıcak çikolatasından bir yudum alıp başıyla onayladı. "İşinde hiç hataya yer yoktur herhalde," dedi. "İnsanlar hakkında yanılmaya."

"Haklısın." Spencer duraksadı. Bununla nereye varmak istiyordu? "İnsanlar hakkında pek sık yanılmam."

"Benim hakkımda yanıldığını düşünüyor musun?"

Spencer kızın ilgisinden memnun gülümsüyordu. "Kesinlikle yanılmıyorum. Cesursun ve akıllısın." Bir de çok güzel olduğunu eklemek istedi ama bir Dartmouth kızına böyle şeyler kahve içerken söylenmezdi. Üstelik Kristina'nın bunun hatırlatılmasına ihtiyacı olmadığını düşündü.

"Esnek misindir, dedektif?"

"Hiç değilim," diye cevapladı. "Zaaflarımdan biri."

"Pek fazla zaafın yokmuş gibi görünüyorsun."

"Bir sürü kötü huyum var."

"Öyle mi? Neymiş? Hem kimin yok ki?"

"Senin mesela."

"Ben mi?" Kristina güldü. "Tahmin edebileceğinden fazla kötü huyum var."

"Birini söyle."

Biraz düşündü. "Aşırı düzenliyim."

"Ben de aşırı dağınığım."

"Basket oynarken kazanmazsam çıldırırım."

"Ben de davalarımı kapatamazsam çıldırırım."

"Doğru düzgün giyinmeyi hiç beceremem onun için de hep üşütürüm." Sanki bunu ispat etmek istercesine hapşırdı.

"Ben de hep fazla giyinip deli gibi terlerim."

Kristina duraksadı. "Bazen içerim."

Spencer da duraksadı. "Hah! Keşke ben de sadece bazen içebilseydim."

Gülüştüler.

"Yirmi bir yaşında mısın Kristina?"

Kristina, "Yarın," dedi, heyecanlı bir bakışla, "Sonunda," diye ekledi.

"Anladım. Bana içtiğini söylemedin, tamam mı?"

"İçmek mi? Ben kahve içmeyi kasdetmiştim."

"İyi. Bir daha bundan söz etmeyeceğiz?" Duraksadı. "Demek yirmi birine bastığın için mutlusun. Her zamanki sebeplerden dolayı mı?"

Kristina başıyla onayladı. "Ve biraz fazlası." Ama bunların ne olduğunu açıklamayınca Spencer da sormadı.

Sıcak çikolatalarını ve Portekiz muffinlerini bitirdiler - İngiliz muffinine benziyordu ama daha büyük ve daha tatlıydı.

"Peki Dedektif O'Malley, hiç ilginç davaların oldu mu? Dergi için şu ölüm cezası hakkındaki makaleyi bitirmek zorundayım. Suçlularla ilgili bir şeyler de yazmak istiyorum."

"Bu çok yenilikçi bir yaklaşım olur." Spencer, Kristina'dan hoşlanmaya başlamıştı.

"Bana onlar hakkında bir şeyler anlatabilir misin?"

"Ne gibi?"

"Mesela niye diğer insanları öldürdükleri gibi."

Spencer düşündü. Bu kız onu şaşırtıyordu. Ve çok güzeldi. "Güç," dedi en sonunda. "Güç kazanmak ve gözdağı vermek için."

"Seri katiller, kanlarını döven adamlar, tecavüzcüler. Güçlü olmak ve gözdağı vermek için ha? Hepsi mi?"

"Evet. Hepsi."

Kristina gülümsedi. "Bunu beğendim."

"Bu kadar ölüm cezası hakkında konuşmak yeter. Bana kendini anlat."

"Ne gibi?"

"Ne olursa? Mesela kaçıncı sınıftasın?"

"Son sınıftayım."

"Hangi bölüm?"

"Felsefe ve din."

"İlginç. Peki insanların neden birbirlerini öldürdükleri konusunda felsefe ne diyor?"

"Nereden bileyim? Böyle, spesifik konular okumuyorum ki. Nietzsche kötülere şaşırmamamız ve suçluları cezalandırmamamız gerektiğini söylüyor."

"O niye?"

"Çünkü suçlunun ona toplumun vermiş olduğu hür iradeyi kulladığını ve toplumun da insanı hayvan olmaktan ayıran tek şeyi, hür iradesini kullandığı için onu cezalandırmaya çalıştığını söylüyor."

Spencer, "Bu Nietzsche, kesinlikle New York'da yaşamamış."

Kristina güldü.

Spencer, "Aslında buna katıldığımdan emin değilim," diye devam etti. "Hür iradeyi insana toplum vermedi. Tanrı verdi. Toplum kendini sınırlayamayanların aşırı hür iradesinin dizginini çekmeye çalışıyor."

"Haklı olabilirsin. Ama Nietzsche Tanrı'ya inanmaz."

"Ben de...," dedi Spencer. "Nietzsche'ye inanmıyorum."

Kristina ona bakıyordu; söylediklerinden çok hoşlanmışa benziyordu.

Spencer, "Ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey, nerelisin Spencer?"

"Doğma büyüme Long Island'lıyım."

"Öyle mi? En iyi arkadaşım Cold Spring Harbor'dan."

"Cold Spring Harbor mı? Orayı sadece kitaplarda gördüm. Benim gibi sıradan ölümlülerin yaşayacağı bir yer değil orası."

"Komik olma. Sen neredensin?"

"Farmingville."

"Hiç duymadım."

"Duymuş olsaydın şaşardım zaten. Her neyse ben orada doğdum."

"Peki seni buraya ne getirdi?"

"Bilmiyorum. Long Island Expressway'de hız yapan arabaları kovalamaktan bıktım. Ben de bir gün arabama atlayıp kuzeye doğru gitmeye başladım."

"Ve Hanover'da mı durdun."

"Ve Hanover'da durdum. Dartmouth Hall'u beğenmiştim. Şu inanılmaz pahalı Hanover Inn'de bir gece geçirmiştim. Saat kulesinden gelen müziği dinledim. İlk gününde, *Seasons in the Sun*'ı çalıyorlardı."

Kristina güldü, "Yani Baker Kulesinde *'Seasons in the Sun'* çalıyor diye mi Hanover'da kaldın?"

"Siz şımarık Dartmouth çocuklarına park cezası kesebileyim diye Hanover'da kaldım." Spencer bunu gayet ciddi bir ifadeyle söylemişti ama dalga geçiyordu ve Kristina yine gülünce memnun oldu; onun ne zaman dalga geçtiğini anlayabilmesi hoşuna gitmişti.

"Şimdi Hanover'da yaşıyorum böylece yılda yirmi beş bin dolar vermek zorunda kalmadan Dartmouth'a gidiyor kadar oluyorum."

"Aynı zamanda bir eğitimde almadan."

"Tuş," dedi Spencer başını sallayarak. "İnsanları izleyerek bir şey öğrenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"İşini seviyorsun o zaman."

Spencer başıyla onayladı. "Hem de çok."

"Sevmediğin bir yanı var mı?"

"Tek kötü yanı, burada ne zaman büyük bir dava olsa Concord'dan bir alay adam getiriyorlar..." Kristina'nın yüzündeki ifadeyi görünce kendini açıklama yapmak zorunda hissetti. "Savcı yardımcıları, kendi araştırmacıları hatta Haverhill'den gelen eyalet polisleri. Bu beni gerçekten deli ediyor. Sanki kendi işimi yapamazmışım gibi. Onlara söyledim, park cezası kesmede onların en iyi adamları kadar becerikliyim, sadece bana bir şans verin de görün dedim ama dinlemiyorlar."

Kristina gülerek, "En büyük davan neydi?" diye sordu.

"Kız arkadaşıyla onun oda arkadaşını baltayla parçalayan, Etiyopyalı tıp öğrencisi."

Kristina gözlerini kocaman açtı, "Evet, o korkunç bir şeydi."

"Gerçekten öyleydi. Ben odaya giren ilk polistim."

Kristina iğrenmiş gibi bir yüzle, "Cesetleri sen mi buldun?" diye sordu.

"Evet."

"İğrenç! Çok mu kötüydü?"

"Hayal edebileceğinin en kötüsü."

"Hayal bile edemem." Sesini alçalttı, "Aslında hiç ceset görmedim."

"Gerçekten mi? Hiç mi?" Spencer bunu inanılması zor bulmuştu. İki yaşından beri akrabalarının cenazelerine gidip duruyordu.

"Hiç." Boğazını temizledi. "Birkaç ay önce büyükannem öldü ama cenazesine gitmedim."

"Niye?"

Kristina omuz silkerek kayıtsız bir ifadeyle, "Davet edilmemiştim."

"Büyükannenin cenazesine davet edilmedin mi? Ne biçim bir ailen var?"

"Pek yakın olmayan bir aile." Konuyu değiştirdi. "Sence şu Etiyopyalı da mı aynı sebepten cinayet işledi? Yani güçlü olmak ve gözdağı vermek."

Spencer, "Kesinlikle hepsi bu," dedi. "Kız onunla evlenmek istemediğini söyledi o da kıza bunun hakkında ne düşündüğünü gösterdi."

"Anlıyorum. Adama ne oldu?"

"Ömür boyu hapis."

"Adil bir ceza."

"Adil mi? Bilmiyorum, soğukkanlılıkla iki insanı öldürdü. Belki kendi de ölmeliydi."

"Sence ölmeli miydi, Spencer?"

"Önceden planlanmış cinayet suçundan mı? Evet."

Muffinlerini ve sıcak çikolatalarını bitirmişlerdi ama Spencer gitmek istemiyordu.

Kristina ona işyerindeki en yüksek rütbeli polis olup olmadığını sordu.

"Keşke. Benim üstümde bir şef var. Ken Gallagher."

"Senin gibi İrlandalı."

Spencer başıyla onayladı.

Düşünceli görünüyordu. "Polislerin Hanover'da yaşayabilecek kadar çok kazandıklarını düşünmüyordum."

"Bir de bana sor... sizin yüzünüzden her şeyin fiyatı tavan yapmış. Üç odalı evler iki yüz almış bin dolar. İki odalı evlerin kirası dokuz yüzden başlıyor."

"Sen iyi kazanıyor olmalısın."

"Hayır, sigarayı bıraktım."

"Ne yani, Hanover'da ev tutabilmek için mi?"

"Evet."

Kristina gülümseyerek, "Ama kızları kafeye götürmeyi bırakmamışsın," dedi.

"Aslında bırakmıştım ama bugün kuralı bozdum."

"Anlıyorum."

"Kim nasıl bir isim?" diye sordu Spencer.

Kristina, "Değişik mi dersin?" diye soruyla karşılık verdi. Bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyordu. Spencer üstelemedi.

"Aileni ziyaret etmeye gidiyor musun?"

"Pek değil," dedi Spencer. "Ya sen?"

"Pek değil."

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı. Dartmouth'a girmek kolay bir iş değil. Ben sadece bir yıllığına bir eyalet üniversitesine gittim sonra da bırakıp polis kuvvetlerine katıldım."

"Evini özlüyor musun?"

Spencer başıyla onayladı, "En çok kardeşlerimi."

"Ya? Kaç tane kardeşin var?"

Spencer, Kristina'nın az önceki sözlerini tekrarlayarak, "Tahmin edebileceğinden fazla," dedi. "Sekiz. Beş erkek, üç

kız."

"Aman Tanrım. Hayatımda hiç bu kadar çok kardeşi olan biriyle karşılaşmamıştım."

"Evet büyük bir aileyiz."

"Katolik falan mısınız?"

"Hayır Protestanız," dedi Spencer. "Tabi ki Katoliğiz. O'Malley gibi bir soyadla başka ne olabilirdik ki?"

Kristina arkasına yaslandı. "Tanrım, annen bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum. Beşinciden sonra sabrını kaybetmiş. Beni de daha çok ablalarım büyüttü."

"Yine de zor, dokuz tane çocuk."

"On bir," diye düzeltti Spencer. "Bir de bebekken ölen ikizler var."

"Olamaz."

"Evet."

Bir süre sessiz kaldılar.

Kristina düşünceli bir yüzle, "Annen on bir isim bulmak zorunda kalmış," dedi. "Ben bir taneyi bile zor bulmuştum."

Spencer sormadan önce Kristina'ya dikkatlice baktı. "Senin... bir isim bulmak için bir... sebebin var mıydı?"

Kristina çabucak, "Yo, hayır," dedi. "Bilirsin işte biriyle çıkarken bazen bunlar konuşulur. Ben adını Orlando koyarım diye düşünmüştüm. Ya da Oscar."

"Kristina bunlar mafya babası değil ki bebek."

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

Spencer, "Üzülme," dedi. "Ben doğduğumda annem oğullarından birine daha önce Patrick O'Malley adını verdiğini unutup, benim adımı da Patrick koymuş."

Kristina gülmeye başladı.

"Ben bunun komik olduğunu düşünmüyorum. Sonunda çocuklardan biri anneme evde zaten bir Patrick olduğunu hatırlatmış. Tabii bu hatırlatan çocuk ilk Patrick değil, neyse annem de Spencer'ı eklemiş. Spencer Patrick O'Malley."

"Aktör yüzünden mi?"

"Evet. Annem Spencer Tracey'i beğenirdi." Duraksadı, "Ben de Patrick'ı tercih ederdim."

Kristina ona bakıp, "Ben Spencer'ı beğendim," dedi.

Spencer başını yana eğerek yavaşça, "Teşekkür ederim," diye cevapladı.

"Annen şimdi ne yapıyor?"

"Büyükannelikle uğraşıyor. Sekiz çocuğu evli."

"Onların da çok çocukları var mı?"

"Sen söyle. Şimdilik yirmi bir tane."

"Aman Tanrım." Düşündü, "Sen sen evli olan sekizin içinde misin?"

Spencer konunun böyle gelişmesine nasıl izin vermişti? Ama laf artık buraya geldiğine göre bu tatlı, siyah gözlü ve meraklı kıza karşı kaba olamayacaktı.

"Bir zamanlar evliydim."

Kristina halden anladığını belli eder bir tavırla, "Yürümedi demek?" diye sordu.

"Bir bakıma öyle. Araba kazasında öldü."

Kristina çok şaşırmıştı. Elini ağzına koydu, bir an öyle kaldıktan sonra, "Çok üzüldüm," diyebildi.

Spencer elini boş ver dercesine salladı. "Önemli değil. Başlangıçta çok zordu ama üstünden birkaç yıl geçti. Artık bununla yaşamayı öğrenmeye başladım."

"Kaç yıl oldu?"

"Beş."

"Bu yüzden mi Long Island'dan ayrıldın."

"Biraz öyle."

Garson hesabı getirdi ama oturmaya devam ettiler.

Kristina, "Karının adı neydi?" diye sordu.

"Andrea. Andie."

Bir an bekledikten sonra Spencer elini kotunun arka cebine atıp cüzdanını çıkardı.

"Senin silah taşıyor olman gerekmez miydi?"

"Sadece görevdeyken," dedi Spencer. Cüzdanından Andie'nin bir fotoğrafını çıkartıp Kristina'ya gösterdi.

Kristina fotoğrafa bakıp, "Çok genç görünüyor," dedi. "Ve biraz bana benziyor."

"Öyle mi? Fark etmemiştim." Andie'nin bu kıza benzemesi sadece tesadüf müydü? Evet. Evet kesinlikle öyle olmalıydı.

Spencer hesabı öderken, EBA'in sahibi Kristina'nın yanına gelip onun omzunu okşadı; "Krissy. Geçen hafta harika bir maç çıkardın. Kaç sayı yapmıştın?"

"Kırk yedi," dedi Kristina. "Ve on beş rebound."

"Hiç adil değil, ne dersin? Şu zavallı Cornell kızları hep kaybediyorlar."

Kristina gülümseyerek ayağa kalktı. "Hiçbir zaman kazanamayacaklar. Ben yaşadıkça, yenilmeye mahkûmlar."

Samantha, "Yaşa be kızım!" dedi.

Dışarı çıkarlarken Spencer, "Mutlaka gelip seni izlemeliyim," diye mırıldandı.

"Lütfen gel." Biraz düşündü. "Şükran Günü haftası cuma ve cumartesi maçımız var. O zaman gelirsin."

Kristina elini uzatıp, "Seninle tanışmak çok güzeldi, Spencer," dedi. "Muffin için teşekkürler."

Spencer, Kristina'nın elini hafifçe sıkarak, "Benim için zevkti Kristina, ne zaman istersen..."

Kristina Stinson's binasındaki saate baktı; 3:45. Başını sallayarak, "Biliyor musun, senin için basketbol antrenmanına girmedim."

Spencer, "Buna değdi mi?" diye sordu.

Kristina gülümsedi. Hızla köşeyi dönerken bir an durup Spencer'a el salladı ve koşarak gözden kayboldu.

Spencer bir dakika kadar orada kaldı sonra Kristina'yı bir kere daha görmek umuduyla aynı yöne gitti.

Ana Cadde'de yürürken Kristina'nın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, duyabildiği tek şey buydu. Dolgun dudaklı, mavi gözlü ve saçları kazınmış bir adam için basket antrenmanını kırmıştı. Uzun zamandır ona hiç kimsenin bakmadığı gibi bakan bir adam için. Spencer Patrick O'Malley. Kendi kendine onun adını bir kere daha fısıldadı; Spencer Patrick O'Malley.

Ve sırt çantasını kucağına alıp hızla koşmaya başladı.

Hinman Hall'a geldiğinde doğruca odasına yöneldi. Odasının kapısı açıktı ama içeride kimse yoktu; ne Aristo, ne de Jim. Sırt çantasını fırlatıp yerden bir saç fırçası aldı. Ama elleri soğuktan hissizleşmişti; parmaklarına söz geçiremiyordu. Spencer'la karşılaştığında böyle dağınık göründüğü için üzülmüştü. Ne ilk izlenim ama. Spencer da tıraş olmamıştı ama, o kadar yakışıklıydı ki, bu çok önemsiz bir ayrıntıydı.

Kristina yatağına oturup beklemeye başladı. Titreyen ellerini ısıtmak için dizlerinin arasına koymuştu. Çok fazla beklemeyeceğini biliyordu.

Kapı çalındı ve Albert başını içeri uzattı.

Kapıyı açıp Aristo'yu içeri sokarken, "İşte buradasın," dedi. Aristo önce yatağa sonra da Kristina'nın kucağına atladı. Kristina gözlerini Albert'tan ayırmadan köpeğin başını okşuyordu.

"Onu gezdirdim."

"Teşekkürler. Conni nerede?"

"Bu öğleden sonra kendini ulaşılmaz ilan etmiş durumda. Sakın benim için pasta yaptığını söyleme."

Kristina boş gözlerle, "Olur, söylemem," dedi. Aklı hâlâ Spencer'daydı.

Albert kapıda dikiliyordu. Kristina o an onu içeri çağırıp kapıyı kapatmasını söylemeyi istedi ama Jim her an gelebilirdi. "Tatilde Conni'yle Long Island'a mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Aynı geçen yıl olduğu gibi. Sen de bizimle gelmek ister misin? Yoksa Jim'le mi gidiyorsun?"

Kristina hoşnutsuzluğunu belli eden bir gülümsemeyle, "Evet, ne demezsin," dedi.

Albert ona doğru bir adım attı. "Öyleyse bizimle gel."

Kristina hâlâ yatağında oturuyordu. Başını salladı. Gözlerini Albert'tan bir an bile ayırmamıştı. Albert küçükken jimnastikçi olmak istemişti ama bunun için çok hızlı gelişmişti; bir anda geniş omuzları ve üçgen bir vücudu olunca vazgeçmek zorunda kalmıştı. Şimdi de Zen Budisti olmak istiyordu. Siyah ve uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Sol kulağında bir küpe var-

dı; küçük altın bir halka.

Kristina, "Dinle," dedi. "Sana anlat..."

Albert sözünü kesti; "Nasıl gitti?"

Kristina bir an onun neden söz ettiğini anlayamadı.

"Howard," dedi Albert sabırsızca. "Howard'la nasıl gitti?"

"İyi." Kısa bir suskunluğun ardından, "Her şey halloldu," dedi.

"Ve?"

"Ve hiçbir şey." Isınmak için ellerini ovuşturuyordu.

Albert biraz daha yaklaştı. "O nasıldı?"

Kristina, "Olması gerektiği gibi," diye cevap verdi. "Boşanmanın benim fikrim olup olmadığını sordu."

Albert yüksek sesle güldü. Kristina bu sefer onun gülüşünü uygunsuz bulmuştu. "Ona gerçeği anlattın mı?" diye sordu.

Kristina, "Gerçek mi?" dedi. "Gerçek tam olarak nedir?"

"Doğrunun ya da yaşanmışlığın ifadesi."

"Ahh, tabi ki," dedi Kristina. "Ona bunun benim fikrim olduğunu söyledim. Sence bu doğrunun ifadesi mi?"

"Yeterince iyi, Rocky," dedi Albert biraz daha yaklaşarak. "Yeterince iyi."

Kristina eski lakabını duymaktan hoşlanırdı. Ama Albert'ı durdurmak için elini öne uzattı. Onu durdurmak istemiyordu, ama güpegündüz bunu yapamazlardı.

"Dinle," dedi Albert. "Şükran Günü'yle ilgili bir fikrim var. Eğer..."

Birden durdu. Jim Shaw kapıda öylece durmuş onlara bakıyordu.

Kristina zayıf bir sesle, "Jimbo," dedi. "Hazır mısın?"

Albert sessizce Jim'e selam verdi ve ondan da aynı selamı aldı.

Jim, "Hazırım," diyerek hareketsiz bir biçimde kapıda durmaya devam etti.

Kristina gergindi, Aristo'nun başını okşadı. Sessizliği bozmak için, "Doğum günün nasıl geçiyor Albert?" diye sordu.

"İyi, ama Conni'nin pişirdiklerinden tadar tatmaz rezil ola-

cağına eminim."

Jim neredeyse, düşmanca bir sesle, "En azından senin için bir şey pişiriyor," dedi ve üçü yine söyleyecek bir şeyleri olmaksızın öylece kaldılar.

Sonunda Albert alaycı bir sesle, "Eminim çok güzel olacak," dedi. Kristina şaşırmıştı; Albert genelde böyle konuşmazdı.

Jim, "Hadi gidelim Krissy," dedi.

Albert yine alay ederek, "Evet Krissy, hadi koş," diye atıldı.

Kristina kıpkırmızı olmuştu. Ayağa kalkıp yerdeki kitap yığının içinden karşısındaki iki genç adama doğru yürüdü.

Albert, "Paltonu unutma," dedi. "Dışarısı buz gibi."

Jim sırt çantasını elinde sallayarak, "Palton nerede?" diye sordu.

Kristina dağınık odasına bir göz gezdirdi. Her ne kadar tertipli bir odanın hasta bir beyinin ürünü olduğunu söyleyip dursa da -örneğin o, dünyanın en büyük düşünürlerini okurken odasını temizlemek gibi boş dünyevi işlerle nasıl uğraşabilirdi?- gerçekte dağınıklıktan nefret ederdi ve odasında mümkün olduğu kadar az vakit geçirirdi. Bir zamanlar dünyanın en düzenli kızıydı. Ama Dartmouth'a gelmeden önce öğrenmişti; dağınık bir oda Howard'ın görmesini istemediği şeyleri saklamak için en iyi yoldu. Her şey yerli yerinde olunca, Howard aradıklarını hemen buluyordu.

Yine de Kristina, her şeyi tekrar darmadağın etmeden önce arada bir odasını toparlardı.

Bugünün de o tertipli günlerinden biri olmasını istiyordu. Çünkü paltosunu bulamıyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bazen paltoları dolaba asmak, onları daha kolay bulmak için işe yarayan bir yöntemdir."

"Teşekkürler Jim. Nerede bu?"

"Bugün üstünde değildi," dedi Jim. Albert sessizdi.

Kristina sinirlenmişti. "Basket oynarken paltomu giymediğimi bilmiyor musun?" Aslında Jim'e çıkışmaya niyeti yoktu ama birden paltosunu nerede unuttuğunu hatırlayıp kendine kız-

mıştı.

Kızıl Yapraklar' da değildi çünkü Kristina dün geceyi orada geçirmemişti. Paltosunu Fahrenbrae Hilltop Retreat'te bırakmıştı.

Bu Kristina'nın tek paltosuydu. Annesi ona on altıncı doğum gününde hediye etmişti. Kırmızı kaşmir artık solmuştu, üzerinde çıkmayan lekeler vardı ama Kristina'nın en sevdiği eşyalarından biriydi.

Albert'ın yanından geçerken onun yüzüne bakmadı. Jim'e dönüp, "Hadi gidelim," dedi.

"Kristina üstüne bir şey..."

Sesini yükseltip, "Hadi Jim!" dedi.

Jim'in Albert'a gözleriyle bir işaret yaptığını gördü. Albert omuz silkip gülümsedi ve elleriyle Zen selamı verdi.

Jim, Kristina'nın arkasındaydı.

"Arada bir kapını kilitlemeyi de denesen fena olmaz," dedi. "Kural böyle, biliyorsun."

Kristina, "Tamam ama köpeği ne yapacağım?" dedi.

Merdivenlerden inip, binanın yan kapısından dışarı çıktılar. Koruluğun yanından geçtiler; ağaçların arasında aşağıdaki Tuck Drive'a kadar inen ince bir patika vardı. Tuck Drive'ın üstündeki köprü bulundukları yolu Feldberg Kütüphanesi'ne bağlıyordu. Yetmiş beş fit yükseklikteki köprünün kenarındaki, üç fitlik duvar buz tutmuştu; kristal gibi parlıyordu.

"Hey," dedi Jim köprüyü göstererek. "Hâlâ şu şeyin üzerinde yürümedin."

Kristina dönüp Jim'e baktı. Köprüden uzaklaşıyorlardı. "Hiç o kadar sarhoş olmadım," diye cevapladı. "Ve hiç o kadar soğuk olmadı."

"Evet, unutuyordum. Hava buz kesmezse oraya tırmanmazsın, değil mi? Titremiyorsan ne önemi var?"

"Doğru." Kristina, Jim'in ona sataştığını fark etmişti ama umursamamaya çalıştı.

Jim, "Yarın bir kar fırtınası çıkacakmış diyorlar, biliyor musun?" dedi.

Kristina yavaşça, "Belki yarın yürürüm," dedi.

Jim cevap vermedi ve hep beraber Baker Kütüphanesi'ne doğru yürümeye devam ettiler.

Sınıfa girip çalışmaya başladılar ama Kristina pek de Aristo çalışacak gününde değildi; aklı başka yerlerdeydi. Yakında Şükran Günü tatili gelecekti ve arkadaşları gidecekti. Acaba kütüphane açık olacak mıydı? Okulun ilk yılında da burada kalmıştı ama pek hatırlayamıyordu. Sadece her gün Lou's Diner'da çorba içtiğini ve EBA'de muffin yediğini hatırlıyordu. Bir de odasına götürdüğü portakalları.

Jim okumaya devam ediyordu, arada bir başını kaldırıp Kristina'ya kitapla ilgili birkaç soru soruyordu ama Kristina çok sıkılmıştı. Hadi gidelim demek istiyordu. Hadi gidelim, buradan uzaklaşalım, gidip Conni'nin şu garip pastasını yiyelim ve Albert'a doğum günü şarkıları söyleyelim.

Jim'in elini okşadı. Bir zamanlar beni ne kadar çok beğenirdin, diye düşündü. Yoksa bu sadece benim hayalim miydi? Çok zekisin. Dünyanın her yerini gezmişsin ve önünde harika bir hayat var. Ama bize ne oldu? Niye bu hale düştük?

Ayağa kalktı. "Jim, hadi gidelim."

"Krissy, daha işim bitmedi."

"Biliyorum, ama Conni pastayı pişirmiştir, benim de köpeğimi gezdirmem gerekiyor."

"Albert gezdirir."

Kristina kitaplarını kapatıp toparlandı. "Benim gitmem gerek, lütfen sen de gel."

Jim kitabına döndü. "Hayır, burada kalıp bunu bitireceğim."

Aristo onurun sevdiklerimizden önce gelmesi gerektiğini yazmıştı. Kristina başını salladı, Nicomachean Ethics ona en zor gelen kitaplardan biriydi. Bir de Kant'ın Metaphsics of Morals'ı. Bütün hayatı boyunca kendi kategorik zorunluluğuyla savaşmak zorunda kalmıştı; onu etkileyemeyen insanlarla. Ama Spencer'dan etkilenmişti.

Aristo insanların bir yönünün iyi, diğer yönlerinin ise kötü olduğunu da yazmıştı. Kristina böyle olup olmadığını merak

ediyordu; ona göre kötülük her zaman insanın vicdanından uzaklaşması demekti.

Jim'in boynuna hafifçe dokunup, başını öptü. "Üzgünüm Jimbo." Birçok şey için üzgündü, hatta sayısız şey için. "Çalışabilecek durumda değilim. Çabuk gel olur mu? Pasta yiyeceğiz."

Jim başını kaldırmadan, "Tamam," dedi.

Conni'nin Albert'ın doğum günü için pişirdiği garip turtanın etrafında toplanmışlardı. Turtanın bazı yerleri daha kabarıktı, üzerinde eşitsiz dağıtılmış mocca, öğütülmüş fındık, ceviz ve çikolata parçacıkları vardı. Ve yirmi iki tane mum.

Conni, doğum günü için giyinmiş olmasına rağmen, kutlama havasında görünmüyordu. Pembe ruju dudaklarının gerilmesini saklayamıyordu, mavi farı da gözlerindeki soğuk bakışı.

Beşi sanki önlerinde parçalanmış bir kuzu varmış gibi turtaya bakıyorlardı. Oysa Aristo'nun bakışları farklıydı; ona göre bu pasta dünyadaki en lezzetli yiyecek olabilirdi.

Frankie Absalom da gelmişti. Aslında Frankie'yi Epsilon Evi'nden çıkartmak pek kolay olmazdı ama eski oda arkadaşı Albert için yapmayacağı şey yoktu.

Albert'la Jim ikinci dönemlerinde birlikte kalmamaları gerektiğine karar verdiklerinde, Albert odayı bırakıp Frankie'nin yanına taşınmıştı. Ama daha sonra Frankie, Epsilon Evi'ne kabul edilince Albert, Kristina'yla aynı kattaki iki kişilik odada tek başına kalmaya başladı.

Kristina, zoraki bir gülümsemeyle iyi ki doğdun'u söylemeye başlayan Conni'ye baktı. Albert dahil hep birlikte söylüyorlardı; üstelik en gürültücüleri de oydu.

Conni, "Albert!" dedi. "Bir dilek tut ve mumları üfle, ama doğru düzgün bir dilek tut." Albert'ın yanına sokulmuştu, bir eli Albert'ın kotunun arka cebindeydi. Kristina, normal görünmek için çaba harcıyor, diye düşündü, onu ne rahatsız ediyor olabilir ki?

Albert önce solundaki Conni'ye sonra sağındaki Kristina'ya ve karşısında duran Jim'e baktı. "İyi bir dilek ha? Peki." Gözlerini kapattı ve üfledi. Tüm mumları söndürmüştü. Conni'yle Kristina alkışladılar, Frankie de *'For he's a jolly good fellow*'u söylemeye başladı. Jim ise öylece bakıyordu. Aristo da iki kere havlayarak onlara katıldı.

Conni pasta ve plastik çatallarla uğraşırken Kristina uzakta durdu. Burada olmak istemiyordu. Bugün öğleden sonra önce Howard'la sonra Spencer'la yaşadıkları onu derin düşüncelere itmişti. Conni birkaç gün önce Albert'la nişanlanacaklarını söylemişti. Kristina, "Ne güzel!" dedi. "Nişanlanacaksınız ha? Demek evleneceksiniz. Bu harika."

Ve Jim bugün çok kötüydü. Hiçbir zaman sevgi dolu bir adam olmamıştı ama gün geçtikçe daha da garip davranıyordu. Kristina, bu gece yanımda durmak bile istemiyor, diye düşündü. Bir de çıkıyoruz güya. Belki biz de nişanlanırız.

Frankie, Jim'e saçma sapan bir şeyler anlatıyordu ama onun anlattıkları hep böyle şeyler olurdu zaten. Heyecanla konuşurdu; sanki konuşması eksantrik bakış açısını yansıtır gibiydi. Değişik giyinirdi; desenli gömlekler, çizgili pantolonlar, üstünden düşmemesi için gökkuşağı desenli askılarla tutturduğu kendine üç beden büyük gelen kotlar. Conni, Kristina'ya bir dilim pasta uzattı. Kristina'da bir parça yedikten sonra duygularını belli etmemeye çalışarak aceleyle, "Mmmm, güzelmiş," dedi. Aslında tam bir felaketti, çok kuruydu ve lezzetsizdi. Kristina, Albert'ın ne yapacağını görmek için ona baktı. Albert küçük bir parça alıp yavaşça çiğneyerek, "Fena değil, hiç fena değil," dedi. Conni de gidip Albert'a sarıldı, onun pastayı yemesini seyredip kahkahayla gülüyordu.

Conni'nin yüksek sesle kahkaha atması Kristina'ya hep sinir bozucu gelmişti ama nedense onun gülüşündeki bulaşıcılık Kristina'ya bunu unutturdu. Conni hep seksi giyinmeye çalışırdı. Siyah iç çamaşırları ve bustiyerler giyer, dar kotlar seçerdi. Bazen eteğinin altına jartiyer giydiği bile olurdu. Kristina bazen Conni'nin böyle giyinmesinde bir amaç olduğunu düşü-

nürdü. Sanki Conni, Kristina'yı gölgede bırakabilmek için böyle giyiniyormuş gibi gelirdi ona. Kristina onun aksine hiç süslenmezdi, o bir sporcuydu ve süslenmek sporculara göre değildi. Eşofmanlar, şortlar, taytlar ve Dartmouth tişörtleri "cool"du. Kot pantolonlar da öyle. Ama bustiyerler, asla!

Kristina'yla Conni, Kristina basket oynamaya başlayana kadar çok iyi dosttular. Kristina onlara ne olduğunu soranlara hep bunu söylerdi. Ama bu kocaman bir yalandı. Dostlukları basketbol yüzünden bozulmamıştı.

Kristina orada transta gibi otururken, niye bu kadar yüksek sesle gülüyor, diye düşündü. Jim de buz gibi bir suratla oturuyordu. Albert bir yandan Frankie'yle gülüşürken, bir yandan da Conni'yle flört ediyordu. Conni'nin oraya bakmadığını düşündüğü bir sırada pasta tabağını Kristina'nın önüne itti, Kristina ise gözlerini açarak anında tabağı Albert'a uzattı. Başını kaldırdığında Conni'nin onlara baktığını gördü; yüzündeki gülümseme silinmişti. Kristina tabağı görmezden geldi, o tarafa bile bakmadı.

Hepsi birleşip Albert'a Pierre Cardin marka bir saat almışlardı, çünkü her zaman geç kalırdı. Aslında saati Jim'le Conni almıştı, sadece onların her zaman parası olurdu.

Kristina, Jim'in ona bu mutsuz ifadeyle bakmayı bırakmasını diledi. Mutsuz olmaya ne hakkı vardı? Benim de onun kadar çok dersim var. Ben de Kızıl Yapraklar'da onun dergide çalıştığı kadar çalışıyorum. Üstelik geceyi birlikte geçirmemek için bahane öne süren hep o oluyor. Beyefendi saat on birde uyumak zorundaymış. Yine de mutsuz olan o.

Jim'e bakmamaya çalışarak eski formika masada onun karşısına oturdu. Neden olduğunu bilmemesine rağmen onun için üzülüyordu. Aristo'ya kendi pastasından kalanı yedirdi, sonra da Albert'ın pastasından kalanı. Ayağa kalktılar; bir grup öğrenci mutfağı kullanmak için bekliyordu. Parti bitmişti.

Hinman Lounge yarım daire şeklinde bir salondu. Televizyon odasının köşesinde küçücük bir mutfak vardı. Bir buzdolabı bile yoktu. Sadece küçük bir buz makinesi vardı, içecek-

lerini burada soğutuyorlardı. Öğrenciler mutfağın zavallılığıyla dalga geçmek için adını Hinman Kafe koymuşlardı. Bir elektrikli ocak ve bir mikro dalga fırın vardı, bir de lavabosundan hiç eksik olmayan kirli tabaklar. Televizyon odasındaki koltuklar o kadar eskiydi ki 1908 mezunu John Holmes Hinman'ın zamanından kalma bile olabilirdi.

Kristina ile Jim alçak koltuklarda oturuyorlardı, Conni ile Albert ise yırtık yüzlü bir kanepede. 32 ekran Mitsubishi televizyonu izliyorlardı. Diğer yurtlarda projeksiyon ekipmanı vardı, ama tabi ki Hinman'de değil. Kristina, Mass Row'u hatırladı; okulun ilk yılını orada geçirmişlerdi. Özel çalışma odaları, ayrı mutfakları ve 52 ekran Sony televizyonu olan bir lobisi vardı.

Conni, Albert'ın elini tutuyordu. Kristina her an sürekli Albert'a yapışmak zorunda mı, diye düşündü ama sonra aklından geçenlerden utandı. Tabi ki böyle yapacaktı. Conni, Albert'ın kız arkadaşıydı.

Frankie, Epsilon Evi'ne dönmüştü. Aristo yerde yatıyordu. Dört arkadaş hiç konuşmadan televizyon izlediler. Oysa Kristina çok gürültü yaptıkları için diğer öğrencilerin onlardan dışarı çıkmalarını istediği günleri hatırlayabiliyordu. Genelde çıkıp birinin odasına gider, yerde kâğıt oynar, politika ya da felsefe konuşurlardı. Ya da hiçbirinin gitmeyeceği filmler hakkında tartışırlardı, önemli olan tartışmaktı. Zaten tartışmalarının çoğunun amacı buydu.

Sadece tarih okuyan Jim tartışmalarının gerçeklere dayalı olmasını isterdi. Albert ona felsefe ya da din derslerinin gerçekle ilgisi olmadığını anlatmaya çalışmıştı ama Jim bunu anlamamıştı. Conni sosyoloji okuyordu, Kristina onun gerçekle teori arasındaki farkı bilip bilmediğinden emin değildi. İlk yıllarında bir gün Conni, Kristina'ya masum bir ifadeyle bakıp, "Krissy, sosyalizm ne demek?" diye sormuştu.

Üniversite öğrencisiydiler. Onlar için her şey bir tartışma konusuydu. Hiçbirinin gitmediği Iowa'daki tarım alanları bile. Ama tartıştıkları hiçbir şeyin önemi yoktu ya da nasıl tartıştık-

larının. Jim hep heyecanlıydı ve her konuda bir fikri vardı. Albert şeytanın avukatıydı. Kristina ılımlıydı. Ve Conni'nin nadiren bir fikri olurdu.

Bir zamanlar Conni, Jim için önemliydi. Conni'nin oda arkadaşını, onun için önemli olan bir başkasını, Albert Mapplethorpe'u istediğini fark ettiğinde, Jim her nasılsa bunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. Albert'ı affetmiş görünüyordu ve Kristina'yla çıkmaya başlamışlardı. Dördü çok yakın dost olmuşlardı. O kadar ki, ilk yıllarında bir gece epeyce bira devirdikten sonra "gerçeği söyle" oynamışlardı. O gece kötü bir şey olmadı ama konuşma rahatsız edici bir şekle bürününce Kristina işe el koyup oyunu bitirdi. Çünkü hepsiyle dost kalmak istiyordu. Ve dördünün yakaladığı bu dostluğu Albert'la Conni'nin önemsiz ilişkisi yüzünden bozmaya değmezdi.

Ama durum Conni için böyle değildi. Kristina, Albert'ın onun için dünyadaki en önemli şey olduğunu biliyordu. Bu yılın başında bir sınıf arkadaşı Conni'ye, "Erkek arkadaşın hâlâ Albert mı?" diye sorduğunda Conni, "Sonsuza kadar," diye cevaplamıştı.

On birdeki haberleri izleyip kalktılar. Kristina gerindi. Conni, Albert'a dönüp bakınca Albert da onun isteğine uyup Conni'yi öptü. Kristina gözlerini kaçırdı.

Albert, Kristina'ya bakarak, "Köpeği sen gezdirir misin?" diye sordu.

Kristina düşünceye dalmıştı; soruyu fark edip cevap vermesi biraz zaman aldı. "Oh, evet. Tabii." Gülümsemeye çalışıyordu.

Albert, "İstersen ben gezdirebilirim," dedi. "Benim için önemli değil. Karanlıktan korkmam."

Jim atıldı, "Hayır, teşekkürler."

Kristina şaşkın gözlerle Jim'e bakıp onun sözlerini yineledi. "Hayır, teşekkürler."

Conni, Albert'ı kolundan çekip, "İstemiyorlar işte," dedi. "Hadi gidelim."

Onlar gittiğinde Jim isteksizce, "Köpeği gezdirmemi ister

misin?" diye sordu. "Gidip paltomu almam lazım."

Kristina hayır anlamında başını sallayıp, "Tamam Jimbo," dedi. "Ben gezdiririm."

"Senin de palton yok. Onu nerede bıraktın?"

Kristina çabucak, "Bilmiyorum," deyip konuyu kapattı. Ne zaman Fahrenbrae'ye gidip paltosunu alabileceğini düşünüyordu. Yarın dersleri ve basket antrenmanı vardı. Ayrıca saat ikide Kızıl Yapraklar'da olması gerekiyordu. Nasıl olsa oraya gitmek için önümde kocaman bir hafta var, dedi içinden.

Köpeği gezdirmek istemiyordu. Çok geç olmuştu ve Aristo, Hinman'le Feldberg'in arasındaki koruluğa dalmaya bayılıyordu. Oysa Kristina karanlıkta oraya gitmekten nefret ederdi.

Jim, "Köpeği gezdirmemi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ben gezdiririm. Önemli değil," dedi. Çok yorgundu. "Bu gece benimle kalmak ister misin?"

"Seninle kalmak mı?"

"Evet." Gülümsemeye çalışıyordu.

"Krissy, yarın yedi kırk beş dersim var."

"Biliyorum, benim de var."

"Çok yorgunum, belki yarın."

Kristina ona bakıp ısrar etmemeye karar verdi. "Peki, Jimbo, olur belki yarın."

Jim, Kristina'nın sesinde bir gariplik sezmiş olmalı ki, "Yarın doğum günün değil mi? Evet, evet. Kesinlikle yarın."

Kristina zorla da olsa gülümsemeyi becerebildi. "Görüşürüz." Jim'i öptü. "Bana hâlâ kızgın değilsin Jimbo, değil mi?"

"Hayır, niye? Kızgın mı olmam gerekiyor?" Ama bunları söylerken dudakları gerilmişti.

Kristina gözlerini kaçırıp, "Hayır," dedi. "İyi geceler."

Kristina gecenin karanlığında Aristo'yu hızlı adımlarla gezdiriyordu. Köpek koruluğa doğru gitmeye çalışınca, tasmasını çekip kararlı bir sesle, "Aristo, hayır!" dedi ve onu Hinman'ın önündeki aydınlık alana götürdü. "Seni oraya götürmeyeceğim inatçı köpek. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Aris-

to istemeyerek sahibine itaat etti. Biraz etrafı kokladı. Kristina onu köprüye götürdü. Köprü karanlık sayılırdı ama Kristina yine de karşıya geçti ve Aristo'nun onu birkaç adım kadar içeriye ağaçların arasına çekmesine izin verdi. Köpek kendine bir ağaç seçti, ama Kristina onun işini bitirmesini beklerken sabırsızdı. Ağaçların hışırtısını korkuyla dinliyordu. Bir çatırtı duydu ve hızla köpeğin tasmasına asıldı; "Hadi, Aristo, gidiyoruz." Kalbi hızla atıyordu.

Odasına gidince ışığı kapatıp pencereden dışarıya seyretmeye başladı. Hinman'ın bahçesini ve karşıdaki Feldberge Kütüphanesi'ni. Ama ortalık çok sakin görünüyordu.

Neredeyse gece yarısıydı.

Yeni siyah botlarını çıkarırken Spencer O'Malley'i hatırladı.

Bana hayatında içtiği en güzel sıcak çikolataymışım gibi bakan genç ve yakışıklı dedektif. Soğuk elleri olan genç bir adam. Ama ne yapabilirim ki? Artık hayatımı düzeltmem gerektiğine karar vermiştim. Ne zaman bunu söylemiyorum ki? En son hangi yılbaşı buna karar vermiştim? Sanırım her yıl. On bir yaşımdan beri bunun için uğraşıyorum; her yılbaşı masama yapıştırdığım listenin ilk on maddesi buydu. Mavi kalemle yazdığım maddeler. Evet. 1994'teki amacım da bu ama bu sefer kararlıyım.

Kristina kotunu ve iç çamaşırlarını çıkarttı. Siyah bir külotla, pembe ince askılı bir penye giydi. Birkaç yıl önce zarif vücudu ve teninin beyazlığıyla gurur duyardı. Annesine benziyordu. Küçükken saçları hep kısaydı ve okula sadece elbise ya da etekle gitmesine izin verilirdi. Bir zamanlar zarif bir hanımefendiydi ama burada Dartmouth'ta basketbol oynuyordu, en önemli şey hızlı olmasıydı. Dartmouth'ta bir tek elbisesi bile yoktu.

Koridora çıkarak, dişlerini fırçalamak ve yüzünü yıkamak için banyoya gitti.

Döndüğünde, karanlıkta yatağında oturan Albert'ı gördü. Kristina kapıyı kilitleyip Albert'ın yanına ilişti. Onu gördüğüne sevinmişti. Albert, Kristina'nın ıslak yüzünü okşadı. O da Al-

bert'ın yüzüne dökülen saçlarını kaldırdı; saçlarını açmıştı.

Albert, "Çok vaktim yok," dedi. "Zorla dışarı çıkabildim. Ona odama gidip prezervatif almam gerektiğini söyledim. Onda da varmış. Ben de renkli olanlardan istediğimi söyledim. Kırmızı, beyaz ve mavi olanlardan."

"Delinin tekisin." Gülüyordu. Albert'a biraz daha sokuldu. Albert'ın gözlerine bakarken saçlarını okşamaya devam ediyordu. Yavaşça, "Seni anlıyorum," dedi.

Albert, "Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi.

Kristina şefkatle, "Ne olursa," diye cevapladı. Geldiğine o kadar sevinmişti ki, oysa biraz önce bundan vazgeçmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Onu bırakması gerektiğini biliyordu. Ama onunla yalnızken her şey önemini yitiriyordu.

Albert, "Bir yere gidelim," dedi.

"Ne zaman?"

"Şimdi. Şükran Günü'nde."

Kristina karanlıkta sessizce onun yanında oturuyordu. Sonunda, "Nereye?" dedi.

"Kanada'ya!" Derin bir nefes aldı. "Bir araba kiralarız. Karşı tarafa geçip sürmeye devam ederiz. Küçük bir kulübe kiralarız. Quebec'te mesela. Geri dönerken de Montreal'a uğrarız. Ne diyorsun?"

Albert, Kristina'nın yüzündeki ifadeyi görünce, "Ne? Yine hiç paramız yok mu?" dedi. Sesinde garip bir şeyler vardı.

"Hayır, bizim." Kristina duraksadı. "Bizim biraz paramız var. Howard doğum günüm için biraz verdi."

"Bu biraz ne kadar?"

Kristina hızla düşündü. "On bin dolar."

Albert onu dikkatle izliyordu. Kristina'nın ifadesiz kalmak için uğraştığı belli oluyordu. "Kanada'ya gitmek için yeter," dedi. "Yoksa hepsi senin mi?"

Kristina, Albert'ın omzunu okşayıp, "Böyle yapma!" dedi. "O bizim paramız."

"Bizim değil, senin."

"Bizim."

"Hayır senin." Albert'ın sesi yine garip bir tona bürünmüştü, biraz önce olduğu gibi. Sağ eliyle Kristina'nın yüzünü okşamaya başladı. "Rocky, gitmek ister misin?"

Kristina fısıltıyla "Lütfen, gidemeyiz. Cumartesi maçım var."

Albert burun kıvırdı. "Evet. UPenn'le. Ben bile onları yenerim. Hatta gözlerim kapalıyken bile. Sizin üçüncü takımınız bile onların birinci takımını yenebilir. Sen olsan da olmasan da."

"Albert! Maçtan kaçamam."

Albert omuz silkti; "Sanki daha önce hiç yapmadığın bir şeymiş gibi. Bu kadar büyütme. Koç sana iki dakika bağırır sen de onu bir hafta boyunca antrenmanda büyüleyip yine takımdaki yerini alırsın."

"Tabi, ne demezsin. Bir daha maça çıkmazsam beni bir ay yedekte oturtacağını söyledi."

Albert gülümseyerek, "Kristina," dedi. "Koç bunu yapamayacağını biliyor. Sen olmazsan bütün maçları kaybeder hem de fena kaybeder." Kristina'yı yanına çekti. "Sen fazla iyisin."

Kristina da ona sarıldı.

Albert ısrarcıydı. "Hadi, Rock. Ne diyorsun?"

Kristina ona daha sıkı sarılıp başını salladı; "Ne yani? Birkaç gün için ortadan kaybolacağız sonra ne olacak? Geri dönmemiz gerek, biliyorsun. Geri dönüp burada yaşamaya devam edeceğiz. Bundan kaçamayız."

"Kim kaçmak istiyor ki? Ben sadece seninle birlik..."

Kristina sözünü kesti. "Eğer Alaska'ya gitseydik, sen istediğin için orayı söylüyorum. Eğer daha çok paramız olsaydı, sen buraya dönmek istemezdin, buraya hiç dönmeyelim, dünyayı dolaşalım ve bu hayattan, Dartmouth'tan Howard'dan kurtulalım..."

"Howard'dan zaten kurtulduk." Albert'ın sesi sertti.

Kristina devam etti; "Connecticut'tan, Luke ve Laura'dan, Jim'le Conni'den kurtulalım derdin. Aristo'yu bile feda ederdin eğer..."

"Eğer ne?"

"Eğer kimsenin bizi tanımayacağı bir yerde olsaydık. Her

şeyi feda ederdin. Doğru değil mi?"

Albert elini Kristina'nın kalbinin üstüne koydu. "Sen etmez miydin?"

Kristina uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, hayır her şeyi değil." Sözcükler onu boğuyor gibiydi, zorlukla konuşuyordu. "Ama Tanrı biliyor ki, ben de..."

"Sen de istiyor musun?"

"Özgür olmayı mı? Her şeyden daha çok." Kahverengi gözlerini Albert'tan ayırmıyordu. Albert onun söylemek istediğini anlamadı.

"O zaman gidelim," diye fısıldadı. "Edinburgh Kristina! Edinburgh'u hatırlamıyor musun?"

Edinburgh'u hatırlamak onun tüm gücünü alıp götürüyor, ellerini titretiyordu. Kalbi hızla atmaya başladı. "Tabii ki hatırlıyorum. Ama sonra ne olacak. Yine buraya dönüp Jim'le yüzleşmek zorunda kalacağım. Ya Conni? Geri döndüğümüzde nasıldı hatırlamıyor musun? Yine aynı olacak, hatta daha da kötü."

"Bir şeyler uydururum." Albert şefkatle gülümsüyordu. "Bunda fena değilim."

"Hayır." Fısıltıyla konuşuyorlardı ama bu hayır bir oktav yüksektendi.

Albert "Önemli değil," dedi. "Birkaç gün uzaklaşabilmek için her şeyi yaparım."

"Acelen ne? Daha dün Fahrenbrae'deydik."

Albert elini salladı. "Aynı şey değil. Fahrenbrae buraya çok yakın. Birkaç uzun gün için Kanada'ya gideriz, kızakla kayarız. Ne kadar hoşuna gittiğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii." Kristina gittikçe güçsüzleşiyordu. Bu tartışma onu aşmaya başlamıştı. "Tanrım, yapamayız."

Albert nazikçe, "Rock, bırak," dedi kolu hâlâ Kristina'nın omzundaydı. "Benimle tartışmayı bırak."

"Bu sadece bir tatil."

Albert kolay ikna olanlardan değildi ama kolunu çekti.

Kristina garip bir gülüşle, "Bu iş yürümüyor," dedi.

Albert, "Aynı fikirdeyim," diye cevapladı. "Ne yapmalıyız sence? Bırakmalı mıyız?"

"Evet." Kristina bunu çabucak söylemişti hemen ardından gülmeye başladı.

"Kristina, Kristina! Sence bir yılda kaç kere bu konuşmayı yapabiliriz?"

"Bırakana kadar."

"Öyle mi? Bu sabah Fahrenbrae'de bunu söylediğini hatırlamıyorum."

Kristina yavaşça, "Manzara çok güzeldi," dedi. "Sen çok güzeldin."

Albert, Kristina'ya yaklaşıp, "Şimdi güzel değil miyim?" diye sordu.

Kristina gözlerini kaçırdı. "Hem de çok güzel."

Bir süre sessiz kaldılar. Kristina, Albert'la Kanada'ya gitmiş olduğunu hayal etti.

"Albert, benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Bırakmamız gerek. Kendimize gelmemiz gerek. Sen Conni'yle gideceksin. Ben de Jim'le..." durdu. "Ya da değil. Ama ne olursa olsun kendi ayrı yollarımıza gitmeliyiz."

"Bunu daha önce denedik. İşe yaramadığını biliyorsun. Nasıl kendime gelirim bilmiyorum." Duraksadı. "Ya sen? Hiç sanmam. Bence her zaman deliydik."

Kristina fısıldarken dudakları kupkuruydu; "Evet, deliydik."

"Hem de nasıl!" Kristina'yı kendine çekti. "Rocky, bunu bana niye yapıyorsun?" Dudaklarından öptü. Kristina'nın bileklerini o kadar sıkı kavramıştı ki, bilekleri acıyordu.

Kristina gözlerini kapatıp dudaklarını Albert'ın dudaklarına teslim etti. Albert onu yatağa yatırdı. "Kristina, ne yapacağız?"

Kristina'nın cevabı hafif bir inlemeydi. Albert, Kristina'yı hafifçe yataktan kaldırıp üzerindeki pembe askılı penyeyi çıkarttı ve tekrar yatağa itti Kristina, "Önce biraz delireceğiz sonra da sonsuza kadar kaçacağız," diye fısıldadı.

"Kaçmak mı?" Albert, Kristina'nın üstündeydi. Giyinikti. Kot pantolonu Kristina'nın canını yakıyordu, acıyla ve istekle inli-

yordu. "Kaçmak ha? Neden söz ediyorsun sen? Kaçış yok."

Kristina, "Evet var," dedi. "Neredeyse cennet kadar güzel bir kaçış." Ağlamak istiyordu. Albert eliyle Kristina'nın ağzını kapattı. Kristina onun kapalı parmaklarının arasından, "Lanetlenmek istemiyorum," dedi.

Albert eğilip onun göğüslerini öpmeye başladı. "Kristina, Kristina. Lanetli değiliz, sadece âşığız."

"Hayır." Albert elini kasıklarına götürdüğünde inledi. "Lanetlendik."

Albert kendini yukarı çekip onu tekrar dudaklarından öpmeye başladı. "Rocky, sevgilim, Rocky, Kristina."

Kristina, "Albert," diye fısıldadı. "Lütfen... lütfen duralım."

Albert bir an için geri çekilip ona baktı. Öfkeyle, "Nasıl durabilirim?" diye fısıldadı. "Sana karşı bu kadar zayıfken nasıl durabilirim? Doğru düzgün göremiyorum bile."

Kotunu çıkarttı ve Kristina'ya sarıldı. Sevişmeye başladılar.

Kapının vurulmasıyla durdular.

"Kristina?"

Gelen Conni'ydi.

Kristina hemen sessizleşti ve Albert'ın inleyişini gizlemek için eliyle onun ağzını kapattı.

Kapı tekrar vuruldu. "Kristina, Albert'ı arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kristina nefesini tuttu. Albert'a sarıldı. Nefes verip, "Conni? hayır, onu görmedim. Dinle çok geç oldu," dedi.

Kapının kolu çevrildi.

Conni sabırsızca, "Kapıyı açabilir misin lütfen?" diye sordu.

"Conni, çok yorgunum, doğru düzgün göremiyorum," dedi. Hâlâ Albert'ın nefesini bastırmaya çalışıyordu. "Şimdi sen uyandırdın beni. Seninle sabah konuşuruz tamam mı?"

"Bir saniye için açamaz mısın? Seninle konuşmam gerek."

"Conni, yarın, tamam mı?"

Conni hızla kapıya vurdu; "Hayır, tamam değil Kristina, tamam değil. Aç şu kapıyı."

"Conni, beni yalnız bırak. Çok yorucu bir gün geçirdim. Se-

ninle yarın konuşurum."

Conni bağırmaya ve kapıya vurmaya devam etti ama Albert'la Kristina onu dinlemeyi bıraktılar. Albert, Kristina'yı yüzüstü çevirdi. O da inlemelerini gizlemek için yüzünü yastığa gömdü.

Ama Conni'nin bağırması ve kapıya vurması durmuyordu.

Kristina koridorda birinin, "Çeneni kapatmazsan, güvenliği çağıracağım," diye bağırdığını duydu. Conni yine durmadı. Birkaç dakika sonra biri gelip Conni'yi uzaklaştırmak istedi ama Conni reddetti. Güvenlik görevlisi kapıyı vurup Kristina'ya açmasını söyledi. Kristina'da ona uyumaya çalıştığını, kendini iyi hissetmediğini ve giyinik olmadığını söyleyince adam Conni'yi uzaklaştırdı.

Yatakta yan yana uzanmışlardı. Kristina yavaşça, "Albert, böyle devam edemeyiz," dedi.

"Haklısın. Kanada'ya gidelim."

"Nasıl, orada kalmak için mi?"

"Evet," dedi. "Gidip Kanada'ya yerleşelim."

Kristina onu yavaşça itti; "Şimdi her şeyi söylersin değil mi?"

Albert gülümsedi. "Her şeyi." Yan dönmüştü. Başını bir eline dayamış Kristina'ya bakıyordu. Onu bir süre izledi sonra öptü.

Kristina, Conni'yi düşünüyordu. Albert ona ne söyleyecekti?

"Kanada ha, Albert? Niye Kanada? Çok uzak."

"Ne kadar uzak o kadar iyi. Bana gitmek istemediğini söylesene."

"Öyle bir şey demedim."

Albert onu zorluyordu. "Hadi gidelim. Paramız var, sen söyledin. Bizi durduracak hiçbir şey yok."

Kristina ona Conni'yle nişanlanma meselesini soracaktı. Aynı zamanda hem beni Kanada'ya götürüp hem de Conni'yle nasıl nişanlanacaksın demek istiyordu.

Albert onu hafifçe okşadı. "Ee?"

"Peki para bitince ne olacak?"

"Ne olsun. Biraz daha para bulacağız."

"Nereden?"

Albert, Kristina'da uzaklaşıp tavana bakmaya başladı.

"Artık Howard'la resmen boşandık. Büyükannem de öldü."

Albert, "Bir yerlerde biraz para olmalı," dedi.

Kristina biraz sinirli bir sesle. "Neden söz ediyorsun sen? Para falan yok."

"Ne yapalım? Biz de gider birer iş buluruz."

Kristina gülerek, "Sen iş mi bulacaksın Albert?" diye sordu.

"Tabi, niye olmasın? Her şeyi bir kere denemek lazım."

Şimdi Kristina yan dönmüş Albert'ı izliyordu. Ona paradan söz etmek istiyordu ama doğru zamanı bekliyordu. Mesela Conni'yle evlendikten sonra. Küçük hain şakasına güldü.

Albert, "Komik olan ne?" diye sordu.

Kristina çabucak, "Yok bir şey," dedi. Bu uygun zaman değildi.

"Rocky? Eğer ben Conni'den ayrılırsam sen de Jim'i bırakır mısın?"

Hayır, yine mi, demek istiyordu. Conni'den ayrılmak mı? Bu nişanınızdan önce mi, sonra mı olacak? Bunun yerine, "Albert, lütfen," dedi. "Lütfen."

Albert dişlerini gıcırdattı. "Şu senin Jim hakkında ne düşüneceğimi pek bilmiyorum."

Kristina savunmaya geçip, "Niye? İyi bir çocuk olduğu için mi? Bana iyi davrandığı için mi?" diye sordu.

Albert hainçe, "Seninle yatmak onun inançlarına ters olduğu için," dedi. "Ne ilişki ama?"

"Onunla çıkmaya başlamadan önce seksten pek hoşlanmadığını bilemezdim, değil mi?"

Albert ona hırsla bakıp. "Seksten hoşlanmadığını değil, Rocky. Seninle seks yapmaktan hoşlanmadığını."

"Ama bu senin için daha kolay oldu, doğru değil mi?"

Albert, "Evet," dedi. "Başlangıçta onun sana dokunması fikrine katlanamıyordum." Biraz düşündü. "Sana birinin dokunması fikrine daha doğrusu."

"Ben senle Conni'yi düşününce ne hissediyorum sanıyorsun?" Uzun bir sessizliğe gömüldüler. Kristina Şükran Günü tatilini düşünüyordu. Onunla olmak. Onunla yalnız olmak. Jim'le, Conni'yle ya da Howard'la birlikte olmamak, yalnız olmak ya da onunla Kanada'da olmak.

Albert, "Bir yere gitmemize gerek yok," dedi. "Şu lanet on bin doları harcamayız."

"Tabii."

"Evet. Hiçbir zaman paramız olmuyor." Kristina'dan biraz daha uzaklaştı. "Benim param olmuyor."

"Niye paraya ihtiyacın olsun ki? Conni her zaman her şeyi ödüyor?"

Albert dönüp, pencereden sızan hafif ışıkta Kristina'ya baktı; "Sadece Conni değil, sevgili Rocky," dedi. "Sadece o değil."

Sonra Kristina'nın tek kişilik dar yatağında yan yana ve çırılçıplak uyuya kaldılar.

2. BÖLÜM

Pazartesi

Kristina yedi kırk beşteki Modern Hıristiyan Felsefesi dersine yetişebilmek için acele ediyordu. Zaman kazanmak için pazar günü giydiği kıyafeti üzerine geçiriverdi.

Albert yatakta oturuyordu. Aristo ise Albert'ın yanında yatağa yayılmıştı.

"Çıkart şunu yataktan," dedi Kristina. "Kılları her yere saçılıyor."

Albert köpeğe dokunmadı. "Kılları zaten her yerde."

Kristina, "Albert!" dedi ve ardından köpeğe bağırdı. "Aristo, aşağı."

Köpek sahibine boyun eğip aşağı indi; yatağa çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Kristina, Albert'ın yanına oturup bacağını okşadı. "Conni'ye ne diyeceksin?"

Albert somurttu. Az uyuduğu her gecenin ardından olduğu gibi, siyah gözleri içeri çökmüştü. Soluk yüzü ve kocaman siyah gözleriyle bir kadavrayı andırıyordu.

"Merak etme," dedi. "Bir şey bulurum."

Kristina sıkıntıyla "Eminim bulursun. Ona odanda uyuya kaldığını söyle bari."

"Rocky, asla iyi bir yalancı olamayacaksın. Ne yani, odamda olsam dün gece yaptığı patırtıyı duymaz mıydım? Tabi, ne

demezsin?"

Kristina dışarıya, şafaktan önceki mavimsi karanlığa baktı. Çok soğuk görünüyor, diye düşündü. Odasının kapısında olabilecek en kötü şeyden korkarak kapıyı yumruklayan ve yalanlarla karşılaşan Conni için üzülüyordu.

Albert, "Ona senin yerine Aristo'yu benim gezdirdiğimi, korulukta dolaştıktan sonra Frankie'ye uğradığımı ve orada uyuya kaldığımı söylerim."

"Ya dün gece Frankie'yi aramışsa ne olacak?"

"Frankie gece yarısından sonra telefonunu açmaz."

"Belki Frankie'nin odasına gitmiştir."

"Gitmemiştir, gitmez."

"Peki. Frankie'ye söyleyecek misin?"

"Tabii, hiç dert değil."

"Anladım. Frankie senin küçük yardakçın değil mi?"

"Yardakçı değil, sadece dostum." Albert ayağa kalkarak gözlerini Kristina'ya dikti. "Sana ne oldu böyle?"

Kristina şimdi kendini daha da kötü hissediyordu. "Hiçbir şey. Ben sadece..." Sözünü bitiremedi. Neler oluyor gerçekten, diye düşündü. Yeni bir hayata mı başlıyorum? O dün başlamamış mıydı?

"Göreceksin, Conni bu hikâyeye inanacak." Albert bunları söyledikten sonra Aristo'nun tasmasını taktı. "Unutma, zaten inanmak istiyor. Hem niye gerçeği öğrenmek istesin ki? Gerçekle yüzleşince ne yapacak? En önemli şey bu işte. Yapmam gereken tek şey, onun inanmak istediği şeye inanmasına izin vermek. Bu kadar basit."

Kristina yataktan kalkarken, "Gerçekten bu kadar basit mi?" diye sordu. "Bu duyduğum en aptal mazaret."

Albert omuz silkti, "Öyleyse daha iyisini bul."

Kristina masadan kitaplarını alırken "Albert bunu daha fazla sürdüremeyiz, ben artık yapamam."

Albert, Kristina'ya yaklaşarak sırtını okşamaya başladı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Kristina, Albert'ı itti. Artık öfkelenmeye başlıyordu. "Çok

ciddiyim. Ben artık, artık gerçekten buna dayanamıyorum. Kendimden nefret etmeye başladım ve..."

"Ve ne?"

"Hiçbir şey."

"Ve? Benden de mi nefret etmeye başlıyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yok." Siyah gözleri çakmak çakmaktı. Kristina onu böyle görmeye alışık değildi, sataşmayı bıraktı. "Gitmeliyim."

"Palton nerede?"

"Fahrenbrae'de."

"Ya?" dedi Albert, "Öyleyse benim ceketimi al."

"Sen ne yapacaksın?"

"İki ceketim var." Albert kapıyı açıp kafasını dışarı uzattı. "Kimsecikler yok," diye fısıldayıp hızla kendi odasına yöneldi. Kristina da onun peşinden gitti.

"Senin ceketini alamam, Jim ya da Conni bunu üzerimde görürlerse ne diyeceğim?"

"İyi bir bahane uydur."

"Tabii. Paltomu Albert'la seviştiğimiz yerde unutmuşum o da bana ceketini verdi, derim. Nasıl?"

"Kötü, daha iyi bir neden uydur."

Kristina içini çekti. "Sonra görüşürüz Albert."

Albert bir an için Kristina'nın yüzünü inceledi. "Akşam görüşürüz," diyerek kahverengi deri ceketini uzattı. Kristina başını salladı ve ceketi almadan merdivenlere açılan cam kapıya doğru ilerledi.

Albert sonradan aklına gelmiş gibi Kristina'nın ardından "Rock!" diye seslendi. "Doğum günün kutlu olsun."

Kristina dönüp baktı ama gülümsemedi.

"Kanada meselesini bir kere daha düşünemez misin?"

Duyduklarına inanamıyor gibi başını sallarken, kederli bir ifadeyle gülümsedi.

Cam kapı hızla Kristina'nın ardından kapandı.

Dersleri bitince basket antrenmanına gitti. Duştan sonra

uzun saçlarını kurutmadan arabasına bindi. Eski Mustang önce öksürüp ardından garip sesler çıkartmaya başladı.

Çalıştırmak için uğraşırken güzel araba dedi kendi kendine. Hadi, hadi canım, güzel tatlı araba. Hastalanırsan sana bakarım, merak etme. Sen benim dostumsun. Çok iyisin, hadi. Ve sonunda araba çalıştı. Kristina gözlerini kapattı. Şükürler olsun. Seni boktan araba!

Biri hızla arabanın penceresine vurdu. Kristina gözlerini açtı ve kollarını kavuşturmuş duran Conni'nin bir adım geri çekildiğini gördü.

Bir bu eksikti, diye düşündü camı yarısına kadar açarken.

"Selam Conni. N'aber? Geç kaldım."

"Her zaman geç kalırsın, niye üzülüyorsun ki?"

Kristina içinin sıkılmasına rağmen gülümseyerek, "Ama bu sebep beni kurtarmıyor."

Conni sinirle saçını işaret parmağına dolayarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Niye dün gece kapıyı açmadın?"

"Sana söyledim, çok yorgundum. Sen geldiğinde uyuyordum."

Conni buz gibi bir bakış attı; "Uyuyordun ha? Yine de kapıyı açabilirdin."

"Açabilirdim, doğru," dedi Kristina. "Ama açmak istemedim. Çıplaktım ve yorgundum. Üstelik koridorda yalnız değildin gibi geldi bana."

Conni gözlerini kıstı, kin dolu bir sesle sordu. "Ya sen odanda yalnız mıydın?"

Kristina korktu. Şimdi çıngar çıkacak, diye düşündü. Burada otoparkın ortasında. Yavaşça, "Constance," dedi. "Beni neyle suçluyorsun?"

"Hiçbir şeyle," dedi Conni hızlı hızlı. "Hiçbir şeyle. Sadece sen kapıyı açmayınca çılgına döndüm. Hiç kapını kilitlemezsin ki." Durakladı. "Hem Jim'le birlikte olmadığını da biliyordum."

"Bunu nereden biliyordun?"

"Çünkü Albert'ı arıyordum."

"Jim'in odasında mı?"

"Her yerde."

Kristina içini çekti. "Conni, Albert'ı kaç kere Jim'in odasında buldun ki? Hiçbir zaman Jim'in odasına gitmez. Asla."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü Jim söyledi." Aslında Albert söylemişti. Artık Jim'in yanında kendini rahatsız hissediyordu.

Kristina biraz rahatlamıştı. Arabanın camını sonuna kadar açarken Conni'ye, "Canını sıktığım için üzgünüm," dedi.

Conni, "Aslında... ben sadece... sadece Albert'ın nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. Bir dakikalığına odasına gideceğini söylemişti," dedi.

Kristina, "Öyle mi?" diye sordu, başka ne söyleyebileceğini de bilmiyordu. "Umarım daha sonra ortaya çıkmıştır."

"Hayır," dedi Conni gözlerinde yaşlar belirmişti. "Mesele de bu zaten."

Kristina gözlerini Conni'den uzaklaştırırken bir an için bir sessizlik oldu. Conni soğuktan kıvranıyordu ve düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kristina ön cama baktı, otoparkın gerisinde Hinman Hall vardı ve üçüncü kattaki odasının penceresini görebiliyordu. Şimdi orada olsam ne iyi olurdu, diye düşündü. Ardından sağa döndü ve köprüye baktı. Kristina'nın köprüsü. Eğer yakında kar yağarsa, biraz içip köprüsünün duvarında yürüyebilir ve korkusunu unutabilirdi.

Kristina dönüp tekrar sormak istediği şeyi ifade etmekte kararsızlık çektiği her halinden belli olan Conni'ye baktı.

Conni boğazını temizleyip, "Krissi dinle, şey köpek sende miydi?" diye sordu.

Kristina arabanın camını kapatırken, "Ne zaman?" dedi.

"Dün gece."

Kristina'nın kalp atışları hızlandı. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyor. Ama ne diyebilirim ki? Bugün Albert'la konuşmadı bile. Beni bir şeyle köşeye sıkıştırmaya uğraşıyor, ama neyle, diye düşündü.

Kristina belli belirsiz, "Bilmiyorum," dedi. "Dinle, gerçekten

gitmek..."

"Albert dün gece senin yerine Aristo'yu yürüyüşe çıkardığını söyledi."

Kristina ifadesiz kalmaya çalıştı ama oldukça rahatlamıştı.

"Evet, uğrayıp köpeği aldı."

"Aldı mı? Yani sen onu gördün?"

Kristina, "Kısa bir süre için," diye cevap verdi.

"Peki sonra?"

"Sonra ne? Sonra kapıyı kilitledim."

"Niye yaptın bunu?"

"Çünkü Albert'ı beklemekten sıkılmıştım ve uyumak istiyordum."

"Ne kadar bekledin?"

"Conni, bilmiyorum. Köpeği geri getirmedi." Kristina ne söyleyeceğini bilmiyordu ve Conni hâlâ tatmin olmamıştı. Bu yüzden, "Belki de Frankie'ye gitmiştir," dedi.

"O da öyle dedi. Ama geri dönüp kapına vurduğunu senin de kapıyı açmadığını da söyledi."

"Bu ne zaman olmuş? Onun geldiğini hiç duymadım." Kristina hiç tereddüt etmeden konuşuyordu. Bir yandan da Tanrım, Albert bunu bana niye anlatmadın, diye düşünüyordu.

"Ben gelmeden ne kadar önce odadan ayrıldı?"

"Bilmiyorum, belki yarım saat önce."

Bu Kristina'nın Conni tarafından ilk sorgulanışı değildi ama ne var ki bunun sonuncu olmasını istiyordu. Edinburgh'dan beri Conni giderek daha fazla Albert'la Kristina hakkında kuşkulanmaya başlamıştı. Kristina ile Conni okulun ilk yılında ve ikinci yılın bir bölümünde aynı odada kalırken Kristina hiçbir zaman şüphe altında kalmamıştı ama şimdi Conni, Albert'ın başka biriyle birlikte olduğundan emindi.

Kristina siyah gözlerini Conni'ye çevirdi. Conni'nin yüzünde hiç de inandırıcı olmayan bir bahaneyi yemiş görünmek zorunda kalmış ve bunun için de kendinden nefret eden birinin ifadesi vardı. Kristina kendini çok kötü hissediyordu. "Conni, ben Albert'ın seninle birlikte olduğunu ve köpeği de senin

odana götürdüğünü düşünmüştüm."

Conni sesini yükseltmemeye çalışarak, "Ama öyle yapmadı," dedi.

Kristina uzanıp Conni'nin kolunu tuttu. "Kendini kötü hissettiğin için üzgünüm," dedi. "Her şey yoluna girecek. Biliyorsun Albert seni seviyor."

"Beni seviyor mu? Bunu gerçekten biliyor muyum dersin?"

Rahatlatıcı bir sesle, "Tabii biliyorsun," dedi Kristina. "O kadar belli ki, sana her baktığında seni sevdiği belli oluyor."

Conni, Kristina'ya inanmaz gözlerle baktı, "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle dalga geçmiyorum." Nereye varmaya çalışıyor, diye sordu kendine.

Conni bir kahkaha attı; "Bana bakışı mı? Dalga geçiyorsun benimle. Kristina, sen hiç Albert'ın sana nasıl baktığını gördün mü?"

Görmüştü. Albert'ın ona nasıl baktığını biliyordu. Anlamıyormuş gibi görünerek, "Conni, ne demek istediğini anla.."

"Kristina!" Conni saldırganlaştı. "O sana, sen de ona bilmiyorum sanki bütün hayatınız boyunca birlikte olmuşsunuz gibi bakıyorsunuz. Sanki cepheye gidip de ölecekmiş, seni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi bakıyor sana. Tanrım, bu beni deli ediyor. Bana fark etmediğini söyleme."

"Conni, üzgünüm ama gerçekten fark etmedim."

"Tabii, Albert da aynı şeyi söylüyor. 'Conn, sen delisin,' diyor. 'Conn, büyük ihtimalle aç olduğum için öyle bakmışımdır.' ya da 'Conn, Frankie'ye de öyle bakıyorum.' hatta 'Conn, seni aptal şey. Ya sana nasıl bakıyorum dersin?'"

Kristina midesinin ağrımaya başladığını hissetti. Yavaşça, "Ne söylememi istiyorsun Conni?" dedi.

Conni, Kristina'yı duymamış gibi devam etti. "Ona söyledim. Sana dokunduğu için değil çünkü dokunmuyor ya da seninle konuştuğu için değil çünkü konuşmuyor da. Sadece sana bakışına katlanamıyorum. Ona sana bakmamasını bile söyledim." Derin bir nefes aldı ve saçlarını sinirli bir hareketle ge-

riye attı. "Tanrım, bu o kadar gülünç ki!"

"Bence de," dedi Kristina. Arabasının saatine bir göz atıp aşağı indi ve Conni'ye sarıldı. Conni ona sarılmadı ama geri de çekilmedi.

"Conni kendini bu kadar kötü hissettiğin için gerçekten üzgünüm. Hadi artık, gül biraz." Kristina'nın kolu hâlâ Conni'nin omzundaydı.

"Krissy, ben deli miyim? Gerçekten aklımı mı kaybettim?"

"Evet. Kaçığın tekisin."

"Sizi bir kere beraber gördüm."

Kristina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Nerede gördün?"

"Baker Kütüphanesi'nde. Aynı kitaba bakıyordunuz."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum, belki birkaç hafta önceydi."

"Nietzsch çalışıyorduk sanırım."

"Çok yakın oturuyordunuz ama birbirinize dokunmuyordunuz. Yine de sizi yan yana gördüğümde çok rahatsız oldum."

Kristina yavaşça ve rahatlatıcı bir sesle, "Conni," dedi. "Sadece ders çalışıyorduk."

Conni sıkıntıyla, "Evet biliyorum," dedi. "Albert da öyle söyledi. Bak, Albert'ın beni sevdiğini biliyorum tamam mı? Sadece bazen onu fazla kıskanıyorum, kıskanmamak elimde değil. Özür dilerim."

Kristina, Conni'ye daha sıkı sarıldı. Onun benden özür dilemesini nasıl sağladım, diye geçirdi içinden.

Conni hafifçe gülümsedi ve Kristina kendini daha berbat hissetti. Artık yalan söylemeyeceğim. Yeni prensibim bu. Hayatıma çeki düzen vereceğim ve bir daha asla yalan söylemeyeceğim.

Kristina tekrar arabasına girdi. "Gitmeliyim."

Conni bir adım geriye çekilerek, "Hadi git," dedi. "Konuştuğun için teşekkürler."

"Önemli değil," dedi Kristina. Kızıl Yapraklar Evi'ne doğru yola koyulduğunda kendinden nefret ediyordu.

Kızıl Yapraklar'ın sahibesi Betty ile Kristina, Kristina'nın orada çalıştığı zaman içerisinde dost olmuşlardı. Betty, Kristina'nın doğum günü için kremalı pasta hazırlatmıştı. Kristina çocukluğundan beri kremalı pastadan nefret ederdi ama önemli olan Betty'nin onun için özel bir şey yapmış olmasıydı.

Betty'nin asistanlarıyla Kızıl Yapraklar'da barınan bazı kızlar ortaklaşa Kristina'ya siyah deri bir çanta almışlardı.

Kristina pastasının mumlarını üflemeden önce çamların kokusunu içine çekip, huzur bulmayı diledi. Ardından pastayı kesti. En sevdiği koltukta oturmaya giderken, Betty de pastayı ikram ediyordu.

Kremalı pastadan nefret etmesine rağmen birinci dilimin hepsini bitirip ikincisini istedi. Sonra sırt çantasını boşalttı ve cüzdanını, mektuplarını ve dergilerini yeni çantasına yerleştirdi. Etrafında sevgi dolu ve mutlu insanlar görmek onu rahatlatıyordu.

Betty otuz yaşlarında, beyaz tenli, zarif ve biraz sert görünümlü bir kadındı. Kızıl Yapraklar Evi ona hayırsever ailesinden kalmıştı. John ve Olivia Barret içinde yaşadıkları topluluk için bir şeyler yapmayı görev sayarlardı. Vakıflara, kütüphanelere, evsizlerin barınaklarına ve aşevlerine hatırı sayılır miktarda para bağışlamışlardı ama Kızıl Yapraklar onların en önemli hayır işi olmuştu çünkü bulundukları bölgede bu amaçla açılmış ilk kurumdu ve açılır açılmaz ünü tüm şehre yayılmıştı.

Okulun ilk yılında Kristina, Dartmouth - Hitchcock Tıp Merkezi'nde, Kızıl Yapraklar Evi hakkında bir broşür okuyup, okul çalışma programı dahilinde burada çalışmaya karar vermişti. Son üç yıldır her pazartesi ve perşembe öğleden sonralarını burada geçirmişti. Özellikle beş kuruşsuz kaldığı zamanlarda, bu işten daha fazla para kazanıyor olmayı isterdi ama en azından onun iki gün için Dartmouth'tan uzaklaştırıyordu ve okuldan uzaklaşmak Kristina için bazen çok önemliydi. Ayrıca buradaki tüm hamile kızlar Kristina'ya hayrandı.

Tek sıkıntısı bebekleriydi. Kristina istememesine rağmen bebeklere çok bağlanıyordu. Bebekler anneleriyle ya da onla-

rı evlat edinen aileleriyle Kızıl Yapraklar Evi'ni terk ettiğinde, sanki kendi bebeğini elinden alıyorlarmış gibi üzülürdü.

İşten ayrılmak çözüm değildi. Ayrılıp da ne yapacaktı ki? Kızlar da diğer çalışanlar da Kristina'yı seviyorlardı. Kızıl Yapraklar'daki Dartmouth'lu tek kişi oydu. Kendini başka bir basket takımında daha oynuyormuş gibi hissediyordu. Sanki Kızıl Yapraklar'ın Bayan All-Ivy pivotuydu.

Yukarı çıkmadan önce biraz Betty ile sohbet etti.

"Arkadaşların nasıl?" diye sordu Betty. "Çok meşgul görünüyorsun, onları görmeye fırsat bulabiliyor musun bari?"

"Evet, bu aralar çok meşgulüm ama hep onlarla birlikteyim. Jim için ölüm cezası hakkında bir makale yazıyorum. Geçen cuma Conni'yle sinemaya gidip..."

"Ya Albert? Onunla da görüşüyor musun?"

Kristina zorla gülümserken Betty'yi süzdü. "Evet, arada bir görüyorum. Fena değil."

"İyi. Biliyorsun, pazar günleri arkadaşlarını buraya davet edebilirsin. Geçen ay garajın önünde basket oynadığınızda kızların çok hoşuna gitmişti. Belki tekrar oynarsınız, ne dersin?" Betty konuşurken gözlerini Kristina'dan kaçırmıştı.

Kristina, Betty'nin omzuna hafifçe dokundu. "Teşekkürler. Tabii geliriz. Şükran Günü'nden sonraki pazar onları toparlayabilirsem getiririm, olur mu?"

Betty sesini kontrol etmeye çalışarak, "İyi olur," dedi.

Kristina, "Evelyn nerede?" diye sordu.

"Yukarıda. Kendini pek iyi hissetmiyor. Bütün gün seni sorup durdu."

Kristina yukarı çıkarken Betty ardından seslendi. "Bir gün bile ne zaman buraya geleceğini sormadan duramıyor. Bu kızın sana bu kadar bağlanması için ne yapıyorsun?"

"Bilirsin," dedi Kristina hınzırca. "Adını Evelyn koyduğum bir bez bebeğe iğneler saplayıp, cuma geceleri tavuk kurban ediyorum."

"Öyle mi?"

Evelyn Moss on beş yaşındaydı. İkizleri olacaktı. Kızıl Yap-

raklar Evi'ne geçen yaz, liseyi birinci sınıftan terk ederek gelmişti. Uzun boylu, ince, sarışın ve mide bulantısından muzdarip, mutsuz bir kızdı. Kristina yaz dönemini onunla konuşarak geçirmişti. Evelyn yaz boyunca hamile olduğu için kendinden nefret edip durmuş, deli gibi yemek yemiş ve normalin çok üstünde kilo almıştı. Artık Kızıl Yapraklar'a gelen o zarif Evelyn'in şişko, kötü bir kopyası gibiydi. Tansiyonu kontrolden çıkmıştı.

Hamileliğinin ikinci üç ayı boyunca da durmaksızın yemek yedi ve son üç ayda ağlamaya başladı. Önce hamile olmaktan nefret etmişti, şimdi ise bebeklerini evlatlık vermek fikrinden nefret ediyordu. Kristina, Evelyn'e bu yaşadıklarının normal olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama Evelyn onu dinleyecek halde değildi.

O da Evelyn'i istatistiklerle ikna etmeye çalıştı; ona hamile kaldığı için liseyi terk eden kızların sayısını, bu kızlardan kaçının yoksulluk içinde yaşamak zorunda kaldığını ve çocuklarının psikolojik sorunlarını anlattı. "Çocuk, her şey senin aleyhine," dedi. Ama Kristina'nın anlatacağı hiçbir şey Evelyn'in rahatlamasını sağlamayacaktı. Ailesi ona çocuklarını evlatlık vermek zorunda olduğunu söylemişti ve Evelyn de hâlâ onların sözünü dinlemek zorunda olduğu bir yaştaydı.

Kristina, Evelyn'in odasının kapısına geldiğinde onun içeride ağladığını duydu.

"Selam Evie, ben geldim." Evelyn daha hızlı ağlamaya başladı.

"Güzel karşılama." Evelyn'in yatağının yanındaki boş yatağa oturup, kızın göbeğini okşamaya başladı. "Nasıl gidiyor?"

Evelyn cevap vermedi.

"Hadi tatlım, hadi canım. Dayan biraz. Sadece birkaç haftan kaldı."

Evelyn hıçkırarak, "Hayır kalmadı," dedi. "Göbeğim düşmeye başladı."

"Aman Tanrım!" Kristina heyecanla Evelyn'e bakıyordu; "Şu işe bak."

Evelyn, Kristina'nın ellerine yapışıp "Krissy, lütfen annemle konuş, lütfen! Bebeklerimi vermek istemiyorum."

Evelyn, Kristina'ya tüm hayatları boyunca Lyme'da yaşamış olan ailesini anlatmıştı. Basit bir hayatları vardı; onurlarına düşkün insanlardı. Tek kızlarının on beş yaşında nikâhsız anne olmasına izin veremezlerdi. Bu ailelerinde yedi kuşaktır ilk defa başlarına geliyordu. Bu yüzden Donald ve Patricia Moss için en iyi çözüm Evelyn'i Kızıl Yapraklar'a gönderip, komşularına kızlarının Minnesota'daki hasta teyzesinin yanına gittiğini anlatmak olmuştu. Tabi ki Evelyn, Minnesota'dan babalarının kim olduğunu bilmeyen iki bebekle dönemezdi. Aslında Evelyn de ikizlerinin babasının kim olduğundan pek emin değildi. Bunu gözyaşları içinde Kristina'ya anlatmıştı ama iki kişiden şüpheleniyordu. Evelyn'in anne babasıyla yüzleştiklerinde iki çocuk da sorumluluklarını reddetmiş ve eğer bir suçlu varsa bunun Evelyn olduğunu söylemişlerdi. İkisi de korkmuştu; on beş yaşında evlenmek istemiyorlardı, okullarını bitirmek istiyorlardı.

Kristina, Evelyn'in anne babasıyla konuşmasının bir işe yaramayacağını biliyordu. Nazikçe, "Evie," dedi. "Annen bir daha buraya geldiğinde onunla konuşmaya çalışırım, tamam mı?" Duraksadı, "Ama, bak, eğer evlatlık olsalar bile iyi olacaklar, anladın mı? Çok sevilecekler."

"Lütfen yine başlama! Hiç anlamaz mısın? Onları vermek istemiyorum!"

Kristina kızın göbeğini okşadı, yavaşça, "Anlıyorum Evelyn," dedi. "Hem de çok iyi anlıyorum."

Evelyn ondan uzaklaşmaya çalıştı; "Nasıl anlayabilirsin ki?"

Kristina bu ağlayıp sızlayan küçük kıza ne anlatabilirdi ki? "Onları çok sevecekler," diye tekrarladı. "Senin de doğru düzgün bir hayatın olacak. Harika bir aileleri olacak, harika ve yetişkin anne babaları olacak."

Evelyn, "Onların bir ailesi olmasını istemiyorum!" diye bağırdı. "Benim olmalarını istiyorum." Yattığı yerde doğrulup oturdu; yüzü kıpkırmızıydı ve zorlukla nefes alıyordu.

"Evie, lütfen bu kadar heyecanlanma," dedi. Endişelenmiş-

ti, gülümseyip şaka yapmaya çalıştı; "Doğum başlarsa ne yapacağımı bilmiyorum."

"Betty biliyor," diye cevapladı. Evelyn, Kristina'nın sözlerini ciddiye almıştı. "Bir keresinde arabası bozulup kızı hastaneye yetiştiremeyince, bebeği o doğurtmuş."

Kristina bu hikâyeyi biliyordu. Ama araba bozulmamıştı, kaza geçirmişlerdi. Ve bebek ölmüştü. Betty de o kazada omurgasını incitmiş ve omzunda hayatı boyunca taşıyacağı bir sakatlık oluşmuştu.

"Biraz akıllı olabilir miyiz acaba? Senin bebeklerini sadece doktor doğurtacak, tamam mı?"

"Doğru, benim bebeklerim."

"Evelyn, lütfen."

Evelyn kendini tekrar yatağa attı. Kocaman karnı vücuduyla dik açı oluşturmuştu.

"Onların hep içimde kalmalarını istiyorum," diye fısıldadı.

Kristina, Evelyn'in çoraplarını çıkartıp ayaklarına masaj yapmaya başladı. "Küçük bir kızken," dedi. "Bunun mümkün olduğunu sanırdım. Yani sen isteyinceye kadar bebeklerin dışarı çıkmayacağını."

Evelyn duymamış gibi devam etti; "Sadece orada kalsınlar, sonsuza kadar. Beni hiç bırakmasınlar, annelerini hiç bırakmasınlar." Tekrar ağlamaya başladı. Karnı sarsılıyordu. Odada hareket eden tek şey oydu.

Burnunu çekerek, "Biliyor musun? Onlara koyacağım isimleri bile buldum," dedi. "Joshua ve Samuel. Josh ve Sam. Ne dersin?"

Betty, Kristina'yı işi hakkında eğitirken ona kızların bebeklerine isim koymalarını engellemek gerektiğini anlatmıştı. Bebeklerini sahiplenmelerine izin vermemek gerekiyordu. Kimse doğacak bebeğe bir şey satın alamazdı ya da öremezdi. Kristina, Evelyn'e ikizlerine isim vermemesi gerektiğini anlatacaktı ama vazgeçti. Evelyn onu dinleyecek durumda değildi. Joshua ve Samuel. Josh ve Sam, Evelyn'le yatıp daha sonra sonuçlarını kabullenmeyi reddeden iki çocuğun ismiydi. Kristina bu

isimleri seçmesinin Evelyn'in aklının başında olmadığını gösterdiğini düşündü.

"Dün annenler geldi mi?"

Evelyn başıyla onayladı. "Annem yakında her şeyin sona ereceğini, bizim de eve dönüp yeniden bir aile olacağımızı söyledi." Gözlerini sildi.

Kristina bebek sahibi olmanın insanın hayatındaki her şeyi değiştirdiğini söylemek istedi ama bunun yerine kızın karnını okşadı, bebekleri hissedebiliyordu.

Bir süre sonra saatin beş olduğunu fark etti, gitme zamanı gelmişti.

Kristina aşağıya indiğinde herkese pasta ve yeni çantası için tekrar teşekkür etti ve dışarı çıktı.

Arabasına bineceği sırada, ikinci kattaki pencerelerden birine vurulduğunu duyup başını yukarı kaldırdı. Cama vuran Evelyn'di. Kız pencereyi açıp bağırdı; "Krissy, ben doğuma gittiğimde hastaneye gelecek misin?"

"Tabii ki geleceğim Evelyn," dedi Kristina. "Tabii ki."

"İyi. Şükran Günü tatili için bir yere gitmiyorsun, değil mi? Her an doğurabilirim!"

Şükran Günü tatilinde bir yere gitmek. Bugün zaten pazartesiydi. Yarın bütün gün dersi vardı. Tatilde bir yere gitme olasılığı giderek zayıflıyordu. Aşağı yukarı hiç şansı kalmamıştı. Eğer doğuma girerse, Evelyn'in ona ihtiyacı olacağını da biliyordu.

"Hayır," dedi. "Burada kalacağım. Betty'ye söyle doğum başlar başlamaz beni arasın. Hemen hastaneye gelirim."

"Doğum yaparken elimi tutacak mısın?"

Kristina başıyla onayladı. "Tabii," dedi yavaşça. "Orada olacağım, elini tutacağım."

Evelyn ona bir öpücük gönderip, içeri girdi.

Kristina Kızıl Yapraklar Evi'nden okula dönerken genellikle 120. Cadde'den geçer, sola dönüp East Wheelock yolundan sonra aşağı College Caddesi'ne sapardı. Ama bugün biraz daha batıya gidip 10. Cadde'ye, sağa döndü. 10. Cadde özellikle

gündüzleri güzel bir yoldu. Manzarasını çok beğenirdi; bu yüzden yaz boyunca hep bu yoldan dönmüştü ama bu akşam 10. Cadde karanlık ve zorluydu. Neden bu yoldan döndüğünü bilmiyordu. Belki Evelyn ve evlat vereceği bebeklerini düşünmeye dalıp 120. Cadde'nin girişini kaçırmıştı. Aklı karmakarışıktı. Saatte otuz mil hızla, keskin virajlı, iki şeritli 10. Cadde'de araba kullanırken aklı hep Joshua, Samuel ve Albert'taydı. Albert'ın haklı olduğunu düşündü. Onunla birlikte Kanada'da olmak harika olacaktı. Tıpkı Edinburgh'ta olduğu gibi.

1991 baharında Albert'la birlikte Edinburgh'ta geçirdiği üç ay, Kristina'nın hayatında en mutlu olduğu günlerdi.

Beş parasızdılar; okulun yatakhanesi eski ve buz gibiydi. Hiç ders çalışmadılar. Kristina, İskoçya'da çorba bazen de spagettiyle karnını doyurduğu için zayıflamıştı. Cuma geceleri puba gitmek için para biriktirirlerdi. Kristina parke sokakları, Tudor stili evleri ve hayatında ilk defa düzenli olarak gittiği kiliseleri anımsadı. Ve ardından yılbaşında gittikleri yeri; Mull of Kintyre. Küçük bir otelde kalıp sarhoş olana kadar bira içmişlerdi. Yılın ilk gününü deniz kenarında geçirmişlerdi. Dağları, gölleri, baharın gelişiyle açmaya başlayan çiçekleri anımsadı. Edinburgh'taki Kristina ve Albert'ı anımsadı. En önemlisi orada nasıl hissettiğini anımsadı; ne ümitsizlik, ne sıkıntı, ne de utanç. Sadece ikisi vardı ve kimsenin onları tanımadığı bu yer onları özgür kılıyordu.

Bir gün eğlenmek için bir sokak falcısına biraz bozuk para verip Kristina'nın geleceğini okumasını istediler. Kristina kirli dantel örtünün arkasına geçip kambur ve yaşlı kadına ellerini uzattı. Kadın Kristina'nın ellerini sıkıca tutup çevirdi. Ellerini kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı; yaşlı cadı bayağı kuvvetliydi. Kristina kadının ağır Galler aksanı yüzünden söylediği hiçbir şeyi anlamadı ama yüzündeki korku ifadesini fark etti. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü ve iyi biliyordu. Falcı Kristina'nın ellerini bırakmadan bir şeyler mırıldanmaya başladı. Fısıltı yavaş yavaş yerini çığlıklara bıraktığında kadın kendini kaybetmiş bir durumdaydı. Sonunda Albert içeri girip Kristi-

na'nın ellerini falcının ellerinden ayırdı. Sokakta koşarken Kristina hâlâ kadının çığlıklarını duyabiliyordu. Falcı onların yüz otuz günlük özgürlüklerini lekeleyen tek şey olmuştu.

Hava çok soğuktu ve rüzgâr uğulduyordu. 10. Cadde'nin ışıkları yoktu. Yolu sadece meşeler ve akçaağaçlar çevreliyordu. Sonbaharda narin sarı yapraklarıyla yolu süsleyen ağaçlar şimdi sadece karanlık kuru dallardan ibaretti.

Kristina arabasını kullanırken aklı hâlâ Edinburgh'taydı. Barajın yanındaki keskin viraja girmek üzereyken İskoçya'ya yerleşmeyi düşünüyordu. Bir yandan da okulun yemekhanesinde her pazartesi olduğu gibi peynirli spagetti mi yoksa tatil günlerine özgü hamburger mi vereceklerini bile aklından geçirdi.

Radyo'da *"Artık Anlaşamıyoruz"* çalıyordu.

Bana karşı duygularını kaybettiğinden beri,
Farklılaştığımızı mı düşünüyorsun?
Artık aynı insanlar olmadığımızı mı?

Viraja girerken aniden karşıdan gelen arabayı fark etti. Yol vermek için direksiyonu sağa kırdı ama karanlık yüzünden yolun genişliğini iyi kestirememişti. Diğer arabanın ışıklarının hızla üstüne doğru geldiğini gördüğünde direksiyonu biraz daha çevirdi ve sağ lastikleri kaldırıma çarptı. Kaza yapmamak için ani bir refleksle direksiyonu sola kırdı.

Araba sarsılınca panikleyerek frene bastı. Frenler kitlendi ve eski Mustang sola savrulup dosdoğru yaklaşan arabaya doğru sürüklenmeye başladı.

Kristina diğer arabanın kornasını ve acı fren sesini duydu. Mustang'ın karşıdan gelen ışıkla tamamen aydınlandığı anın ardından çarpıştılar ve Kristina sola savruldu. Parçalanan cam sesini duyabiliyordu.

Kristina'nın arabası dönüp yoldan aşağı uçtu. Aşağı düşerken Kristina "Hayır ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum," diye bağınıyordu. Araba bir takla attıktan sonra baraja biraz kala dört teker üzerine düştü.

Kristina gözlerini açıp kapattı, sonra tekrar açıp kapattı. Başlangıçta hiçbir şey görmüyordu, her yer karanlıktı. "Öldüm

mü?" diye düşündü. Gözleri açıktı ama görmüyor, hissetmiyordu. Etrafında hiçbir şey kımıldamıyordu. Ama birden bir şey ona hayatta olduğunu anlattı. Bir şey. Ne olduğunu ilk anda anlayamadı, gerçek hayata ait, öbür dünyanın olamayacak bir şey.

Radyoda çalan şarkıydı duyduğu:

Artık bunun peşini bırakalım,
Çünkü birbirimizin gözlerine bakamıyoruz.
Ne iyi var ne de kötü
Sadece sen ve ben
Ve artık anlaşamıyoruz.

Elini uzatıp bu rezil şarkıyı kapatmaya çalışırken öbür tarafta hafif müzik çaldıklarını sanmıyorum, diye düşündü.

Hiç acı hissetmiyordu. Bu bir yandan iyiydi. Kim acı çekmek ister ki? Diğer yandan sadece ölüler acı hissetmezdi.

Yaprakların hışırtısıyla yanına koşan birinin ayak seslerini duydu. Korkudan gözleri yerinden fırlayacakmış gibi duran, ağzı burnu kan içinde bir adam telaşla yanına gelip, "İyi misin, iyi misin?" diye sordu.

Kristina çatlamış sol camı açmaya çalıştı ama beceremedi. Parmakları onu dinlemiyordu.

Başını sallamaya çalıştı ama bunu da yapamadı. İyiyim demek istedi ama sesini kendi bile duymadı. Arabadan çıkmayı o kadar çok istiyordu ki. Adamın, "Burada bekle," dediğini duydu. "Bekle yardım getirmeye gidiyorum, tamam mı? Burada bekle."

Başını arkaya yasladı. Bir yere gitmiyorum, dedi içinden. Nereye gidebilirim ki. Sonra aklına eve gitmek geldi. Eve gitmeyi isterdim. Ama evi neresiydi?

Odam. Dağınık, küçük odam. Küçük yatağım ve yatağın yanında kıvrılmış bütün battaniyeleri kendi gibi kokutan, tüylerini her yere saçan köpeğim. Sahip olduğum tek ev o ve şimdi orada olmak istiyorum.

Emniyet kemerini çözmeye çalıştı. Araba hâlâ çalışıyor muydu? Pek iyi duyamıyordu. Emniyet kemeri kitlenmişti ve

sağ kaburgasını ve kalçasını eziyordu. Nasıl oldu da bugün şunu taktım, diye sordu kendine. Tanrı kötüleri korur, değil mi?

Biraz uğraştıktan sonra emniyet kemerini açtı ve sağ elini sıkışmış kapıya uzattı. Camı da açamıyordu. Mustang'ın farları yanmıyordu. Ne olmuştu?

Üşüyordu. Bunun öldüğü için vücudunun an be an soğuyor olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını sordu kendine. Ama bu doğru olamazdı çünkü elini kıpırdatabiliyordu. Bacaklarını da kıpırdatmayı denedi. Uyuşmuş olmalarına rağmen bacaklarını hafifçe oynatabildiğini fark etti. Ve sağ taraftaki cama gözü takıldı. Cam aşağı yukarı tamamen kırılmış, yavaşça koltuğa geçip kapıyı zorladı ama o da sıkışmıştı. Dizlerinin üstünde durarak camdan dışarı çıkmayı denedi. Bu hiç de kolay olmayacaktı. Sol kolunu kaldıramıyordu. Kendini olabildiğince dışarı çekti ve sonunda pat diye yere düştü. Sağlam kolunun üstüne düşmüştü ama hâlâ hiç acı hissetmiyordu.

Lanet olsun, dedi. Umarım cumartesi günü maça kadar iyileşirim. Sezonun ilk maçında yedeklerle oturmaya katlanamam.

Etraf o kadar karanlıktı ki önce nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Göl nerede? Tamam, önümde çünkü arkada tepe var. Peki eğer göl önümdeyse, bu taraf batı. Demek ki Hannover kuş uçuşu birkaç mil kuzeyde.

Öncelikle o zorlu tepeyi aşması gerekiyordu. Doğru düzgün göremiyordu onun için el yordamıyla tırmanmaya başladı. Ayağı kaydı ve sol kolunun üstüne düştü. Bir anda koluna dayanılmaz bir ağrı saplandı ve Kristina bayıldı.

Bir süre sonra kendine geldiğinde ortalık hâlâ karanlıktı ve ne bir polis ne de ambulans sesi vardı; sadece ölüm sessizliği.

Tek isteği tepeyi aşarak yola çıkabilmekti. Böylece okula kadar yürüyebilecekti. Belki biri onu arabasına alırdı. Biraz önceki adamın yardım getirmesini istemiyordu. Yardımın gelmesi ambulans dolayısıyla da hastane demekti.

Kristina hastanelerden nefret ederdi. Hayatı boyunca sadece iki kere hastaneye gitmek zorunda kalmıştı ki biri doğduğu

gündü.

Özellikle bu gece, bir emniyet kemeri birkaç kaburgasını zedeledi diye iyi niyetli bir yabancı tarafından hastaneye götürülmeye hiç dayanamazdı.

Ayağa kalkarak tekrar tırmanmayı denedi. Sağlam eliyle asılıp vücudunu yukarı çekmeye çalışıyordu.

Yukarıda iki arabanın birbiri ardına yavaşladığını duydu. Herhalde diğer arabaya bakmak için duruyorlar, diye düşündü. Tekrar hızlanıp uzaklaştılar ama bu birkaç saniyelik ışıkla Kristina yolun on fit kadar aşağısında olduğunu fark etti. Tırmanırken tutunabileceği birkaç küçük çalı gördü.

Daha hızlı, Krissy, daha hızlı, diye tekrarlıyordu içinden. Hadi Rocky, çek kendini yukarı. Güçlükle tırmanıyor ama her iki-üç saniyede bir aşağı kayıyordu. Dizini bir taşa sürttü. Uff, fena acıdı. Acı hissettim. Harika. Bir çalıya tutunup hızla kendini yukarı çekti. Bir adım daha attı. Eliyle yeri yokladı, dokunduğu yerde sadece taşlar ve biraz ot vardı. Şu lanet çalılar nerede? Tepeyi aşmaya çalışırken durmaksızın aynı dizeleri fısıldıyordu kendine: Adımlarımı değil, yolumu dinle, çünkü yürüdüğüm yolun sesini sana duyuran taşlardan korkmalısın... Adımlarımı değil yolumu dinle, çünkü yürüdüğüm yolun sesini sana duyuran taşlardan korkmalısın... Adımlarımı değil...

Kristina başka arabaların da yaklaştığını duydu. Tanrıya şükür. Biraz ışık. Çok az bir mesafe kalmış. Birkaç adım sonra yoldayım. Ama artık tutunabileceği çalılar da kalmamıştı. Umutsuzluk içinde bir elini toprağa gömerek kendini çekmeye çalıştı. Sol kolu hiç kıpırdamıyordu. Tırnaklarının kırılıp döndüğünü hissetti ama umursamadı. Önemli olan yukarı çıkmaktı. Yeni botlarıyla bir dağcı gibi ayaklarını toprağa saplıyordu.

Sonunda yukarı çıkmayı başardı. Soluklanmak için durduğunda alnından sıcak bir şeylerin sızdığını fark etti. Ter, dedi içinden.

Adam yardım getirmeye gideceğini söylemişti ama Kristina yoldan çıkmış paramparça arabayı gördüğünde bunun imkân-

sız olduğunu düşündü. Onun geri dönmemiş olmasından memnundu. Çocuksu bir hareketle dizlerindeki tozu silkeledi.

Hanover'e doğru yürümeye koyuldu. Önce yavaş yavaş yürüyordu. Sonra biraz hızlandı. Gittikçe hızını arttırmaya başladı öyle ki sonunda düşük tempolu bir koşu tutturdu. Eski Mustang'inden, barajdan, yeni çantasından ve yardım getirmeye giden adamdan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu.

Hinman'e vardığında yurdun anahtarını arabanın kontağında unuttuğunu fark etti. Birisi gelip kapıyı açana kadar titreyerek dışarıda beklemek zorunda kaldı.

Aristo odada değildi. Yatağı dağınıktı. Masasının üstü tepeleme doluydu. Bilgisayarının ekranının üstünde kirli bardaklar ve buruşturulmuş kâğıtlar vardı.

Artık evindeydi.

Kapıyı kilitleyip yavaşça yatağına doğru yürüdü. Oturup ellerine baktı. Elleri kirliydi ve o zorlu mücadelenin sonunda soyularak kanamaya başlamıştı. Tırnaklarının çoğu kırılmış ojeli tırnakları pislikten görünmez olmuştu. En önce halletmesi gereken bir işmiş gibi hemen tırnaklarını temizlemeye başladı ama neden sonra yaptığı saçmalığı görüp durdu.

Bütün kimlik kartlarını arabada unutmuştu. İşte bu harika, diye düşündü. Polisin birkaç sorusunun olacağı kesindi. Bayan arabanızda unutmuş olduğunuz eşyaları size vermemize müsade eder misiniz? Bu arada yanınızdan ayırmamanız gereken her şeyi kaza yerinden ayrılabilmek için orada bırakmışsınız. Aceleniz neydi? Bize anlatmanız gereken bir şeyler var mı? Sarhoş muydunuz?

O anda aklına Spencer O'Malley geldi ve hafiften gülümsedi. Eğer soruşturmaya o gelecekse, pek de fena olmazdı.

Sarhoş olmak. Bu bayağı iyi bir fikirdi. İçkinin düşüncesi ağzını sulandırdı. Başucundaki komodine uzanıp neredeyse boş bir Southern Comfort şişesi aldı eline. Bir dikişte bitirdi ama bu ona yetmemişti. Ayağa kalkıp dolaba yürüdü. Üst raftan yeni bir şişe aldı. Tekrar yatağına oturdu, kapağı açıp çektiği acıyı hissetmeyene ve yirmi birinci doğum gününü kutla-

mak için o anda onu bekleyen üç arkadaşını unutmasına yetecek kadar içti.

Şişenin üçte birini bitirmişti. İçkinin bittiğini görmekten nefret ederdi ama sarhoş olmak buna kıyaslanamayacak kadar iyi geliyordu. Kazanın şokunu atlatmaya başlamıştı; yeni yeni her yerinin sızladığını fark ediyordu.

Yavaşça öne eğilip botlarını çözmeye başladı. Bu iş en iyi koşullarda beş ya da altı dakikasını alırdı ki bu gece, alkolün de etkisiyle üç kat daha uzun sürdü.

Tek koluyla soyunması çok zordu. Kazağını çıkartmak için önce sağ kolundan sonra da başından sıyırdı. Pembe atletini de aynı şekilde çıkardı. Ama beş düğmeli kotunu çıkartmak botları kadar zordu. Sol eli kotunu aşağı çekmiyordu. Sonunda kıvrıla kıvrıla kotunu aşağı indirmeyi başardı. Ardından çoraplarını ve iç çamaşırlarını çıkardı. Çıplak kaldığında yalpalayarak dolabındaki boy aynasında kendine bakmaya gitti.

Sağ şakağından akan kan yüzünü, çenesini ve boynunu kaplamıştı. Demek ki ter değilmiş, diye düşündü. Siyah gözleri Southern Comfort'ın verdiği sarhoşlukla her zamankinden daha buğulu görünüyordu. Dizleri soyulmuştu ve sol kolu yanında garip bir biçimde sallanıyordu. Kristina biraz daha yaklaşıp koluna baktı; omzu şişmiş ve mosmor olmuştu. Tanrım!

Lanet olsun!

Lanet olsun! Lanet olsun! Okulun ilk yılında, ligin başlamasına altı hafta kala, iki kız antrenmanda çarpışmışlar ve birinin kolu çıkmıştı. Zavallı kız sekiz hafta boyunca yedeklerin arasında oturmuş ardından da basketbolu bırakmak zorunda kalmıştı. Kristina bunun kendi başına gelmediğine memnun olmuştu.

O kadar korktu ki hastaneye gitmeyi bile düşündü. Ne olursa yaparım, Tanrım ne olursa. Basket oynayamazsam ölürüm.

Yine de omzunu doktora gösterme fikri onu dehşete düşürdü. Ya gerçekten kötüyse? Bu düşünceye dayanamıyordu. Acımıyormuş gibi yapmaya ve cesur olmaya çalıştı. Dişlerini sıkıp kolunu oynattı. Bir şey yok, bak bir şey yok. İyi olacak.

Sağ kaburgasında kocaman bir morluğun başlangıcı vardı.

Yüzü neredeyse cama değecek kadar aynaya yaklaştı. Gözünün üstünde, sağ şakağında bir şey vardı. Elini kaldırıp dokundu. Bir parça cam. Camı çekip çıkartırken, çok da büyük sayılmaz, diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Ama camın alnında bıraktığı boşluk daha da korkutucuydu.

Bir yudum daha Southern Comfort içtikten sonra duş almaya gitti.

Sıcak su ağrıyan vücuduna çok iyi geliyordu ama omzuna ne yapacağından emin olmadığı için kapattı. Soğuk suyla yıkanmak biraz iyi gelebilirdi. Arada bir sol kolunu oynatıp ne kadar acıdığını anlamaya çalışıyordu. Haykıracak kadar değil, dedi kendi kendine, çok kötü olamaz.

Kurulanmaya çalışırkan Jill, banyoya girdi. Birbirlerine selam verdiler ve Kristina kurulanmaya devam etti. Jill, Kristina'ya bakarak şaşkınlıkla sordu. "Hey sana ne oldu böyle?"

"Hiçbir şey, niye ki?" dedi Kristina. Aslında olabildiğince hızlı konuştuğunu sanıyordu ama kelimeler yavaş ve metodikti. Daha çok "yiiççbii şeyyy, niyyee kii?" gibiydi. Alkol her zaman onun yavaş konuşmasına ve yavaş hareket etmesine ama hızlı olduğunu düşünmesine sebep olurdu.

"Bilmiyorum," dedi Jill. "Sen... sen berbat görünüyorsun. Yardım etmemi ister misin?"

"Sağol. Odama gidersem iyi olurum. Gerçekten." Jill'in inanmayan gözlerine bakarak. "Doğru söylüyorum."

"Ne oldu sana?" diye tekrarladı Jill. "Maçta falan mı yaralandın?"

"Doğru," dedi Kristina. "Şu Cornell cadıları, kazanmak için her şeyi yaparlar."

Jill hafifçe gülümsedi, Kristina'nın sırtını kurulamasına yardım etti ve gidip bir kova buz alarak Kristina'nın odasının kapısına bıraktı.

Kristina odasının kapısını açtığında onu Aristo karşıladı. Albert yatakta oturmuş suçlayan gözlerle ona bakıyordu. Albert'a daha iyi bakmaya çalışırken, bu gerçekten suçlama mı, diye

düşündü Kristina, yine ne yaptım ki?

Albert ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Hangi cehennemdeydin."

Kristina, Albert'ın sorusunu duymazlıktan geldi ve buz kovasını yere koyup havlusunu fırlattı. Belli ki kötü günündeydi çünkü sesinde merak değil kızgınlık vardı.

Cevap vermedi. Bana çok kızmış. Neredeyse ölüyordum. Farkında bile değil.

Albert daha yumuşak bir sesle, "Ne oldu, Rock?" Bu kızgın ama şefkatli bakışı genelde Kristina'yı deli ederdi ama bugün onu ağlatmak üzereydi.

Omzunu buzla ovarken, "Neden bu kadar kızgınsın Albert." diye sordu yavaşça.

"Herkes iki saattir seni bekliyor. Altıda geleceğini söylemiştin."

"Bilmem farkında mısın ama yaralandım. Arabam paramparça oldu."

"Arabanı parçaladığını bilmiyordum."

"Tabii, nereden bileceksin?" dedi Kristina. Ağlamak üzereydi.

Kristina giyinmeden oturdu. Albert önce göğüslerine ardından yanındaki büyük morluğa baktı. Yüzündeki ifade Kristina'nın kendini daha iyi hissetmesine sebep oldu.

Zorlukla, "Şu haline bak," dedi. "Sen felaket... o da ne?"

Kristina omzunu ovmaya devam etti. Önemli bir şey değil, diye düşündü ve düşündüğünü söyledi.

"Tanrım yüzüne ne oldu? Omzuna ne oldu? Omzun kanıyor."

Kristina başını salladı. "Kanamıyor ve önemli bir şey değil. Sadece... morardı. Daha kötü olabilirdi."

"Bundan kötü nasıl olur?"

"Ölebilirdim." Ölmüş olmalıydım, diye düşündü.

"Sarhoşsun."

"O zaman değildim." Kristina, Albert'ın sarhoşken araba kullandığını söylemeye çalıştığını anladı.

"O zaman değil de ne zaman?"

"Biraz önce. Azıcık içtim. Dindirmek için."

"Neyi dindirmek için?"

"Acıyı."

"Sana ne oldu?"

"Arabam takla attı."

"Tanrım, nasıl?"

"Karşıdan gelen araba çarptı."

"Çarptı mı? Nerede?"

"Mustang'ın yanına."

Albert şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Kaza nerede oldu demek istiyorum."

"Onuncu Cadde'de."

"Senin şeridine mi girdi?"

Kristina diğer arabanın farlarını, onlardan uzaklaşmaya çalıştığını hayal meyal hatırlıyordu.

"Hayır, ben onun şeridine girdim."

"Niye?"

"Niye mi? Bilmiyorum. İyi bir fikir gibi görünmüştü."

"Kristina!"

"Çok yakındı."

"Anlıyorum. Ondan uzaklaşmak için onun şeridine girdin!"

Kristina ona cevap vermek istiyordu, ama başını çevirdiğinde aynadaki görüntüye takıldı. Çıplaktı ve Albert'ın karşısında duruyordu. Albert'ın siyah kotu, siyah kazağı ve siyah gözleri vardı. Saçlarını toplamıştı. Birbirlerine bir adım uzaklıkta durmuş kavga ediyorlardı. Hayatımın geleceği son nokta bu mu, diye sordu kendine. Kötü bir Marx Kardeşler filmi. Grotesk, gülünç. Absürdün kural olduğu ve hiçbir kuralın olmadığı Aristo dönemi drama.

Kristina başını sallayıp dolaba yöneldi. "Giyinmeliyim."

"Omzunu doktora göstermelisin. Kolunu kıpırdatamıyor musun?"

"Kıpırdatabiliyorum, bir şey yok. Sadece bunu yapmak istemiyorum."

Endişeli gözlerle Kristina'yı süzdü. "Belki kırılmıştır."

Kristina tekrar başını salladı. "Kırılsaydı kemik fırlardı. Oysa şişmiş. Bana göre sadece incindi." Büyütmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Omzuna baktırman gerek. Revire git."

"Hayır! Doktora gitmem. Nefret ettiğimi biliyorsun."

Kristina ne kadar korktuğunu Albert'a anlatmak istemiyordu. Basketbol Albert'a bir şey ifade etmiyordu ama Kristina'nın hayatıydı. Basketbol, Kızıl Yapraklar ve Albert.

Kristina kitaplığa gidip Tıp Ansiklopedisi'ni bulana kadar kitapları karıştırdı.

Kitabı Albert'a verip, "Omuza bak," dedi.

Albert bir sayfayı taradı. "İşe yarar bir şey yok."

"O zaman 'eklemler'e bak."

Birkaç dakika okuduktan sonra Albert, "İncinme," dedi. "Burkulmuş eklem... şiddete maruz kalınca oluşur..."

"Mükemmel."

Albert devam etti, "Travma eklemi oluşturan kemiklerin yerinden çıkmasına ya da kırılmasına sebep olabilir." Kristina'ya baktı, "Ne dedim şimdi?"

"Teşekkürler Doktor Maplethorpe. Devam edin."

"Çeşitli açılardan röntgen çekilerek eklemin sadece incinmiş olduğundan emin olmak gerekir." Okumayı bıraktı, "Gördün mü?"

"Devam et, devam et"

"Kan dokuya sızarak derinin rengini değiştirebilir."

"Tanrım, ne güzel." Kristina eğilip biraz daha buz alırken inledi. Eğilmek kaburgasını acıtıyordu.

Albert, Kristina'ya bir göz atıp okumaya devam etti, "İncinen eklem için uygun ilk yardım yöntemi soğuk suyla ıslatılmış bandaj ya da buzla şişmesini engellemektir." Daha yüksek sesle okumaya başladı. "Kırık ya da çıkık olup olmadığını öğrenmek için mutlaka tıbbi yardım alınmalıdır."

Kristina inatla, "Yine de gitmiyorum," dedi. "Kolum iyi. Yarın daha iyi olur. Gidip bir masaj aleti ya da ısıtıcılı lamba alı-

rız."

"Yarın polise gitmelisin."

"Ben polise gitmiyorum. Beni görmek istiyorlarsa onlar gelirler tamam mı?"

"Onlar sana gelirlerse, kelepçeleri de getirirler. Niye inat ediyorsun ki?"

"Kim inat ediyor? Ayak parmağını kırdığında senin hastaneye gittiğini hatırlamıyorum."

Albert şaşkınlıkla baktı. "Ne zaman?"

"İki yıl önce?"

Yüzünde bir anlık bir hatırlayış ifadesi belirdi. "Ayak parmakları için yapabilecekleri bir şey yok. Üstelik param da yoktu."

"Benim vardı."

"Senin paranı istemedim!" diye bağırdı Albert. "Anladın mı?"

"Sandığından daha iyi anladım."

"Bak, ne yaptığın umrumda değil..."

"Bundan eminim."

Albert, Kristina'yı duymazlıktan geldi. "...doktora gitme, polise gitme, görürsün hiç umursamayacağım."

"Zaten görüyorum."

Albert susup koltuğa oturdu. Aristo yanına gelip Albert'ın elini yalamaya başladı. Bu tam bir sevgi işaretiydi ve Kristina ikisine bakıp Aristo'nun Albert'ı sevdiğini düşündü. Ben ortalıkta olmasam bütün gününü Albert'ın yanında geçirir.

Albert eğilip köpeği okşadı ve Aristo onun diğer elini yalamaya başladı. Albert pencerenin yanında oturmuş ne düşündüğünü belli etmeyen ısrarcı gözleriyle Kristina'ya bakıyordu.

Kristina, Albert'la kavga etmekten nefret ederdi ve bugünlerde barışmak gittikçe daha zor oluyordu.

"Neye bakıyorsun?"

"Sana," dedi Albert. "O kadar güzelsin ki. Gözlerimi senden alamıyorum."

"Tabi, berbat haldeyim."

"Yo, değilsin. Ölebilirdin..." Sesi biraz garipti. "Yaşadığın

için şanslısın, biliyorsun."

Kristina güçsüzce, "Biliyorum," dedi. "Benden iyi kimse bilemez." Yavaşça ayağa kalkıp Albert'a doğru yürüdü. Albert elini uzatıp yanındaki morluğa dokundu. Kristina ürperdi. "Biraz acıyor," dedi sesini kontrol etmeye çalışarak. "Albert düşünebiliyor musun? Benim öldüğümü düşünebiliyor musun?"

"Hayır. Yapamam. Sensiz yaşamayı düşünemem."

Kristina, Albert'a bir gün bunu yapmak zorunda kalacağını anlatmak istediyse de vazgeçti. Bunun için hiç de uygun bir zaman değildi.

"Araba gerçekten parçalandı mı?"

"Kim bilir? Arabanın nasıl olduğunu anlamak için etrafında dolaştığımı mı sanıyorsun."

"Hastaneye gitmeliydin."

"Ne yani? Daha da mı geç kalsaydım? Beni bütün gece orada tutarlardı. İki saat gecikince neler oldu biliyorsun? Bütün gece ortadan kaybolsam ne olurdu dersin?"

"Başına korkunç bir şeyin gelmiş olduğunu düşünürdüm. Merakımdan ölürdüm."

"Hıhı. Orada otururken gerçekten meraklanmış görünüyordun."

"Üzgünüm Rock," dedi Albert sonunda. "Seni kızdırdığımı biliyorum. Dinle, lütfen Kanada'ya gidelim. Sana yalvarıyorum, lütfen."

"Hayır Albert, bunu bana yapma. Sen Conni'yle çıkıyorsun unuttun mu?"

"Onu hallederim. Belki ciddi bir kavga çıkartırım."

"Sana inanmıyorum." Hâlâ çıplaktı. Büzülüp, "Albert lütfen, devam etmek istemiyorum," dedi.

"Çıplaksın."

Kristina ayağa kalkıp Albert'tan uzaklaştı; "Çok ciddiyim."

Albert yüzünde seksi bir gülümsemeyle, "Hele bir Kanada'ya gidelim, ciddi olup olmadığını orada söylersin," dedi.

"Hayır. Artık yeter. Bunun bitmesini istiyorum, tamam mı?"

Kristina'nın gülmediğini görünce Albert'ın yüzündeki ifade

kayboldu.

"Hâlâ çıplaksın."

"Sorun buysa giyinebilirim."

Albert, "Lütfen," dedi soğuk bir sesle.

Kristina, "Asıl sorun biziz," derken gözlerini kaçırdı. "Artık seninle birlikte olmak istemiyorum." Öksürdü ve göğsünde büyük bir acı duydu. "Bu sayfayı kapatmak istiyorum. Conni'yle birlikte Long Island'a gitmeni istiyorum. Yalan söylemek istemiyorum. Gizlenmek istemiyorum. Howard için ya da bir başkası için endişelenmek istemiyorum."

Albert oturmuş sessizce dinliyordu. Kristina ona döndü. "Hiç birlikte olmamalıydık. Birbirimize göre değiliz."

"Bu doğru değil." Albert'ın sesi hiçbir şey anlatmıyordu. "Bu doğru," da diyor olabilirdi.

"Asla birbirimize göre olmadık," dedi Kristina inatla ama sesinin kararlı olmadığını, içinden geçenleri Albert'ın gözlerinden saklayamadığını biliyordu.

Albert aynı sesle tekrarladı. "Bu doğru değil."

Kristina yüreklilikle konuşmaya devam etti. "Asla olmadık. Biliyorum birlikte çok iyiydik ama doğru düzgün bir hayata sahip olmak için hâlâ vaktimiz var. Sen de öyle olsun istemez misin? Conni'nin seni ne kadar çok sevdiğini görmüyor musun?"

"Ne var yani? Jim de seni çok seviyor." Sesindeki hüzün belli oluyordu.

Kristina başını sallayıp, "Hayır sevmiyor," dedi. "Conni'nin seni sevdiği kadar değil, sen de biliyorsun."

Albert koltuğundan kalkıp Kristina'nın yanına gitti. "Kristina bu çok saçma. Sensiz zaten bir hayatım olmaz ki."

Kristina sağlam eliyle gözlerini ovuşturdu ama bu daha çok Albert'ı görmemek için yüzünü kapatmaya benziyordu. "Albert, lütfen. Yapamayız. Devam edemeyiz."

"Bu doğru değil."

Kristina içini çekti ardından acıyla inledi, göğsü ağrıyordu. Söyledikleri doğruydu. Ayakta durmaktan, çıplak olmaktan, Albert'ın bütün bu sözlere kulaklarını kapatmasından çok yorul-

muştu.

Kapı çalındı. Albert, Kristina'ya bakıp tekrar koltuğa oturdu. Kristina da ona baktı. Aristo havlayıp kuyruğunu sallamaya başladı.

"Bir saniye," dedi Kristina yüksek sesle.

"Kristina?" Kapı biraz aralandı. Gelen Jim'di.

Kristina hızla giyinirken, "Jim, bir saniye!" diye tekrarladı.

"Her şey yolunda mı?"

Kristina kapının arkasında olduğu için Jim'in onu göremediğini ama Albert'ı gördüğünü biliyordu. Şükürler olsun ki yatakta oturmuyor, diye düşündü.

"İyiyim, girsene."

Jim şüpheli gözlerle onları süzdü. Kristina, Jim'in anlık duygularla hareket etmeyeceğini biliyordu. Jim, Albert'a sonra tekrar Kristina'ya baktı. Üstüne pembe atletini ve Dartmouth şortunu geçirmişti. Jim'in soğuk bakışları birden yok oldu. Kristina çok kötü göründüğünün farkındaydı, alnında kocaman bir yarık vardı ve alkolün etkisiyle gözleri boş bakıyor olmalıydı. Atletinin hemen her yeri kurumuş kanla kaplıydı.

"Tanrım, sana ne oldu?" Kristina, Jim'in Albert'a bakışını fark etti. Albert'ın Kristina'yı dövmüş olduğundan şüphelendiğini düşündü.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi yüzüne dokunurken. "Bir kaza yaptım, arabam parçalandı ama her şey yolunda. İyiyim."

"Çok kötü görünüyorsun."

Öyle hissediyordu, alkolün etkisi geçmeye başlamıştı. Gülümsemeye çalışarak, "Kendimi iyi hissediyorum," dedi.

"Hastaneye gittin mi?"

Kristina hastaneye gitmemek için o tepeyi nasıl aştığını hatırladı. "Hayır, iyiydim ben de eve geldim."

Jim sesini yükseltti; "İyiydin ve eve geldin ha?"

Onu yanağından öperken Kristina yumuşak bir sesle, "Ben iyiyim Jimbo," dedi ama şişmiş omzu ve yanında öylesine duran kolu ona ihanet ettiler. Jim'e gösterebilmek için kolunu oynatmaya çalıştı ama beceremedi. "Gerçekten. Bir şeyim yok."

Albert ayağa kalktı. "Gidip Conni ne yapıyor bir bakayım."

Jim, Albert'a bakmadan. "O iyi," dedi. "Aşağıda bizi bekliyor. Hep beraber inelim."

Kristina zorlukla bir kere daha gülümsedi. "Neden ikiniz gitmiyorsunuz? Ben birazdan gelirim."

Albert ne bir şey söyledi ne de Kristina'ya baktı. Aristo'yu alıp, dışarı çıktı. Jim suçlayan gözlerle Kristina'ya bakmayı sürdürdü ama bir saniye sonra, "Peki," diyerek o da çıktı.

Kristina onların duymaması için biraz uzaklaşmalarını bekledikten sonra kapıyı kilitleyip kendini yatağa attı.

Yatakta uzanmış tavandaki lambaya bakarken gözlerini açıp kapatıyordu. Işık gözlerini acıtıyordu, lambanın kendi kendine kapanmasını diledi; böylece karanlıkta yapayalnız kalacaktı. Arabasında ölmüş olduğunu düşünürken de zifiri karanlıktı. Aynı karanlığın içinde olmayı istiyordu. Şimdi, yatağında Tanrı'nın onu neden koruduğunu düşünüyordu. Niye onu bu ani kazadaki kesin ölümden kurtarmıştı ki?

Bu kaza onun ölüme en çok yaklaştığı andı. Azrail yanına gelip yüzüne bakmış ama onu almadan gitmişti. Aslında bu Azrail'le ilk karşılaşması değildi; on iki yaşındayken bir duvarın üzerinden denize düşmüştü. Su buz gibiydi. İyi bir yüzücü olmasına rağmen korkudan eli ayağı tutulmuştu. Ne yüzebiliyordu ne de yardım istemek için bağırabiliyordu. Hayatta kalmak için savaşmadan suyun derinliklerine gömülmüştü; aşağı inerken ciğerlerinin suyla dolduğunu hissetmişti.

Ve geçen sene de köprünün üzerinde görmüştü Ölüm Meleği'ni. Aşağı düşerken öleceğinden emindi ama o zaman da kurtulmuştu. Bundan sonra hayatının her anında Tanrı'yla karşılaşmaya hazır olmaya çalıştı ama yine de her kar yağışında sarhoş olana kadar içti ve kollarını iki yana açıp, dualar fısıldayarak o köprünün duvarı üzerinde bir uçtan diğerine yürüdü.

Ölmek istemiyordu. En önemlisi öldüğünde yüzleşeceği efendisinin Tanrı olmamasından korkuyordu.

Yeryüzünde bir tek efendim var, diye fısıldadı. Onu haya-

tımdán atmaya çalışıyorum çünkü bana sadece zarar veriyor ama o kadar güçlü ki ondan uzaklaşmama izin vermiyor.

Gözlerini açıp camın saplandığı şakağına dokundu. Acı hissediyorum, diye düşündü, ölüler acı hisseder mi? Ya öfke, pişmanlık, pişmanlık?

Yoksa sevgiyi mi bulurlar? Yaz rüzgârından daha sersemletici bir sevgi?

Hayattayım. Hayattayım ve hâlâ acı çekiyorum.

Daha ölmeye hazır değilim, diye fısıldadı. Ölmek istemiyorum.

Bir içkiye ihtiyacım var, diye düşündü. Sonra ikincisine, sonra da üçüncüsüne. Yaralarımı unutabilmek için içkiye ihtiyacım var. Hissizleşmek için üzerime döksem şu içkiyi. Hiç acı hissetmesem.

Uzanıp yatağının yanındaki Southern Comfort şişesini aldı ve kendini tekrar yatağa attı. Sağlam eliyle kapağı açıp şişeyi başının üstünde tuttu. Gözlerini kapattı ve içkiyi döktü. Alnındaki yaraya dolan içki önce yaktı daha sonra orayı uyuşturmaya başladı; istediği de buydu. İçkinin kalanını omzuna boşalttı.

Zorlukla yataktan sıyrılıp ayağa kalktı ve eşofmanını giydi. Bu kıyafeti seçmişti çünkü bilinmeyenin karanlığıyla karşılaştığında üzerindeki kot pantolonu ve kazağı vardı; tekrar aynı şekilde giyinmek istemiyordu. Kristina, insanın bilinmeyenle karşılacağı zaman yeni doğmuş bebekler gibi huzurlu ve çıplak olması gerektiğini düşünmüştü hep. Ama ölüme en çok yaklaştığı o anda ne çıplaktı ne de huzurluydu.

Arkadaşları Hinman yurdunun alt katındaki salonda onu bekliyorlardı. Albert bir kitaptan notlar çıkartıyordu. Jim bir şeyler yazıyordu. Conni tırnaklarını yiyordu.

Kristina güçsüzce, "Hey!" dedi.

Hepsi birden dönüp ona baktılar.

"Kristina sana ne oldu?" Conni hemen yerinden kalkıp Kristina'nın yanına gelmişti. "Jim kaza geçirdiğini söyledi. Öyle çok endişelendim ki." Ama bunlar sadece kelimelerden ibaretti;

Conni hiç de endişeli görünmüyordu. Aksine yüzüne yapışan gülümsemesiyle içindeki öfkeyi gizlemeye çalışıyormuş gibiydi.

"Bir şeyim yok," dedi Kristina. "Gerçekten, şimdi iyiyim."

"Kaza nasıl oldu?"

"Arabayı parçaladım." Kristina bunu bir kere daha söylemek zorunda kalırsa ağlayacağını fark etti.

Ayaklarının üzerinde duramadığını göstermemeye çalıştı. Pastasına doğru yavaşça ilerledi. Herkes ayağa kalktı, Aristo havlamaya başladı ve birisi mumları yaktı. Kristina mumları saymamıştı. Çok fazla mum var, diye düşündü, yaklaşık yirmi iki tane olmalı. Kimsenin onun için pasta hazırlamaya kalkışmadığını da fark etmişti; Pasta Ana Cadde'deki Grand Union'dan satın alınmıştı. Çikolatalı Alman pastası. En sevdiği pastaydı ve hepsi de bunu biliyordu ama bana ne ki bundan, diye geçirdi içinden. Kimse bana pasta hazırlamaya tenezzül etmemiş işte.

Eylülde Kristina, Jim'in doğum günü için limonlu pasta hazırlayacağım diye kendini helak etmişti. Sadece yumurtaların beyazlarını kabartmak için bir saat uğraşmıştı. Tek amacı Jim'e en sevdiği pastayı hazırlayıp böylece onu düşündüğünü gösterebilmekti.

Kristina hemen gidip kendisi için satın aldığı pastanın önünde durdu. Birisinin, "Bir dilek tut," dediğini duydu.

Arabasını düşündü, Albert'ın birlikte Kanada'ya gitmek için yaptığı baskıyı. Albert'ın Şükran Günü'nde ondan üç yüz mil uzakta olmak üzere olduğunu hatta sonsuza kadar uzak kalmak üzere olduğunu düşündü. Ardından da Jim'i. Kristina'nın sadece kendisinin olmasını isteyen aynı zamanda da onu hiç istemeyen Jim'i. Sonra New York'taki Howard'ı, annesini, bir milyon mil uzaktaki kayıp annesini, ölmüş babasını ve kendinin de üzerinde doğru düzgün bir paltosu bile olmadan ölümle yüz yüze geldiği anı.

Edinburgh kiliselerinde dinlediği müziği düşündü ve gözlerini kapatıp mumları üflerken içinden, Donald ve Patricia

Moss'un Evelyn'i bebeklerinden ayırmamasını diliyorum, dedi.

Ve oturdu.

Aristo, Kristina'nın bacaklarına sürünürken o da beceriksiz hareketlerle pastayı kesiyordu. Masanın altına bakıp köpeğe gülümsedi.

Conni, "Krissy, sen pasta yemeyecek misin?" diye sordu.

Alkolün büyüsü kayboluyordu. Kristina, keşke yanımda biraz içki olsaydı, diye düşündü. Kurumuş dudaklarını ısırırken sessizce oturmaya devam etti. Aristo, Kristina'nın kremalı parmağını yalıyordu. Köpek satın alınmış çikolatalı Alman pastasını sevmişti. Kristina, Aristo'ya biraz daha pasta verdi. Onun hayatı ne kadar da basitti. Günde üç yürüyüş ve rahat bir yatak, hepsi bu kadar.

Kristina masanın üzerinde bir doğum günü kartı gördü ama almak için uzanmadı. Conni kartı ona doğru itti.

Mutlulukla gülümseyerek, "Bu hepimizden," dedi. "Hadi aç-sana." Uzanıp masanın altından üzerine kırmızı bir fiyonk yapıştırılmış bir şişe Southern Comfort çıkardı; "Bu da yine bizden sana küçük bir şey. Beğeneceğini düşündük."

"Conni'nin fikriydi," dedi Albert.

"Hayır!" dedi Conni yüksek bir ses tonuyla, gülerek; "Senin fikrindi."

"Hayır değildi," dedi Albert gülümseyerek.

Conni, "Tamamen senin fikrindi," diye tekrarladı.

Kristina şişeye bakarken niye kimin fikri olduğu hakkında bu kadar patırtı yapıyorlar ki, diye düşünüyordu. İnanamamış gibi, "Bana bir şişe likör mü aldınız?" diye sordu.

Albert, "Hoşuna gideceğini düşünmüştük,"

Kristina titreyerek kartı açtı. Titrememiş olmayı isterdi çünkü o anda omzuna kötü bir sancı saplanmıştı.

"Vaouv" dedi ama sesinde canlılıktan eser yoktu. Bir gün önce olsa, onu Şükran Günü tatilinin sonuna kadar idare edecek on beş dolarlık bir şişe Southern Comfort için müteşekkir olabilirdi. Eğer yirmi birinci doğum günü için alınmış olmasay-

dı, eğer Albert'la birlikte Kanada'ya gidemiyor almasaydı ya da doğum gününde ölümle burun buruna gelmiş olmasaydı, en yakın arkadaşlarının vereceği bir şişe Southern Comfort onu mutlu edebilirdi.

Üçünün düş kırıklığına uğramış ve mutsuz yüzlerine bakınca, "Çocuklar, gerçekten," dedi. "Üzgünüm. Bu gerçekten harika bir hediye. Ama her tarafım ağrıyor biliyor musunuz? Demin ağrılarımı azaltmak için biraz içtim o yüzden sevinmiş görünmüyorum yoksa bu gerçekten çok güzel."

Masanın bir tarafına uzanıp Conni'yi yanağından öptü, sonra diğer tarafına uzanıp Jim'i dudaklarından öptü. Albert karşısında oturuyordu ve Kristina ayağa kalkabilecek durumda değildi. O da hiç yerinden kımıldamadığı için Albert'a bakıp, "Teşekkürler Albert," dedi.

Conni, "Krissy, nasıl basket oynayacaksın?" diye sordu. "Şu koluna baksana. Senin yerinde olsam hastaneye ya da revire giderdim. Yani gerçekten bir şey var mı diye öğrenmek için."

Kristina sağlam kolunu hafifçe kaldırıp, "Dripling kolum bu," dedi. "Diğerine ihtiyacım yok."

"Şut atarken ona da ihtiyacın olacak," dedi Albert.

"Tek kolla da şut atabilirim. Ayrıca UPenn'in böyle bir şeye ihtiyacı vardı."

Jim, "O kadar iyi oynayamıyorsun," dedi. Bunu çok kızgın olduğunda Kristina'yı kırmak için söylerdi.

"Hayır gayet iyi oynuyorum," diye cevapladı Kristina. Bunu söylerken hafifçe gülümsemeyi başarmıştı. Onlara yaralı kolunun onu ne kadar korkuttuğunu ya da basketbol oyuncusu için bunun ne anlama geldiğini anlatmaya niyeti yoktu.

Kristina biraz canlanmıştı. Arkadaşlarına Dartmouth kampusunun ortasındaki Noel ağacını anlattı. Jim Yahudiydi ve Noel ağacı da onu hiç ilgilendirmiyordu. O yüzden bir süre de Schindler'in Listesi ve filmi görmek için ne kadar sabırsızlandıkları hakkında konuştular. Ardından sıra Lorena Bobbitt'in kocasını uyurken hadım etmesine geldi sonra da Menendez kardeşlerin anne-babalarına uyguladığı değişik adalet yöntemi-

ne.

Conni, "Biliyorsunuz," dedi. "Kardeşlerden birinin homoseksüel olduğu ve diğerinden gizlediği, babalarının da bunu söylerim diye şantaj yaptığına dair bir spekülasyon var."

"Peki ama bu doğru olsa bile neden homoseksüel olmayan kardeş anne babasını öldürmeye kalkışsın ki?" diye sordu Albert. "Bana sorarsanız bu saçmalıktan başka bir şey değil. Franki gidip anne-babasını öldürmüyor, değil mi?"

Kristina, "Kötü bir örnek," dedi. "Frankie tek çocuk."

"Zaten DAGLO'yla o kadar meşgul ki onları öldürmeye zamanı yok," dedi Conni, Dartmouth Gay ve Lezbiyen Organizasyonunu kastederek.

Hepsi birden gülümsediler.

Jim, "O kadar emin olma," dedi. "Bir ailenin içinde neler döndüğünü kimse bilemez."

Kristina yavaşça, "İşte bu doğru," dedi, her yeri ağrıyordu.

"Bu saçmalık," dedi yine Albert. "Birlikte vaftiz edildiğin ikiz kardeşini evin arka bahçesine gömmek başka şey, soğukkanlılıkla gidip iki kişiyi birlikte öldürmek başka bir şey. Hiç kimse bir şeyin peşinde olmadan cinayet işlemez."

"Yani gerçekten hasta ruhlu olmadan demek istiyorsun değil mi?" diye sordu Conni.

"Yo, hasta ruhlu falan değil," dedi Albert. "Sadece... uzaklaşmış. Kendinden, anne babasından uzaklaşmış. Cinayet işlemek için bir parçanı unutmak zorundasın."

Kristina, "Çoğu insan asla unutamaz," dedi.

"Bilmiyorum. Belki," diye cevapladı Albert, Kristina'ya bakarken. "Biz kim oluyoruz da diğer insanları yargılıyoruz ki? Mükemmel miyiz?"

Conni gülümseyerek, "Evet!" dedi.

Kristina buna hiç gülmedi. "Neyin doğru ve neyin yanlış olduğunu biliyoruz en azından. Ana babanı vurmak yanlıştır."

"Hadiii," dedi Albert elini sallayarak. "Nietzsche der ki hiçbir kesin doğru ya da hiçbir ahlaki değer yoktur."

Kristina yine yavaşça, "Saçmalık. Buna kanmıyorum işte.

Tabii ki ahlaki değer diye bir şey vardır. Nietzsche ne derse desin değerler ilüzyon değildir. Kategorik olarak yanlış olan şeyler vardır ve aileni öldürmek de bunlardan biri."

Albert, "Ya çocuklarını taciz ediyorlarsa?" dedi. Kristina cevap vermeyince, "Görüyor musun? Her şeyin bir diğer yüzü vardır," diye ekledi.

Conni yalandan titreyerek, "Brr. Harika konuşma doğrusu çocuklar," dedi. "Beni göz önüne alırsak, ben annemle babamı severim ve onları öldürmek için Douglas'la işbirliği yaptığımı hayal bile edemiyorum, ama Douglas hakkında o kadar emin değilim."

Güldüler. Conni, Albert'a bakıp, "Senin için zor olmalı," dedi. Onun kolunu okşuyordu. "Yani bir ailenin olmaması."

"Ve hiçbir dine inanmamak," diye ekledi Albert. Birden sessizleştiler. "Çok uzun zaman oldu," diyerek devam etti. "Üniversitede dışarıdaki her şeyi unutuyorsun. Oysa hayat böyle."

Conni, Albert'ın omzuna dokunup sevgiyle, "Ama bu dövme olduğu sürece anneni unutmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Albert kaşlarını kaldırıp, "Dövmemi beğendiğini sanıyordum," dedi. "Beni sert ve şeytani gösteriyor değil mi?"

Conni, "Evet öyle," derken kıkırdadı. Yanakları kızarmıştı ve gözlerini Albert'tan ayıramıyordu.

Jim bira getirmeye gitti ve Kristina da Aristo'ya bir parça pasta daha verdi. Conni ikisinin de yüzüne bakmadan, "Sizin neden bu kadar yakın olduğunuzu anlıyorum," dedi. "İkinizin de annesi yok."

Kristina çabucak, "Benim bir annem var," dedi. "O sadece çok hasta." Jim elinde biralarla geri döndü.

Conni istekli görünmeye çalışarak, "Krissy sen de bizimle gel," dedi. "Annemle babam seni görünce çok sevineceklerdir. Hadi bunu bir düşün. Eğlenceli olur. Kar yağarsa kızakla kayarız, buzdan heykeller yaparız."

"Hayır, asla olmaz!" dedi Albert. "Kesinlikle heykel yapmak yok. Hatırlamıyor musun? En son gittiğimizde hanımefendi

buzdan bir penis yapmıştı."

Conni güldü; "Evet, harikaydı değil mi?"

"Evet. Emin ol annemle baban da öyle düşündüler."

"Boş ver onları. Kristina'yı severler bilirsin. Lütfen gel Krissy."

Kristina başını salladı. "Sanırım burada kalacağım."

"Burada mı kalacaksın?" dedi Jim.

Kristina, Evelyn Moss'u anlattı. "Üstelik cumartesi maçım var."

Jim burun kıvırdı; "Bu kolla mı? Ancak rüyanda görürsün."

Kristina biraz sinirlendi; "Bekle gör."

Jim parmaklarını masaya vururken, "Bana ne zaman söyleyecektin Kristina?" diye sordu. "Benimle geleceğini sanıyordum."

"Yapamam Jimbo," dedi Kristina. Omzu yanıyordu. "Evelyn her an doğurabilir. Ona yanında olacağıma söz verdim."

Albert, "Jim'le git Kristina," dedi. "Evelyn'in ailesi zaten yanında olacak. Sana ihtiyacı yok."

Kristina öfkeyle, "Tabii ki var," dedi. İçinden benim de ona ihtiyacım var, diyordu.

Jim, Kristina'ya bakmadan, "Seni revire götürmemi ister misin?" diye sordu. "Belki kazada beynin hasar görmüştür."

Conni kıkırdayarak, "Hasar görmemiş hali nasıl oluyor?" dedi ama kimse şakasına gülmedi. "Cidden Krissy, revire gitmelisin."

Albert sessizliğini bozmadı.

"Senin yerinde olsaydım giderdim," dedi Conni kendine yeni bir kutu bira açarken. "Ya gerçekten kötü bir şey olmuşsa?"

"Kötü bir şey oldu zaten. Karşıdan gelen bir araba bana çarptı. Arabam yoldan çıktı, uçtu ve bir takla atıp yere indi. Hâlâ yaşadığımdan emin değilim."

Jim uzanıp Kristina'nın boynunu okşadı. "Revire git. Onlar yaşayıp yaşamadığını sana söyler."

"Hayır söylemezler. Yapacakları ilk şey beni içkili araba kullanmaktan tutuklatmak olur."

"Sen..." dedi Conni duraksayarak. "Sen sarhoş muydun."

"Tabii ki değildim! Ama bilemezler ki."

"Öyleyse yarın git."

"Yarına iyileşirim."

Conni masanın üzerinden Kristina'ya yanaşıp, "Krissy, çok korktun mu? Anlattıklarına göre iğrenç bir kazaymış."

"Korkmak mı? Tabi ki korktum. Ve gerçekten de iğrenç bir kazaydı. Yani, bir düşünsene..." Kristina konuşmakta zorlanıyordu. "Şimdi bir polis gelip size ölmüş olduğumu söylüyor da olabilirdi. Ölmüş. Ne yapardınız?"

"Pastanı yerdik," dedi Jim. Kimse gülmedi.

"Jim!" Conni gözlerini tekrar Kristina'ya çevirdi. "Krissy, bu korkunç bir şey olurdu. Ama böyle düşünme. Pozitif düşün, iyisin işte ölmedin."

"Evet ama ölmüş olabilirdim."

Jim birasıyla oynayarak, "Demek ki daha vaktin dolmamış," dedi.

"Niye?" dedi Kristina. "Kazayı kılpayı atlatmış falan değilim. Kaza yaptım. Sürüş derslerini hatırlamıyor musun? Kafa kafaya çarpışmalar en çok ölümle sonuçlanan kazalardır. Niye ölmedim?"

"Jim haklı," dedi Conni. "Demek ki vaktin dolmamış."

"Nereden biliyorsunuz? Belki ölmem gerekiyordu."

"Hayır," dedi Jim elindeki bira kutusuna vurarak. "Eğer ölüm zamanın gelmişse..."

Kristina yavaşça, "Zamanın geldiğini nasıl anlayacaksın?"

"Anlayamazsın, zamanı geldiğinde ölürsün."

Kristina ürperdi. "Görüyor musun? En korkunç olan bu işte," dedi. "Hiçbir zaman bilememek. Herhangi bir anda ölebilirsin ve asla bunun ne zaman olacağını bilemezsin. Ya da nasıl olacağını. Hem niye ölürsün ki? Yani yaşlı insanların niye öldüklerini anlıyorum ama ben niye?"

"Sen ölmedin," dedi Jim ve ayağa kalkıp elindeki bira kutusunu attı. "Ölmedin çünkü ölmek için çok gençtin ve henüz vaktin dolmamıştı. Doksanına kadar yaşayıp torunlarının ço-

cuklarına yirmi birinci doğum gününde az kalsın nasıl öbür tarafa göçeceğini anlatacaksın."

"Tabii, harika bir uyku öncesi hikâyesi olurdu," dedi Kristina.

Konu kapandı. Ertesi gün beklenen kar fırtınası hakkında konuştular. Birçok öğrenci yollar kapanmadan tatile gidebilmek için önceki gün okuldan ayrılmıştı. Diğerleri de bir gün daha okulda kalıp fırtınanın yavaşlamasını bekleyeceklerdi. Kristina, Conni'ye ne zaman yola çıkacaklarını sordu, Conni de çarşamba diye cevapladı.

Kristina zorlukla ayağa kalktığında Albert'ın yumruklarını sıkmış olduğunu gördü. Şu aptal yumruklarını sıkma, dedi içinden. Kime kızmıştı ki? Jim'e mi? Yoksa her şeye inandığı için Conni'ye mi? Ya da onunla birlikte Kanada'ya gitmediği için Kristina'ya mı? Sanki Kanada'ya gitmek her şeyi çözecekmiş gibi.

Kolu dayanılmaz bir biçimde ağrımaya başlayan Kristina hariç herkes masayı topladı. Odalarına çıkmak için ayağa kalktıklarında Kristina, "Köpeği ben gezdiririm," dedi.

Jim hemen, "Ben gezdiririm," diye cevapladı. Kristina bunu Albert'ın teklif etmesini bekliyordu ama önceki geceden sonra bu herhalde imkânsızdı. Üstelik Jim'le bu gece barışabilir ya da esaslı bir kavga edebilirlerdi. İki olasılık da eşit şansa sahipti ama Kristina bu gece yalnız kalmayı istiyordu.

"İyi geceler Kristina," dedi Albert. "Doğum günün kutlu olsun."

Doğum günün kutlu olsun, diye tekrarladı Kristina. İçinde onu derinden sarsan bir acı hissediyordu.

Jim'le birlikte mutfaktan dışarı çıkarken tökezledi.

Ne hissettiğini Jim'e anlatabilmeyi istiyordu. Karmaşa, korku, kısa süren bir ömür düşüncesinin yarattığı dehşet. Artık yalnız kalmayı istemediğini fark etti.

Albert'la birlikte olmayı istiyordu.

Her zaman onun yanında hissettiği gibi, bu kocaman dünyada yalnız olmadığını bilmek istiyordu. Yanında birinin oldu-

ğunu ve o birinin de en sevdiği insan olduğunu hissetmek istiyordu. Ve o kişi de Albert'tı.

Kristina, Albert'ı istiyordu ama Albert, Conni'yle birlikteydi.

"Jim? Lütfen Aristo'yu gezdirir misin?" diye sordu. Gözleri eski, parçalanmış spor ayakkabılarına takıldı. "Lütfen."

Jim, Aristo'yu yalnız gezdirdi. Kendini pek iyi hissetmediği doğruydu ama doğru olan başka bir şey de o karanlıkta dışarı çıkmak istemediğiydi. Jim çıkınca Kristina yavaşça soyunup çarşafını değiştirdi.

Döndüğünde Jim yastık kılıfını taktı çünkü Kristina tek kolla yapamamıştı. Soyunmadı. Hiç konuşmadılar. Jim yatağın üzerinde, gözleri Aristo'ya dikilmiş öylece otururken, Kristina da odanın içinde volta atıyordu.

Neden sonra gidip sessizce koltuğa oturdu. Belki de revire gitmeliyim, diye düşündü. Her yerim ağrıyor, hem de çok fena ağrıyor.

Sonunda Jim, Kristina'ya dönüp, "Çok içtin Krissy," dedi soğukça.

"Sen de öyle. Üç tane Miller içtin." Kristina'ya kızgın bile olsa ona Krissy diye seslenirdi. Kristina, Kris ya da canım değil, sadece Krissy.

Jim gülmeden başını sallayarak, "Miller Light. Ve sadece iki tane," dedi. "Söylemek istediğim ondan önce de çok içmişsin."

"O kadar çok değil."

"Evet o kadar. Seni merdivenlerden çıkarken izledim. Zor hareket ediyordun. Kar yağmaması yazık değil mi? Şimdi çoktan şu köprünün duvarına çıkmış olurdun."

Kristina gülümsedi; "Köprüye çıkmamı mı istiyorsun Jim?"

"Hiç fark etmez."

Kristina bir zamanlar fark ettiğini düşündü. Sitemle, "Bir zamanlar köprüye her çıkışımda ödünü patlattığımı düşünürdüm."

"Evet, doğru..." diye kabullendi. "Ama bu sefer çıkamazsın. Dengeni sağlamak için iki kola ihtiyacın var."

"Görürsün. Tek koluyla kendini dengeleyip ipte yürüyen

bir cambaz gibi olacağım."

"Bende vücudun yere savrulmuş parçalarını toplayan adam olacağım."

O adam sen mi olacaksın, diye düşündü Kristina. Sen gerçekten parçalanmış vücudumu betondan toplayan adam mı olacaksın?

"Daha hiç düşmedim," dedi. Geçen şubattaki olay sayılmazdı.

"Krissy, istatistikler tamamen aleyhinde," dedi Jim yavaşça. Kristina onun bu konuşmadan hiç hoşlanmadığını görebiliyordu.

"Jimbo, önemli olan istatistikler değil. Önemli olan yürek. Yürekli değilsen kazanamazsın."

"Anlıyorum. Boğa güreşçilerine ne dersin? Onlar da bayağı yürekliler ama arada bir boğalar da yürekli olduklarını ispat etmekten geri kalmıyorlar."

Kristina yapmacık bir ifadeyle sırıttı.

"Yani, hiç korkmuyor musun?"

"Kaç kere söyledim ya, korkuyorum."

"Evet. Mesele de bu değil mi? Deli gibi korkmak."

"Hayır. Mesele deli gibi korkuyor olmana rağmen vazgeçmemek."

Jim biraz duraksadı. "Peki ama çıplak olman neyin nesi? Niye o köprünün üzerine çıplak çıkmak zorundasın?"

Kristina gülümseyerek, "Bu da benim teşhirci yanım," dedi. "Okulun ilk yılında Epsilon Kulübü'nden birkaç oğlanın soyunup çığlıklar atarak nehire atladığını görmüştüm. İnan bana o güne kadar gördüğün en komik şeydi bu."

"Krissy," dedi Jim. "Nedense o çocukların davranışlarını örnek almaman gerektiğini düşünüyorum."

Kristina dudağını ısırırken başını sola çevirip omzunun ne durumda olduğunu görmeye çalıştı. Bütün vücudu ağrıyordu. Yavaşça, "Jimbo, bunları niye şimdi soruyorsun bana?" dedi. "Seni hiç ilgilendirmediğini düşünüyordum."

Jim başını salladı. "Beni ilgilendirdiğini kim söyledi. Um-

rumda bile değil. Sadece merakımdan sordum."

"Bu gece köprüye gitmeyeceğim. Oraya çıkmak için adamakıllı sarhoş olmam lazım yoksa dengemi sağlayamıyorum. Tabii bir de kar yağmış olmalı."

"Niye?"

"Daha güvenli görünüyor sanki. Düşersem altımda beton değil kar olacağını düşünüp rahatlıyorum."

Jim burun kıvırdı. Kristina bundan nefret ederdi. "Krissy, kar olsun ya da olmasın o yükseklikten düştüğünde hissedeceğin tek şey beton."

Kristina başıyla onaylayarak, "İşte bu yüzden kar olmalı," dedi. "O zaman betonu görmüyorum. Sadece büyük yumuşak bulutlar görüyorum. Kocaman kar bulutları... Ben..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu; "..ben yumuşak kar bulutlarının üzerinde aşağı yukarı yaylanacağımı hayal ediyorum.. ve gerçekten mutlu olacağım."

"Mutlu değil misin?"

Kristina gözlerini tavana dikip, "Pek değil," dedi.

"Genelde mi mutsuzsun yoksa ilişkimizden mi memnun değilsin?"

Kristina, Jim'in sorusuna cevap vermeden, "Sen ilişkimizden memnun musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jim hemen. "Hiç memnun değilim."

Kristina başını salladı, ardından sözlerini dikkatle seçerek, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jim derin bir nefes aldı. Ayağa kalkarken, "Hayır, şimdi olmaz. Çok yorgunum. Belki başka zaman konuşuruz," dedi.

"Gidecek misin? Ama bugün benim doğum günüm."

Jim suçlayan bakışlarını Kristina'ya dikip, "Tabii ya," dedi. "Cumartesi gecesi yanında kalmak istemiştim ama sen yoktun."

"Sana söyledim, Kızıl Yapraklar'daydım."

"Doğru ya, söylemiştin." Paltosunu aldı ve Aristo'nun başını okşadı. "Görüşürüz." Kristina bunu kendisine mi Aristo'ya mı söylediğinden emin değildi.

"Tamam Jimbo," zorla sandalyesinden kalktı. "Elbette konu-

şuruz."

"Bu ne demek şimdi?"

Kristina içini çekti. "Jim, sen asla bizim hakkımızda konuşmak istemiyorsun."

"Konuşacak bir şey yok da ondan."

"Yok mu?" Bir saniye için kaza anına geri döndü. Onu kaderinden koruması gereken kar bulutu neredeydi? Arabası takla atıp yere çakılırken niye hiç kar yoktu?

Jim'e biraz daha yaklaşıp, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Tereddütle, "Tabii seviyorum. Ya sen?" diye cevapladı Jim.

Kristina, Jim'in sorusunu duymazlıktan gelip ona iyice yaklaştı. Yanağına hafifçe dokundu. "Bana karşı dürüst olduğuna inanmıyorum Jimbo. Beni sevmiyorsun."

Jim yine cevap vermekte tereddüt etti sonra Kristina'ya baktı. "Öff, hadi. Artık sevmiyorsun mu demeye çalışıyorsun?"

"Hiç sevmedin."

"Gülünç olma."

"Gülünç mü? Sence gülünç mü oluyorum?"

"Evet."

Ama Jim onu rahatlatmaya çalışmamıştı. Ona sarılmamıştı, ya da yanıldığını göstermek için herhangi bir şey yapmamıştı.

"Sana bir şey sormama izin ver. Conni'yi seviyor musun?"

Jim güldü ama gülüşünde her zamankinden farklı bir şeyler vardı. Sanki duyduğu rahatsızlık sesine yansımıştı. "Bu ne biçim bir soru böyle? Bir zamanlar sevmiştim, biliyorsun."

"Ya şimdi?"

"Bir zamanlar," dedi soğuk bir sesle.

"Conni hayatının aşkıydı değil mi?"

Jim duraksadı. "Bir ara kendimi ona fena kaptırmıştım."

"Bir ara fena kaptırmıştım," diye Jim'in sözlerini tekrarladı.

"O zaman öyleydi."

"Yeter artık. Sadece bir kerelik bana karşı dürüst ol Jim, bir kerelik."

Jim öfkeyle, "İstediğin bu mu?" diye karşılık verdi. "Dürüst-

lük mü istiyorsun? Karşılıklı dürüstlüğe ne dersin Krissy?"

Kristina şaşırmıştı, biraz düşünecek kadar duraladı. "Tamam. Karşılıklı olsun bakalım. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Jim bir an için Kristina'ya bakakaldı ardından kibirle sordu. "Boş versene. Unut gitsin. Ben gidiyorum."

Kristina sesini yükselterek, "Ne öğrenmek istiyorsun Jimbo? Söylesene hadi," dedi.

"Hiçbir şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kendini konuşamayacak kadar yorgun hissediyordu. Ağzı hissizleşmeye başlamıştı.

Ve Jim gitti.

Kristina kendini yatağa attı ve kollarını kaldırmaya çalıştı ama sadece biraz oynatabildi. Her zaman olduğu gibi kavgaları yine yarım kalmıştı. Jim genelde kavganın ortasında alıp başını giderdi. Kristina da onu engellemezdi böylelikle odalarına çekilirler ve ertesi gün bir araya geldiklerinde ya politika ya da dergideki bir makale hakkında konuşurlardı. Bazen de kahvaltıda ne yiyeceklerine birlikte karar verirlerdi. Her kavganın ardından sanki hiçbir şey olmamış, sanki Jim tartışmanın tam ortasında Kristina'yı hiç sevmediğini söylemek üzereyken çekip gitmemiş gibi konuşmaya devam ederlerdi.

Sırtüstü yatarken Kristina uçuyor olduğu hissine kapıldı. Karanlık New Hampshire üzerinden Vermont Tepelerine doğru uçuyordu. Fahrenbrae'ye doğru sonra Fahrenbrea'yı geçiyordu, onların üzerinden geçip uzaklaşıyordu. Gözlerini kapattı. Artık onların üzerinden uçmak istemiyordu. Albert'ın yanında olmasını istiyordu. Onun tatlı yüzünü görmek, saçlarına dokunmak, kendi yaptığı dövmelerini öpmek istiyordu.

3. BÖLÜM

Salı

Kâbus görmüştü ve her yanı ağrıyordu. Uyandığında terlediğini ve sol elinin parmaklarının hissizleştiğini fark etti. Ama umursadığı bu değildi; uyurken ağlamıştı. Gözyaşları yüzünü ıslatmış, kulaklarına dolmuştu. Bu yüzden uyanmıştı. Uyanmış olmasına rağmen ağlamaya devam etti.

Kristina yavaşça kalkıp Albert'ın koltuğuna oturdu. Odanın kirli beyaz tüllerinin ardından soğuk sarı sokak lambalarını görebiliyordu. Yüzünü sildi. Bana ne oluyor, diye kendine sordu. Bu da diğerleri gibi aptal bir Şükran Günü tatili o kadar.

Küçük bir kızken asla ağlamazdı. Ağlaması için hiçbir neden yoktu ki. Ağlamazdı ama korkuları vardı; annesiz, karanlık ve sessiz bir ev, teyzesinin geçirdiği trafik kazası, kasırgalar, ölüm.

Ergenlik çağında korkularını biraz olsun bastırabilmeyi başarmıştı.

Yüzünü tekrar sildi. Ölüme ne kadar yaklaştığını düşündü. Kazayı, arabadan çıkışını, yukarı tırmanışını tekrar yaşıyordu. Kırık tırnaklarına dokunurken ürperdi. Bu yüzden mi uyandım? Rüyamda ölümü mü görüyordum?

Howard'dan ayrılmış olduğuna göre, ölmüş olsa parası kime kalırdı? Birkaç satır bile karalamadan ölmüş olacaktı. Köpeği kim alırdı? Odasındakileri ya da banka kasasındakileri

kim alırdı? Ve geriye kalan her şeyi?

Gözlerini acıtana kadar ovuşturdu. Bir anda beyninde bir şimşek çaktı. Odasında bitmesi gereken işleri vardı - odasında, Hinman Hall'da ve Dartmouth'ta.

Dartmouth'a hayatına çeki düzen verebilmek için gelmişti. Üç yıl geçmiş olmasına rağmen hiçbir şeyi düzeltememiş olması garipti. Nerede yanlış yapmıştı?

Dartmouth çok güzel bir üniversiteydi. Vermont'la New-Hampshire'ın arasındaki doğal sınırın, Connecticut Nehri'nin kıyısında, dağların ortasında, küçük ama büyüleyici bir resim kadar güzel bir yer.

Lise son sınıftayken, sürdüremeyeceği bir hayata doğru sürüklendiğini fark ettiğinde, Dartmouth'a gitmeyi aklına koymuştu. Buraya gelip deli gibi ders çalışacak, iyi bir iş ve doğru düzgün bir adam bulacak, evlenip çocuk sahibi olacaktı. Yani normal bir hayata sahip olacaktı.

Böylece Dartmouth'a geldi, deli gibi ders çalıştı, Kızıl Yapraklar'daki kızlara yardım etti, basketbol oynadı ve iyi bir adam buldu.

Jim'le bir arada kalmayı gerçekten denemişlerdi. İskoçya'da Jim'i aklına bile getirmeden geçirdiği üç ayın ardından bile tekrar eskisi gibi olmayı denemişlerdi. Kristina onunla birlikte yaşamak istediğini düşünüyordu. Jim inatçı, sert, atkuyruklu, dövmeli ve hiç geleceği olmayan bir palyaço değildi.

Kristina, James Shaw'ı seçmişti. Gelecek vaat eden, zeki ve parlak James Allbright Shaw'ı. Onun adamı Jim'di.

Ama Jim onu sevmiyordu. Kristina bunu hiç ummamıştı.

Üniversite. Paylaşılan bu kadar çok şey varken; beraber ders çalışıp, partilere giderken ve günde üç kere Thayer'de birlikte yemek yerken insanın kendini âşık olduğuna inandırması kolaymış gibi görünüyordu Üniversite onları sarıp sarmalayan büyük ve sıcacık bir battaniye gibiydi. Üniversitedeyken nasıl âşık olunmazdı ki? Tanıdığı kızların ve erkeklerin çoğu bu üç yıl içerisinde üstelik bazıları birkaç kere âşık olmuştu. İlk yıl yedi sevgili değiştirdikten sonra ilk erkek arkadaşına geri

dönen bir kız tanıyordu.

Dağların arasındaki küçük soğuk bir okulda herkes âşık olurdu. Dört bin öğrenci vardı. Her hafta sonu iki düzine parti düzenlenirdi. Herkes Dartmouth Review'ü okur, bir şeyleri protesto eder, EBA'de yemek yerdi. Birbirleri arasındaki farklılıklar kaybolmuş gibiydi. Hepsi iyi ailelerden gelmişti, hepsi eğitimi, çalışkanlığı ve geleceklerini önemseyen çocuklardı. Gözle görülür tek farklılık iki cinsiyet arasındakiydi ama üniversite broşürleri bunu da ortadan kaldırmayı amaçlıyorlardı.

Bugün yanında Jim varsa dün bu adam iki yıl önce ona çıkma teklif eden Barry olabilirdi. Yarın ise botlarını giyerken onu izleyip kahve ısmarlayan Spencer Patrick O'Malley.

Yine de Kristina orada karanlıkta, damarlarında dolaşan Southern Comfort ve üzerinde iç çamaşırları ile otururken, göz yaşları dinmiyordu.

Jim onu sevmiyordu. Dartmouth bile bu gerçeği saklayamıyordu.

Birbirlerine göre değillerdi. Jim, Kristina'nın boynunu şefkatle ovardı, maçlardan sonra sırtına harika masaj yapardı ama Kristina'ya hiçbir zaman Spencer O'Malley'in baktığı gibi bakmamıştı. Ya da hiçbir zaman Kristina'nın çok kez tanık olduğu şekilde, Conni'ye baktığı gibi bakmamıştı. Kristina güzelliğiyle böbürlenmezdi; bazen güzelliği yüzünden yalnız kalırdı, insanlar ona yaklaşamazlardı. Ama erkek arkadaşı onlardan biri olmamalıydı. Albert'la birlikteyken yaşadıklarını Jim'le tekrar yaşamak gibi bir isteği de yoktu. Aksine, zarar verici, saplantı haline gelmiş, tutku dolu özleyişlerden kurtulmak istiyordu. Albert'la yaşadıkları aşk değildi, delice bir şeydi. O aklı başında, doğru düzgün bir aşk istiyordu.

Dışarısı aydınlanıyordu.

Koltuktan kalkıp komodinin yanına gitti. Southern Comfort şişesi bomboştu. Hediye olarak verdikleri şişeyi nereye koyduğunu düşündü. Odaya getirmeyi unutmuştu.

Odasında daireler çizerek yürüdü, sonra gidip yatağına

oturdu. Beyninde yankılanan ses sürekli aynı şeyi söylüyordu: Hayatını düzelt... Hayatını düzelt...

Asıl korktuğum bu, diye düşündü, ölümden değil geleceğimden korkuyorum.

Geçen yıl, kış karnavalında Jim'le beraber yaptıkları devasa kardan adamı anımsadı. İki saat boyunca uğraşmışlardı ve Jim neredeyse donuyor olmasına rağmen kardan adam için bir şapka bulana kadar dışarıda kalmıştı. Hatta Collis'e kadar koşup yarım bir havuç bile getirmişti. O zaman Kristina'yı biraz olsun seviyordu, Edinburgh'ta yaşadıklarına rağmen.

Jim'in onu sevmediğini söyleyebilmesini istiyordu. Seni sevmiyorum Kristina, sevgimle seni kurtarabilirdim... İçinde yaşadığın karanlıktan seni çıkarıp, mutlu edebilirdim, hatta özgür kılabilirdim. Sevgimle seni özgürlüğüne kavuşturabilirdim, seni alıp o deli adamı unutmanı sağlayabilirdim. Ama seni sevmiyorum onun için kurtuluşun yok. Basketbol oyna, oyunun arkasına saklan, Dartmouth Review için makaleler yaz, Evelyn'e bak ama hiç yolu yok hâlâ aynı karanlığın içindesin.

Kristina üzerine bir şeyler geçirip odasından çıktı ve aşağıya indi. Jim'in odasına süzüldü.

"Jim, uyan," dedi yavaşça. Yatağa oturmuştu, sağ eliyle yavaşça Jim'e dokundu; "Jim seninle konuşmak istiyorum."

Jim esneyip Kristina'ya arkasını döndü. Kristina onu hafifçe sarsarak, "Lütfen. Uyan hadi."

"Saat kaç?"

"Çok erken. Şafak kaçta söküyor?"

"Of, yarın derse girmeliyim. Kristina lütfen bırak beni."

"Hayır. Lütfen uyan."

Jim kalkıp sırtını duvara dayadı; "Ne var?"

Kristina yüzünü tekrar silerken, "Bilmiyorum Jimbo," dedi. "Sanırım aramızdaki her şey bitti."

"Sanıyor musun?"

"Üzgünüm Jim." Onun gözlerine bakamıyordu. Gözleri kendi dizlerine takılmıştı. "Seni mutlu edemiyorum."

"Tabii, bunu gerçekten denedin."

"Denedim Jim ama yapamıyorum."

"Hayır hiç denemedin. Her zaman basket oynamakla, Kızıl Yapraklar'daki kızlarla ya da Review'a bir şeyler yazmakla meşguldün..."

"Dergiye sırf senin için girdim."

"Bana iyilik yapmaya kalkma tamam mı?"

"Dinle, sen de beni mutlu edemiyorsun."

"Krissy seni mutlu etmek imkânsız."

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdı Kristina. Ayağa kalktı, acı içinde topallayarak odada gezinmeye başladı. "Beni mutlu etmek için ne yaptın ki?"

"Seninle çıktım, çıkmadım mı?"

Kristina içinden seni domuz, dedi. "Bana başka iyilik yapma."

"Bak ne diyeceğim. Birbirimizi bir daha görmemek çok iyi bir fikir. Çok uzun zamandır mutsuzum."

"Hiç mi mutlu olmadın?"

"Tabii ki mutlu olduğum zamanlar da oldu," dedi. "Seni tanımadan önce."

Bunu duyduğunda Kristina'nın kalbi sanki yerinden sökülüyordu. Yine de, "Nedense buna inanmıyorum," demeyi başarabildi. Dudakları titriyordu, ağlamak üzereydi. Jim onu ağlatmaya çalışıyordu ama buna izin vermeyecekti. Jim'in duyguları hakkında konuşmakta zorlandığını biliyordu. Ancak bu şekilde içindekileri ortaya dökebiliyordu. Peki, öyle olsun, diye düşündü.

Jim garip bir kahkahayla güldü; "Bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

"Jim, böyle söyleme. Hep böyle değildik."

"Değil miydik?"

"Hayır. Senin benim hakkımda ne hissettiğini fark ettiğimden beri böyleyiz, ya da ne hissetmediğini."

Jim soğuk bir ifadeyle Kristina'ya baktı. Hiç hareket etmeden, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kristina hâlâ geziniyordu ve bütün vücudu acı içindeydi. Yaralı kolu sol yanında hareketsiz bir biçimde duruyordu. Kelimeler bir türlü ağzından dökülemiyordu sanki. Kendini boğulacakmış gibi hissediyordu. Aklından geçenleri söylemek yerine, "Unut gitsin Jimbo," dedi. "Buraya konuşabileceğimizi umarak gelmiştim."

"Hayır onun için gelmedin," dedi Jim. "Gelip beni uyandırdın çünkü her zaman olduğu gibi seni rahatlatmamı istiyordun. Ama bunu yapmaya devam edersem kendi mesleğimi unutacağım, biliyorsun psikoloji okumuyorum."

"Bu her halinden belli oluyor," diye mırıldandı Kristina. "Tanrım! Senin beni rahatlatmanı falan istediğim yok. Her şeyi yanlış anlamışsın."

Onun önünde ağlamamaya kararlıydı. Sesindeki titremeyi mümkün olduğu kadar gizlemeye çalıştı. "Gidiyorum."

"Güle güle," dedi Jim. Onun da sesi bir tuhaf çıkmıştı.

Jim'in onu durdurmaya çalışmadığını görünce dışarı çıktı.

Odasına gidip yatağına oturdu. Kendini daha iyi hissetmesi gerektiği halde berbat bir durumdaydı. Tanrım, dedi içinden uyandığımda kendimi çok kötü hissediyordum, gözyaşlarından önümü bile göremiyordum. Ama bak şimdi ne haldeyim?

Şafak sökerken her şeyi maviye boyamıştı, tam bir sessizlik vardı. Aristo hırıldadı.

Aristo, senin kendini nasıl hissettiğini biliyorum, dedi. Hem de tam olarak biliyorum. Gidip yerdeki kilimin üzerine, Aristo'nun yanına uzandı. Köpeğin başını öptü ve uykuya daldı.

Kristina o sabah girmesi gereken iki ders ve sonraki basketbol antrenmanı boyunca uyudu. Uyandığında yerde yatıyordu ve Aristo yanında değildi. Biri Aristo'yu yürüyüşe çıkarmış ve son anda aklına gelmiş gibi Kristina'nın üzerine özensizce bir battaniye atmıştı. Özensiz ya da değil, Kristina bunun kim olduğunu öğrenmek istiyordu; Albert mı gelmişti? Jim mi, yoksa Conni mi?

Üzerinden atamadığı bir ağırlık ve depresyonla uyanmıştı. Bu kadar uzun zaman onu yalnız bıraktıklarına inanamıyordu. Genelde biri gelip onu uyandırırdı.

Ayağa kalkmaya çalışırken üzerinden atmaya çalıştığı şeyin depresyon olmadığını fark etti; vücudu zonkluyordu.

Karmakarışık olmuş saçlarını açmaya çalışırken, neden beni yerde yatarken bırakıp gittiler, diye düşündü. Ne kadar zaman daha orada yatacaktım? Yoksa hepsi tatile mi gitti? Wilmington'a, Cold Spring Harbor'a. Üstelik Aristo'yu da almışlar. Saate baktı, neredeyse öğleden sonra olmuştu.

Giyinmek felaket bir şeydi. Omzu bugün daha kötüydü ama yine de kolunu dirsek hizasına kadar kaldırabiliyordu. Kolunu giysisine geçirene kadar kaldırıp birkaç saniye boyunca orada tuttu, sonra yavaşça aşağı indirdi.

Biri kapıya vurdu; Kristina sesi duyduğunda irkildi ama kapıyı çalanın kim olduğunu anlayamamıştı.

"Kim o?"

"Polis. Kapıyı açın."

"Bir dakika bekleyin lütfen," dedi. "Giyiniyorum."

Kapı tekrar vuruldu; "Lütfen kapıyı açın. Şimdi."

Kristina üzerinde sadece eşofmanın üstüyle kapıyı açmaya giderken içinden küfrediyordu.

Kapıyı açtığında karşısında elindeki polis kimliğini Kristina'nın yüzüne doğru tutan kısa boylu, genç ve şişman bir polis memuru ile Spencer O'Malley duruyordu.

Spencer diğer polisin iki adım arkasında duruyordu, Kristina'yı o halde gördüğünde gülümsedi. Diğeri ise kıpkırmızı oldu.

Kristina en resmi ses tonuyla, "Merhaba," dedi. "Bana birkaç saniye verebilirseniz memnun olurum."

Spencer bir şey söylemeden gülümsemeye devam etti, diğer polis kıpkırmızı yüzünü yana çevirip, ona bakmamak için zorlandığını belli eden garip bir ifadeyle, "Tamam, bekliyoruz," dedi.

Kristina teşekkür edip kapıyı kapattı ve birkaç saniye

sonra eşofmanının altını da giymiş olarak kapıyı açtı. Gülümseyerek, "Evet," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?" Spencer O'Malley'e selam vermemişti ama elinde yeni çantasının olduğunu gördü.

Şişman polis kendini devriye memuru Ray Fell olarak tanıttı ve konuşmanın çoğunu o yaptı. "Miss Kim?" Kalın çerçeveli gözlükleri, düzensiz gür ve kıvırcık saçları vardı. Bir polis memurundan çok bilgisayar meraklısı bir okul ineğine benziyordu.

"Evet, bu doğru," dedi Kristina.

"1981 model bir Ford Mustang kullanıyor musunuz?"

Kristina ardından gelecek sorulardan kaçmak istercesine, "Aslında," dedi. "Bu sorunun cevabı hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, artık bir Ford Mustang kullanmıyorum."

"Kayıtlara bu aracın sahibi olarak geçmişsiniz."

"Dünden beri onu kullanmıyorum."

"Araç kaza mı geçirdi?"

"Evet," dedi. "Tam olarak öyle."

"Miss Kim, kazadan sonra arabanızın yanından ayrıldınız mı?"

"Eee, evet." dedi Kristina, Spencer'a bakarak. Ray Fell'in aksine Spencer sivil giyinmişti.

"Kaza yerini terk etmenin suç olduğunu biliyor musunuz Miss Kim? Eğer mala ya da cana zarar gelmişse sürücünün kaza yerini terk etmesi yasaktır."

Kristina, "Üzgünüm," dedi. "Bunu bilmiyordum."

"Polis gelene kadar beklemek gerektiğini de mi bilmiyordunuz?"

"Hayır. Çok karanlıktı ve ben de bir an önce oradan ayrılmak istiyordum." Duraksadı, "Bugün bir çekici ayarlayıp arabayı hurdalığa attıracaktım."

"Miss Kim, bir kaza raporu hazırlatmak zorundasınız, bundan da mı haberiniz yok. Sigorta şirketinize haber verdiniz mi?"

"Hayır, hepsini bugün halledecektim."

Polis memuru başıyla onayladı. "Lütfen bizimle polis merkezine kadar gelir misiniz?"

"Bakın, ne gerekiyorsa yapmak istiyorum ama bugün kaçırmamam gereken bir cebir sınavım var."

Fell, "Miss Kim," dedi. "Araştırmayı sürdüren polis memurunu engellemeye çalışmak suçtur ve para ya da hapis cezası gerektirir. Şimdi, lütfen bizimle gelir misiniz?"

"Sizi engellemek gibi bir niyetim yok," dedi Kristina ciddi bir ifadeyle. "Aslında sizinle birlikte gelip bu işi bitirmek istiyorum. Bugün saat dörtte gelsem nasıl olur?"

"Hayır Miss Kim. Şimdi geleceksiniz."

Dedektif O'Malley bir adım yaklaşıp elini genç polisin omzuna koydu. "Miss Kim," dedi. "Hastaneye gittiniz mi?"

Kristina başını salladı.

"Belki de izi Dartmouth - Hitchcock'a götürmeliyiz. Yüzünüz çok kötü görünüyor." Yaralı koluna baktı. "Birinin size bakması gerek."

Kristina'nın aklından bu sabah birinin zaten bakmış olduğu geçiyordu.

Fell, "Çavuş," dedi. "Miss Kim'in bizimle gelmesi gerektiğini düşünüyordum."

Spencer başını salladı; "Biliyorum, biliyorum. Merak etme. Kaçacak hali yok." Tekrar Kristina'ya dönüp, "Ama mutlaka bir doktora görünmeniz gerekiyor Miss Kim," dedi. Sesi yumuşaktı, hatta şefkatliydi.

Kristina, Spencer'ın açık mavi gözlerine baktı. "Kendimi gerçekten iyi hissediyorum," dedi. "Dartmouth revirine ne zaman istersem gidebilirim, teşekkür ederim. Bu öğleden sonra gelsem olur mu?"

"Mümkün değil. Şimdiden tutuklanmak için yeteri kadar suç işlemiş bulunuyorsunuz," dedi Fell. "Kaza yerini terk ettiniz. Bu suçtur, bizimle gelmek zorundasınız."

Spencer O'Malley hafifçe öksürerek elini tekrar Fell'in omzuna koydu. "Raymond," dedi. "Beni lütfen aşağıda bekler misin?"

Ray Fell gitmek istemiyordu ama Kristina'nın polis hiyerarşisinden anladığı kadarıyla uyması gereken bir emirle karşılaşmıştı.

Fell gittikten sonra Spencer, Kristina'ya dönüp gülümsedi, çantasını uzatırken, "Bu kadar çabuk karşılaşacağımızı düşünmüyordum," dedi.

Kristina çantayı alıp yere bıraktı. "Bilmiyor musun? Seninle karşılaşmak için kaza yaptım."

Spencer hiç zaman kaybetmeden, "Başına bu kadar dert açmana gerek yoktu," diye cevap verdi.

"Pek de dert açmış sayılmam."

"Aksine bayağı dert açmış durumdasın. Devriye memurunu çok kızdırdın."

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim." Kristina, Spencer'ı içeri davet etmek istiyordu ama odası o kadar dağınıktı ki bundan utanıyordu. Spencer'ın onun bir serseri olduğunu düşünmesinden çekiniyordu. İlk fırsatta odasını toplayacağına dair kendine söz verdi. Şükürler olsun ki saçını fırçalamıştı.

"Suç işledin, biliyorsun değil mi?"

"Bunun suç olduğunu bilmiyordum."

"Niye yardım gelene kadar beklemedin?"

Kristina kendini doğruyu anlatmak zorunda hissetti. "Hastanelerden pek hoşlanmam. Üstelik dün doğum günümdü. Bir parti yapacaktık."

"A, doğum günün kutlu olsun. Parti iyi miydi?"

"Çok iyiydi," dedi Kristina.

"Yirmi bir yaşında olmak yaşlandığını düşündürüyor mu?"

"Evet, nereden biliyorsun?"

"Çünkü otuzuma yeni girdim ve kendimi gerçekten yaşlı hissediyorum."

Kristina asker tıraşı saçlarına rağmen Spencer'ın ne kadar genç göründüğünü düşünüyordu. Ordudan yeni ayrılmış bir çocuğa benziyordu.

Spencer nazikçe, "Gerçekten cebir sınavın var mı?" diye sordu.

"Aslında... eğer cebir okuyor olsaydım olacaktı." Spencer'ın yüzündeki ifadeyi görmeye çalıştı. "Sınavım yok ama saat üç olmadan bankaya gitmem lazım."

"Ne yani, yirmi bir yaşında finans durumunu tekrar mı gözden geçireceksin?"

Kristina, "Onun gibi bir şey," derken gözlerini kaçırdı.

Spencer kollarını kavuşturmuş dururken, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Kaza raporunu tatil bitene kadar masamda tutmamı ister misin?"

"Bunu yapabilir misin?"

Spencer omuz silkti; "Tabii, yetkili benim. Yeter ki patronun haberi olmasın, yoksa beni çiğ çiğ yer."

"Peki, bunun altından ne çıkacak?"

"Bir şey çıkmayacak ama..." duraksadı. Kristina, Spencer'ın yüzünün kızardığını fark etti. Emin olmak için yüzüne iyice baktığında yüzü daha da kızardı ve konuşamadı. "Söylemeye çalıştığım, belki seninle ben bilirsin, bir yerde yemeğe çıkarız ya da öyle bir şey."

Kristina gülümsedi; "Akşam yemeği, ha?"

"Evet, eğer istersen."

"Nerede?"

"Jesse'nin yerinde. En iyi biftek orada. Biftek yemeği seversin değil mi?"

Kristina, "Severim," dedi. "Okulda pek sık çıkmıyor."

"Bu evet mi demek?"

"Bu bilmiyorum demek," derken Kristina'nın kalp atışları normalden daha hızlıydı. Elini uzatıp Spencer'ın kısacık saçlarına dokunmak istiyordu. "Burada bir sürü işim var."

"Akşam yemeği.. akşamları da mı işin var?"

Kristina başını eğdi. "Ne zaman?"

"Cumaya ne dersin?"

"Bu cuma mı?"

Spencer başını kaşıdı. "Evet, neden olmasın? Oh, bekle bu cuma Şükran Günü tatili değil mi?"

"Evet." Kristina aslında bu cuma onunla çıkmak istiyordu

ama bir yandan da Spencer'ın doğru düzgün bir hayatı olmadığını fark etmesini istemiyordu.

O anda Spencer işleri kolaylaştırdı. "Gelecek cuma nasıl?"

Kristina kocaman bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi. "Tamam, Spencer O'Malley. Beni hapse atmamanın karşılığı olarak yemeğe götürebilirsin."

"Aptal olma. Kimsenin seni hapse atacağı falan yok. Prosedür meselesi. Hanover'de prosedürlerle yatıp prosedürlerle kalkıyoruz. Haftaya pazartesi gelirsin değil mi? Yoksa gelip seni almamı mı istersin?"

"Hayır, hayır, merak etme. Kendim gelirim."

Spencer gülümsedi. Kristina gülümsemenin ona çok yakıştığını düşündü. Mükemmel dişleri vardı. Spencer, Kristina'nın evet, demesini bekleyerek, "Gelmeyeceksin değil mi?" dedi.

"Hayır geleceğim." Kristina bunun onu görmek için başka bir fırsat olacağını düşünüyordu ama Spencer'ın ikna olmadığını gördü. "Gelecek cuma saat kaçta?"

"Senin için ne zaman uygunsa. Ben beşte çıkıyorum."

"O akşam Crimson'la maçımız var. Onda bitmesi lazım. Onu çeyrek geçe senin için geç olur mu?"

"Maça mı gideceksin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kristina. "Oynayacağım."

Spencer başını salladı. "O omuzla zor."

Kristina'nın içine korku saplandı. "Ne demek istiyorsun?" diye tekrarladı.

"Yani.. o kolla oynayamazsın."

Kristina bu konu hakkında konuşmak istemiyordu, Spencer'ın konuşmasına bile tahammül edemiyordu. Konuyu kapatmak için, "O zamana kadar iyileşir," dedi.

Spencer şaşırmış görünüyordu. "Seni buradan alayım mı?"

"Neyle geleceğine bağlı? Normal bir arabayla mı polis arabasıyla mı geleceksin?"

"Hangisini tercih edersen onunla, Kristina."

Kristina mutluluğunu gizlemeyen bir gülümsemeyle, "Polis

arabasıyla gel o zaman," dedi. "Sirenleri sonuna kadar açmayı da unutma."

"Tamam. Senin için ilave siren taktırırım."

"Ben de giyinirim. Senin için." Gidip alışveriş yapmam gerek, diye düşündü.

"Anlaştık." diyerek Kristina'nın yüzüne dokundu. Gitmeden önce, "Gerçekten çok kötü bir kazaya benziyordu. Araban çok kötü durumdaydı," dedi. "Senden bile kötü durumda. Ölmediğin için şanslısın."

"Hepimiz bunun için şanslı değil miyiz?" Gerçekte Spencer'ın ne demek istediğini biliyordu.

Spencer, "Bana söz ver," dedi. "Yarına kadar kolun iyileşmezse gidip muayene olacaksın."

Kristina, "Kötü mü görünüyor?" diye sordu.

Spencer başıyla onayladı, "Kötü, incinmiş gibi duruyor. Hareket ettiremiyorsun değil mi? İncinmeden daha ciddi de olabilir, asla bilemezsin. Söz ver tamam mı?"

Kristina kolunu hareket ettirmeye çalışarak, "Tamam Dedektif O'Malley," dedi. "Söz veriyorum." Sağ elini uzattı ve Spencer elini hafifçe sıktı. Eli sıcak ve güçlüydü. Arkasını dönemeden kapıya doğru yürürken Spencer alaycı bir tavırla, "Beni ekmek yok," dedi. "Yoksa seni bir polis memuruna yalan söylemekten tutuklarım."

"Bu da mı suç?"

"En büyüğü."

Kristina gülerek, "Merak etme. Burada bekliyor olacağım," dedi.

"Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, Spencer."

Kristina, Spencer'ın kapıdan geçişini izlerken bir an için dönüp ona baktığını gördü. O an kalbi duracak gibi oldu. Ağrıyan vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

Önce kapıyı kapattı ardından tekrar gidip kilitledi. Macintosh'unun önüne oturup yeni bir dosya açtı. Hızla tarihi yazdı - 23 Kasım 1993 -, ardından saati - 14:29 ve İlgili Kişiye.

Sonra silip Sayın Bay ve Bayan yazdı. Evet bu daha iyiydi. Kısa bir metin yazı, yazıcıdan aldı ve Word'ü kapattı. Saklamak ister misiniz uyarısına hayır cevabı verip bilgisayarını kapattı.

Dışarı çıktığında kar yağıyordu. Albert, Conni ve Jim'in tatil için yola çıkıp çıkmadığını merak etti. Çıkamazlar, dedi. Aristo odamda değil. Bana sormadan Aristo'yu almazlar.

Açık mavi eşofmanının içinde üşüyerek bankaya doğru koşturdu. İkinci bir şey daha giyebilirdi ama o annesinin paltosunu istiyordu. Belki Spencer'ı arayıp onu Fahrenbrae'ye götürmesini isteyebilirdi. Hayır. Bir sürü soru. Orası sadece Albert ve Kristina içindi ve öyle kalmasını istiyordu.

Banka üçte kapanıyordu. Acele etmesi gerekti.

Ama acele etmesi zordu; kazada dizini çarpmıştı ve şimdi çok kötü ağrıyordu. Hanover Inn'i geçtikten sonra yavaşlayıp arabaların geçişini bekledi. Niye bu kadar acele ediyorum ki, diye sordu kendine. Bugün yapmazsam ne olur. Buna her zaman vakit var. Banka yarın açık olacak, değil mi? Üstelik yarın kimsecikler olmaz, o zaman giderim. Ama elindeki mektubu hemen notere götürüp, onaylatmak istiyordu.

"Üzgünüm, kapalıyız," dedi güvenlik görevlisi elinde anahtarlarıyla.

"Dinle sadece, kasama bir şey koyup hesabımı kontrol etmek istiyorum, hepsi bu. Lütfen."

Güvenlik görevlisi, bir gişe memuruna seslendi. O da istemeyerek Kristina'yı içeri aldı.

"Lütfen çabuk olun."

İçinden çok çabuk davranırım hatta ateşin üzerinden bile atlarım, diye geçirirken. "Sadece bir saniye sürer. Teşekkür ederim."

Kasa odasına girmek için bekliyordu.

"Merhaba Bay Carmichael, benim için bir evrakı tasdikleyebilir misiniz?"

Bay Carmichael, zayıf, kırlaşmış sakallı, elli beş yaş civarında bir adamdı. Başını çevirip kibar bir ifadeyle Kristina'ya gülümsedi. "Kapalıyız Kristina, bunu anlayabiliyor

musun?"

"Anlıyorum Bay Carmichael. Yapabilirsiniz, değil mi?"

Adam içini çekti, "Ne istiyorsun?"

"Sadece imzamı tasdik edin," dedi. Kâğıdı çıkarıp yazdıkları görünmeyecek şekilde katladı.

"Kristina tüm evrağı görmem lazım, kuralları biliyorsun. Daha önce de senin belgelerini tasdikledim."

Kristina'nın ona yazdıklarını göstermekten başka çaresi yoktu.

Bay Carmichael okuduktan sonra Kristina'ya baktı. Kristina içinden geçenlerin yüzünden okunmadığını umuyordu.

Bay Carmichael, "Tamam, şurayı imzala lütfen," dedi. Kristina imzasını attıktan sonra noter mühürünü basıp kendi imzasını da attı. Ardından ikisi birlikte gidip Kristina'nın kasasını çıkarttılar ve Bay Carmichael onu yalnız bıraktı.

Kristina tasdiklettiği belgeyi dikkatlice boşanma evraklarının olduğu zarfa koydu ve çabucak kasadakilere bir göz attı. Bir an düşünüp bir kalem aldı ve eski bir mektubun arkasına bir şeyler karaladı. Mektubu kasaya koyup çıktı.

"Şükran Günü'nüz kutlu olsun," diye Bay Carmichael'e seslendi. "Ve teşekkürler."

O da Kristina'ya el salladı. "Önemli değil, Kristina. İyi tatiller."

Evet, harika bir tatil olacak, diye düşündü paltosunu giymiş olmayı, bir içki içmeyi ve başının zonklamasının durmasını dilerken. Bankaya gitmiş olduğu için memnundu. Yarın akşama kadar uyuyacaktı.

Kar hızlanmış, fırtınaya dönüşmüştü. Gökyüzünden hızla düşüp, Kristina'nın saçlarına, elbisesine ve yere yapışıyorlardı. Ana Cadde'deki arabalar çok yavaş gitmeye başlamıştı. Kaldırımlar beyaz kürk giymiş gibi görünüyordu ve Dartmouth yeşil tenteler beyaza boyanmıştı ama ağaçlar hâlâ çıplak ve siyahtı.

Kristina caddeyi geçerken Peter Christians'a gidip yanında götürmek için havuçlu kek almayı düşündü, geçen yaz bir ara

bu havuçlu keke fena sardırmıştı ama ertesi gün uğramaya karar verdi. Herkes tatile gitmiş olacağından oturup sessiz ve güzel bir öğle yemeyi yiyip, gazetesini okuyacaktı.

Dün geceki pastadan sonra bir şey yememişti. Son yirmi dört saat içinde sadece Kızıl Yapraklar'daki kremalı pastadan iki dilim ve çikolatalı Alman pastasından bir dilim yemişti. Ve tabii bir Southern Comfort içmişti. Bayağı bir diyet sayılır, diye düşündü. Yine de aç değildi. Başı ağrıyordu.

Dün olanları hatırlamak onu rahatsız etti. Dün neredeyse ölüyordum, diye düşünürken yavaşça kampusa doğru yürümeye devam etti. Ya iç kanamam falan varsa ve kanama hızlanıp ölürsem. Beyin damarlarımdan dışarı sızan kan şişmiş bacaklarımdan ve ayaklarımdan süzülüp altımda kıpkırmızı bir göl oluşturursa ve bir daha uyanamazsam?

Çok üşüyordu. Dartmouth kilisesine gidip birkaç dakika oturdu. Evelyn'i, onun ikizlerini ve Albert'ı düşündü. Bebekler için bir mum yakmayı düşündü ama mumu koyacak yer kalmamıştı. Dışarı çıktı.

Kiewit civarında Albert'ı gördü. Bir arkadaşıyla konuşuyordu. Kristina istemeyerek hızlandı. Bacakları hızlanırken düşünceleri yavaşlıyordu. Albert kuzeye, Kulp Yolu'na doğru yürümeye başladı. Kristina biraz daha hızlandı, yürürken sağ bacağını sürüklemesi gerekiyordu.

"Albert!" diye bağırdı sonunda, nefes nefese yere düşerken. "Bekle!"

Albert dönüp ona doğru yürümeye başladı. O yanına geldiğinde Kristina hâlâ nefes nefeseydi ve söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Bir süre sessizce durdular.

Albert, "Jim dün gece seninle kaldı mı?" diye sordu ve Kristina bunu duyduğunda kanının donduğunu hissetti. Albert böyle davrandığında ondan nefret ediyordu.

Ellerini ovuştururken, "Hayır kalmadı," dedi. "Dün gece ayrıldık."

Albert bir süre bir şey söylemedi. "Ayrıldınız mı? Niye? Yürümüyor muydu?"

"Evet, seninle Conni kadar iyi yürütemiyorduk."

"Conni'yle benim yürütebildiğimizi kim söyledi ki?" susţu. "Ayrıldığınıza sevindim. Hepsi bu."

"Eminim sevinmişsindir."

"Tabii ki? Şimdi ne yapacağız? Ben de Conni'den ayrılayım mı?"

"Ayrılmak mı?" Kristina şaşırmıştı. "Niçin?"

"Kanada'ya gidebilmemiz için. Ve diğer şeyler için."

"Bak, şu Kanada meselesi için bana baskı yapmayı bırak. Sana söyledim, gidemem. Niye bu kadar ısrarcısın?"

"Israrcı değilim. Peki şimdi ne yapacaksın?"

Boş bir ifadeyle, "Ne hakkında?" diye sordu Kristina.

"Sen ve Jim hakkında."

"Hiçbir şey. Belki bir başkasıyla çıkmaya başlarım." Albert'ın gözlerindeki acıyı gördü. O kadar açıktı ki, "Albert, lütfen," dedi. Kalbindeki ağırlık onu bırakmıyordu. Kalbi sıkışıyordu. Hızla nefes alırken, "Bu sabah Aristo'yu dışarı çıkardın mı?" dedi.

"Evet. Yeni yağan karda yürümeye bayıldı."

"Eminim bayılmıştır." Üzerine battaniye örtenin Albert olduğunu sonunda öğrenmişti.

Albert, Kristina'ya yaklaşıp, "Geçen yılı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Aristo'yu Fahrenbrae'ye götürmüştük. Üç gün kar yağmıştı. Nasıl dolaşmıştık. Ne kadar sevmiştik karda gezmeyi. Ben içmiştim sen de bana kahve yapmıştın. Gece Vermont tepelerinde çırılçıplak koşmuştuk. Hep sen kazanırsın... yine ilk ben üşümüştüm. Sen de donan ayaklarımı ovup, bacaklarıma battaniye örtmüştün. Hatırlıyor musun Rock?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Yorgunluktan ölmek üzereydi. "Duygularımı inkâr etmiyorum ki. Hissettiklerim asla değişmeyecek." Titreyerek zonklayan kolunu ovuşturdu. Soğukta ağrısı azalıyordu. "İçeri girelim. Üşüyorum."

Albert iyice sokularak adeta fısıltıyla, "Şimdi ben kazanırdım Kristina," dedi. "İlk üşüyen sensin."

Kristina geri çekilmedi ama cevap da vermedi, "Hadi," diye

tekrarladı. "Donuyorum."

Albert, "Frankie'yi görmeye gidiyordum," dedi.

"Öyle mi? Benim de gelmemi ister misin?"

Albert hızla, "Hayır," dedi. "Sanırım Frankie benimle yalnız konuşmak istiyor, erkek erkeğe."

"Ya? Eğer Frankie bir erkek istiyorsa acele etsen iyi olur."

Albert, Kristina'yı süzdü; "Bu da ne demek şimdi?" derken bir eliyle Kristina'nın saçlarındaki karı temizliyordu.

"Hiçbir şey Albert," dedi Kristina. "Hiçbir şey."

Albert yumuşak bir sesle, "İçeri gir," dedi. "Donacaksın." Kristina onun gözlerindeki şefkati fark etti. "Zavallıcık, gidip paltonu almamız lazım."

"Bana zavallı deme. İyiyim."

"Tamam o zaman." dedi, biraz soğukça. "Sonra görüşür müyüz?"

"Hayır! Yani -sanırım aramızdakilerin bitmesini istiyorum." Kristina kararsızlıkla konuşmuştu.

"Anladım, anladım. Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Kendimi," dedi. "Ama bu sefer kararlıyım, senin kendi yoluna benim de kendiminkine gitmemizi istiyorum."

"Zaten planladığımız da buydu Rock," dedi Albert. Gözleri öfkeden parlıyordu, yüzü kızarmıştı.

"Bana Rock deyip durma," diye atıldı Kristina. "Artık bir hayatım olsun istiyorum."

"Kiminle Kristina? Jim'den ayrıldın. De ki benden de ayrılacaksın. Kiminle?"

Bu tartışmaya girmeye niyeti yoktu. "Senden uzak bir hayat. Bu mümkün müdür dersin?"

"Hayır. Mümkün değil. Bunu çok önce fark ettim. Sen niye göremiyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil," dedi Kristina umutsuzca.

Kristina'ya aralarında birkaç santim kalana kadar sokulan Albert, "Şu dudaklarına bak," dedi. "Seni öpmek istiyorum. Şimdi."

Kristina kızgın ama bıkkın ifadeyle, "Kes şunu," dedi.

"Yeter Albert."

"Peki dinle. Eğer benimle Kanada'ya gelmeyeceksen bari Long Island'a gel Rock. Bütün tatil boyunca burada yalnız kalmanı istemiyorum. Gel hadi, biraz eğleniriz."

"Kim eğlenir dersin? Conni eğlenir mesela özellikle aklını kaçırmış bir halde kapımı tekmelerken. Ben? Sen eğlenir misin? Dört gün öylece oturup beni izleyeceksin. Teşekkürler ama hayır. Bir zamanlar bir evim vardı. Şimdi diğer insanların bana acımasını izleyecek değilim. Bay ve Bayan Tobias ya da Bay ve Bayan Shaw ve bütün ailenin oturup, sorular sorup bana hindi, kabak tatlısı ya da elmalı turta ikram etmelerini izleyemem. Onların merhametini istemiyorum. Seninkini de."

Sanki Kristina'nın sözlerini hiç duymamış gibi, "Kristina, ben senin iyiliğini istiyorum. Bu dünyada dilediğim başka hiçbir şey yok."

"Biz buyuz," dedi Kristina. "İmkânsız dilekler."

"Edinburgh'da yaşamamızı dilerdim. O otelden hiç ayrılmamış olmayı." Albert uzanıp Kristina'nın soğuk yanağını sevgiyle okşadı. "Tanrım, Kristina lütfen bizimle gel. Burada kalmaktan iyidir."

"İşte bunda yanılıyorsun." Kristina yüzünü Albert'tan kaçırmamıştı. Asla kaçırmazdı ve Albert'ta bunu bilirdi.

"Lütfen, gel."

"Hayır."

"Lütfen." Hâlâ Kristina'nın yanağını okşuyordu.

Sonunda Kristina geri çekildi. "Söyle bana, Conni geçen hafta bu Şükran Günü tatilinde nişanlanmayı düşündüğünüzü söyledi, doğru mu bu?"

Albert hemen, "Hayır, doğru değil." dedi. Ardından, "Conni bu Şükran Günü tatilinde nişanlanmamızı düşünüyor," diye ekledi.

Kristina'nın ikna olmadığı gözlerinden belli oluyordu. Albert gözlerini kaçırmadan konuşuyordu. "Doğru olan bu, nişan hakkında konuştuk ama hepsi onun fikriydi."

"Devam et Albert," derken Kristina gülüyordu. "Asla yalan-

larından vazgeçme. Bana bile yalan söylemeye devam et."

Albert ciddi bir yüzle, "Ne dediğini anlamıyorum," dedi.

"Peki." Nefesi vücudunu terk ederken kocaman bir buhar bulutuydu. Bir daha nefes alıp, "Bu sanırım benim düşüncemdi," dedi. "Nişanlanmanın karşılıklı bir bağ oluşturması gerektiğini düşünmüştüm."

Albert cevap vermedi, sadece soğuk ve boş gözlerle Kristina'nın gözlerine baktı. Isınabilmek için bir ayağından diğerine yaylanıyordu.

Kristina, hareketsiz duruyordu. "Bunu nasıl yapacaktın Albert?" diye sordu. "Aynı tatilde nasıl hem benimle Kanada'ya gidip hem de Conni'yle nişanlanacaktın?"

"Conni'yle nişanlanmayacaktım."

"Bir hafta için erteleyecek miydin? Yoksa Conni'nin ailesi kızlarının nişanı için özel bir Şükran Günü partisi hazırlamıyorlar mı?"

"Ne planladıklarını bilmiyorum."

"Evet tamam," dierek bir adım uzaklaştı; Albert onu takip etmedi.

"Yarın poker gecesi Rock," dedi. Neredeyse yalvarıyor gibiydi. "Dördümüz ve Frankie."

Kristina cevap vermeyince Albert seslendi. "Lütfen gel, sana ihtiyacımız var."

Kristina hiçbir şey söylemeden Albert'a arkasını dönüp Tuck Mall'a doğru yürümeye başladı.

"Gidip paltonu almamız gerekiyor."

Kristina arkasına bakmadan ona el salladı.

Aristo odada değildi. Kar çok hızlanmıştı, o yüzden Kristina, Aristo'nun dışarıda olmamasını diledi. Köpeğini bulup, birkaç dakika ona sarılıp öylece yatmak istiyordu.

Aşağıya, Conni'nin ikinci kattaki odasına indi. Kapı açıktı. Kristina odaya bir göz attı; her zamanki gibi bütün eşyalar yerli yerindeydi. Başucundaki saate baktı. Üçü on geçiyordu.

Hinman Lounge'ın yanından geçerken tesadüfen Conni'ye rastladı. Pencerelerin birinin yanında oturmuş ders çalışıyordu

ama onu asıl şaşırtan Frankie'nin de Conni'yle birlikte ders çalışıyor olmasıydı. İkisi de kitaplarına gömülmüşlerdi, kafalarını kaldırıp bakmadılar.

Kristina, Conni'yle Frankie'ye yaklaşıp durdu; kafası karışmıştı. Albert, Frankie'nin onu Epsilon Evi'nde beklediğini söylememiş miydi? Eğer bekleyen Frankie değilse kimdi? Hafifçe güldü; yoksa Albert, Conni'yi mi kandırmaya çalışıyordu?

Belki de Frankie, Albert'ı çağırdığını unutmuştu. Saçını eliyle geriye atıp yanlarına gitti.

"Hey, çocuklar!" dedi. Başlarını kaldırıp donuk bir ifadeyle onu selamladılar.

"Bugün nasılsın?" diye sordu Conni.

"İyiyim, teşekkürler," diye yalan söyledi Kristina. "Aristo'yu gördünüz mü?"

"Sanırım bir saat önce Jim'leydi, Ana Cadde'de derginin civarında gördüm onları. Bütün gün neredeydin?"

"Buralardaydım, zaten öğleden sonraya kadar uyudum," dedi Kristina yavaşça. "Frankie, senin Albert'la birlikte olman gerekmiyor muydu?"

Frankie şaşırmış görünüyordu; "Ha?"

"Bu kadar da konuşkan olmana gerek yok, Albert'la odanda buluşman gerekmiyor muydu?"

"Ha?"

"Frankie!"

"Kristina, hiçbir fikrim yok. Doğum gününden beri Albert'ı görmüş değilim."

Kristina, "Anladım," dedi.

Frankie tekrar kitaplarına döndü, Conni huzursuzlukla gözlerini Kristina'ya dikti. Kristina ise dostça bir gülümsemeyi zorlukla yüzüne yerleştirip sağlam koluyla el sallayarak uzaklaştı.

Kristina tekrar odasına dönüp kendini yatağına attı, battaniyeyi üzerine çekip uyumaya çalıştı ama göğsündeki ağırlık buna izin vermedi. Kalkıp biraz ortalığı topladı, bilgisayarda oyun oynadı, Jim'in odasına telefon etti ve tekrar yattı. Yine uyuyamıyordu. Kalbi sıkışıyordu, yüzünü yastığı gömerek

ağlamaya başladı.

Uyuyamıyordu; yorgun değildi sadece uykunun onu rahatlatacağını düşünmüştü. Gözlerini her kapatışında hızla çarpışan iki araba gözünün önüne geliyordu. Çarpışan, takla atan ve yere düşen bir arabanın içindeydi yine. Bu sahneyi defalarca görüyordu; çarpışan, takla atan ve yere düşen bir araba...

Yatakta doğrulup Hannover Polis İstasyonu'nu aradı; Spencer O'Malley orada değildi. Santralden evinin numarasını öğrenip aradı; evde de yoktu. Onu bulsaydı ne diyeceğini de bilmiyordu aslında, sadece Spencer'ın kibar sesini duymak istemişti.

Sonunda Jim, Aristo'yu getirdi ama odada pek uzun kalmadı. Kristina'nın onun kalmasını sağlayacak enerjisi yoktu. Kristina, Aristo'nun yatağa çıkmasına izin verdi sonra da onun yanına kıvrıldı.

Köprünün duvarında yürümeyi düşündü ama hiç Southern Comfort kalmamıştı. Sonraki yarım saati boğazını rahatlatacak ve ellerinin titremesini geçirecek bir şeyler arayarak geçirdi, dolabını altüst etmişti ama hiçbir şey bulamadı.

Birden doğum günü için verdikleri Southern Comfort'ı hatırladı. Şişe neredeydi?

Poker için aşağıya inmesi gerekiyordu ama umrunda değildi. Odanın kapısını açıp hızla aşağı inmeye başladı sonra Aristo'yu almak için odasına geri döndü. Aristo dışarı çıkmaya pek hevesli görünmüyordu ama sanki sahibinin bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu anlamış gibi karşı koymadan onunla birlikte gitti. Kristina karın yarattığı beyaz karanlığın içinde yürüyerek Tuck Mall'a gitti. Murphy'nin Tavernası'na doğru yürümeye koyuldu. Stison'da bira ve şampanya satıyorlardı ama kim bunları istiyordu ki? Murphy's deki barmen iyi bir çocuktu ve bazen etrafta polisler yoksa Kristina'ya Southern Comfort satardı.

Murpy's kar yüzünden kapalıydı. Kristina etrafına bakındı, sanki evsiz bir serserinin elinde bir tekila şişesiyle beli-

rip ona bir yudum içki ikram etmesini umuyordu.

Spencer'ın Allen Sokağı'nda EBA'in yanında oturduğunu hatırladı, oraya yürüyüp iki katlı binanın önünde durdu. İki pencerede ışık vardı. Hangi dairenin ona ait olduğunu ve Spencer'ın evde olup olmadığını bile bilmiyordu. Zilde Spencer'ın adını gördü. Kapıyı çalmak istedi ama vazgeçti.

Burnuyla karların arasında lezzetli bir şeyler arayan köpeğe dönüp, "Aristo," dedi. "Bu soğukta, boş sokakta, üşümüş ve üzgün halimizle garip bir çiftiz ne dersin? Yani ben üzgünüm sen üşümüşsün. Yoksa sen de mi üzgünsün?"

Köpek kuyruğunu salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Köpeğin sırtını okşadı. "Hadi geri dönelim."

Yavaş yavaş yürüdüler. Ayakları kara gömülüyordu. Kristina eğilip Aristo'nun çıplak patilerine baktı, sonra da kendi ayaklarına. Spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlamamıştı. "Bu hiç de adil görünmüyor, değil mi Aristo?" dedi. Köpek adını duyunca durdu, Kristina ayakkabılarını çıkartıyordu; çorap giymemişti. Eğilip ayakkabılarını aldı ve Aristo'nun başını öptü.

Kilisenin kulesindeki saat bir kere vurdu. Kristina başını kaldırmadan yürümeye devam etti.

İçeri girdiğinde Hinmann Lounge boştu. Aylardır kırık olan saat ikiyi on geçiyordu. Öğlen mi gece mi, diye düşündü. Bardağına bira doldurup beklemeye başladı.

Biraz sonra Frankie'nin haricinde hepsi oradaydı.

Conni, "Bu bir mucize olmalı Krissy, nasıl oldu da erken geldin?" dedi.

"Ben erken gelmedim, siz geç kaldınız."

"Geç kalmadık," dedi Jim. "Saate baksana."

"Tabi," dedi Kristina, "İkiyi on geçiyor. Neredeydiniz?"

Jim, "Conni'nin odasında," diye cevapladı.

"Frankie'yi yenmek için plan yapıyorduk," dedi Conni.

Hemen sonra Frankie içeri girip paltosunu çıkardı, "Ne yapıyordunuz bakayım? Benim için tuzak mı hazırlıyordu-

nuz?"

"Sonunda gelebildi," dedi Conni. "Biraz daha geç kalabilir miydin?"

Yuvarlak masaların birine oturdular. Kristina gözlerini ona dikmiş duran Albert'ın karşısına oturdu ama Albert'ı görmezlikten geldi.

Albert biraz merak biraz öfkeyle, "Aristo'nun patileri ıslak üstelik de donmuş, onu nereye götürdün?"

"Karda yürüyüşe çıkardım. Bunu sevdiğini biliyorsun değil mi Albert?" Sinirli gözlerle Albert'ı süzüyordu. "Karda yürümeye bayılıyor."

Frankie, "Hadi başlayalım," dedi. "İçecek bir şey var mı?"

"Her zamanki gibi iyi bir şey yok," dedi Kristina ayağa kalkarken. "Sadece bira, Miller Light."

"Mükemmel. Sen kadın, bana bir bira ver sonra da oynayalım." Frankie elini Kristina'ya uzattı. Kristina önce Frankie'nin eline vurup ardından birayı verdi.

Albert bir kavanoz dolusu bozuk para getirmişti. Herkes beş dolar bozdurdu. Albert dağıtıyordu. İlk eli üçlüyle Frankie kazandı. Sonraki eli Conni dağıttı. Frankie yine kazandı. Herkes Frankie'yi severdi, bir tek şey dışında; kimse onunla poker oynamak istemezdi çünkü hep o kazanırdı. Üstelik çok da eğlenirdi. Yine de her hafta ona yenilmelerini neden o kadar ciddiye aldıklarını anlayamıyormuş gibi davranırdı. Onlara kötü oyuncular ve üzgün yenilgi sürüsü derdi ama diğerleri onun alay etmesine karşı koyamazlardı. Zalim olduğunu bile söyleyemezlerdi çünkü kazandığı parayı geri verirdi. Bu artık kural haline gelmişti.

Frankie hariç hiçbiri poker oynarken eğlenmezdi, kazanırlarsa parayı geri vermezlerdi. Albert her zaman paraya ihtiyaç duyardı. Constance kazandığı parayı geri vermemesi gerektiğini düşünerek büyümüştü. Jim kazandığını geri vermezdi çünkü ona göre bileğinin hakkıyla kazandığı parayı geri vermek kabullenilemez bir şeydi. Kristina, Jim'in kazanmayı sevdiğini bilirdi. Ve Kristina nadiren kazanırdı,

belki yılda bir ya da iki kere. En çok kaybeden olarak bilindiği için parayı geri vermek zaferini bozguna dönüştürür endişesiyle o da kazandığını geri vermezdi.

Frankie her oynayışlarında Kristina'ya dönerek, "Kumarda kaybeden, aşkta kazanır," derdi ve Jim gülümserdi. Tabi bu eskidendi; Jim'in gülümsemeyi henüz unutmamış olduğu zaman. Kristina bunu her duyduğunda Albert'ı düşünüp, bok gibi kazanıyorum hem de diye bağırmayı isterdi. Aklından bunları geçirirken daima zarifçe gülümserdi çünkü zarifçe kaybetmek bir sanattı. Ve bu sanatı zorunlulukları yüzünden öğrenmişti.

Bu akşam da iyi vakit geçiriyor gibi görünen tek kişi Frankie'ydi. Gürültücü, kahkaha atan, sakız çiğneyen ve tabi ki kazanan Frankie. Kristina'ya göre Frankie'nin neşesi hiç de bulaşıcı değildi.

Diğer üçü kartlarını kalkan gibi tutup suratsızca oynuyorlardı. Genelde oyun daha canlı olurdu. Kristina onların canını neyin sıktığını bilmiyordu ama kendini bu kadar huzursuz hissetmesine sebep olanın ne olduğunun farkındaydı.

On oyun sonunda, "Eee Albert," dedi Kristina. "Frankie'yle buluşman nasıldı?"

Herkes başını kaldırdı. Kristina'nın Albert'a soru sorması alıştıkları bir şey değildi. Çok nadiren olurdu. Üstelik şimdi bu nadir durum, bilinmeyen imaları içeren garip bir soruydu.

Frankie kocaman sakızını şişirip, "Bana iki kart," dedi ve Albert'tan iki kart aldı. Kartları alırken Albert'ın ifadesiz yüzüne kaçamak bir bakış attı. Conni'nin yüzü merak doluydu. Jim ise sadece ifadesiz kalmaya çalışıyordu.

Jim, "Saat kaç?" diye sordu.

Frankie saatine bakıp, "On bire on var," dedi.

Jim, kartlarına baktı, "Bu benim son elim olsun."

Frankie, "Ne var? uyku saatini mi geçirdin?" diye dalga geçti.

Kristina bu kez Frankie'ye dönüp sorusunu tekrarladı. "Albert'la buluşmanız nasıldı?"

Frankie her zamanki gülümsemesiyle, "Albert, bu kız ne soruyor?"

"Evet, ne soruyorsun?" diye atıldı Conni.

Kristina kaşlarını kaldırıp Albert'a baktı. "Albert?"

Albert elindeki kartlara bakmaya devam etti. Bıkkınlıkla, "Ne var Kristina?"

"Nasıldı?"

"Frankie'yle buluşmadık. Orada değildi."

Kristina başını sallayıp eline baktı -bir kupa kızı, üç as ve bir maça kızı. "Kart istemiyorum, teşekkürler." Kalan parasını masanın ortasına itip, "Arttırıyorum," dedi. Conni ile Jim oyundan çekildiler. Albert, Kristina'yı gördü. Frankie ise görüp üç peni daha arttırdı. Kristina, Frankie'yi görebilmek için Conni'den üç peni borç almak zorunda kaldı.

Frankie elini gösterdi; floş royal.

Kristina kâğıtları atıp. "Bu çok garip. Frankie'nin seninle konuşmak istediğini söylediğine yemin edebilirim. Erkek erkeğe demiştin, hatırladın mı?"

Albert sabit gözlerle Kristina'ya bakıyordu. Frankie, Albert'a dönüp. "Albert, Kristina neden söz ediyor?" diye sordu.

"Evet Kristina, neden söz ediyorsun?" Conni'nin sabırsızlandığı sesinden belli oluyordu.

Jim sesini çıkarmadı. Kristina da. Bir süre sonra, "Önemli bir şey değil, sanırım," dedi. Albert'a tekrar bakıp, "Önemli bir şey değil, doğru mu?"

"Evet," dedi Albert. "Doğru."

Frankie kâğıtları karıştırırken, "Krissy, biliyorsun Albert'la konuşmayı hep sevmişimdir," dedi.

"Ama bu öğleden sonra değil. Bugün Conni'yle ders çalışıyordun değil mi?"

Conni kâğıtlarına bakmadı bile, "Benim bilmek istediğim Kristina," dedi. "Niye bunu umursadığın."

Jim, Kristina'nın yanında oturuyordu. Başını kaldırma-

dan, "İyi soru," diye mırıldandı.

"Tamam, bırakalım bunu."

"Hayır bırakmayalım, asıl şimdi meraklandım."

"Öyle mi? Meraklandın mı?" Kristina kâğıtları Frankie'den alıp Conni'ye uzattı. "Sen dağıtıyorsun."

Conni kâğıtları kenara koydu. Jim'le Albert ellerini masaya koymuşlardı. Frankie tek tek herkesin yüzüne baktı.

Albert, Conni'ye doğru uzanıp, "Conni sen dağıtıyorsun," dedi.

Conni kâğıtlara bakmadı bile. "Oynamak istediğimi sanmıyorum."

Albert, "Constance hadi," dedi. Kristina iyi bilirdi; Albert Constance dediyse ona sinirlenmeye başlıyor demekti.

"Ne var?" dedi Conni. "Burada neler dönüyor bilmek istiyorum Albert."

Kristina gergin bir sesle, "Evet Albert," dedi. "Niye ona anlatmıyorsun?"

Albert siyah gözleriyle Kristina'ya öfkeli bir bakış attı; "Anlatacak bir şey yok."

Frankie ayağa kalktı, hâlâ gülümsüyordu. "Biliyor musunuz? Sanırım benim gitme vaktim geldi. Bu gerçekten hiçbir şeye karışmadan çabucak gitmek için iyi bir zaman."

Albert da ayağa kalktı. "Gitme. Bu mesele çok aptalca bir şey."

Frankie şapkasını takarken diğerlerine dönüp gülümsedi. "İyi geceler baylar ve bayanlar, eğer bu benim gelecekteki iyi kaderimi de garantileyecekse, kazandıklarımı şans getirmesi için size verebilirim."

"Hayır teşekkürler," diye mırıldandı Kristina.

Frankie hafifçe Kristina'nın saçına dokundu. "Ve siz bayan, buraya gelmemin ilk sebebi poker gecemiz olması ikincisi ise kar yağıyor olmasıydı. Kar yağınca yapılan geleneksel bir şey yok muydu?" Kollarını kaldırıp gözlerini kapatarak hayali bir çizgi üzerinde dengesini sağlamaya çalışıyormuşcasına yürüdü. "Hadi, kulüpteki bütün çocuklar

seni izlemek için sabırsızlanıyor. Bütün yıl bunu bekliyorlar. Sanırım çoğu pencerenin önünde yerlerini almışlardır bile."

"Sarhoşlar mı?"

"Eylülden beri," diye cevapladı Frankie. Kristina gülümsedi.

"Beklemek zorunda kalacaklar. Ben sarhoş değilim."

Conni homurdandı. Albert, Conni'nin yanına oturup ona doğru eğilerek yavaşça, "Kes şunu," dedi.

Conni yüksek sesle, "Hayır kesmeyeceğim," diye cevapladı.

"Kes şunu." Albert daha yavaş bir sesle tekrarlamıştı.

"Hayır, ne olduğunu öğrenene kadar peşini bırakmayacağım."

Frankie neşeyle, "İşte benim gitme işaretim," dedi. "Gittim! Krissy, bu çok güzel bir kar fırtınası. Lütfen, biraz çabuk sarhoş olmaya bak. İşte benim biramın kalanı burada. Kütüphanede seni bekliyor olacağım. Dürbünlerimi bile getirdim." Elini cebine atıp küçük altın kaplama bir opera dürbünü çıkardı. "Sevgili annemin hediyesidir. Dürbününü niye istediğimi sorunca ona Dartmouth'ta operada görecekleri nden daha ilginç şeyler olduğunu söyledim. O da, 'En azından orada iyi bir eğitim alıyorsun.' deyip bunu verdi. Ben de evet, hem de harika bir eğitim alıyorum, dedim." Dürbünü gözlerine götürdü. "Bu gece seni görecek miyim?"

Kristina kendini gülmekten alıkoyamıyordu. Frankie'nin birasından bir yudum içerek, "Frankie, hiç vazgeçmez misin? Benim köprüye çıkmamdan sana ne?"

"Şaka mı yapıyorsun? Senin sayende kulübün kahramanı oldum. Ne zaman çıkacağını söylemem için herkes ders notlarını bana veriyor. Bir hafta derslere girmedim. Bilirsin, herkes kahramanları sever."

Kristina, Frankie'nin kolunu tutup. "Evet Franklin, severler. Köprüde bana göz kulak olacak mısın? Tökezlersem beni tutar mısın?" Kristina, Conni'ye doğru baktı. Conni kulak-

larına kadar kızarmıştı; gözlerini kaçırdı.

Frankie öylece kaldı. Neden sonra toparlanıp başını kaşıdı. "Bu meseleye karışacak değilim. Hayır efendim, bundan uzak kalmalıyım, çekip gidiyorum. Teşekkürler ve bay bay."

Albert, "Defol burdan Absalom," dedi.

"Gördünüz mü?" dedi Frankie, Albert'ın yüzündeki ifadeyi yakalamıştı. "Tek istediğim buradan defolup gitmek. Tek istediğim. Bay bay!"

Gitmeden önce dürbününü gözüne götürüp, "Bir anlaşma yaptık," dedi Kristina'ya fısıldadı. "İç biraz."

Kristina güldü. "Tamam, tamam."

Şimdi dördü sessizce oturmuş masadaki kâğıtlara bakıyorlardı. Kristina, "Biraz daha oynamak ister misiniz?" diyerek sessizliği bozdu ama sözleri gerginliği azaltmamıştı.

Conni öfkeyle atıldı. "Senin gitmen gerekmiyor mu? Köprüde bir randevun var sanırım."

Kristina, "Hadi, biraz kendine gel," dedi. "Her şeyi çok ciddiye alıyorsun."

"Hayır, hiç de değil. Yeterince ciddiye almıyorum. Jim de öyle."

Kristina, Jim'e döndü. "Bence Jim bunlardan rahatsız olmuyor, değil mi Jimbo?"

Jim "Beni bu işe bulaştırma!" diyerek öfkeyle ayağa kalktı, kimseye bakmıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibiydi. Ardından, "Uff, unutun gitsin. Hepsini unutun," dedi. Üçü de şaşkınlıkla onu izliyorlardı.

Conni de ayağa kalktı sonra tekrar oturdu. Sinirle kâğıtları karıştırıyordu. "Jim, neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Kristina.

"Bırakalım bunları," Albert sinirli bir sesle konuşmuştu.

"Bırakmak istemiyorum!" Conni neredeyse bağırıyordu. Ayağa fırladığında kâğıtlar yere saçıldı. "Bence burada bir şeyler dönüyor, çok iğrenç şeyler, hem de gözümün önünde. Ve yemin ediyorum eğer ne olduğunu bana söylemez-

seniz ben, ben..."

Kristina, tehdit etmekte pek de başarılı değil, diye düşündü.

"Şimdi, şimdi anlatacaksınız," diye devam etti Conni. "Bu oyundan sıkıldım artık."

Kristina gözlerini açmış alay edercesine Conni'ye bakıyordu. Conni, Albert'ın Kristina'ya 'yapma' diye işaret ettiğini fark etti.

"Ne? Sen... sen ona bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Soruyu Albert'a yöneltmiş olmasına rağmen gözlerini Kristina'dan ayırmamıştı. Elleri titriyordu. Ayakta duran tek kişi oydu. Kimse ona cevap vermedi, hatta bakmadı bile.

"Hemen şimdi, burada," diye devam etti Conni. "Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve siz anlatana kadar da buradan ayrılmayacağım."

"Bak," dedi Kristina. "Burası bunları konuşmak için iyi bir yer değil."

"Hayır!" diye bağırdı Conni. "Burası tam da buna göre bir yer. Kristina bana gerçeği anlatmanı istiyorum."

Kristina elini uzatıp Jim'e dokundu. Jim ise Kristina'nın elini hızla uzaklaştırdı. Ayağa fırladı. Sinirden delirmiş gibi görünüyordu. "Hangi gerçeği Constance?" diye sordu.

"Kristina ile Albert hakkındaki gerçeği."

Kristina yarım dakika sessiz kaldı, sonra sakin bir tavırla, "Bakın ne diyeceğim? Ben de seninle Jim hakkındaki gerçeği duymak istiyorum."

"Ben ve Jim mi?" Conni afallamış değil rahatsız olmuş görünüyordu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Ah, unut bunu," dedi Kristina, sağlam elini sallarken Jim'i taklit etti. "Hepsini unutun." Gitmek üzereyken, "Bu arada Conni," dedi. "Albert hep yanındaydı, neden ona sormuyorsun?"

Conni, Albert'a hiç bakmadan. "Çünkü sana soruyorum," diye cevapladı.

Jim, Kristina'dan uzaklaşmıştı. "Conni bu kadar aptal ol-

ma. Şimdi söyledi zaten."

"Ben duymadım."

Jim haykırarak, "Şimdi söyledi," dedi. Kristina'ya dönüp "Söylemedin mi? Dinle artık bana hiçbir şey anlatmanı istemiyorum." Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Sesini bir kere daha duymak istemiyorum. Asla. Anlıyor musun? Yanıma gelmeni istemiyorum. Benden köpeği gezdirmemi istemeni istemiyorum. Benimle bir daha konuşmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Herkes şaşkınlıktan ağızları bir karış açık Jim'e bakıyordu. Demek ki Jim de dergi için yazılan eleştirilerden, başkandan ya da işlenen suçlardan başka bir şey için sinirlenebiliyordu. Aslında nerede kavga edeceğini gayet iyi biliyordu doğrusu. Televizyon izlemeye gelen birkaç öğrenci kapıda durmuş endişeyle Jim'i izliyorlardı.

Albert, "Jim, dostum hadi..." derken Jim onun sözünü kesti.

"Canın cehenneme, ne dolaplar çevirdiğini bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

Albert bir şey söylemedi. Jim hızla odadan dışarı çıkarken şaşkınlıklarından kapıda öylece duran üç öğrenciyi itti. Kristina, Jim'in uzaklaşırken ona baktığını fark etti; gözlerinde öfke değil nefret vardı.

Kristina, Conni'ye dönüp. "Yaptığını beğendin mi?"

"Ben mi?" Conni artık biraz önceki kadar sinirli değildi. Sanki Jim'in ona aptal demesi ve hepsine bağırması onu delirteceği yerde sakinleştirmişti.

"Ne var yani? Jim onu aldattığını düşünüyor," dedi. Sözlerinin ağırlığı sesindeki rahatlıkla çelişiyordu.

Albert, "İkinizden de bıktım," dedi. "Odama gidiyorum."

"Albert, bekle." Kristina sessizce onları izliyordu.

"Hayır. Bundan sıkıldım, bu dönemden sıkıldım. Sizin beni çılgınca şeylerle suçlamanızdan da sıkıldım." Aslında kimse onu herhangi bir şeyle suçlamamıştı. "Senin sürekli beni suçlayan sözlerinden ve sözüme inanmamandan sıkıl-

dım. Eğer bu kadar eminsen benden ayrıl Conni. Daha iyisi benden ayrıl ve Jim'le çık, nasıl olsa seninle çıkmaya müsait artık. Bana güvenmiyorsun ben de buna dayanamıyorum. Bana güvenmeyen biriyle ilişkimi sürdüremem. Ya bana güven ya da beni terk et, kararı sen vereceksin. Ben bu oyuna dayanamıyorum."

Conni yavaşça, "Senden ayrılmak istemiyorum," dedi. "Sadece bana gerçeği anlatmanı istiyorum sonra asla sana bir daha sormayacağım ya da seni suçlamayacağım."

Kristina bekliyordu. Merak ya da başka bir his duymaksızın bekliyordu. Albert Maplethorpe'un tarzının gerçeği anlatmayı içermediğini biliyordu. Asla doğruyu söylemeyeceğinden emindi. Conni'nin de bunu bildiğinden şüpheleniyordu ama o gerçekleri görmemeyi seçerdi. Bu onun kişiliğinin getirdiği bir zorunluluktu sanki -reddetmek. Albert'ın ki ise yanıltmaktı. Albert'ın söylediği her şey, bunlar gerçeğe uygun olmasalar bile Conni için yeterliydi. Kristina, Albert'ın Conni'yle konuşup, zorunluluğunu yerine getirmesini bekliyordu.

Albert, Kristina'yı düş kırıklığına uğratmadı.

Tartışma tam bir düş kırıklığıydı. Bütün o gürültüden çıkan tek sonuç artık kimsenin birbiriyle konuşmuyor olmasıydı ki böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Kristina yukarı çıktı. Odasına girdiğinde saat on biri çeyrek geçiyordu.

Kar hâlâ yağıyordu. Kristina köprünün duvarına çıkabilecek kadar sarhoş olmayı istedi. Frankie Absalom onu bekliyordu. İçini çekip bilgisayarının başına oturdu. Dergi için yazacağı ölüm cezası hakkındaki makaleyi düşünürken yatağa gitmeyi geçirdi aklından. Ve kalbinin artık sıkışmamasını diledi.

On ikiye çeyrek kala Aristo'yu yürüyüşe çıkardı. Tam geceyarısı odasına dönmüştü.

Kapı çalındı. Kristina şaşırmıştı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bana ne oluyor, diye düşündü.

Kapı öfkeyle değil yavaşça vurulmuştu ve bu o üç kişiden sadece birine, sinirli olmayacağını tahmin ettiği kişiye ait olabilirdi. Kristina hiçbirini görmek istemiyordu. Kapıya gitmedi, kimin çaldığından emin olmak istiyordu.

Kapı tekrar çalındı.

Sonunda kapıyı açıp, "Bak, Jim..." derken durdu.

Gelen Conni'ydi. Afallamış görünüyordu, saçları karmakarışıktı. Gülümsemeye çalışıyordu ama Kristina, Conni'nin içinde fırtınalar koptuğunu görebiliyordu.

Kristina kapıyı biraz daha açıp, "İçeri gelsene," dedi.

Conni başını salladı, "Hayır, gitmeliyim. Albert beni bekliyor. Üstelik eşyalarımı da toplamam lazım. Sadece sana bunu vermek istedik." Kristina'ya doğum günü için aldıkları Southern Comfort şişesini uzattı. "Biz gidince buna ihtiyacın olabilir diye düşündük. Zaten seninle konuşmak istiyordum."

Kristina damarlarına yayılacak sıcaklığı hissedebiliyordu. Rahatlamıştı. Şişeyi memnunlukla alıp yatağın üstüne attı. "Bu çok hoşuma gitti, teşekkürler."

Conni, Kristina'ya bakmadan. "Dinle, olanlar için özür dilerim."

Kristina, "İçeri gel," diye tekrarladı. Aristo kuyruğunu sallıyordu. Conni kıpırdamadı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Albert özür dilemem gerektiğini söylüyor ben de öyle düşünüyorum."

Kristina sert bir sesle, "Hayır, özür dilememelisin."

"Hayır, benim hatamdı. Her şeyi çığırından çıkartan benim sözlerim oldu. Her şey yolundaydı. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum."

Kristina, "Evet, biliyorsun," dedi. "Neye sinirlendiğini gayet iyi biliyorsun. Neden her zaman her şey yolundaymış gibi rol yapıyorsun?"

Kristina, Conni'nin gözlerindeki korkuyu gördü, sanki nişanından bir gün önce bunları konuşmaktan korkuyor-

muş, kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Ben rol yapmıyorum tamam mı?"

"Evet, bal gibi rol yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum," diye bağırdı Conni ardından daha alçak bir sesle, "Niçin rol yapacakmışım ki?" diye sordu.

Kristina'nın şakakları zonkluyordu. "Gerçeği görmemek için Conni."

Kristina bunu söylemek yerine Conni'ye bir tokat atmış gibi, Conni sendeleyerek birkaç adım geriledi. Kendine gelmek için birkaç saniye bekledi. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Biliyorum, yalan söylüyorsun. Birincisi kimseyi suçlamıyorum. Bunlar her ilişkide yaşanabilecek şüpheler. Albert'a güveniyorum, güvenmek zorundayım. Aksi takdirde nasıl onunla birlikte olmaya devam edebilirim ki? Eğer ona güvenmiyorsam ve yine de ondan ayrılmıyorsam kendime hiç saygım kalmamış demektir. Ona güveniyorum, anlıyor musun?"

Kristina başını sallayıp, "Anlıyorum," dedi.

Conni ani bir hareketle Kristina'ya bir tokat attı. Kristina'nın yanağında kıpkırmızı bir iz belirdi. Ve kendini toparlamasına izin vermeden öbür yanağını da tokatladı.

Artık Kristina'nın sırası gelmişti. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Conni, "Daha kötüsünü hak ediyorsun," dedi. "Senin dostum olduğunu sanmıştım. Bizi ayırmaya çalışıyorsun."

"Dostunum," derken Kristina yanağını ovuşturuyordu.

"Hayır değilsin. Eğer öyle olsaydın Albert'ı ne kadar sevdiğimi bilirdin."

"Albert'ı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ayrıca senin bilmediğin şeyleri de biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey. Sadece zalimsin. Senin her şeyin var, ben sadece Albert'ı istiyorum. Bunu da benden almak istiyorsun. Görmüyor musun, Albert aslında çok zayıf bir çocuk?"

Kristina kahkaha atıyordu. "Albert, zayıf bir çocuk mu?

Conni, o hayatında görebileceğin en güçlü insan."

"Hayır zayıf. Kendi kalbindekileri bile bilmeyecek kadar zayıf."

"Merak etme o kalbini herkesten daha iyi biliyor. Senden ya da benden daha iyi. Görürsün, Albert sadece kendine dürüst davranır başka kimseye değil."

Conni atılıp Kristina'nın saçını çekti, o kadar sert çekmişti ki Kristina saçının yolunduğunu hissediyordu ama bu sefer o da hazırdı. Sağ kolunu uzatıp Conni'nin saçlarını yakaladı ve olanca kuvvetiyle asıldı. "Dinle beni," derken zorlukla nefes alıyordu. "Böyle davranmayı bırak, bu delilik, sen delinin tekisin." Ama Conni bırakmadı. Conni'yi durdurabilmek için Kristina tırnaklarını onun yüzüne gömdü. Gözünün altına bastırdı. Conni acıyla bağırıp Kristina'nın saçını bıraktı.

Ama Kristina bırakmıyordu.

"İyi dinle Conni. Her zaman bana sinirlenmeyi başarıyorsun ama gözden kaçırdığın bir şey var ki o da asıl sinirlenmen gereken kişi ben değilim."

"Bırak beni," diye fısıldadı Conni. "Bırak."

Kristina bıraktı. Conni'nin sol yanağında kanayan tırnak izleri vardı, elini kaldırıp yüzündeki yaraya dokundu. Kristina ise odasına geri döndü.

Conni nefes nefese, "Biliyor musun?" dedi. "Albert'a aranızda neler olduğunu sordum, ne dedi dersin?"

"Ne dediğini biliyorum."

"Aranızda hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Tabii ki öyle demiştir."

"Şimdi bir seçim hakkına sahibim ya sevdiğim ve evleneceğim adamın sözüne ya da senin, bir arkadaşımın sözüne inanacağım. Ve iyi ya da kötü Albert'a inanmaya karar verdim çünkü bununla yaşayabilirim tamam mı? Bir daha da bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Kristina. Kendini çok kötü hissediyordu, kimin için üzülmeliydi, kendisi için mi, Conni için mi? Al-

bert'ı gördüğü an boğabilirdi.

Conni yanağını tutarak geriledi ve sonra arkasını dönerek hızla aşağıya doğru koştu.

Kristina, Conni'ye tamam sonunda onun neler çevirdiğini anladın. Yalanlarla yaşamak ya da onu söküp atmak arasında gidip geliyorsun ama birine vurmak istediğinde bu nedense hep ben oluyorum, diye bağırmak istiyordu. Bunun yerine gidip yatağına oturdu ve Conni'yi düşündü.

Sonra saate baktı.

On ikiyi yirmi geçiyordu.

Yavaşça elbiselerini çıkardı. Göğsüne çöken ağırlık o kadar belirgindi ki dayanamayıp bir süre yatağa uzandı. Conni'nin getirdiği içki şişesini aldı, onu çıplak bacaklarının arasında tutup kapağı açtı. Bir yudum içecekti ama şişeden yayılan koku midesini bulandırdı. Bacaklarını hafifçe açıp şişeyi yere düşürdü. Bu kötü içkiyi istemiyordu, ne köprüde yürümek için ne de kalbindeki ağrıyı dindirmek için.

Kristina ışıkları kapatıp pencereye doğru yürüdü. Yumuşak, pürüzsüz kar mükemmel görünüyordu. Yılın ilk karıydı. Aslında böyle bir gecede öğrencilerin çoğu dışarıda olurdu ama bu gece ya evlerine dönmüşler ya da uyumaya gitmişlerdi. Hinman'in karşısındaki Feldberg Kütüphanesi ise hâlâ aydınlıktı. Kristina, Frankie'nin onu bekleyip beklemediğini merak etti.

Evet bunu yapacaktı. O duvarın üzerinde sarhoşken yürümek içindeki tüm kötülükleri temizleyen bir şeydi sanki. Kendini uçamayan ama uçmaya hazırlanan bir kuşa benzetiyordu. Kanındaki alkol adımlarını düzgün atmasına yardımcı oluyordu. Ama yine de her an yaratıcısıyla karşılaşmaya hazırdı.

Oysa dün hiç de hazır olmadığını fark etmişti.

Ve bugün korkuyordu. Affet beni, diye fısıldadı. Yaşadığım için, seni görmeyi inkâr ederek yaşamak istediğim için affet. Tanrım, iyi yaşamak istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Başını öne eğdi. Lütfen bana yol gös-

ter.

Albert'tan vazgeç, diyordu içindeki ses. Bırak onu, bırak onu Conni alsın ve kendine yeni bir hayat kur. Onsuz bir hayat.

Sokak lambalarının sarı ışığı mavi-beyaz karlar üzerine yansıyordu.

Genelde köprüyü yalınayak geçerdi ama bu siyah botlarını almadan önceydi. Bunlardan önce köprünün üzerinde giyebileceği doğru düzgün bir ayakkabısı yoktu. Omuzları ve göğsü çok kötü ağrıyordu ve bu halde botları giymek gerçek bir işkenceydi ama yavaş yavaş giymeye çalıştı.

Odasının kapısı tekrar çalındığında sadece birini giyebilmişti.

Kapıyı açmak istemiyordu ama Aristo'nun kuyruğunu çılgınca salladığını gördü. Aristo bir tek kişi için böyle davranırdı. Kristina da ona iyi tatiller dilemek istiyordu. Cold Spring Harbor'da harika, mükemmel bir tatil!

Kapının dışında Albert bekliyordu.

Çıplak vücudunu saklamaya gerek görmeksizin kapıyı açtı, "İçeri gel," derken ümitsizce ona dokunmak istiyordu.

"Nasıl olduğunu görmeye geldim."

"Harikayım." Geri dönüp yatağa, diğer botunu bıraktığı yere oturdu.

"Bu gece köprüye çıkacağını düşünmüştüm," dedi Albert. "Meydan okunmasına hiç karşı koyamazsın." Kendini her zamanki koltuğuna atıp etrafa bakındı. Yere düşmüş Southern Comfort şişesini gördüğünde duraksadı.

Kristina yavaşça, "Nereye gidiyoruz Albert?" diye sordu.

"Bir yere gitmiyoruz Rocky, bunu sen de biliyorsun." Pencereden dışarıya bakıp açık olan kanadı kapatmak için uzandı. "Çok soğuk."

Kristina, "Açık bırak, gece çok sıcaklıyorum," diye atıldı.

Albert ayağa kalktı. "Dinle, eğer seni yarın göremezsem... Mutlu Şükran Günü..."

"Tabii," diye cevapladı Kristina, gözlerini Albert'tan ka-

çırmıştı, neredeyse ağlamak üzereydi. "Teşekkürler, sana da iyi tatiller."

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?"

Kristina başını kaldırdı. "Evet Albert, eminim."

Albert, Kristina'ya yaklaştı ama Kristina onun dokunmasını engelledi. Kristina'nın gözlerinde öfke, pişmanlık ve aşk vardı ve sanki biri galip gelebilirmişçesine ruhu cephelere bölünmüş, savaşıyordu.

Albert elini tekrar uzattı ama Kristina biraz daha uzaklaştı. Kibarca, "Botunu giymene yardım edeyim," dedi.

Kristina kaçmadı.

Albert onun önünde yere eğildi. Kristina ayağını uzattı. Çırılçıplaktı ve Albert'ın istekle ona baktığını görebiliyordu.

"Bağlamamı da ister misin?"

"Tabi, olur." Albert da bağladı ve böylece bir süre daha Kristina'nın önünde kaldı, elini uzatıp kasıklarını okşamak istediyse de Kristina ondan uzaklaştı. Albert, Kristina'nın yanaklarına dokundu.

"Yanaklarına ne oldu? Yüzün kıpkırmızı."

"Sen, Albert," dedi Kristina. "Sebebi sensin."

Albert sormadı, o da anlatmadı. Gözlerini Kristina'dan ayırmadan yavaşça ayağa kalktı, "Görüşürüz."

"Olur," dedi Kristina başını öbür tarafa çevirirken. "Görüşürüz."

Albert'ın onu birkaç saniye daha izlediğini hissetti ve sonra da kapının kapanışını duydu.

Kristina ayağında botlarıyla yatağa uzandı. Sırtüstü yatarken gözlerini tavana dikti; tavanda yüzen şekiller var gibi geliyordu. Lütfen ağlama, dedi kendine. Böyle hissetmeyi bırak, neşelen hadi. Soğukta dışarı çıkacaksın, bu da olmazsa, hiçbir şey seni neşelendiremez.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı, Aristo'yu da yanına alıp aşağı indi.

Binadan çıktığında rüzgârın savurduğunu kar çıplak tenine vurdu. Bir kolunu göğüslerinin üstüne koydu. Bunu

çabucak bitirsem iyi olur, diye düşündü. Ama çabuk yapamayacağını biliyordu. Her adımını dikkatle atması gerekiyordu ve kesinlikle acele edemezdi. Ağır çekimdeymiş gibi hareket etmeliydi. Bütün günü felaket bir halde acı içinde kıvranarak geçirmişti. Aklındaki kötü düşünceleri bir an için olsun unutamamıştı. Soğuğun onu hissizleştirmesini, kendisini iyi hissetmesini sağlamasını istiyordu.

Başını kaldırıp Feldberg Kütüphanesi'ne baktı. Frankie'nin orada olup olmadığını görmek istiyordu. Frankie onun gece bekçisiydi ama bütün gece oturup onun köprüye çıkmasını bekleyeceğini söylememişti. Kristina köprüye ulaştığında gülümseyip istavroz çıkardı.

Yukarı, Kristina, yukarı. Taş duvarın yüksekliği üç fitti ve yaklaşık olarak iki fit enindeydi. Yavaşça sağ dizi üzerinde duvara tırmandı. Ayağa kalktığında iki kolunu da yana açmaya çalıştı ama sadece sağ kolunu açabildi.

Sol kolu yanında titreyerek bir adım attı. Durdu. Sonra ikincisini ve sonra da üçüncüsünü. Ve biraz hızlandı. Adımlarımı değil, yolumun sesini dinle, çünkü üzerinde yürüdüğüm taşlardan korkmalısın diye fısıldıyordu. Köprünün bu ucunda düşerse ona bir şey olmazdı. Duvarın köprüden yüksekliğiyle karla kaplı yerden yüksekliği aynıydı, üç fit. Ama yer birazdan dik bir yokuşla derinleşip aşağıdaki yola uzanacaktı. Kristina yoldan yetmiş beş fit yüksekteki duvarın üzerinde küçük adımlar atmaya devam etti. Tek kanadı kırık, çıplak bir kuştu. Uzun bacaklarıyla dikkatli adımlarla ilerlerken, siyah botları karın üzerinde izler bırakıyordu. Gözlerini ileriye dikmişti, duraksayarak fısıldıyordu; Ve bu anla birlikte yaşayan korkudan uzaklaş.

Siyah botları kaymamasına yardımcı oluyordu ama kalbi korkudan yerinden fırlayacak gibiydi. Ben tehdit ederken, o hep vardır. Sözcüklerime verdiğim nefes, yaptıklarımın ateşinin yanında soğuktur. Titredi ve yana döndü, sağ kolu dengesini sağlamaya yetmiyordu. Mantıkdışı olduğunu bile bile sol kolunu da kaldırmaya çalıştı ama duyduğu acı kont-

rolsüzce sıçramasına sebep oldu. Ve sıçrayınca kayıp düştü.

Yana doğru düşmüştü. Sağ bacağını taş duvarın kenarına vurmuştu. Bir süre duvarın üstünde garip bir biçimde oturdu. Kalbinin patlayacağını düşündü. Hareket etmeye korkuyordu.

Tanrım, Tanrım, dedi. Kalbi yavaşlamıyordu. Tanrı'ya çok yakındı. O kadar çok yakındı ki, buna inanamıyordu.

Kristina hiç bu kadar korkmamıştı, dünkü kazada bile.

Bu hiç de eğlenceli değil, diye düşündü. Pokerde Frankie'ye yenilmek bile daha eğlencelidir. Tanrım şükürler olsun. Şükürler olsun iyiyim. Rahatlamıştı ama içindeki korku dipsiz bir karanlıktı. Kolay kolay bunu üzerinden atamayacaktı.

Aşağı inip topallayarak köprünün sonuna yürüdü. Gidiyorum, işim bitti; çanlar beni davet ediyor. Duy bunu Kristina, çünkü bu seni cennete ya da cehenneme götürecek çanların sesi.

Felberg'e giden küçük bir patika vardı. Binanın servis kapısını bir tek sarı ampul aydınlatıyordu.

Kristina, ben deliyim, dedi kendine. Deliyim. Asla, asla bir daha oraya çıkmayacağım. Spencer Patrick O'Malley, sana söz veriyorum. Seninle şu yemeğe çıkana kadar ölmeyeceğim.

Kristina Kim, göğsündeki karı silkeleyip istavroz çıkardı ve Tanrı'ya şükretti. Dönüp Hinman'e doğru yürümeye başladığında birinin ona seslendiğini duydu; "Kristina... Kristina..." Arkasına baktı ama sesin nereden geldiğini anlayamadı. Gaipten sesler duyuyorum herhalde, diye düşündü ve karanlığın içinde yürümeye devam etti. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu.

II

SPENCER PATRICK O'MALLEY
'Ormandaki çığlık'

Aydınlığın ölümüne karşı dur, savaş
Dylan Thomas

4. BÖLÜM

Ormanda ve Duvarın Üzerinde

Spencer telsizin sesini duyduğunda, Kristina Kim'in trafik kazası dosyasını inceliyor ve yedinci kahvesini içiyordu. Bütün bir haftayı Kristina'yı düşünerek ve cuma gecesi onu atlatmamasını umarak geçirmişti. Kristina onu hiç aramamıştı ve bugün de Şükran Günü tatilinden sonraki perşembeydi.

Geçen salı, diğer sürücünün sigorta şirketiyle görüştükten sonra Kristina'yı aramıştı. Telefonu açmayınca Kristina'nın derste olduğunu düşünmüştü. Akşam tekrar aramış ve cevap alamayınca henüz tatilden dönmediğine karar vermişti.

Ama ya dönmüşse ve Spencer'ı oyalıyorsa ne olacaktı? İçini saran bu his, onunla son karşılaşmasında gördükleriyle çelişiyordu. Kristina, Spencer'ın teklifine evet derken mutlu görünüyordu. Ya da Spencer'a öyle gelmişti. Yanılmış olabilir miydi? Hayır, hayır, yanılmıyordu.

"Trace, üniversitedeki bir şey hakkında bir telefon aldık."

"Bir şey mi?" Spencer dalgınlıkla sormuştu. Ardından ne duyduğunu ayrımsayıp, şaşırmış bir ifadeyle konuştu. "Kyle, bir şey çok belirsiz bir tanımlama. Ne karın ağrısıymış bu?"

Kyle, "Üzgünüm ama pek fazla bilgim yok," diye yanıtladı. "Bir öğrenci arayıp, birine ait bir şey bulmuş olabile-

ceğini söyledi. Çok şaşkındı ve sanırım biraz sinirliydi."

Spencer gözlerini çevirdi. "Nasıl bir şey?"

Kyle bir süre sessiz kaldı. "Bak, büyük olasılıkla önemli bir şey değildir ama gidip bir kontrol etsen iyi olur."

"İsmini aldın mı?"

"Evet, çocuğun adı Milton Johnson."

Spencer, Kristina'nın dosyasını kapatıp çekmecesine koydu. Sonra ayağa kalkıp, "Önce kimi gönderdin, Kyle?" diye sordu.

"Fell o civardaydı, ben de onu gönderdim."

Spencer, "Harika!" diye mırıldandı ardından daha yüksek sesle, "Neden ona benim gelmek üzere olduğumu telsizle haber vermiyorsun?" Parkasını giyerken neredeyse fısıltıyla, "Sonra belki de..." dedi ama sözlerini tamamlayamadı.

Dışarı çıkarken şefin kapısını çaldı. Kapı aralıktı ama Spencer asla kapıyı çalmadan içeri girmemek üzere eğitilmişti, tamamen açık olsa bile.

"Şef?"

Cevap olarak içeriden bir homurdanma geldi. Bu iyi bir işaretti, Spencer içeri girdi. "Şef, ben üniversiteye gidiyorum. Bir çocuk arayıp garip bir şey gördüğünü söylemiş."

"Garip mi?" Şef Ken Gallagher, şişman ve saçları kırlaşmış bir adamdı, parlak metal bir masası vardı. Spencer masanın mı yoksa şefin mi ortama uymadığına karar veremiyordu. Spencer da Gallagher da İrlandalı'ydılar. Arada bir birlikte içmeye giderlerdi. Will Baker gibi önceliği olan iş arkadaşları dururken dedektifliğe terfi ettirildiğinde, Spencer, Gallagher'ın onu beğendiğine kanaat getirmişti. Ama şef polis departmanındaki herkes gibi asık suratlı bir adamdı.

"Peki neyi bekliyorsun? Concord'daki heriflerin gelmesini mi?"

Spencer çabucak, "Tabii ki hayır efendim," diye cevapladı.

"İyi, git bir bak bakalım. Will'i aramayı da unutma."

Spencer kayıp bir eşya yardımına ihtiyacı olacağını dü-

şünmüyordu; "Peki efendim."

Kyle'a "Nereye?" diye seslendiğinde neredeyse cam kapıdan çıkmak üzereydi?

"Ne?"

"Nereye gidiyorum?" diye bağırırken durup iki adım da geri atmıştı Spencer.

Kyle telaşla telsiz konuşmalarının notlarına baktı. "Feldberg Kütüphanesi'nin önündeki koruluğa. Tuck Drive'la Feldberg arasındaymış."

Spencer, Feldberg Kütüphanesi'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Ama Tuck Drive'ı biliyordu, kampustaki nehire çıkan, karanlık, virajlı bir yoldu. Etrafı ağaçlarla çevriliydi.

Oraya gidip Fell'in arabasını arayacaktı.

Arabasına doğru yürürken içini bir şey kemirmeye başladı; Feldberg Kütüphanesi. Hinman'de nehire yakındı, tabi diğer yarım düzine öğrenci yurdu da. Hinman'in yanındaki koruluk tam Tuck Drive'ın üstüne düşüyordu.

Hinman. Spencer adımlarını sıklaştırdı.

Paslı ve dökülen açık mavi Chevy Impala'sını Hanover şehir kulübünün önüne park etmişti. Son birkaç yıldır Hanover İtfaiyesi ve polisi aynı binayı paylaşmışlardı; Spencer eski yerlerini daha çok sevmişti. Eski binada masalar, sandalyeler, yer döşemesi, gözün görebileceği her şey eskiydi. Pencerelerin çerçeveleri boya yüzü görmeyeli epey bir zaman olmuştu, ağır ahşap kapılar gıcırdıyordu ve tuvaletlerin on dokuzuncu yüzyıl modeli zincirli sifonları vardı. Steril değildi, hatta temiz bile değildi ama Spencer bu binayı küçük bir şehrin polis departmanına uygun bir yer olarak görüp benimsemişti.

Park yerinden geri geri çıkıp 10. Cadde'ye çıktı. Yollara tuz dökülmüş olmasına rağmen hâlâ kaygandı o yüzden bütün dikkatini yola verdi.

Baker Kütüphanesi'nin önündeki meydanın etrafını çeviren küçük çam ağaçları Noel için süslenmiş gibi görünüyorlardı. Noel yaklaştığında bu ağaçların dalları küçük ampül-

lerle bezenirdi. Aralık gecelerinde, Spencer bu küçük ışıkları seyretmeye dalardı.

Tuck Drive boştu. Connecticut Nehri'nin kıyısındaki kayıkhanenin yakınından geçti ama orada da kimseyi göremedi.

Yol, ağaçlar, kayıkhane her şey karla kaplanmıştı. Geçen haftaki kar fırtınasından sonra bir hafta boyunca dondurucu bir soğuk Hanover'i esir almıştı. Dün gece de yağış bekleniyordu ama korkulduğu gibi olmamıştı.

Spencer U dönüşü yapıp, geldiği yoldan tekrar Tuck Drive'ı taramaya başladı. Ağaçların arasında, servis yolunun üzerindeki köprünün yanında küçük bir kalabalık gördü. Kalabalığın arasında Fell'in şapkasını ve siyah üniformasını seçti. Arabasını Tuck Drive üzerine park edip, polis ışıklarını açık bırakt: ve tepeye tırmanmaya başladı.

Fell, Spencer'ı gördüğünde, "Bekle, bekle!" diye bağırdı. "Dikkatli ol."

Fell ona dikkatli olmasını söylüyordu. Adamın yüzündeki ciddi ifade olmasa Spencer bunun bir şaka olduğunu düşünebilirdi. İçinden, sanki ben dikkatli olmayı bilmiyormuşum gibi, diye düşündü. Kalabalığın etrafından dolaşarak tırmanmaya devam etti.

Yürürken ayakları kara gömülmüş, botlarının içine dolan kar çoraplarını ıslatmıştı. Tanrı'nın belası botlar, diye söylendi. Derisinden kesildiğiniz inek kadar bile etmiyorsunuz.

Fell'e doğru hızla yürürken, "Ne var?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum," diye cevapladı Fell. "İnsanları uzakta tutmaya çalışıyorum."

Spencer, Fell'in uzakta tutmaya çalıştığı bir avuç öğrenciye baktı. Donmamak için oldukları yerde kıpırdanmak dışında hareket ettikleri yoktu. Uzak kalmalarını sağlamak için çaba göstermeye gerek yokmuş gibi görünüyordu. Bir çocuk diğerlerinden ayrı duruyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Spencer bunu aklına yazdı; bu büyük ihtimalle Milton'dı.

"Neler oluyor?" diye tekrar sordu Spencer.

"Bilmiyorum. Sizlerden birinin gelmesini bekliyordum."

"Partnerin nerede?"

"Raporlu."

"Milton nerede?"

"Kim?"

"İhbar eden öğrenci," dedi Spencer sabırla. "Milton Johnson."

Fell kalabalıktan ayrı duran çocuğu gösterdi, Spencer da başıyla onayladı; "Onunla konuştun mu?"

"Evet bana burayı o gösterdi." Aşağıyı vadiyi gösterdi. "Bilmiyorum Tracy ama sanırım çocuk hayal görüyor," dedi. "Ben hiçbir şey göremedim."

Spencer biraz önceki kadar sabırlı değildi. Yine de, "Tamam Ray," dedi. "Ben gidip bakarım. Neden sen arabaya gidip biraz bantla bir iki tane çarşaf getirmiyorsun? Belki ihtiyacımız olur."

"Çarşaf mı?"

"Evet, Ray, böylece kanıtlar üzerinde yürümemiş oluruz."

Spencer, Fell'in Feldberg'e doğru dönüp polis arabasına yavaşça gidişini seyretti. Sonra da aşağıya baktı. Ağaçlar griydi ve dalları karla kaplıydı. Spencer patikadan aşağıya doğru giden yeni ayak izleri gördü, dün gece yağan kar izlerin üzerini hafifçe örtmüştü. İki küçük çamın arasından geçerken donakaldı. Gözleriyle aşağıya giden ayak izlerini takip edip uzaklığı ölçtü; on beş metre ötede bir şey vardı. Daha iyi görebilmek için gözlerini kısarken, not defteriyle kalemini bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı. Elleri üşüyordu, gözlerini aşağıya dikmiş bakarken zorlukla aradıklarına ulaştı. Kalbi göğüs kafesini yırtarcasına çarpıyordu; ne bu dedi kendi kendine. Ne bu?

Sonra bütün vücudu cansızlaştı, kolları yanına düştü. Elindeki kalemle not defteri de yere.

Spencer O'Malley, çamların yanındaki bembeyaz küçük

boşlukta, karın içinde duran iki siyah bot gördü.

Hayır, diye düşündü, hayır. Patikadan aşağı inmeye başladı. Hayır bunlar bot olamaz. Çok uzaktayım. Bunlar sadece siyah taş, poşet ya da yola bırakılmış çöp falan. Yavaşça ilerlemeye devam etti.

Bunlar sadece siyah taş. Hayal görüyorum. Çok yorucu bir gündü, bir içkiye ihtiyacım var. Tümsekten on metre ötede durup botlara baktı. Lanet olsun, hayır.

Spencer sonbaharda Dartmouth'un görünüşünü severdi. Bembeyaz duvarların üzerindeki siyah geniş panjurlar ve binaları çevreleyen yemyeşil dallar, Spencer'ı Hannover'e çeken şeylerden biriydi. Ama kışın kar yağdığında Spencer'ın burada görebildiği tek şey, bembeyaz karların içerisinden fırlayan siyah panjurlardı. Tıpkı şimdi gözünün önündeki botlar gibi.

Oysa panjurlar onu rahatsız etmezdi ya da korkutmazdı. Onu bir dedektifin sadece bir parçasına, sıradan bir adama indirgemezdi. Spencer botları ilk gördüğünde, bir an için korkusunun ve korkmasından dolayı kendine duyduğu nefretin ne olduğunu gördü; o an bir adam değildi, dedektiflik oynayan ve her an yakalanacağından korkan küçük bir çocuktu.

Gözlerini botlardan ayırmayıp iki kere istavroz çıkardı.

Fell, Spencer'a sesleniyordu. Spencer gelmesini işaret etti. Yan yana durdular. "Çarşafları getirdin mi?" diye sordu. Sesi çok garip çıkmıştı, boğazını temizledi.

"Evet," dedi Fell ve Spencer'a bir çarşaf uzattı, "İhtiyacımız olacak mı?" İfadesizce tümseğe doğru bakıyordu.

Spencer çarşafı tümseğin önüne serip elini cebine attı. Not defteriyle kalemini arıyordu, bir de mendil. "Bir ceset bulmuş olabiliriz Fell."

Fell biraz daha yaklaştı, "Biz mi?" dedi şaşkınlıkla. "Nerede?"

Spencer mendilini bulamamıştı, not defteri de hâlâ yerdeydi. "Ray," dedi. "Önünde bir çift bot görmüyor musun?"

"Bot mu?" Fell tekrar baktı. "Bunlar bot mu şimdi?"

Spencer yavaşça, "Pekâlâ," dedi. "Sence neye benziyorlar?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Milton'ın gösterdiği bu muydu? Ben gösterdiği tarafa baktım ama hiçbir şey göremedim."

"Doğru, görmemişsindir," dedi Spencer. "Yukarı çıkıp beni bekle ve buraya kimseyi yaklaştırma."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ray, çık ve yukarıda bekle."

Spencer birkaç saniye hareketsiz kaldı ardından çarşafın üzerinden tümseğe doğru yürüdü. Yaklaştıkça, botlar, karın içinde daha da siyah görünüyordu.

Nasılsa, botların dışındaki her şey yerli yerinde görünüyordu; tümsek karın yarattığı bir şey olamaz mıydı? Spencer bir an için neredeyse öyle olduğuna inanacaktı. Sonra Ana Cadde'de birinin bu botların aynısından giydiğini hatırladı, tümseğe biraz daha yaklaştı. Nefes alamıyordu; o olamaz, hayır o olamaz.

Deri eldivenlerini giyip karı kazmaya başladı. Önce yavaşça kazıyordu, ardından hızlandı ve sonunda aklını kaçırmış gibi kazmaya başladı. Eline kardan başka bir şey gelmiyordu. Sadece taşlaşmış kar. Burada bir şey yok, diye düşündü, sadece botlar var, birisi kötü bir şaka hazırlamış o kadar. Bunlar aklından geçerken farklı bir şeye dokundu.

Gözlerini kapatıp yavaşça üzerindeki ince kar tabakasını temizledi. Eldivenlerine rağmen dokunduğunun bir insan eli olduğunu anladı. Kalbi duracak gibi oldu, gözlerini açtığı anda elinde olmadan hafifçe inledi.

Bu Kristina'nın eliydi. İnce, uzun parmakları vardı, hiç yüzük takmamıştı. Güzel tırnakları kırılmıştı, kırmızı ojeleri soyulmuştu. Elini sıkmamıştı ama rahat da bırakmamıştı. Sanki dondurucuya konulmuş bir parça et gibi donmuştu. Spencer titremeye başlamıştı, ani hareketlerle başını yana çeviriyordu ve bunu kontrol edemiyordu.

Yavaşça eldivenlerini çıkardı, Kristina'nın donmuş kolunu kaldırıp, soğuk elini iki elinin içinde tuttu.

Elini incitmekten korkarmışçasına yere bırakıp ayağa kalktı. Başını tekrar yana attı.

Ağaçların arasında, kolları iki yanına düşmüş öylece duruyordu, gözlerini kırpmamaya çalışıyordu. Yukarıdaki kalabalığın dağılmış olmasını diledi. Fell'in de onlarla birlikte gitmesini adli tıp görevlileri onu incelemeden önce bir süre için bile olsa Kristina'yla yalnız kalmak istiyordu. Concord'dan gelecek adamlar ve Haverhill Suç bürosu görevlileri onu görmeden önce, toprak onu almadan önce, bir an. Dizleri titriyordu. Lütfen Tanrım, diye fısıldadı. Lütfen izin ver de işimi bir erkek gibi yapabileyim. Buna dayanacak güç ver. Biliyorum yapabilirim, biliyorum.

Tekrar kendini toparlamaya çalışıp koruluğa baktı. Burada ne oldu, diye sordu kendine.

Tek bir dal bile kırılmamış. Yerli yerinde durmayan tek bir çalı bile yok. Ne yaptı? Yani gelip buraya, karların içine yatıp ölmeyi mi bekledi? Yoksa dengesini kaybedip düştü mü? Düşerken başını çarptı ve bilincini yitirip donarak mı öldü. Tümsekte gözüne garip gelen bir şey yoktu. Tamamen simetrikti. Sadece doğa böyle mükemmel tümsekler yaratıp sonra da onu güneşin ellerine bırakırdı.

Ama Kristina'nın yattığı yerin civarında ayak izleri vardı. Dün birinin burada dolaştığını gösteren taze izler. Spencer daha iyi görebilmek için yaklaştı. Ayak izlerinin sağında, küçük, ayakkabısız ve dört parmaklı bir şeyin daha izleri vardı.

Spencer derin bir nefes alıp, başını salladı. Sonra da Ray Fell'i bulmak için tepeye tırmanmaya başladı.

"Orada neler oluyor?" Fell meraklanmıştı.

"Orada bir..." Spencer sözcüklerini tamamlayamadı. Sesinin düzelmesi için bir an bekledi. "Bir ceset var, Ray. Lütfen gidip Will'i, hastaneyi ve cenaze işlerini ara. Ha, bana da kamerayla birkaç çarşaf daha getir."

Kristina'nın elini gördüğünde hiç umut kalmadığını anlamıştı. Artık bir an önce onu karın altından çıkartmak istiyordu.

"Ceset mi?" Ray'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Tanrım, ne iş ama?"

Spencer dişlerini sıkarak, "Bir ceset, Ray," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Biri ölmüş demek. Onun ana babasını arayıp küçük kızlarının ölü bulunduğunu anlatırken de ne iş ama diyecek misin diye merak ediyorum."

Ray utancından kıpkırmızı olmuştu; "Özür di..."

"Lütfen arabaya git, Will'i ve diğerlerini ara ve bana da kameramı getir."

Ray duraksadı.

"Raymond, kamera!"

Devriye arabasında sürekli bulundurması zorunlu olan kamera Fell'in yanında yoktu. Soğukta kamerayı arabada bırakmak istememesi ve bir teyzesinin suç mahallerinde kullanılan kamerayı görmek istemesi ile ilgili bir şeyler geveledi.

Spencer sabırsızca elini sallayıp, "Arabaya gidip bana çarşafları getir," dedi. "Çarşafın var değil mi? Teyzen onları da görmek istememiştir herhalde, yoksa onları da mı götürdün?"

"Hayır efendim," dedi Ray Fell. "Önce Will'i aramamı mı yoksa çarşafları mı getirmemi istersiniz?"

"İkisini de Ray, ikisini de." Dönüp yere düşürdüğü defterini ve kalemini almaya gitti.

Tanrı'nın cezası Ray.

Buraya geldiği saati, tümseğin nasıl göründüğünü, siyah botları, ayak ve pati izlerini sonra da karın altından çıkardığı eli not etti. Ardından tepede bekleyen öğrencilerle konuşmaya gitti.

"Hanginiz Milton Johnson?"

Arkada duran zayıf ve kısa boylu çocuk sanki sınıftaymış gibi elini kaldırdı.

Spencer içini çekti, eliyle çocuğu yanına çağırırken, "Elini kaldırmana gerek yok, sadece cevap ver," dedi.

"Adın..."

"Milton Johnson," derken çocuk gözlerini Spencer'dan kaçırmıştı.

"Milton, bana bir iyilik yap ve benimle konuşurken lütfen yüzüme bak, tamam mı? Aşağıda bir ceset var ve sen böyle yüzüme bakmadan konuşunca, saklayacak bir şeylerin olduğunu düşünüyorum. Anlaştık mı?"

Milton'un korktuğu her halinden belliydi; gözlerini kırpıştırıyordu ve kendini kasmasına rağmen dişlerinin takırdamasını engelleyemiyordu ama yine de Spencer'a baktı.

"Evet Milton, ne zaman burada bir şey olduğunu fark ettin?"

Milton kekeleyerek, "Bi-birkaç saat önce," diyebildi.

"Ne gördün?"

Milton, Feldberg'in ikinci katındaki bir pencereyi gösterip, "Orada oturmuştum, ders derslere biraz ara vermek için dışarıya bakıyordum. Aslında pek çalışmıyordum, dersten kaçmaya çalışıyordum. Bilirsiniz."

Spencer konuşmasına yardımcı olmak için, "Evet, bilirim," dedi.

"Her neyse.." dedi Milton. Titriyordu.

"Mühendislik mi okuyorsun Milton?"

"Evet, zaten onun için Feldberg'deydim. Kütüphanenin mühendislik bölümü çok geniş ve sessiz."

"Devam et."

"Evet, tamam." Milton yanağını ovuşturdu, sonra da elini başlığının altına sokup saçlarıyla oynamaya başladı.

"İşte, her neyse. Pencerenin önünde oturuyordum ve bilirsiniz, dışarıda çok güzel bir hava vardı, güneşliydi ve ben öylesine boş boş ağaçlara falan bakıyordum, bilirsiniz."

"Evet," dedi Spencer.

Spencer kendi tikinin sadece başını yana atmak olmasına sevindi. Belki mühendislerin sinirlerinin bu kadar zayıf

olmasında bir zarar yoktu ama bir polis memuru asla bu kadar tikle işini yapmayı sürdüremezdi.

"Ve bir şey gördüm. Ne olduğunu çıkaramadım, zaten ikinci kattan bakarken ne olduğunu anlamak çok zordu ama bakmaya devam ettim. Bir şekilde ne olduğunu anlamaya taktım kafamı, anlıyor musunuz?"

"Devam et. Ne olduğunu düşündün?"

"Mesele de bu. Hiçbir şeye benzetemedim. Yani, çok garipti... Gerçekten bir çift bota benziyordu, yani oradan bakarken bile."

"Sen de buraya geldin."

"Evet."

"Ve?"

"Dikkatlice yürüyüp, burada durdum." Birkaç adım ilerisini gösteriyordu. "Gerçekten bir çift bota benziyordu, üstelik bu açıdan baktığımda sanki tümseğin altında biri varmış gibi görünüyordu. Ben de polisi aradım. Bir şey gördüğümü ama ne olduğunu bilmediğimi söyledim."

"Evet Milton, öyle yaptın. Biz de aradığın için minnettarız. Mound'a ne kadar yaklaştığını gösterir misin?"

Milton patikanın üzerinde bir noktayı gösterdi. "Tam şuraya kadar geldim."

"Tamam, bir ara polis merkezine gelip ifade vermen gerekiyor. Tamam mı?"

Milton'un tikleri yeniden kendini gösterdi. "Peki, peki gelirim," derken her tarafı seğiriyordu.

Spencer "Son bir soru," dedi ama sorgusunu not etmeyi sürdürüyordu. Hava çok soğuktu onun için çok yavaş yazabiliyordu. "Bir köpeğin var mı?"

Diğerleri gülüştüler. Milton önce ensesini, sonra elini sonra da diğer elini kaşıdı, tikleri artmıştı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hayır efendim, köpeğim yok."

Arkada duran siyah ceketli bir kız, "Milton'un köpeklere allerjisi var," dedi.

Bir başkası, "Milton'un her şeye allerjisi vardır," diye atıldı. Milton da sanki bunu ispat etmeye çalışıyormuş gibi kaşınma krizine tutuldu.

Spencer hafifçe gülerek, "Görüyorum," dedi. "Milton, köpeklerle sık karşılaşır mısın?"

"Hayır efendim. Yani, Hannover'i bilirsiniz. Lanet olası köpekler, her yerde karşınıza çıkarlar. Ben onlardan mümkün olduğu kadar uzakta kalmaya çalışıyorum."

"Akıllıca." Yazdıklarını gözden geçirirken "Mass Row'da yaşıyorsun değil mi? Orada da çok köpek var mı?"

"Hayır efendim. Kampusta köpek beslememiz yasak."

Spencer dikkat kesilip, "Ya," dedi. "Kuralı bozan öğrenciler yok mu yani?"

Siyah yün ceketli kız, "Dolu," dedi. "Bu pek de uygulanamayacı bir kural. Bir sürü öğrenci köpek besliyor."

"Milton, son bir soru. Dün hiç buraya geldin mi?"

"Dün mü? Yo, hayır." Milton başını salladı, sonra da başını sallamayı bırakamadı. "Dün Feldberg'e gelmedim." Hâlâ başını sallıyordu. "Çok dersim vardı, ben de odamda çalıştım. Neden? Dün burada olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Eğer buraya gelmediysen, Milton, hayır, öyle düşünmüyorum. Rahatla. İstiyorsan gidebilirsin. Seni daha sonra ararız, tamam mı?"

Milton cesur görünmeye çalışarak, "Tabii, olur, dert değil," dedi ama elleri titriyordu.

Spencer sabırsızlanarak Ray'i bekledi.

Ray elinde çarşaflarla dönünce, beraber polis bandını alıp tümseğin bulunduğu alanın etrafını çevirdiler. Spencer bütün dikkatini yaptığı işe verip, aklından geçenleri unutmaya çalıştı. Yapışkan bantın üstünde siyah büyük harflerle POLİS HATTI - GEÇMEYİNİZ yazıyordu. Spencer üzerindeki yazılar olmasa, bantın annesinin mutfağa astığı sinek tuzakları gibi göründüğünü düşündü.

Sarı bantı açıp, ağaçlara ve kara sapladıkları dallara yapıştırırken Spencer ayağının altında bir buz tabakasının kı-

rıldığını fark etti ve bir anda dizlerine kadar kara gömüldü. O an, siyah botların Kristina'nın ayaklarını sıcak tutup tutmadığını merak etti.

Spencer dönüp yaptıkları işe baktı; bantı ağaçların etrafına yapıştırabilmek için uğraşırken bir sürü dal kırmışlardı ve yerde duran dallar ortadaki toprağı örten beyaz battaniyeyi çevreliyor gibiydi. Polis bantıyla, oraya ölümün getirdiğinden daha kötü bir düzensizlik getirmişlerdi.

İşleri bitince, sarı bantın altından geçip, delilleri koruyabilmek için yere iki çarşaf daha serdiler.

Spencer, Fell'in karda yürüdüğünü görünce, "Dikkat et," diye seslendi. "İzleri görmüyor musun?"

Fell çarşafın üstüne çıktı. Tümsekten yaklaşık beş metre uzaktaydılar.

"Görüyorum ama bunlar eski izler değil mi?"

Spencer neredeyse sabrını yitiriyordu. Fell'e dönüp, "Evet bu da iyi bir şey. Çünkü biz gerçekten eski izler arıyoruz," dedi.

"Eski mi?"

"Çok eski. Kız..." duraksadı. "Ceset..." diye kendini düzeltti. "Çok uzun zamandır burada olmalı. Tamamen karla kaplanmış. En son ne zaman yoğun kar yağışı olduğunu hatırlıyor musun?"

Fell cevabından emin olmadan, "Dün gece kar yağdı," dedi.

"Evet ama yerde yatan bir insanı tamamen örtecek kadar yağdı mı?"

Fell sakince, "Bilmiyorum," dedi. "Dün gece dışarı çıkmadım."

Spencer omuzlarını geriye atıp en az Fell kadar sakin bir sesle, "Ray, dün saat dörtten gece yarısına kadar nöbetteydin. Dün gece dışarı çıkmadım da ne demek oluyor?"

"Yani dışarda yürümedim."

"Arabanın içindeyken kar yağdığını görmedin mi?"

"Evet gördüm, yağıyordu."

"Evet. Ama çok yağmıyordu." Spencer, Fell'i sıkıştırmaktan sıkılmıştı. "Sence bu bir insanı örtmeye yeter mi?"

Fell gözlerini kaçırarak, "Hayır efendim, yetmez," dedi.

Spencer başını sallayıp, "İyi, ben de öyle düşünüyorum. Ne diyordum? İzlere dikkat et."

Tümseğe bakarken, Şükran Günü'nden önceki kar fırtınası onu kaplamaya yeterdi, diye düşünüyordu. Şehirdeki kar tabakası yer yer altı metreye ulaşmıştı. Titredi. Şükran Günü'nden beri burada mı yatıyordu? Elinde olmadan kollarını kavuşturdu, yine başını yana atıyordu. Gözlerini tümseğe dikmişti. Hayır, hayır bu olamaz.

Bir süre sonra düşüncelerinden sıyrıldı. Ortağı Will Baker'la Dartmouth Hitchock'tan bir doktor ve iki ambulans gelmişti.

Will göbekli bir adamdı, saçları dökülmeye başlamıştı. Bantın altından geçerken Spencer ona dönüp, "İki ambulans getirmeniz gerekiyor muydu?" diye sordu.

"Ray telefonda çok belirgin bir şey söylemedi. Kaç tane ceset olduğunu bilmiyordum."

Spencer başını sallayıp, "Bir tek ceset var," dedi. "Kızın bütün hastaneyi etrafına toplamanıza ihtiyacı yok."

Will, Spencer'ı süzdü. "Senin neyin var? Hem kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Eğer adamın manikürlü ve ojeli tırnakları yoksa kadındır."

"Cesede dokundun mu?" Ray Fell iğrenmiş gibiydi.

Spencer, Ray'i susturmak için ona bir bakış attı. "Gidip diğer öğrencileri sorgular mısın Ray? Telefon numaralarını almayı da unutma."

Elini Will'e uzatıp, "Fotoğraf makinesi nerede?" diye sordu. Will ona Nikon marka bir fotoğraf makinesi uzattı. Tümseğin başında dikiliyorlardı. "Evet, elimizde neler var?"

"Ölü bir kız."

"Anladım." Will duraksadı. "Trace, onun elini kim dışarı çıkardı?"

Spencer cevap vermeden önce düşündü. "Ben çıkardım."

"Niye?"

"Elini görmeden önce orada bir ceset olup olmadığından emin değildim."

Will, Spencer'a baktı. "Botlar sana bir fikir vermediler mi?"

Spencer, "Hayır," demekle yetindi. "Bak." Tümseğin etrafındaki izleri gösteriyordu.

Will dikkatle izleri gözden geçirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Biri köpeğini gezdirirken cesede takılmış."

"Sence köpek miydi?"

"Başka ne olabilir ki? Bir kurt mu? Ya da tilki. Buraya ne kadar sıklıkta kurt ya da tilki iner ki? Pati izleri hep şu bot izlerinin yanında, görüyor musun?"

"Bot mu?"

"Kışlık ayakkabılar. Modaya uygun. Kalın tabanlı, topuğun ortasında markasının yazdığı bir yer var. Doc Martens olmalı. On numara ya da ona yakın bir şey. Bir kız için biraz büyük. Muhtemelen orta boylu bir erkek. İzler çok derin değil. Çok kilolu da olamaz."

Spencer konuşmaya devam ederken bir şey daha fark etti. Ayak izlerinin yanında küçük bir çukur vardı. Sanki köpek tümseğin altındaki cesede ulaşmak için karı kazmıştı. Çukurun yanında, kazmaya uğraşan köpeğin çekiştirildiğini gösteren izler vardı. Patileri kara saplıyken geri çekilmişti.

Spencer ayağa kalktı, kontrolünü yitirmemeye çalışıyordu. "Herhangi bir köpek değil," dedi. "Kızın köpeğiymiş."

Bütün açılardan tümseğin, etrafındakilerin, ayak ve pati izlerinin, köpeğin açtığı çukurun ve köpek çekiştirilirken çıkan izlerin fotoğraflarını çektikten sonra, Spencer beyaz önlüklü hastane personelinin eldivenli elleriyle cesedi çıkarmalarını izledi. Titriyordu.

Önce botlarını dışarı çıkardılar. Bağcıkları çıplak bilekle-

rine kadar bağlanmıştı. Sonra çıplak baldırları sonra da dizleri dışarı çıktı. Spencer üzerinde elbise olması için dua etmeye başladı ama çıplak kasıklarına kadar geldiklerinde olabilecek en kötü şeyleri düşünüyordu.

Üzerine bastığı çarşafı eline alıp, onu örtmek için beklemeye başladı. Tanrım çıplakmış, bu kadar zaman karın altında çıplakmış. Gözleri yanıyordu.

Durup Spencer'a baktılar; elinde çarşaf, boş gözlerle onları izliyordu. Will yaklaşıp Spencer'ın sırtına dokundu; "Tamam dostum." Sonra diğerlerine dönüp, "Siz işinize devam edin," dedi.

Spencer cinsel organının üstündeki karı kazmalarını izlemek istemiyordu. Başını çevirdi. Sonra elindeki çarşafı yere atıp Will'den fotoğraf makinesini aldı. Şu son birkaç saati elinde içkisiyle karanlık bir barda otururken geçirmiş olmayı istiyordu. Yine titremeye başladı.

"Dikkat," dedi yavaşça. "Lütfen, dikkat edin."

Adamlar onun çıplak karnını çıkarmışlardı. Yavaşça ellerini ve kollarını da dışarı çıkardılar. Ardından da donmuş beyaz göğüslerini. Spencer fotoğraf makinesini yüzüne yaklaştırdı, elleri çok kötü titriyordu.

Omuzlarını ve boynunu temizlemeye başlamışlardı.

"Dikkat edin," diye bağırdı Spencer. "Size dikkat etmenizi söyledim. Lanet olsun!"

Dönüp ona baktılar. Will başı önde, elini Spencer'ın omzuna koydu.

Biri, "Bunu sen yapmak ister misin?" diye sordu.

Başka koşullarda, Spencer yapabilirdi. Ama başka koşullarda, adamların cesede dikkatli yaklaşıp yaklaşmadıklarını da umursamazdı. Başını salladı. Sessizce, "Sadece daha dikkatli olmanızı söylüyorum, o kadar," dedi.

Cesede sadece kaçamak bakışlar atabiliyordu. Üzerinde darbe izleri vardı. Dizleri ve baldırlarında kesikler, kaburgalarında morluklar. Bunlar kazada da olmuş olabilirdi. Diğer taraftan, manyağın biri ona işkence etmiş de olabilirdi. Ka-

rın ortasında çırılçıplak yatması başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Sol kolu, sanki kapağı yanlış kapatılmış bir kavanoz gibi, yanında garip bir biçimde duruyordu.

Sessizce, "Dikkat edin," diye tekrarlayıp duruyordu. Fotoğraf makinesini yüzüne yaklaştırıp tekrar fotoğraf çekmeye başladı. Cesedin etrafında dolaşarak bir kutu film daha bitirdi. Ona sadece Nikon'un objektifinden bakabiliyordu.

Will ona yaklaşıp arkasında durdu; "Spencer bir şey yapabilir misin?"

"Evet, tabii," diye cevapladı. "Her şey yolunda."

"O zaman gelip bir şeye bakmanı istiyorum." Spencer'la Will sanki dua edeceklermiş gibi cesedin yanında diz çöktüler.

Spencer zaten dua ediyordu. Cevap vermeden önce çabucak içinden Hail Mary'yi söyledi. "Gözleri kapalı."

"Doğru. Sence de garip değil mi?"

"Bence imkânsız."

"Buraya uyumaya gelip donmuş olabilir mi?"

Spencer, "Bu havada kimse dışarıda uyumaz," dedi.

"Bu havada kimse dışarıya çıplak da çıkmaz. Yine de, sadece botlarıyla ve gözleri kapalı yatıyor."

Spencer ayağa kalkıp Will'e baktı. "Bence öldürüldü. Ve onu öldüren her kimse gözlerini o kapadı."

Will, "Bu pek de olası değil," dedi. "Bir tecavüzcü kurbanının gözlerini kapatır mı? Hem elbiseleri nerede?"

Spencer dönüp Will'e bağırmak istedi ama bunu yapamayacak kadar çok üşümüştü ve şaşkındı. Üstelik buna değmezdi. Sonuçta Kristina'nın ölümü Will'in hatası değildi.

Ambulans görevlilerine, polislerle doktor cesedi inceleyene kadar beklemeleri söylenmişti. Doktor Kristina Kim'in 2 Aralık 1993 Perşembe günü öğleden sonra 3:45'te ölü bulunduğunu rapor etti. Adamlar sabırsızlanmaya başlamıştı. Dedektiflere seslenmeye başladılar. Üşüyorlardı, gitmek istiyorlardı. Spencer sonunda dayanamayıp, "Bekleyin," diye

bağırdı. "İşimiz birazdan biter. O zaman onu alabilirsiniz."

Yukarıdaki öğrencilerden biri "Kimmiş?" diye bağırdı. Spencer cevap vermedi. Çocuk tekrar bağırdı; "Kimmiş?" Spencer'ın gözleri doldu.

Bir saat sonra hava kararacaktı. Ve burada, binanın kuzeyinde ağaçların arasında etraf daha da karanlıktı.

Spencer ile Will ağaçların arasını, karları araştırdılar. Kristina'nın botlarını, ellerini, saçlarını ve gözlerini incelediler. Tam bir sessizlik içinde kırk beş dakika çalıştılar. Beş film daha bitirmişlerdi.

Hava kararmaya başlamıştı. Will sonunda, "Ne diyorsun Trace?" diye sordu.

Spencer cevap verirken sakin görünmeye çalışıyordu. "Çok garip, değil mi? Burada hiçbir şey yok."

"Hayır, hiçbir şey. Cesedin üzerindeki izler dışında."

"Doğru." Will'e onların eski izler olduğunu söylemek istedi ama o zaman onu daha önceden tanıdığını anlatmak zorunda kalacaktı... vazgeçti. "Bacakları kapalı. Kurşun ya da bıçak yarası yok. Boynunda morluk da yok."

Will, "Belki zehirlenmiştir," dedi.

"Neredeyiz, antik Yunan'da mı?" diye atıldı Spencer. "Başka ne olabilir?"

"Sarhoştu. Düştü ve öldü."

"Sırtının üstüne mi. Hem de çıplak olarak. Başka?"

Cesedinin yanında duruyorlardı ama Spencer ona bakamıyordu.

Will yavaşça, "Saldırganı tanıyormuş," dedi.

Bir süre konuşmadılar. Spencer, "Kızın ayak izleri nerede?" diye sordu.

Will omuz silkti; "Karın altında kalmış."

"Evet. Karın altında sanki buraya yürümüş ya da düşmüş gibi değil uçarak gelmiş gibi yatıyordu. Eğer öldürüldüyse, katilin ayak izleri nerede?"

"Karın altında."

"Evet. Katil işini biliyormuş. Çok dikkatli davranmış, hiç

iz bırakmamış."

Will ambulans görevlilerine gelmelerini işaret etti, sonra Spencer'a dönüp, "Onu bulacağız Trace," dedi. "Cinayet zor iştir."

Spencer, Kristina'yı gösterip, "Çok kolay," dedi. "Baksana ne kadar kolay."

"Hayır, yani bütün detayları hesaba katmak zor iştir. Planlamak için yalan söylemek gerekir. İyi yalan söylemek içinse hatırlamak. Onu bulacağız görürsün."

Spencer yüzünü çevirip ağaçlara bakarken başını salladı.

Ambulans görevlileri aşağıya bir sedye indirdiler. Spencer, Kristina'yı gri bir battaniyeye yatırmalarına yardım etti. Yerden beyaz bir çarşaf alıp üzerindeki karı silkeledi ve cesedin üstüne örttü. Will yukarı çıkıp Ray'in sorgusuna yardım etmeye gitti. Spencer'ın aklı Kristina'nın köpeğindeydi. Köpeği kim gezdiriyordu.

Will Baker'dan köpeği bulmasını istedi. Ona bunun şüpheli bir ölüm olduğunu hatırlattı, akla gelen her soruyu sormak en iyi yoldu. İnsanlara yalan uydurmak için gerekli zamanı vermeden sorgulama tamamlanmalıydı.

Görevliler Kristina'yı tepeye taşıdılar. Meraklı öğrencilerin ve polislerin arasından geçip ambulansa yerleştirdiler. Şoför sireni ve ışıkları açıp hızla Dartmouth - Hichcock'a doğru sürmeye başladı. Olan biteni görmek için büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Spencer elleri ceplerinde, kalabalığın dışında duruyordu. Deri eldivenlerini cebinden çıkartıp giydi. Ambulansın uzaklaşmasını seyrederken minyon bir kızın sessizce Hinman'a girdiğini gördü. Dikkatini çeken şey kızın kalabalığın ve ambulansın yanından geçerken durmamış olmasıydı. Tam tersi adımlarını hızlandırmıştı. Spencer'a göre meraklanmak göz kırpmak gibi bir şeydi, neredeyse derin bir dürtüydü. Tecrübesi ona merak yüzünden neredeyse tüm insanların mutlaka durup ne olduğuna bakacağını öğretmişti. Ve şimdi bu kızın nasıl olup da durmadığını anlamak istiyordu.

Feldberg'in arkasında kimse yoktu. Hava çok karanlıktı. Baker'la Fell de işlerini bitirmişlerdi. Spencer köprüdeki öğrencileri sarı hattı geçmemeleri için uyardı. Bantın çevrelediği alan polis koruması altındaydı ve bu kurala uymayanlar delilleri yok etmeye teşebbüs suçuyla birkaç aylık hapis cezasıyla yargılanacaktı. Sözleri çocukları etkilemiş görünüyordu.

Birisi, "Kimmiş?" diye sordu.

"Kristina Kim adında bir kız. Aranızda onu tanıyan var mı?"

Arkadan bir kız ağlamaya başladı. Spencer el fenerini kızın bulunduğu yere tutup kalabalığı yararak yanına geldi.

Nazikçe, "Bu evet mi demek?" diye sordu. "Onu tanıyor muydun?"

Kız yüzünü sildi. Spencer bekliyordu. Üşüyordu. Çok uzun zamandır dışarıdaydı, artık üzerindeki parka onu ısıtmaya yetmiyordu.

Kız sonunda, "Onu tanıyorum," dedi. "Tanrım, o Dartmouth'daki gelmiş geçmiş en iyi basketbol oyuncusuydu. En iyisiydi. Geçen sene Dartmouth rekorunu kırdı. Her maçta en azından yirmi - otuz sayı yapardı. Sanırım geçen seneki şampiyonluk maçında yirmi yedi sayı yapmıştı."

Kızın sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Sizce biri onu öldürmüş olabilir mi? Yani başka bir okuldan biri?"

"Ne? Yani onun ligde oynamasını istemedikleri için mi?"

"Evet, Ivy Lig'inin ne kadar ciddiye alındığından haberiniz yok değil mi?"

Spencer kızın omzuna vururken, "Hayır, sanırım yok," dedi. "Lütfen sakinleş. Kimlerle takıldığını biliyor musun? Bana şey demişti..." Durdu. Ne diyordu? Kristina ona eski oda arkadaşından söz etmişti evet ama bunu bu kıza niye söylüyordu. Will Baker'a baktı, adam gözlerini kısmış onu süzüyordu.

Spencer omuz silkti ve başını salladı.

Kız ağlamayı bırakmıştı.

"Neyse, önemli değil. Arkadaşlarını tanıyor musun?"

"Bir düşüneyim." Kız düşünürken alnını kaşıyordu. "Bilmiyorum. Galiba Dartmouth dergisinin editörü ile çıkıyordu."

Spencer kalbine bir şey saplanmış gibi oldu. Demek biriyle çıkıyordu. Bir ilişkisinin olmadığını düşünürken ne kadar aptallık etmişti.

"Adını biliyor musun?"

"Jim. Jim bir şey. Shore sanırım. Ya da Shaw."

Spencer yüksek sesle, "Aranızda Hinman da kalan var mı?" diye sordu.

Bir kişi elini kaldırdı.

Will'e, "Ne kadar ilginç, değil mi?" dedi. "Hinman buraya en yakın yurt. Aslında burada başka yurt yok sadece kütüphane var. O da öğrencilerin söylediğine göre pek de popüler bir yer değil. Yine de suç mahallinde toplanmış yirmi kişi var ve hepsi başka yerlerden gelmişler. Bunu çok ilginç buldum Will, sen de benimle aynı fikirde misin?"

Will de aynı fikirdeydi.

Altı kişi daha elini kaldırdı.

Spencer başını sallayarak onların isimlerini ve telefon numaralarını kaydetti. Sessiz kalarak ne elde etmeyi umuyorlardı ki? Herhalde hukuk okuyorlar, dedi içinden bu yüzden tek kelime bile etmezler.

Spencer yardımcı olduğu için kıza teşekkür etti ve tekrar Kristina Kim'i en son ne zaman gördüklerini sordu ve beklediği gibi hiç cevap alamadı.

Ardından birkaç dakika konuşmadan Will'in yanında durdu.

"Off," dedi Will. İyi bir polisti; üstelik insanlarla da iyi geçinirdi. Spencer için mükemmel bir tamamlayıcıydı; onu hep kontrol altında tutardı.

Spencer, "Off ne?" diye sordu.

"Off hiçbir şey. Sadece of." Will yüzünü kaşıdı. "Tracy

kızın kim olduğunu nereden biliyordun? Adının Kristina olduğunu nasıl bildin?"

Spencer birkaç adım uzaktaki Fell'e baktı. Adam soğuk yüzünden kıpırdanıp duruyordu. Büyük ihtimalle o da konuşulanları duymak istiyordu. Spencer, Fell'i çağırıp "Ray'le biz geçen hafta gelip onunla bir araba kazası hakkında konuştuk, değil mi Ray?"

"Kim?"

"Kız. Ölmüş olan. Kristina Kim."

"Oh, ben onu tanıyamadım efendim."

"Evet anlıyorum, tabii tanıyamadın." Spencer birkaç saniye gözlerini Ray'e dikip baktı.

Ray vücudunu dikleştirerek, "Yeni emirlerinizi bekliyorum efendim," dedi.

"Polis istasyonuna geri dön Ray. Biz sonra geleceğiz."

Will yavaşça, "O kötü bir polis değil Spencer," dedi.

"Evet, kaz kafalının teki."

"Hayır, hayır. Sadece tecrübesiz."

"Will, adam her şeyi unutuyor, her şeyi. Kendi cenazesine gitmeyi de unutacak."

Will gülümseyip yine of dedi.

Spencer, Will'e biraz daha yaklaşıp, "Of ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece Kristina'nın onun benim çocuğum olabileceğini düşündüm."

"Senin iki oğlun var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Will. "Uzun zamandır buradaymış. Ne kadar zamandır dersin?"

"Ne zaman onu örtmeye yetecek kadar kar yağmıştı?"

Will düşündü. "Şükran Günü'nden önceki salı, kar fırtınasında."

Spencer başıyla onayladı. Onun dokuz gün boyunca karın altında yattığını düşünmeye dayanamıyordu.

Salı öğleden sonra Kristina'yı odasında bıraktığında kar yeni yağmaya başlamıştı. O zaman yaşıyordu. Kar çarşamba sabahı dinmişti, öyleyse Kristina salı günü saat 1:00'le

çarşamba sabahı arasında bir zamanda ölmüştü.

Spencer neden sonra, "Evet, sanırım bu iyi bir tahmin," diyebildi. "Şükran Günü'nden önce."

"O gece çok soğuktu," dedi Will. "Hemen donmuş olmalı. Zaten hiç çürümemiş, gördün değil mi?"

Spencer işi şakaya vurmaya çalışarak zayıf bir sesle, "Hey," dedi. "Belki de götürüp onu çözersek tekrar hayata döner.

Will başını iki yana salladı. Spencer ona gidip dekanla konuşmasını söyledi; böylece dekanın yapacağı duyuru ile Kristina'yı son iki hafta içerisinde görenlerle görüşebilirlerdi. Sonra basketbol meselesini hatırladı. "Will, bana bir iyilik daha yap ve gidip kız basket takımının koçu ile konuş. Kristina geçen haftaki maça çıkmış mı öğren." Aslında amacı Will'den kurtulmaktı; Kristina'nın omzu o haldeyken maça çıkamayacağını biliyordu.

Will, Kristina'nın çürümediği konusunda da yanılıyordu. Spencer ambulans görevlilerinin onu sedyeye koymasına yardım ederken sırtını ve bacaklarının arkasını görmüştü. Kan dolaşımı durduktan sonra oluşmuş büyük siyah lekeler vardı. Çürümemişti çünkü kanaması yoktu. Ama çözülmeye başladığı anda çürüyecekti.

Çok üşüyordu.

Hinman Hall'ın kapısında içeri alınmayı bekledi ve ardından Kristina'nın üçüncü kattaki odasına çıktı. Kapı kilitli değildi ama Spencer arama izni olmadan içeri giremeyeceğini biliyordu.

Kapıyı yavaşça açıp kafasını içeri uzattı. Işık açıktı. Bilgisayarı da açık bırakılmıştı. Yatak dağınıktı. Kitaplar ve giysiler her yere saçılmış görünüyordu. Yatağın üzerindeki giysiler ölmeden önce üzerinden çıkardığı elbiseler olabilirdi. Yatağın yanında yerde bir şişe Southern Comfort duruyordu.

Protokolün canı cehenneme deyip odaya girmek istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Eğer kullanmasına izin verilmeyecekse bir şey bulmasının ne an-

lamı vardı ki? Önce mahkeme delilleri yok sayardı ardından da Concord'daki herifler tarafından zorlanan şef de onu işten atardı. İşsiz ve elinde hiçbir şüpheli olmadan kıçının üstüne düşerdi.

İstemeyerek kapıyı kapattı.

Koridordaki kapılara göz gezdirip Kristina'nın odasının tam karşısındaki odanın kapısını çaldı. Ketum görünümlü Asyalı bir öğrenci kapıyı açtı. Spencer kim olduğunu ve neler olduğunu anlatmaya başlamıştı ki çocuk sözünü kesti.

"Bekle, bekle. Üç yüz on dokuzdaki çocukla konuşmalısın."

"Neden üç yüz on dokuz?"

"Arkadaşıydı," dedi ve kapıyı kapatmaya hazırlandı. Spencer ayağını kapıya koyup kimliğini çocuğun yüzüne tuttu. "Davranışın hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "Adı ne?"

Öğrenci önce Spencer'ın kapıdaki ayağına sonra da kimliğine bakıp, "Maplethorpe. Albert. Artık kapıyı kapatabilir miyim?"

Spencer ayağını çeker çekmez kapı kapandı.

Spencer yavaşça üç yüz on dokuza doğru yürüdü. Odanın kapısında Anubis'in, çakal kafalı korkunç ifadeli ölüm tanrısının bir resmi asılıydı. Resmin altındaysa bir Bulgar atasözü; *Boğulmak istiyorsan kendine sığ suda işkence etme.*

Mapletlıorpe Albert hakkında bilmem gereken başka bir şey daha var mı, diye merak etti. Kapıyı çaldı. Uzun saçlı, yakışıklı, genç bir adam açtı kapıyı. Üzerinde sadece siyah bir şort vardı.

Spencer kimliğini gösterdi. "Albert Maplethorpe siz misiniz?"

"Evet, benim." Saçını topluyordu.

"Koridorun aşağısında kalan Kristina Kim'in arkadaşı mıydınız?"

Spencer genç adamın gözlerinde beliren parıltının ne anlama geldiğini çıkaramadı. "Arkadaş mı? Evet."

"Az önce cesedi bulundu."

Genç adam sert bir yumruk yemiş gibi görünüyordu. Yüzü bir anda bembeyaz oldu.

Albert dönmeden, "Conni, gel buraya," diye seslendi. "Kristina ile ilgili."

Kız kapıya geldi. Onun da üzerinde elbise namına pek bir şey yoktu. "Ne olmuş?"

"Bu bey bir dedektif..."

"Bağışlayın.." dedi Spencer, Conni'ye dönüp. "İsminizi söyler misiniz lütfen?"

"Conni. Constance Tobias," derken kekeliyordu. Spencer onun heyecanını görebiliyordu; kızın bu hali ona Milton'u hatırlattı.

Conni alçak bir sesle, "Ne olmuş?" diye sordu.

Albert ona dönüp, alçak ve sakin bir sesle, "Onu bugün ölü bulmuşlar," dedi.

Conni ağlamaya başladı. Aslında o kadar çabuk ve o kadar yüksek sesle ağlamaya başlamıştı ki Spencer şaşırdı. Albert ona sarılıp, "Tamam," diye fısıldadı. "Tamam."

Spencer kızı dikkatle izliyordu; birkaç saniye içinde normal bir ruh halinden histeri krizine geçivermişti. Boğazını temizleyip gözünü Conni'den ayırmadan, "Çok üzgünüm. Onu tanıyormuşsunuz," dedi.

"Tanımak mı?" dedi Conni hıçkırarak, "O bizim en iyi dostumuzdu."

Spencer içinden bizim mi, dedi, işte bu ilginç.

Conni'nin gözyaşları dinmek bilmiyordu. Titriyordu ve burnu akıyordu. Albert'ın ona sarılması da işe yaramamıştı tam tersine daha çok ağlamaya başlamıştı.

Spencer ikisini de gözlüyordu. Conni Tobias minyon ve güzel bir kızdı. Yani teorik olarak güzeldi çünkü şu haliyle, yüzü kıpkırmızıyken ve burnu akarken pek güzel biri sayılmazdı.

Askılı bir tişörtle şort giyiyordu. Zayıftı ama göğüsleri büyüktü. Spencer önce onun çıplak ayaklarına sonra da oda-

ya baktı. Ayakkabılarını görmeye çalışıyordu.

Albert'a döndü. Vücudu kaslıydı ama bir sporcunun vücuduna benzemiyordu. Yakışıklıydı ama mükemmel görünümlü değildi. Sol kulağında küçük bir altın küpe vardı ve sol kolunun üzerinde de bir dövme. Bu da ilginçti. Dövme Dartmouth öğrencileri arasında pek yaygın değildi. Spencer daha dikkatli baktı; yine Anubis. Bu sefer kanatları vardı. Resmin altında KM yazıyordu.

"Dövmen güzelmiş," dedi. "KM kim?"

"Annem," dedi Albert, "Kay Maplethorpe."

"Öyle mi?" diye sordu Spencer, ona çok inandırıcı gelmemişti. "Anne yazamadın mı?"

Albert, Spencer'a sert bir ifadeyle baktı. "Bir adamın koluna Anne yazdırması itici olmaz mı?"

"Katılmıyorum. Annene duyduğun sevgi çok önemli bir meziyettir. Örneğin politikaya atılırsan çok işine yarayacak türden bir şey."

"Tanrı'ya şükür, hiçbir zaman politikaya atılmaya kalkışmayacağım."

Conni hâlâ ağlıyordu. Spencer kötü haberlere aşırı tepki veren insanlardan yorulmuştu. Bembeyaz olmak ya da tepkisiz kalmak en iyisiydi. Anne babalardan histeri beklerdi, arkadaşlardan daha azını. Oysa bu kız histeriden de fazlasını ortaya seriyordu.

Ayrıca hiç kimse Kristina'ya ne olduğunu sormamıştı.

Conni, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Bayan Tobias ölü insanlarla yaşayan insanlar arasındaki farkı bilmek benim işimin bir parçası. Arkadaşınız karın içinde donmuş olarak bulundu. Birkaç gün orada kalmış olmalı. Nasıl öldüğünü şimdilik bilmiyoruz ama maalesef onun..." duraksadı; O kelimeyi söylemek çok zor gelmişti. "..ölmüş olduğundan eminiz."

Albert, "İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu.

Spencer, Albert'a baktı. Odanın dışında beliren kafaların bu konuşmaya tanık olmasını engellemek için de içeri gel-

mesini istemiş olabilirdi, Spencer çok yorgun göründüğü için de.

Spencer, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Kristina'nın bir köpeği olup olmadığını merak ediyordum."

"Köpek mi?" dedi Conni. "Evet, köpek. Bir köpeği var. Albert, Aristo nerede?"

İkisi aynı anda önce odaya sonra da birbirlerine baktılar.

Spencer bekliyordu. "Aristo köpeğin adı mı?"

Albert başıyla onayladı.

"Bir köpek için komik bir isim. Aristo'yu aşağılamış olmuyor musun?"

Conni yüzünü silerken, "Neden bir köpeği olup olmadığını sordunuz?" dedi.

Spencer soru sormaması gereken insanları cevaplamamayı prensip haline getirmişti. Buna da cevap vermedi.

"Köpeğin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Burada değil."

"Bu belli. Büyük bir köpek, belki bir Labrador doğru değil mi?"

"Evet, nereden biliyorsunuz?"

Yine cevaplamadı.

Spencer gençken büyük, yarı kör ve yaşlı bir Retriever'ı vardı. Köpek kışın ölmüştü. Yaşlı köpeğin patilerinin karda bıraktığı iz aklına kazınmıştı.

Spencer kararlı bir sesle, "Albert, Conni?" dedi. "Sadece köpeği görüp görmediğinizi ya da nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Conni tereddütle, "Belki onu Jim almıştır," dedi.

"Jim Shore?"

"Jim Shaw. Kristina'nın erkek arkadaşı."

Conni yeniden ağlamaya başlamıştı. "Düşmüş mü?"

Spencer bir anda dikkat kesilmişti. "Düşmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Köprü," dedi Conni. "Şu üzerinde yürüdüğü lanet köprü."

"Feldberg Kütüphanesi'nin yanındaki köprü mü?" Arabasıyla köprünün altından geçtiğini hatırlıyordu. Bir de Kristina'yı ambulansa taşırlarken köprüde yürüdüğünü. "Neden köprüden aşağı düşsün ki?"

Albert başını salladı. "Köprünün kenarında yürürdü. İleri ve geri."

"Bunu niye yapardı?"

Albert omuz silkip, "Eğlenmek için. Önce içer sonra da o aptal köprünün kenarında yürürdü." Başını hızla sallıyordu. "Bu sefer düşmüş olabileceğini düşündük."

"Bunu ne kadar sık yapardı?"

İkisi de omuz silktiler, "Arada bir."

"Sarhoşken mi?"

Conni, "Evet," dedi. "İçki onun dengesini sağlardı."

"Dengesini sağlamak mı?" Spencer bunu da not etti. Sonraki sorusunu sormadan önce derin bir nefes aldı. "Onu bulduğumuzda çıplaktı." Ben bulduğumda. "Neden çıplak olduğunu biliyor musunuz?"

Albert çok basit bir şey söylüyormuşçasına, "Köprüde çıplak yürürdü," dedi. Duraksadı. "Düşmüş mü?"

Spencer bu kez cevap verdi. "Hayır düşmemiş. O dondurucu soğukta neden çıplak yürüyordu?"

Conni burnunu çekerek, "Bilmiyoruz," dedi. "Biz de üç yıldır aynı şeyi ona soruyorduk."

"Peki. Jim Shaw nerede kalıyor?"

Conni birinci katta kaldığını söyledi. Spencer onlara bir an önce giyinmeleri ve polis merkezine gelmeleri gerektiğini anlattı. Orada birkaç soruyu daha cevaplamaları gerekiyordu. Sonra arkasını döndü.

"Bir de, ailesinin nerede olduğunu biliyor musunuz?" dedi. "Onları aramalıyım." Bir cevap alamayınca sabırsızca ekledi. "Cesedi teşhis edecek biri lazım."

Conni tekrar ağlamaya başladı. Albert korkunç görünüyordu. "Babası ölmüş, annesinin nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Anlıyorum. Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

Albert yüzünü Spencer'dan Conni'ye çevirdi. "Conn, sen biliyor musun?"

"Sanırım New York'taydı. Brooklyn Heights'taki bir liseden mezun olmuş. Ama pek emin değilim." Sesi titremeye devam ediyordu.

"Galiba öyleydi." Albert yine Spencer'a dönmüştü. Bakışları donuktu. "Brooklyn Heights."

Spencer onların yanından ayrılırken huzursuzdu.

Jim Shaw'ın kapısını vurduktan sonra beş dakika bekledi. Kapıyı açan olmadı. Odadan hiç ses gelmiyordu. Jim'in köpeği dolaştırdığını düşündüğü için duvara yaslanıp beklemeye başladı. Yanından geçen bir öğrenci, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Spencer gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Eğer Jim'i bekliyorsanız onu dışarı çıkarken görmüştüm. İsterseniz geldiğinizi ona söyleyebilirim." Çocuk meraklanmış görünüyordu.

Spencer, "Hayır, teşekkürler," diye tekrarladı.

"Ne kadar dışarıda kalacağını bilmiyorum. Bazen çok uzun süre dışarıda kaldığı olur. Adınızı vermek istemediğinizden emin misiniz?"

"Eminim." İçinden bir ses Jim'in çok geç kalmayacağını söylüyordu.

Ve haklıydı.

Yaklaşık on beş dakika sonra sarı bir Labrador koridorda belirdi.

Köpek ona doğru koşarken Spencer çömelip onun başını okşamaya başladı. Köpekleri hep sevmişti, kaldığı dairede izin verilmiş olsa eski köpeği gibi bir tane alıp beslerdi. Köpeği severken sahibinin ayakkabılarını da inceleme fırsatı bulmuştu.

"Akıllı köpek, iyi köpek Aristo," Ayağa kalkınca bir kayak başlığı ve atkısıyla iyice sarınmış genç bir adamla karşılaştı. "Jim Shaw siz misiniz?"

Genç adam atkısını çıkarırken. "Sanırım öyle. Peki siz kimsiniz?"

Kimliğini çıkarıp Jim'e gösterirken otoriter bir tavırla konuştu. "Bu andan itibaren anlaşalım. Soruları sadece ben sorarım, tamam mı? Benimle geliyorsun."

Jim yüksek sesle, "Neden? Ben hiçbir şey yapmadım ki?" dedi.

"Seninle sorunum da bu, Jim. Senin ya çok ya da gerekenden az şey yaptığını düşünüyorum. Sonuç olarak benimle polis istasyonuna gelip birkaç soruyu cevaplamanı istiyorum."

Jim, "Ne dediğini anlamıyorum," dedi ama Spencer, Jim'in kıpkırmızı yüzüne bakarken onun ne dediğini anlamış olduğundan emindi.

"Gidelim mi?"

"Bana ne olduğunu anlatmadan ve avukatım gelmeden hiçbir yere gitmiyorum."

"Peki avukatın nerede Jim? Senin gibi diğer Darthmouth öğrencilerinin de bir telefonla gelebilecek avukatları var mıdır? Buraya bir saat içinde gelebilir mi? Çünkü işim saat beşte bitti ve bir saniye daha bekleyecek değilim. Yarın sabah işe başlayana kadar seni gözaltına alıp hapiste tutabilirim. Ya da şimdi benimle gelirsin ben de bu sıkıcı koridorda durup sana bağırmaktan kurtulmuş olurum."

Jim afallamış bir biçimde öylece duruyordu.

Spencer elini Jim'in çenesine koyup başını kaldırmak istiyordu ama yapmadı. "Bak bana Jim," dedi. Jim başını kaldırdı. "Kız arkadaşın Kristina Kim ölü bulundu." Devam etmeden önce Jim'i izledi.

Jim gözlerini kırpıştırıyordu. Kapıya yaslandı. Elleriyle yüzünü kapadığında Spencer onun titrediğini fark etti. "Hayır olamaz, olamaz hayır, hayır olamaz, Tanrım hayır." Jim durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu. Spencer bir an için Jim'in ağlamaya başlayacağından korktu. Sert olmak istiyordu ve eğer ağlarsa ona karşı sert davranamayacağından en-

dişe ediyordu.

Daha nazik bir sesle, "Kendini topla Jim," dedi. "Sana kötü haber getirdiğim için üzgünüm."

Jim'in omuzları sarsılıyordu.

Spencer içtenlikle, "Üzgünüm dostum," dedi. "Felaket bir şey olduğunu biliyorum."

Jim, Spencer'a baktı. Gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu. "O benim kız arkadaşım değil."

Spencer alay edercesine, "Bu iyi işte, rahatla."

Jim çabucak ekledi, "Hayır, hayır. Sadece bir yanlış anlaşılma olmasın diye bunu açıklığa kavuşturmak istedim."

Jim şaşkın bir halde koridorda duruyordu; köpekse koridorda koşuşturmaya başlamıştı. Diğer kapılar açılıp kapandı.

"Seninle geliyorum. Ama önce köpeğe biraz su bırakmalıyım."

"Aslında köpeğin de bizimle gelmesi gerek."

"Ne için?"

"Jim, bakıyorum unutkansın. Kural şu, soruları ben sorarım sen cevaplarsın, anladın mı? Şimdi köpek bizimle geliyor. Önce yukarı çıkacağız."

"Yukarı nereye?"

"Yukarı Kristina'nın odasına." Spencer gözünü Jim'den ayırmamıştı. Kristina'nın adını duyduğunda Jim'in irkildiğini gördü.

"Aristo, Kristina'nın köpeği değil mi?"

"Evet, nereden biliyorsun?"

Spencer çünkü ben her şeyi bilirim demek istiyordu ama bu doğru değildi; çok az şey biliyordu.

Jim, "Dışarıda polis arabalarını gördüğümde bunun Kristina'yla ilgili olabileceğini düşündüm."

Spencer başını sabit tutmaya çalışarak, "Haklıydın. Kristina'yla ilgili," diye cevapladı.

Yukarı çıktıklarında Aristo direnmeye başladı. Koridorda yatıyordu ve odaya girmeyi reddediyordu.

Jim'in arkası Spencer'a dönüktü. Hiç ses çıkartmıyordu. Spencer sanki birinin acı çekişini sesi kısılmış bir televizyondan izler gibiydi.

Onun sarsılan omuzları Spencer'a kendi derin acısını hatırlatıyordu. O an Jim'e acıdığını hissetti.

Cebinden üzerinde POLİS HATTI - GEÇMEYİNİZ yazan sarı bantı çıkartıp kapının üzerine yapıştırdı.

Bantı dişiyle koparırken, "İşimiz bitti gidelim."

Conni'yle Albert'ı yanlarına aldılar, köpeği Jim'in odasına götürdüler ve polis istasyonuna doğru yola çıktılar.

Spencer, Conni ile Albert'ı ayrı ayrı odalara götürüp beklemelerini, birazdan birinin gelip onlarla ilgileneceğini söyledi.

Jim'i arka taraftaki dikdörtgen şeklindeki odaya götürdü. Will Baker'a öğrencilerin kim olduğunu anlatıp onunla birlikte sorguya katılmasını istedi. Bir kayıt cihazı ve kahve ile odaya girdiler. Jim kahve istemedi.

Tavandaki tek bir lambadan aydınlanan odada, plastik yuvarlak bir masanın etrafında yine plastik ve rahatsız sandalyelere oturdular. Will, Spencer'ın solundaydı. Spencer içinden yapacağı her türlü sorgulamanın ağırlığını yok eden plastik masaya küfredip durdu. Lanet şey buraya ait değildi, kafeterya masası gibi görünüyordu.

Boğazını temizledi.

"Jim Shaw, bu benim ortağım Will Baker. Bu davada bana yardımcı olacak."

Will başıyla onayladı. Jim hareketsiz duruyordu. Spencer biraz espri katmak için, "Dartmouth Kütüphanesi'ni bilirsin," dedi. "Ona Will'in adını vermişler."

Jim ona baktı ama bir şey söylemedi.

Spencer, Will'e bakıp oturdu. "Hadi başlayalım. Bize biraz kendinden söz et."

"Nasıl yani?"

"Yani ne olursa Jim. Seni tanımıyoruz. Bize senin hakkında öğrenmemizi istediğin her şeyi anlat."

Jim'in elleri masanın altındaydı, boğazını temizleyip, "Almanya'da doğdum."

Spencer, "Alman mısın?" diye sözünü kesti. Will elini Spencer'ın koluna koydu, o da geri çekildi.

"Ailem Amerikalı. Babam Coca - Cola'nın uluslararası işletmesinde başkan yardımcısıydı. O yüzden çok yer değiştirdik. O emekli olunca da Wilmington'a, ailemizin yanına taşındık."

"Kardeşlerin var mı?"

"Bir erkek kardeşim var."

"O nerede?"

"Wilmington'da. Delaware National Bankası'nda çalışıyor."

"Anladım." Spencer susup notlarını gözden geçirdi. Will sessizce ellerini ovuşturdu, Jim ise Spencer'a bakıyordu. Yakışıklı bir çocuktu. Beyaz yakalı bir gömlekle, açık mavi bir kazak giymişti. Giysileri yün ceketine çok uygun seçilmişti. Bakışlarında zekâ, kızgınlık, umutsuzluk ve korku sürekli yer değiştiriyordu. Açık kahverengi saçları yandan ayrılmış ve geriye doğru dikkatlice taranmıştı. İdeal bir evlada ve inek bir öğrenciye benziyordu.

"Jim, bildiğin gibi, Kristina Kim öldü."

Jim sessiz kaldı.

"Bize onu en son ne zaman gördüğünü söyleyebilir misin? Her şeyi anlatmanı istiyorum, en küçük detayları bile."

Jim irkildi; "Geçen hafta."

"Geçen hafta ne zaman?"

"Geçen hafta, Şükran Günü'nden önce."

"Peki, Şükran Günü'nden önce. Pazar? Pazartesi? Salı?"

"Sanırım salı olmalı."

Spencer, "Jim," dedi. "Seni doğru yanıtlara ulaştıracak değilim. Bana tüm hatırladıklarını anlatmanı istiyorum. Bu işin nasıl yürüdüğünü anlamamış olabilirsin diye tekrar anlatacağım. Biz burada oturup bir sürü soru soracağız sen de hepsini tamamen ve tüm ayrıntılarıyla cevaplayacaksın.

Hatta bizim sormayı atladığımız ayrıntıları da. Böylece vicdanın da rahatlayacak biz de seni tutuklamayacağız, tamam mı?"

"Size söyledim, salıydı."

"Neden salı?"

"Çünkü çarşamba, Şükran Günü tatili için okuldan ayrıldım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Salı ne zaman?"

"Geç. Belki on birde. O gece kâğıt oynuyorduk."

"Peki, siz kimsiniz?"

"Ben, Kristina, Albert, Conni ve Frank."

"Frank kim?"

"Frankie Absalom. Albert'ın iyi arkadaşıdır. Conni de Kristina'nın birkaç yıl önceki oda arkadaşı."

"Conni ve Albert'la tanıştım."

"Albert, Conni'nin erkek arkadaşı."

Spencer, bunu söylerken Jim'in irkildiğini fark etti.

"Ne zamandır çıkıyorlar?"

"Birkaç yıldır."

"Peki... Albert'la Kristina'nın ilişkisi ne?"

Jim titremeye başladı ve Spencer tekrar sorana kadar cevap vermedi. "Biz iyi dosttuk."

"Dosttuk?"

"Dostuz demek istiyorum."

"Anlat biraz."

"Peki. Albert'la okulun ilk yılında oda arkadaşıydık."

"Kristina'yla da Conni."

"Evet doğru. Bir bardak su alabilir miyim?"

Will, Jim'e su getirmeye gitti. Genç adam büyük bir bardak suyu bir dikişte bitirdi. Tekrar istemesini beklemeden Will gidip bir sürahi getirdi. Will odada değilken, Spencer'la Jim hiç konuşmadılar.

Will oturunca, Spencer tekrar sormaya başladı. "Ne za-

man karşılaştık demiştin?"

"Okulun ilk yılında."

"Nasıl?"

Spencer, Jim'in sakin olmak için çabaladığını görebiliyordu. Bu onun için zor bir soru, diye düşündü. Ne yani bir itirafta falan mı bulunacak?

Jim sonunda, "Nasıl karşılaştığımızı bilmiyorum," dedi. "Bu çok zor bir soru."

Spencer şaşkınlıkla, "Zor bir soru mu?" diye tekrarladı. "Jim, bana soracak olursan, bu hiç de zor bir soru değil."

"Unut gitsin, bunu anlayamazsın." Jim, başını sallıyordu.

"Açıkla hadi."

"Dinle, bunun hiçbir şeyle ilgisi yok."

Spencer dönüp Will'e baktı. Will de "Ortağımızı kızdırmaya başladın Jim," dedi. "Neyin neyle ilgisi olduğuna sen karar verecek değilsin. Konuşkan değilsin biz de bir şeyler sakladığından şüphelenmeye başladık."

"Saklayacak bir şeyim yok... sadece," Jim patlamış gibi konuşmaya başladı. "Bak, bunun nasıl olduğunu ben de bilmiyorum, tamam mı? İlk önce Conni ve Kristina'yla ben tanıştım ve onları Albert'la tanıştırdım sanıyordum..."

"Ama..."

"Ama hiçbir şey. İlk yıl Şükran Günü'nde Conni ve Kristina'yı spor salonundan çıkarken gördüm. Dürüst olmak gerekirse," boğazını temizledi, "Önce Conni'yi beğenmiştim. Minyondu ve bilirsiniz, daha davetkârdı. Kristina, Kristina pek bana göre görünmüyordu doğrusu. O soğukta bir tayt-la dışarı çıkmıştı."

"Spor kıyafetiyle dışarı çıktığı için mi sana göre olmadığını düşündün?" diye sordu Spencer.

Jim çabucak, "Hayır, hayır," dedi. "Aslında onu beğendim. Mass Row'a doğru giderken onlara bir oda arkadaşım olduğunu söyledim onlar da gülüştüler."

"Öyleyse nasıl tanıştığınız hakkında epey fikir sahibiymişsin ne dersin?"

"Anlamıyorsun."

"Albert'la sen iyi arkadaş mıydınız?"

"Çok iyi arkadaş. Hemen kaynaşmıştık." Yüzündeki gerginliği saklayamıyordu. Alt dudağını ısırıyordu. "Conni çok arkadaş canlısıydı. Kristina komikti ama pek arkadaş canlısı değildi."

Spencer anlamıştı; Kristina yabancılara karşı arkadaş canlısı olamayacak kadar güzeldi.

Onun dışında, Spencer'a sıcak davranmıştı. O da dudağını ısırmaya başladı. Biraz sonra bu konuşmayı bitirip daha ağır konulara geçmesi gerektiğini biliyordu ama birkaç dakika için Kristina'yı tayt giyerken, gülerken, yaşarken hayal etmek istiyordu.

"Onlarla tekrar karşılaşmayı umuyordum ve kısa zaman sonra bir sabah Thayer'de ellerinde tepsileriyle yürürlerken gördüm onları. Mesele de burada. Ben onlara el sallamadan önce Albert el salladı. Onlar da gelip masamıza oturdular ve Albert 'Kristina, Conni bu benim oda arkadaşım Jim,' dedi."

"Bu senin için garip miydi?"

"Onlarla daha önce karşılaşmış olmasa bana onları tanıştıramazdı."

"Küçük bir kampustasınız."

"Evet biliyorum. Ama bana onlarla nasıl karşılaştığını hiç anlatmadı. Her neyse sonunda Albert'la ben onlarla arkadaş olduk ve..." Jim duraksamıştı.

"Ve.."

Jim kendine bir bardak su daha doldurdu ve konuşmaya başlamadan önce bitirdi. "Conni ve ben çıkmaya başladık."

"Conni ve sen mi?"

"Evet."

"Albert'la Kristina?"

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm. O zaman mükemmel olacaktı."

"Ama..."

"Ama... Albert'la Kristina anlaşamadılar."

"Öyle mi?"

"Evet. Bir gece Albert'a sorduğumda bu konuda pek istekli olmadığını gördüm. Bizi birbirimize çeken bir şey yok," dedi.

Spencer söylediği her kelimenin Jim için işkence olduğunu görebiliyordu. "Peki sen nasıl Kristina'yla çıkmaya başladın?"

"Conni'yle işler düşündüğüm kadar iyi gitmiyordu." Yutkundu, "O Albert'tan hoşlanmaya başlamıştı."

"Anladım. Peki ya Albert?"

"Onun ne hissettiğini anlamadım. Onları Baker'dan çıkarken ya da Lou'ya giderken birkaç kere gördüm. Conni sadece arkadaş olduklarını söyledi ama ondan hoşlandığı belliydi."

Spencer şaşkınlıkla başını sallıyordu; Kristina, Jim'in teselli ödülüydü. Bu neredeyse komikti.

"Ben Conni'nin Albert'ın tipi olmadığını düşünüyordum ama nereden bilebilirdim ki?" dedi Jim. "O zamandan beri çıkıyorlar, sanırım bu tatilde de nişanlandılar. Anlayacağın durumu pek iyi kavrayamamışım."

"Hayır, hayır," dedi Spencer. "Albert'la sen ne yaptınız?"

"Bir süre hiçbir şey, eskisi gibi devam ettik."

Will, "Zor olmuş olmalı," dedi.

Jim başıyla onayladı. "Sonunda Albert ikinci dönemin ortasında Frankie ile kalmaya başladı."

"Sen de Kristina ile çıkmaya başladın."

Jim yorgun bir sesle, "Evet," dedi.

"Şimdi Conni'yle nasılsınız?"

"İyi, dostuz."

"Albert'la?"

"Onunla da iyiyiz."

"Yani iyi dostsunuz."

"Eskisi kadar iyi dost sayılmayız."

"Kristina'nın senin kız arkadaşın olmadığını söylemiştin. Ne zaman ayrıldınız?"

"Pazartesi."

"Şükran Günü'nden önceki pazartesi mi?"

"Evet."

"Ölmeden bir gün önce."

"Aslında salı sabahı."

"Salı sabahı mı?"

"Yani, sabah çok erken. Odama geldiğinde şafak sökmek üzereydi."

Spencer biraz rahatladı. Onun üç yıllık erkek arkadaşından ayrıldıktan hemen sonra öldüğünü düşündüğünde canı sıkılmıştı.

"O mu ayrılmak istedi?"

Jim önce irkildi sonra başını sallayıp tekrar bardağa uzandı. "Pek iyi gitmiyordu zaten."

Spencer, Kristina'nın Jim'den ayrılma sebeplerinden birinin, en küçüğünün kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Will masanın altından Spencer'a dokunup, "Ben devam edebilir miyim?" diye sordu.

Spencer, "Tabii," dedi.

Will, "Jim," diyerek söze başladı. "Kristina'nın öldüğünü tahmin ettiğimiz gece nerede olduğunu bulabilmek için Hinman Hall'dan birkaç kişi ile konuştum. Ve bir grup öğrenci o gece büyük bir kavga koparttığınızı senin de öfkeyle çekip gittiğini anlattı."

"O mu?" Jim önemli değil dercesine elini salladı ama Spencer ellerinin titrediğini görmüştü. "Evet biraz tartıştık ama hepsi o kadar, önemli bir şey değildi."

"Ya? Konuştuğumuz çocuk senin deli gibi öfkelendiğini söyledi."

"Yo, hiç de delirmedim." Ama Jim daha fazla ayrıntıya girmedi. Spencer ile Will birbirlerine baktılar.

Spencer, "Jim," dedi. "Sanırım biraz önce ne istediğimi sana iyi anlatamadım."

Jim umutsuz bir sesle, "Önemli bir şey değildi, söyledim ya."

"Kimi korumaya çalışıyorsun?"

"Ne? Kimseyi."

"Kendini mi korumaya çalışıyorsun?"

"Kimseyi korumaya çalışmıyorum." Sesini yükseltmişti ve terlemişti. Huzursuz görünüyordu.

"Jim, Kristina Kim'i sen mi öldürdün?"

"Hayır!"

"Kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır!" Yüzünden ter boşalıyordu.

Spencer başını sallayarak devam etti. "Son gece beraber kâğıt oynadığınızı söyledin. Sen çekip giderken saat kaçtı?"

"Tahminen on bir."

Spencer, Jim'in bileklerine baktı. "Saat takıyor musun?"

Jim kollarını uzatarak saat takmadığını gösterdi.

"Hinman'ın lobisinde saat yok mu?"

"Hayır, iki ay önce bozuldu. Frankie'ye saati sormuştum."

"Lobiden çıkınca nereye gittin?"

"Odama." Zorlukla yutkundu.

"Ne yaptın? Eşyalarını mı topladın? Ders mi çalıştın? Yoksa Kristina'ya telefon mu ettin?"

"Hayır, ben.. biraz ders çalıştım, çok yorgundum, iyi hatırlamıyorum. Uyudum."

"Ve gecenin geri kalanında odanı hiç terk etmedin?"

Jim'in suskunluğu uzun sürdü. "Hayır," dedi. "Odamı hiç terk etmedim."

Spencer ayağa kalktı. "Haklarını okuyup, seni Kristina Kim'i öldürmekten tutuklamalı mıyım?"

Jim, "Hayır, hayır," diye bağırdı. "Onu ben öldürmedim. Size söylüyorum ben öldürmedim."

"O zaman niye bir avukata ihtiyaç duydun, Jim?"

Jim yine ne söyleyeceğini bilemedi. Spencer'ın şüpheleri giderek artıyordu. Spencer, "Jim!" diye bağırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? İki geceni hapiste geçirmeye mi? Kristina'nın ölümünü araştırırken seni kırk sekiz saat burada tu-

tabiliriz. İstediğin bu mu? Avukat mı olacaksın Jim? Politikacı mı? Geleceğin Başbakanı? Başkan adayları hapse girmez Jim."

Spencer sonunda oturdu. Jim afallamıştı ve bir şey söyleyemiyordu.

Spencer bu durumdan yararlanmaya çalışarak. "Anlat," dedi. "Topla kendini, eğer onu sen öldürmediysen neden korkuyorsun ki? Bize salı gecesi ne yaptığını anlat."

"Salı mı? Tanrım hiçbir şey. Söyledim o gece odamdan hiç çıkmadım."

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani odandan hiç çıkmadığını kanıtlayabilir misin?"

Jim elleri titreyerek, "Hayır," dedi. "Yani, böyle bir şeyi nasıl kanıtlayabilirim ki? Ertesi sabaha kadar odamdaydım, yanımda da kimse yoktu."

"Biriyle konuştun mu?"

"Yüz yüze mi?"

"Yüz yüze, telefonda nasıl olursa."

"Hayır, bir süre uyanık kaldım. Eşyalarımı topladım ve ardından uyudum. Hiçbir şey duymadım ya da görmedim."

Spencer şüpheyle, "Nasıl bir şey duyacaktın ya da görecektin ki?" diye sordu.

"Yani, ben... bilmiyorum."

"Saat on birde öfkeyle lobiyi terk ettikten sonra kimsenin senin nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Tanrı aşkına! Uyuyordum. Bunu benden başka size kim söyleyebilir ki?"

Will nazikçe, "Yani hiç tanığın olmadığını söylüyorsun," dedi.

Jim o kadar altüst olmuş görünüyordu ki Spencer ona acıdı. "Peki, peki, ertesi sabaha geçelim. Çarşamba sabahı ne yaptın?"

"Ertesi sabah kar fırtınası dinmişti, ben de eşyalarımın kalanını toplayıp eve gittim."

"Ne zaman okuldan ayrıldın?"

"Emin değilim."

"Saatin kaç olduğunu bilmeden derslerine yetişmek zor olmalı."

"Bir saatim var. Sadece onu takmaktan hoşlanmıyorum. Hiç takı kullanmam."

"Kristina'yı çarşamba sabahı gördün mü?" Spencer görmemiş olduğuna emindi.

Jim başını iki yana salladı.

"Köpeği gördün mü?"

"Evet, köpek odasındaydı. Beni gördüğüne memnun olmadı. Yataktan bile kalkmadı."

"Oda nasıl görünüyordu?"

"Bilirsin.."

"Bilmiyorum."

"Dağınık."

"Köpekle ne yaptın?"

"Hiçbir şey, başını okşayıp gittim."

"Kristina'nın odasında olmaması alışılmadık bir durum muydu?"

Jim yine başını salladı. "Hiç de alışılmadık değil."

"Albert'ın kapısını çaldın mı?"

Jim biraz kabaca, "Ne için?" diye sordu.

Spencer soğuk bir bakışla, hiç acele etmeden Jim'i süzdü; "Bilmiyorum, hoşçakal demek için. Kristina'yı görüp görmediğini sormak için."

"Hayır, bunu yapmadım."

"Yapmadın mı yoksa yapmaz mıydın?"

Bir sessizlik oldu, "Yapmadım."

"Ve ayrıldın."

"Bu doğru."

"Ne kadar zaman için?"

"Pazar gecesine kadar."

"Eminim iyi bir tatil geçirmişsindir," dedi Spencer alay edercesine.

"Fena değildi."

"Geri döndüğünde ne yaptın?"

"Nasıl yani? Eşyalarımı yerleştirmek gibi mi?"

"Ne olursa. Eşyaların umrumda değil. Kristina'yı görmeye gidip gitmediğini merak ediyorum."

"Evet, gittim."

"Ve?"

"Ve ne? Orada değildi."

"Hayır, tabii ki değildi," dedi Spencer. "Bir daha kar yağmadı."

Jim, Spencer'a bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

Spencer masanın karşısına uzanıp Jim'i tutup silkelemek istedi. Tanrı'ya şükür Will oradaydı, çünkü Spencer'ın İrlandalı damarı tutunca kontrolünü yitirebilirdi. Bu yüzden Will'e ihtiyacı vardı. Onun elini sırtında hissetmek, derin derin nefes alıp ona kadar saymak gibi bir şeydi.

Jim'i konuşturmak zor işti ama daha önemlisi Spencer onun bir şeyler sakladığını hissedebiliyordu. Jim'in Spencer'a anlatmadığı bir şey vardı ve öfkesi göğsünü sıkıştırıyordu. Jim'i uyarıp, Spencer O'Malley'den ölü bir kız hakkında bilgi saklayarak akıllı olduğunu sanmanın ona çok pahalıya patlayacağını söylemek istiyordu.

"Jim, odasına geldin ve orada olmadığını gördün. Odanın nasıl göründüğünü anlat."

"Hatırlamıyorum. Büyük olasılıkla önceki gibi."

Yine alay ederek, "Evet, büyük olasılıkla," dedi ve Will yine omzuna dokundu. Sakinleştirmek için mi? Desteklemek ya da rahatlatmak için? Spencer'ın rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Köpek orada mıydı?"

"Hayır, orada değildi."

"Peki, köpek salı gecesi oradaydı ama pazar gecesi orada değildi. Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Birinin onu yürüyüşe çıkardığını düşündüm."

"Biri.. Kristina mı?"

"Belki. Daha çok Albert."

"Hepiniz sırayla köpeği yürüyüşe mi çıkarırsınız?"

"Evet, onun gibi bir şey."

Spencer bu sefer gözlerini çok uzun bir süre Jim'den ayırmadı. Bu kendini beğenmiş piçin her an yakalanmak üzere olduğunu fark etmiş olmasını diledi. En azından yaptığı sorgu yüzünden Spencer'a biraz saygı gösteremez miydi?

Jim'in konuşması için bekliyordu ama Jim kendine göre soruya zaten cevap vermişti ve yeni bir soru sorulana kadar ağzını açmayacaktı.

"Jim, gidip köpeğin Albert'la olup olmadığına bakmadın mı?"

"Hayır."

"Niye?"

"Çünkü eğer Albert köpeği dolaştırıyorsa, dışarıda demektir."

"Anlıyorum. Peki ne yaptın?"

"Hiçbir şey, aşağıya odama gittim."

"Köpeğin dört gün boyunca kimin yanında olduğunu merak etmedin mi?"

"Tabi ki hayır. Onun Kristina'yla olduğunu düşündüm."

"Ama odasının aynı çarşamba sabahı göründüğü gibi olduğunu söyledin."

"Bak, çok dikkatli bakmamıştım. Nereden bilebilirdim ki? İlk sefer de çok dağınıktı. Neyin nerede olduğuna dikkat etmedim."

"Sonra ne yaptın?"

"Odama gittim. Işıkları kapatmadan hemen önce Kristina'nın odasını aradım."

"Ve?"

"Ve, odasında değildi."

"Tamam." Spencer ara verdi. Parmaklarıyla masanın altına vurup duruyordu. Will ise birebir söylenenleri not

ediyordu. Not almak Spencer'ın işi değildi çünkü o sırada Jim'i izlemekle meşguldü. "Bu da bizi pazartesiye getiriyor."

"Pazartesi," diye tekrar etti Jim. "Pazartesiyi çok hatırlamıyorum."

"Salı?"

"Salıyı da."

"Çarşamba. Çarşamba dündü. Yine hatırlamadığını söyleme."

"Pek sayılmaz."

Spencer, Jim'in gözlerini masanın üzerine koyduğu ellerinden ayırmadığını fark etti.

"Tamam, adım adım gidelim. Anlaştık mı?"

Jim, "Tabii," dedi.

Spencer bastırdı; "Pazartesi Kristina'yı gördün mü?"

"Hayır."

"Pazartesi günü zaten ölmüş olduğunu biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır!"

"Söyle bana nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Jim yine ellerine bakıyordu. "Hayır," dedi. "Nasıl öldüğünü bilmiyorum."

"Nasıl öldüğünü bilmiyor musun?"

"Size söyledim, hayır."

"Evet, tamam. Ama bir şeyi merak ediyorum. Eğer nasıl öldüğünü bilmiyorsan ki öyle söylüyorsun ve ben de sana inanmak zorundayım, bir şey aklımı kurcalıyor? Niye nasıl öldüğünü öğrenmek istemiyorsun?"

Jim yine gözlerini kaçırdı.

"Jim, gerçekten dikkatli cevap vermeni istiyorum. Lütfen seninle konuşurken bana bak. Gözüme bakamadığın zaman çok rahatsız oluyorum." Aslında rahatsızdan çok şüpheci yanı öfkelenmeye başlıyordu.

Jim başını kaldırdı ama bakışlarını uzun süre Spencer'ın gözlerinde tutamadı.

"Sana bir soru daha soracağım. Senin odana gelip üç yıl-

lık kız arkadaşının ölmüş olduğunu söylediğimde bunu ilk defa mı duyuyordun?"

Jim bir dakika sonra, "Evet," dedi. "İlk defa duyuyordum."

"Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır!"

"Neden nasıl öldüğünü sormadın o zaman?"

"Çünkü bildiğimi düşünüyordum."

"Niye öyle düşündün?"

"O lanet olası köprüden düştüğünü düşündüm."

"Niye?"

"Çünkü üç yıldır, bir gün düşeceğinden endişe ediyordum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Yani onun ölmesinin sadece zaman meselesi olduğu için öldüğüne şaşırmadığını mı söylüyorsun?"

Jim yavaşça, "Belki," dedi.

"O köprünün üzerinde ölmek için mi yürüyordu sence?"

Daha yavaşça, "Onun gibi bir şey."

"Ölmek istediğini mi düşünüyorsun?"

Hızla başını salladı, "Sarhoşken değil. O zaman bile... hayatı seviyordu."

"Ama sarhoşken değil."

"Hayır, pek o kadar değil."

"Peki eğer hayat dolu bir kızsa, neden asfalt yoldan yirmi metre yüksekteki bir köprünün kenarında yürüyüp hayatını tehlikeye atsın ki?"

"Bilmiyorum. Bana bir şeyler anlattı. Hiçbiri anlamlı değildi."

"Eminim değildir." Spencer karşısındaki hakkında biraz daha iyi şeyler düşünmeye başladı. Bu çocuk o yılan derisinin altında çok derin bir acı yaşıyor olmalıydı.

"Peki Jim, Kristina o köprünün üzerinden düşerek ölmedi."

Jim yine gözlerini ellerinden ayırmayınca Spencer içinden, bekle, dedi, bunu zaten biliyor.

"Jim son üç gün hakkında birkaç soru daha. Bana Kristina'yı hiç görmediğini söyledin."

"Evet."

"Odasına gidip orada olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Evet. Orada değildi."

"Kaç kere gittin?"

"Bir kere pazartesi, bir kere de salı."

"Ya çarşamba. Biliyorsun dün."

"Bilmiyorum. Sanırım çarşamba günü gitmedim."

"Niye?"

"Bilmiyorum. Sanırım meşguldüm."

"Bu zaman zarfında Kristina'nın orada olmamasının garip olduğunu hiç düşünmedin mi?"

"Bazen ortadan kaybolurdu. Ayrıca Şükran Günü tatilinin hemen sonrasıydı. Geri dönmemiş olabileceğini düşündüm."

"Ya köpek?"

"Köpeğe ne olmuş?"

Jim gardını almıştı, taş duvar yine aralarındaydı.

"Pazar gününden sonra köpeği gördün mü?"

"Evet, tabii. Onu ben gezdirdim."

"Her gün mü?"

"Evet."

"Peki Aristo yürüyüşe çıkarıldığı zaman dışında neredeydi?"

"Benimle."

"Bu garip değil mi?"

"Belli ki Kristina geri dönmemişti. Ben de köpeğine bakıyordum."

"Kristina'nın nerede olduğunu merak etmedin mi?"

"Meşguldüm. Düşünecek fırsatım olmadı."

"Şükran Günü'nden sonra Albert'la Conni'yi gördün mü?"

"Evet, bir ya da iki kere."

"Bir ihtimal onlara Kristina'nın nerede olduğunu sormuş olabilir misin?"

"Hayır, sormadım."

"Neden?"

"Sormadım. Yapacak bir sürü işim vardı. Aklım meşguldü."

Spencer sıkılmıştı. "Jim bana cevap ver. Köpek tatil boyunca kimle kaldı?"

Jim, "Bilmiyorum," dedi. "Doğru söylüyorum."

"Doğru söylüyorum demekle ne anlatmaya çalışıyorsun? Yani şu ana kadar, bilmiyorum, dediğinde doğru söylüyor muydun? Çünkü birçok kez bilmiyorum dedin. Her bilmiyorum dediğinde aslında ne demek istediğini merak ediyorum."

Jim çabucak, "Hayır, hayır," dedi. "Yani daha önce bunu hiç düşünmedim ve hâlâ bilmiyorum. Sanırım Conni'yle Albert onu yanlarında götürdüler."

"Nereye?"

"Conni'nin ailesinin evine. Oraya gittiler."

"Niye bunu yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum." Spencer yarım saatlik sorgudan sonra eskisine göre bilmediklerinin daha çok olduğunu fark etti. Kafası o kadar karışmıştı ki neredeyse en önemli şeyi unutuyordu. Çarşamba. Kristina'nın karın altındaki cesedinin yanında dolaşanın botlarını ve donmuş sahibine ulaşabilmek için umutsuzca karı eşeleyen köpeğin izlerini kapatan karın öncesini.

"Pazartesi köpeği dolaştırdın mı?"

"Evet, tabii ki."

"Salı dolaştırdın mı?"

"Dolaştırmak zorundaydım. Benimleydi."

"Çarşamba dolaştırdın mı?"

Jim, "Evet dolaştırdım," demeden önce bir an için duraksadı.

"Köpeği nerede dolaştırdığını hatırlıyor musun?"

"Her yerde. Bazen nehire de gideriz."

"Oradan Hinman'a nasıl gidilir?"

"Bilmiyorum. Gerçekten hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Spencer. "Bu gerçekten hatırlamıyorum demek mi? Bu sefer doğru mu söylüyorsun?"

Jim gözlerini tekrar ellerine çevirdi. Spencer eğilip masanın altına baktı ve başını kaldırdığında, "Güzel ayakkabıların var Jim," dedi. "Ne marka?"

Jim, Spencer'a bakıp şaşkınlıkla, "Efendim?" diye sordu.

"Ayakkabılar Jim. Ne marka?"

Jim bir an ayakkabılarına sonra tekrar Spencer O'Malley'e baktı. Spencer iki elini de yuvarlak masanın üzerine koymuştu ama onun sebebi farklıydı. Yumruk yapmamak için ellerini orada tutuyordu. Bakışları karşılaştı. Spencer'ın kesinlikle nereye ulaşmak istediğini bildiğinden emindi.

Jim ellerini masadan kaldırıp bacaklarına koydu. Derin bir nefes alıp, "Doc Martens," dedi.

5. BÖLÜM

Yakın Dostlar

Spencer gözlerini Jim'den hiç ayırmamıştı.

"Ne dedin Jim?" dedi yavaşça. O ellerin bir daha hiç üniversitede yazı yazamayacağını düşünüyordu. En az yirmi beş yıl belki de Jim'in ölümüne kadar çamaşır katlayacaklardı.

Jim biraz zorlanarak, "Bak," dedi. "Size ne olduğunu anlatacağım. Ama... beni tutuklamanızı istemiyorum." Uzun bir sessizlik oldu. "Lütfen."

Spencer, "Bilmiyorum," dedi. "Tutuklamalı mıyız?"

Jim hemen, "Tutuklamanız gerektiğini sanmıyorum. Onu ben öldürmedim," diye atıldı.

"Sana hemen söyleyeyim," dedi Spencer. "Eğer öldürdüysen bir avukata ihtiyacın olacak."

Jim masaya vurdu. Öfkeyle, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye bağırdı. "Onu öldürdüğümü mü? Bunu itiraf edeceğimi mi düşünüyorsun. Yanılıyorsun."

Spencer, "Tam bir hukuk öğrencisi gibi konuştun," dedi. "Jim bilmen gereken bir şey var o da en azılı katillerin bile suçlarını inkâr ettiği. Suçsuzum, suçsuzum, suçsuzum. Mahkemede bağırırlar, görüşmelerde bağırırlar. Hapiste bile suçsuzum diye bağırırlar. Bu hiçbir şey ifade etmiyor tamam mı? Şimdi, bize ne anlatmak istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Tamam. Sadece söylüyorum, eğer onu öldürdüysen bir avukata ihtiyacın olacak."

"Bunu biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun. Tanrı aşkına! Hukuk fakültesini bitirmeyi planlıyorum. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Spencer, Jim'e doğru uzandı. "Sana kiminle konuştuğumu söyleyeyim. Ben kız arkadaşından ayrılıp, kızın öldüğü gece onunla sıkı bir kavga eden bir çocukla konuşuyorum. Onunla kavga eder sonra dört gün için onu bırakır ve geldiğinde kızın odasında olmadığını görür. Çünkü kız çoktan ölmüştür. Çocuk garip bir şeyler döndüğünü fark eder ama bunu düşünmek istemez. Ve derslerine girer, köpeği yürüyüşe çıkarır, yemek yer, uyur ve her şey yolundaymış gibi davranır. Sadece bir şeyin dışında. Çünkü günlerdir kimse kızı görmemiştir. Ne o, ne de arkadaşları, Conni ile Albert. Ve çarşamba günü, köpeği korulukta dolaştırırken köpek bir şeyin kokusunu alıp onu Feldberg'in arkasına çeker. Ve orada iki metre yüksekliğinde ve ucundan kıza ait iki tane siyah bot çıkan bir tümseğe takılırlar. Köpek direnip tümseğin kenarını kazmaya başlar. Çocuksa köpeği oradan uzaklaştırmaya çalışır; en büyük kâbusu gerçek olmuştur. Kristina sadece kayıp değildir, ölmüştür."

Spencer sustu, göğsündeki ağırlık konuşmasını engelliyordu. Derin bir nefes alıp, "Sorum şu;" dedi. "Neden hemen bizi aramadın?"

Jim yumruklarını sıkmıştı, yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Bilmiyorum," dedi.

Spencer bir kahkaha attı. Will kıpırdandı, Jim kendine geldi. Sonra Spencer tekrar ciddileşip, "Bir de şunu deneyelim Jim," dedi. "On beş dakika için sen bilmiyorum, deme. Bunu yapabilir misin?"

Jim sesini çıkartmadı.

"Sana demin anlattıklarım doğruydu değil mi?"

Sadece başıyla onaylayabildi.

"Anlat, niye bizi aramadın?"

Jim derin bir nefes alıp, "Deli gibi korkmuştum," dedi.

"Neden korktun?"

"Bil..."

"I -ıh Jim. Hayır. Neden korkmuştun?"

"Başıma bir şey gelmesinden?"

"Senin mi?"

"Evet. Bir şekilde suçlanacağımdan korkmuştum."

"Neyle suçlanacağından?"

"Onun ölümü yüzünden."

"Jim, eğer masumsan neden herhangi bir şey için suçlanasın ki?"

"Bak, şimdi ne oluyor? Beni suçluyorsunuz. Hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey bilmiyorum ve tam korktuğum şey başıma geliyor."

"Senin bir şey yapmadığını nereden bileceğiz?"

"Ben söylüyorum."

"Onu Şükran Günü'nden önce öldürüp dün de hâlâ orada mı diye bakmaya gitmediğini nereden bileceğiz?"

"Bunu niye yapayım ki? Karda ayak izlerim var. Köpeğin izleri sizi hemen Kristina'ya götürür. Niye suç mahalline döneyim ki? Bunu asla yapmazdım."

"Eğer onu öldürmüş olsaydın suç mahalline asla dönmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bu doğru. Dönmezdim."

Spencer, Will'e döndü; "Evli misin, Will?"

Will bunun nereye gideceğinden pek emin olmadan başıyla onayladı.

"Will, eğer karın sekiz gün için ortadan kaybolsaydı meraklanır mıydın?"

"Çıldırırdım."

"Bizi arar mıydın?"

"Anında."

"Will, eğer karın evinin arkasında karda gömülü olsaydı, kar eriyene kadar onun orada kalmasına izin verir miydin?"

"Asla."

Spencer, Jim'e döndü; "Gördün mü? Sanırım Will oyunu doğru oynuyor. Sen ne dersin Jim?"

"İnsanlar değişik tepkiler verir. Üstelik o benim karım değildi."

"Onu sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Bunu söylemiyorum. Biz o kadar.. yakın değildik."

"O kadar yakın değil," diye tekrar etti Spencer. Küfretmek istiyordu. Bunun yerine tekrar Will'e dönüp, "Will, Kristina Kim'i tanıyor muydun?" diye sordu.

"Hiç tanımıyordum."

"Eğer Feldberg'in arkasındaki korulukta dolaşırken onun cesedine rastlasaydın bunu hemen bildirir miydin?"

"Hemen."

"Polis olmasaydın bile mi?"

"Kesinlikle."

Spencer buz gibi bir ifadeyle Jim'e bakıp, "İfadene göre her gün odasına gidip orada olup olmadığını kontrol ediyordun. Bunu yapacak kadar ona yakındın ama öldüğünü bildirecek kadar yakın değildin, öyle mi?" dedi.

Jim başını sallayarak, "Hiç anlamıyorsun," diye cevapladı.

Spencer, "Kesinlikle haklısın, hiç anlamıyorum," diye bağırdı. "Ama anlayabilmek isterdim. Yirmi bir yaşındaki bir adamın sevgilisini karın içinde donmuş bir şekilde neden bıraktığını anlamak isterdim."

"Kendim için korkuyordum. Biliyorum pek inandırıcı değil..."

"Kesinlikle öyle."

"Biliyorum ama gerçek bu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sürekli bunu düşünüp duruyordum. Ve bugün haber vermemenin ne kadar kötü görüneceğini fark ettiğimde ise zaten çok geçti."

"Ve kar yağmıştı."

Jim, Spencer'ın ne demek istediğini anlamış gibi kızardı. Zayıfça, "Evet kar vardı," dedi.

"Peki kar sana ne ifade ediyordu."

"Kar," Jim şimdi fısıltıyla konuşuyordu. "Kar belki benim ayaz izlerimi ve... onun botlarını örter, diye düşündüm."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Eğer senin izlerini ve onun botlarını örterse, sonra ne?"

"Sonra belki onun bulunması için biraz daha zaman geçerdi."

Spencer ve Will sessizce birbirlerine baktılar. Will başını salladı. Spencer ise gözlerini tavana dikti.

"Jim, kulaklarıma inanamıyorum. Kesinlikle inanamıyorum. Senin üç yıldır çok yakın olduğun birinin ölümünü öğrendiğinde, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp mağarana koşup sonra da onu kimsenin bulmamasını dilemen akıl dışı bir şey."

Jim gözlerini kapadı.

Spencer dişlerini sıkıp. "Belki laf arasında, bir ya da iki ay sonra, diyelim ki şubattaki Kış Karnavalı'nda Conni'yle Albert'a Kristina'yı bir süredir görmediğini söyler miydin? Yoksa onlarda mı fark etmezdi sence?"

Jim gözlerini ovuşturdu. "Bak," dedi. "Bu hayatımın en kötü günü. Bugün hiçbir derse girmedim. Hayatım boyunca böyle bir şey yapmamıştım. Altüst oldum."

Will öfkeyle bağırdı... "Pek de öyle görünmüyor."

Bu kez Spencer'ın sırasıydı. Elini Will'in omzuna koyup onu durdurdu.

Jim, "Bütün gün kütüphanede saklandım," diye devam etti. "Eğer Aristo odamda olmasaydı sabaha kadar kütüphaneden çıkmayacaktım. Yürüyüşten dönünce seni odamın kapısında beklerken gördüğümde, rahatladım. Er ya da geç ben size gelecektim. Bununla yaşayamazdım."

Spencer, "Yaşayamazdın öyle mi?" dedi. "Atıyorsun hem de hiç durmadan. On bir yıldır polisim. Hayatımın üçte birini bu işte geçirdim. Kıskançlığı anlarım, tutku suçlarını anlarım, açgözlülüğü, öfkeyi, intikamı ya da şantajı. Ama hu-

kuk fakültesinden mezun olmak üzere olan genç bir adamın sevgilisinin çıplak ve donmuş cesedini görür görmez deli gibi kaçmasını anlamıyorum. Bu gerçekten anlaşılmaz bir şey."

Spencer ortağına döndü; "Will sence bunda mantıklı bir yan var mı?"

"Hiç yok."

Spencer ayağa kalktı; "Jim, kendine bir avukat tutman gerekecek, üstelik iyi bir avukat."

Jim ona bakmadan başıyla onayladı.

"Başka şüpheli yok Jim. Sadece sen. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Jim dayak yemiş gibi oturuyordu. Gözlerini kaldırmadan, "Bilmiyorum," dedi.

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Will'e Jim'i odadan çıkartmasını işaret etti. "Bu arada Kristina'nın ailesiyle konuşmamız gerek."

"Evet," dedi Jim. Rüyada gibiydi. Will ayağa kalkmasına yardım etti. "Ailesi hakkında pek konuşmazdı."

"Noel'de ya da Şükran Günü'nde bir yere gitmez miydi?"

Jim, "Hayır," dedi. "Bazen benimle gelirdi, bazen de okulda kalırdı. Sanırım bir kere Conni ve Albert'la Conni'nin evine gitmişti."

"Bir annesi ya da babası olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım babası ölmüştü. Ailesi hakkında konuşmazdı."

"Hiç akrabası yok muydu? Kardeşi? Büyükannesi? Büyükbabası?"

Jim başını kaşıdı; "Sanırım büyükannesi bu yaz öldü."

"Öldü mü? Bu da işimize yaramaz. Kristina'nın cesedini teşhis edecek biri gerekiyor." Sustu. "Zamanımız var tabii, önce çözülmesi gerek."

Jim irkildi.

"Büyükannesi nerede yaşıyordu?"

"Doğudaki bir gölün civarında. Çok uzakta değil, büyük

bir göl. Adını hatırlayamıyorum ama uzun bir Kızılderili ismi."

"Winnipesaukee Gölü mü?"

"Evet, o." dedi Jim.

Spencer başıyla onayladı. "Will Bay Shaw'dan biraz kan ve saç örneği alın. Kazağından iplik örneği de. Bir de Doc Martens ayakkabılarının izi lazım."

Will, "Tamam," dedi, ardından Spencer'a eğilip. "Öbür ikisini ne yapacağız?" diye sordu.

"Evet, bir de onlar var." Spencer onları unutmuştu.

Will, Jim'in işlerini tamamlarken Spencer, Albert'ın oturduğu odaya başını uzatıp, "Merak etme seni unutmadık. Biraz daha beklemen gerek," dedi.

Albert başıyla onayladı.

"Tuvalete gitmek ister misin?"

Albert, "Hiçbir şey içmedim o yüzden cevabım hayır," dedi.

Spencer, Albert'a biraz kahve getirip Conni'ye biraz daha beklemesi gerektiğini söylemeye gitti.

Jim, Spencer ve Will'le birlikte arabaya bindi. Tam bir sessizlik içinde Dartmouth - Hitchcock Tıp Merkezi'ne doğru yol alıyorlardı. Kristina'yı o teşhis edecekti.

Sessizliği Jim bozdu. Spencer'a poker oynadıkları gece anlayamadığı garip bir şey olduğunu anlattı. Kristina, Albert'ın Frankie'yi görmeye gidiyorum demesine rağmen Frankie'nin neden bundan haberi olmadığını sorunca, Conni'nin Kristina'nın Albert'ın ne yaptığıyla bu kadar ilgilenmesine kızdığını anlattı.

Ve Spencer sorduğunda o da Kristina'nın Albert'ın ne yaptığıyla neden ilgilendiğini bilmediğini söyledi.

Spencer'ın aklı karışmıştı.

Gecenin soğuğunda modern hastane binasına doğru ilerlerken Spencer gözünü Jim'den ayırmıyordu. Düşmüş omuzlarını ve kül rengi yüzünü defterine not etti. Aydınlık bir asansörden inip parlak beyaz florasanlı uzun bir korido-

ra ulaştılar, tam karşılarında üzerinde bir şey yazmayan gri bir kapı vardı. Will, Jim'e yolu gösterdi, Spencer'da tam arkalarındaydı. Jim'e bakarken düşmek üzere olduğunu düşünüyordu.

Morg yüksek tavanlı ve temiz parlak fayanslı büyük bir yerdi.

Bazen fayanslar bu kadar temiz olmazdı; morga getirilen kurbanlardan akan sıvılar yerleri lekelerdi.

Ama bugün morg temizdi ve Spencer bu küçük iyiliği için Tanrı'ya şükretti.

Morg görevlisi kısa boylu, zayıf bir adamdı. 515 numaralı bölmeyi açtı. Cesedin büyük bir kısmı örtülüydü ama siyah botlar açıktaydı.

Jim birkaç saniye için cesur davranmayı başarmasına rağmen botları gördüğünde ağlamaya başladı. Spencer bir süre Will'e boş boş baktıktan sonra elini Jim'in sırtına koydu. Üzülme, demek istiyordu ama sesinin nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Bunu söyleyen Will oldu. Gözlerini Spencer'dan ayırmadan, "Tamam Jim, üzülme," dedi. "Her şey yoluna girecek."

"Evet, tabii," diye bağırdı Jim. Spencer'dan uzaklaştı. "O öldü. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu korkunç bir şey."

Morg görevlisi Kristina'nın yanında sessizce duruyordu. Yüzü ifadesizdi.

"Evet," dedi Spencer. "Bu gerçekten korkunç. Ölmek için çok gençti, önünde uzun bir hayat vardı. Bu yüzden yardımına ihtiyacımız var. Bize ona ne olduğunu ortaya çıkarmamız için yardım et."

"Bu ne işe yarayacak. Size yardım etmek onu geri getirmez ki?"

Spencer geriye çekildi. Yüzüne o soğuk ifade tekrar yerleşti. Bu çocuk imkânsız bir tip, dedi içinden. "Evet haklısın. Hiçbir şey onu geri getiremez. Ama yardım etmek seni hapse girmekten kurtarır. Çünkü eminim Concord Polisi senin dün onun öldüğünü bildiğin halde neden bildirmediği-

ni merak edecektir. Bir haftadır kayıp olduğunu bildiğin halde neden bildirmediğini de. Çok meraklı olacaklardır, sana söyleyeyim. Çok meraklı ve şüpheci bir grup adam."

Jim'in omuzları düştü. "Tamam," dedi. "Bu kadarı yeter mi? Bunlar Kristina'nın yeni botları, onları tanıdım."

Spencer da Kristina'ya bakmak istemiyordu, tamam yeter demek üzereyken Will araya girdi; "Hayır, Jim. Korkarım yetmez."

Jim son bir kez daha kendini toparlamaya çalışıp, "Peki, hadi gösterin de buradan çıkalım," dedi.

Görevli çarşafı kaldırdı; önce yüzünü sonra da vücudunu açtı. Spencer ceset bölmesinin başında duruyordu; Kristina gözlerinin önündeydi. Jim solunda duruyordu. Nefesini tuttu. İçindeki acıyı dışarı vurmaktan korkuyordu.

Jim ona bir an için bakıp arkasını döndü; titriyordu. Kristina elleri iki yanında çırılçıplak yatıyordu. Hâlâ donmuş durumdaydı ama yavaş yavaş çözülüyordu. El ve ayak parmaklarının maviye bakan rengi vücudunun beyazlığına uymuyordu. Spencer, Bu Kristina Kim mi, diye sormak zorundaydı, ama konuşamadı. Will'e sorması için işaret etti.

Jim paramparça olmuş bir halde, "Evet," dedi. "Bu o."

Spencer, Kristina'nın beyaz yüzünü gördükten sonra göğsüne çöken ağrıya rağmen Jim'in yüzüne bakmak istedi. Gözyaşları ve sarsılan omuzları pekâlâ acının değil rahatlamanın dışavurumu olabilirdi.

Jim ağlayarak Kristina'ya döndü. Yüzünü kabaca silip, "Ona ne olacak?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Çözülene kadar hiçbir şey yapılmayacak. Belki cumartesiye kadar sürer. Sonra Concord'daki otopsi uzmanı gelecek." Bu son cümle daha çok Will'e yöneltilmiş bir soruydu. Will omuz silkti.

"Onu Fell ayarlayacaktı."

"Ve eyalet savcılık ofisini, cinayet masasını?"

Spencer tekrar Jim'e dönüp, "Sana biraz eyalet savcılık ofisini anlatayım," dedi. "Çok isteklidirler. İçeri ne kadar

çok suçlu tıkarlarsa, dosyaları o kadar iyidir. Nasıl olduğunu çaktın mı?"

Jim yine rüyada gibi bakıyordu, başını salladı.

"Ve onlar için en iyi suç cinayettir. Burada pek fazla olmuyor. Wilmington'da nasıldır bilmiyorum ama bu bölgede şüpheli bir ölüm büyük olaydır. İlk sayfa haberidir."

Jim kıpırdamadı.

"Sebebi kazaysa o zaman iyi. Ama eğer otopsi kaza olmadığını gösteriyorsa o zaman Concord'daki dostlarımız adamlarını bulana kadar uyumazlar. Anladın mı?"

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Jim, Jim bunu şahsi bir mesele haline getiriyorsun. Rahatlamaya çalış. Daha ölüm sebebini bile bilmiyoruz, belki kaza sonucu ölmüştür."

"Kaza mı?"

"Tabii, otopsi sonucunda Kristina'nın sarhoş olduğu çıkabilir. Bütün bir şişe Southern Comfort'ı içip, duvarda yürüyüp sonra da koruluğun içinde yere düşmüş olabilir. Alkol donduğunu hissetmesine engel olmuştur o da karda uyuyup donarak ölmüştür. Bu da olabilir."

"Gerçekten mi?" Jim'in yüzündeki umut parıltısı o kadar belirgindi ki Spencer sinir oldu.

"Hayır," dedi üzgün bir sesle. "Hayır ama bunu takma kafana şimdi. Senin ifadenin ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun? Kristina'nın vücut ısısını almak hiçbir işe yaramaz. Tamamen anlamsız olur. Dokuz günü kar altında tuğla gibi yatarak geçirmiş."

"Ama en azından biz ne zaman olduğunu biliyoruz, yani onun ne zaman..." Jim duraksadı. Sanki bunu Kristina'nın yanında söylemekten utanmış gibiydi.

"Öldüğünü," diye Jim'in cümlesini tamamladı. Spencer tüm dikkatini Jim'in tepkisine vermişti. "Bunu biliyor muyuz? Sanırım hiçbir şey bilmiyoruz."

Jim çelik bölmeden uzaklaşırken son gözyaşlarını da sildi. Spencer morg görevlisine işlerinin bittiğini işaret etti.

Adama bakarken içinden, umarım bu herif ortalık bir yerde uyuya kalmaz, diye geçirdi, yoksa onu da ölmüş diye buraya kaldırıverirler.

Görevli Kristina'nın üzerini çarşafla örttü, adam en son siyah saçlarını kapatırken Spencer yere bakıyordu.

"Gidelim. Sana ne yapacağımı söyleyeyim, seni evine yollayacağım. Önce arkadaşlarınla konuşmak istiyorum, Albert ve Constance'la. Yarın gelmeni istiyorum. Sakın Kristina'nın odasına girme. Sabah ilk iş bir arama emri çıkartacağız. Anladın mı? Umarım senin hikâyen öbürlerininkine uyuyordur. Hadi gidelim."

Arabaya giderken Will, Spencer'a, "Niye böyle yaptın?" diye fısıldadı. "Bu protokole aykırı. Onu mutlaka gözetim altında tutmalıyız."

"O zavallı korkmuş bir çocuk," diye fısıldadı Spencer. "Onun yapmış olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi? Niye?"

"Çünkü katilin her gün Kristina'nın odasına gidip orada olup olmadığını kontrol edeceğini düşünmüyorum. Ne anlamı var ki?"

Arabaya bindiler. Biraz sonra Spencer, "Sadece emin olmak istiyorum, köpek Şükran Günü'nde senin yanında değildi, öyle mi?"

Jim arka koltuktan, "Hayır," dedi.

Tekrar polis merkezine döndüler. Mesai çoktan bitmişti ve bina neredeyse boştu. Albert'la Conni hâlâ ayrı odalarda bekliyorlardı.

Spencer başını uzatıp Conni'ye "Nasılsın?" dedi.

"Tanrım! Daha ne kadar bekleyeceğim."

Spencer, "Birkaç dakika daha, tamam mı?" dedi. Önce Albert'la konuşmak istiyordu.

"Geçen sefer de böyle söylemiştin. Yiyecek ya da içecek bir şey alabilir miyim?"

"Hayır Conni alamazsın. Burası restoran değil." Yine de gidip ona bir fincan kahve getirdi.

Will'le birlikte Albert'ın odasına girdiler. Albert soğukkanlı görünüyordu. Spencer bunun cehaletten ya da iç huzurundan kaynaklandığını bilirdi. Bu birinin sinirsel tepkilerini tutabilmesi anlamına gelirdi. Saat sekiz olmuştu, daha yapacak bir sürü işi vardı ve o yorgunluktan ölüyordu. Rahat oturabilmek için silahının yerini değiştirdi. Olmayınca askısıyla birlikte çıkardı.

Albert "Onu teşhis etmek için birine ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Spencer not defterini açarken yavaşça, "Jim Shaw teşhis etti. Şimdi otopsiyi yapacak birine ihtiyacımız var. Sen yapabilir misin?" dedi.

Albert başını sallayarak, "Belki ona bakacak ikinci bir kişiye ihtiyacınız vardır diye düşünmüştüm."

Spencer bir an susup Albert'a baktı. "Pozitif bir teşhisimiz var. İkinciye ihtiyacımız yok."

Albert omuz silkti, bakışlarını ileriye çevirip kıpırdandı. Bakışlarının sürekliliğinde, metanetinde garip bir şey vardı. Bu şehirde genç insanlar sık sık ölmezdi, burası New York değildi ki. Ve Kristina onun dostuydu. Yine de Albert serinkanlılığını koruyordu. Jim gibi mahvolmuş görünmüyordu ama gözlerini de Spencer'dan kaçırmıyordu.

Spencer konuşmaya başlamadan önce Albert ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Spencer'ın yanında oturan Will, "Buna gerçekten memnun oluruz," dedi.

Spencer, "Jim Shaw için çok zor oldu," diye ekledi.

"Bu hepimiz için çok zor." Spencer, Albert'ın kendinden söz ettiğinden şüphe duymadı. Kayıt cihazını çalıştırdı.

"Albert, Kristina'ya gelmeden önce bana biraz kendinden söz et."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Nerelisin?"

"Clairton, Pennsylvania."

Spencer başını salladı; "Hiç duymadım. Ailen nerede?"

"Bilmiyorum belki hâlâ oradadırlar. Görüşmüyoruz."

"Annenle görüşmüyor musun?"

"Hayır."

"Niye?"

Albert omuz silkti, "Niyesi yok, görüşmüyorum işte."

"Ama adının baş harflerini omzuna yazacak kadar önemliymiş senin için."

"Dedektif, o benim annemdi."

"Kardeşin var mı?"

"Hayır."

"Niye Dartmouth'u seçtin?"

Albert hafiften gülümsedi. "Çünkü lise ortalamam Harvard'a giremeyecek kadar yüksekti."

Spencer gülmüyordu, "Niye Dartmouth?" diye tekrarladı.

"Ben Dartmouht'u seçmedim, o beni seçti."

Spencer, Albert'ı süzerken odadaki tek ses kayıt cihazının hışırtısıydı. Albert birkaç saat öncesinden çok farklı görünüyordu. Her nasılsa daha bildik, daha sempatikti. Dövmeleri, küpesi, uzun saçları, delici bakışları anlam kazanmış gibiydi. Albert kendini bırakmamış, dimdik duruyordu. Spencer bunun altında yatanın korkusuzluk olduğunu hissetti. Spencer'dan korkmuyordu, sorgudan ya da hapisten. Gizleyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyordu.

"Albert, Jim'le iyi arkadaş mıydınız?"

"Evet, okulun ilk yılında aynı odada kalıyorduk."

"Kristina ve Conni'yle böyle mi tanıştın? Yani Jim sayesinde."

"Kristina'yla ben aynı felsefe sınıfındaydık. Conni de onun oda arkadaşıydı."

Ve işte açıklama buydu. Albert, Kristina'yla sınıfta karşılaşmıştı. Her şey iki saniyelik bir cümleyle açıklanabiliyorken Jim neden bunu üç yıllık bir muamma haline getirmişti ki?

Will ayağa kalktı, "Tracy seninle bir saniye konuşabilir miyiz?"

Koridora çıkıp kapıyı Spencer'ın ardından kapadı. Alçak sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Niye bunları soruyorsun? İşi harfiyen götürdüğünün farkındayım ama bunları zaten Jim'den öğrendik. Bu işle hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz."

Will, Spencer'dan kısaydı. Spencer ona bakmak için başını öne eğmek zorunda kalıyordu. "Will, hikâyenin tutup tutmadığını görmeye çalışıyorum. Birinin yalanını yakalamak istiyorum."

Will yorgun bir sesle, "Eee?" dedi. "Diyelim ki birinin yalanını yakaladın. Biri bir şey söylüyor, diğeri başka. Bunu bir de Conni'yle tekrarlayacak mısın? Hem biri yalan söylüyorsa bile ne fark eder ki. Üç yıllık bir hikâye bu."

Spencer, "Yanıldığın yer de burası Baker," dedi. "Onun kayıp olduğunu ihbar etmediler. Bütün merak ettiğim bu. Sebebini mutlaka bulacağım."

Will bir inilti koyuverdi.

Masaya döndüklerinde Spencer, "Bir şey öğrenmek istiyorum Albert," dedi. "Jim, Conni'yle çıkıyormuş sen neden Kristina'yla çıkmadın?"

Albert şaşırmış bir ifadeyle gülümsüyordu. "Jim böyle mi söyledi? Dürüst olmak gerekirse Conni benden gerçekten çok hoşlanıyordu ve Jim'i incitmek istemiyordu. Ve Kristina da Jim'i beğeniyordu."

"Jim ona Kristina'yla seni birbirinize çeken hiçbir şey olmadığını söylediğini anlattı."

"Evet ona öyle söyledim. Onun Conni'yle bana üzülmesini istemiyordum. Ayrıca ona Kristina'nın ondan çok hoşlandığını da anlatmıştım."

"Bana bunu söylemedi."

"Tabii, söylemez."

Will masanın altından Spencer'a dokundu.

Spencer, Jim'e sorduklarını Albert'a sormaya başladı; Kristina'yı en son hangi gün ve ne zaman görmüştü? Albert

onu en son salı gecesi pokerden sonra odasına iyi tatiller demek için gittiğinde gördüğünü söyledi.

"Conni seninle miydi?"

"Hayır."

"Conni'yle çıkıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Gece yarısı sık sık kız arkadaşın yanında değilken diğer kızların odalarına gider misin?"

Albert, Spencer'a şaşırmış gibi baktı. "Hepimiz iyi dostuz. Üstelik Kristina'yla ben aynı katta kalıyorduk Conni'de aşağıda çantasını topluyordu. Önemli bir şey değildi. Ben yukarı kendi eşyalarımı hazırlamaya çıkmıştım."

Albert, Kristina'nın tatilde ne yapmayı planladığını bilmediğini anlattı. Conni, Kristina'yı onlarla birlikte gitmesi için davet etmişti ama Kristina reddetmişti. Kızıl Yapraklar'daki bir kızla ilgili bir şeyler anlatmıştı, bir de cumartesi oynanacak maçı bahane etmişti.

Spencer, Kristina'nın botlarını hatırladı. "Hatırladığım kadarıyla Kristina'nın botlarından biri bağlanmamıştı. Onu görmeye gittiğinde botlarını bağlamasına yardım etmiş olamazsın değil mi?"

Albert, "Hatırlamıyorum," dedi. "Yapmış olabilirim. Bir kazada fena yaralanmıştı ve kolunu çok zor kıpırdatıyordu. Botlarını bağlamasına yardım etmiş olabilirim."

"Botunu bağlamasına demek istiyorsun."

"Öyle mi?"

"Sadece biri bağlıydı."

Albert gülümsüyordu. "Belki biri sonradan çözülmüştür."

Spencer onu süzdü, "Belki."

Will, "Ed Landers'a söyleriz, botların üzerindeki parmak izlerini araştırırlar, Tracy," dedi.

Spencer başıyla onaylayıp, "Eğer botların üzerinde parmak izin bulunursa, bu hatırlamana yardımcı olur mu?" diye sordu.

Albert, "Pek sayılmaz," dedi. "Üzerinden çok zaman geç-

ti, bir sürü şey oldu. Bu çok küçük bir ayrıntı."

Spencer, "Albert," dedi, "Odaya geldiğinde çıplak olup olmadığını hatırlayabilir misin?"

"Tabii."

"Çıplak mıydı?"

"Hatırlamıyorum."

"Anlıyorum." Spencer sustu. "Çünkü eğer sevgilin olmayan çıplak bir kadının önünde eğilip botunu bağlamasına yardım etmişsen bunu hatırlardın, değil mi?"

"Sanırım hatırlardım."

"Evet. Bence de hatırlardın. Parmak izi verirsin değil mi? Kan ve saç örneği de."

"Tabii ki."

"Kristina normal mi görünüyordu?"

"Evet," dedi Albert. "Çok tatlıydı."

"Gece yarısından sonra nereye gideceğini sana söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Köprünün duvarında yürümekten söz etti mi?"

"Böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Kristina'yı gördüğün zamanla ilgili bir sürü şeyi hatırlamıyorsun."

Albert gülümsedi. "Önemli bir şey değildi. O yüzden hatırlamıyorum."

Spencer, Albert'a bakarak, "Birkaç soru daha," dedi.

Albert nazikçe başını sallayarak, "Yapabileceğim ne varsa yapmaya hazırım," diye cevapladı.

Spencer, Kristina'nın köpeğine ne olduğunu sordu.

Albert, "Köpeği biz götürdük," dedi.

"Niye?"

"Bu alışılmadık bir şey değil. Onu geçen yılki Şükran Günü tatilinde de yanımızda götürmüştük. Kristina bazen o yaratıktan biraz kurtulmak isterdi. Conni'nin evinin de kocaman bir bahçesi var."

"Köpeği siz aldınız."

"Evet."

"Peki Kristina, Aristo'yu sizin aldığınızı nereden bilecekti?"

"Kristina ölmemiş miydi?"

Spencer gözlerini Albert'tan ayırmadı. "Evet öyle olduğunu söyledim. Ama tatile gitmeden önce onun öldüğünden haberin yoktu. Yoksa var mıydı?"

"Hayır, tabii ki yoktu." Albert da gözlerini Spencer'dan ayırmıyordu.

"Ya Conni? O biliyor muydu?"

Albert gülümseyerek, "Bunu Conni'ye sormanız lazım," dedi.

"Soruma dönelim. Kristina'ya köpeğini aldığınızı nasıl haber verdiniz?"

"Sanırım Constance ona not bıraktı."

"Nereye?"

"Bilmiyorum, belki masasına."

"Geçen çarşamba odasına girip ona not mu bıraktınız?"

"Ben değil, Conni."

"Peki." Spencer'ın Conni'ye soracağı bir sürü şey vardı. "Sonra da dört günlük bir tatile çıktınız."

"Aslında beş günlük. Pazartesi döndük."

"Tamam. Köpeği Kristina'ya geri götürdünüz mü?"

"Hayır, ortalıkta görünmüyordu. Köpeği Jim aldı."

"Kristina'nın nerede olduğunu sormadınız mı?"

"Onun etrafta görünmediğini bilmiyorduk. Jim bize onu görüp görmediğimizi sordu. Biz de görmemiştik."

"Conni ve kendin için mi konuşuyorsun?"

"Evet, çünkü geçen haftadan beri hiç ayrılmadık."

"Bir saniye için bile mi?"

"Hayır."

"Salı gecesi de her saniye birlikte miydiniz?"

Albert şaşırmış görünüyordu. "Hangi salıyı soruyorsun?"

"Kristina'nın öldüğü salıyı."

"Oh, o salı." Başını kaşıdı. "Sanırım. Yani her saniye de-

ğil." Gülümsedi. "Tuvalete beraber gitmedik."

Spencer yememişti. "Bu ne zamandı hatırlıyor musun?"

Albert başını sallayıp nazikçe, "Sadece şaka yapıyordum," dedi. "Her saniye beraber olmadığımızı söylemek istiyorum."

"Ne zaman birlikte olmadığınızı hatırlıyor musun?"

"Dedektif O'Malley, yalnız ben mi yoksa ikimiz de mi şüpheliyiz?" diye sordu. Sesi kibardı ama bakışları soğuk ve sertti.

"Şu anda köpek bile şüpheli, Albert o yüzden sorunun cevabı evet. Elimde bir buçuk haftadır karın altında yatan bir ceset ve onun nerede olduğunu merak etmeyen üç arkadaşı var. Şimdi onun son gecesinde neler yaşadığını parçaları birleştirerek bulmaya çalışıyorum. Onu göremeyince endişelenmedin mi?"

Will, Spencer'ın sözünü kesti. "Basket takımının koçuyla konuştum. Cumartesi günü sezonun ilk maçında oynamayışına çok şaşırmış. Maçtan sonra iki takım arkadaşı odasına onu görmeye gitmiş. Pazar günü koçu, kendi ifadesine göre kıçına tekmeyi vurmak için, onu aramış. Çünkü Kristina onların yıldız oyuncularıymış ve o maça çıkmayınca UPenn'e yenilmişler."

"Pazartesi birkaç kız daha odasına gitmiş ama çok meraklanmamışlar çünkü Kristina'nın daha önce de antrenmanlara hatta maçlara gelmediği olurmuş. Bu yüzden salı ve çarşamba odasına telefon etmekle yetinmişler ama hiç durmadan aramışlar. Kızıl Yapraklar'ı bile aramışlar."

Spencer not alırken başını salladı. "Bu ilginç Will. Sen ne dersin Albert? Takım arkadaşları bile odasına gidip, ona sürekli telefon edecek kadar endişelenmişler. Ama siz değil. Neden onun en iyi üç arkadaşının dört gün boyunca ortadan kaybolmasına endişelenmediğini anlamaya çalışıyorum. Aslında dokuz gün. Neden kimse onun kaybolduğunu bize ihbar etmedi ya da en azından okul yönetimine? Onlar da bize haber verirdi."

"Bir sürü soru sordunuz," dedi Albert. "Önce hangisine cevap vermemi istersiniz?"

"Hepsine."

"Kristina'nın çok dolu bir hayatı vardı. İki major yapıyordu, haftada üç gün Dartmouth Review'de yazıyordu üç gün çalışıyordu, beş gün basketbol antrenmanına gidiyordu, iki kere de maça çıkıyordu. Bazen günlerce birbirimizi görmezdik."

"Öyle mi?" Spencer inanmamıştı. "Küçük bir kampusta yaşayan yakın arkadaşlar nasıl olur da günler boyunca birbirlerini görmezler? Ben on sekiz bin öğrencisi olan bir üniversiteye gittim ve istesem de istemesem de hoşlanmadığım insanlara hep rastlardım. Arkadaşlarıma gelince, her zaman geceleri onlara ayıracak vaktim olurdu. İki major yapsan da, basket oynasan da, Kızıl Yapraklar'da çalışsan da fark etmez. Hele ortada bir de köpek varsa. Tabii bir de uzun bir tatilden sonraysa."

Albert, "Belki sizin için öyledir," dedi. "Size hepimizin çok meşgul olduğunu söylüyorum."

"Salı gecesine dönelim. Poker oynarken ne oldu?"

"Önemli bir şey olmadı. Oynadık, önce Frankie ayrıldı ardından Jim, sonra da Kristina odasına gitti sanırım. Conn'la ben de eşyalarımızı toplamaya gittik."

Will, "Dur bakalım," dedi. "Oyun sırasında her şey normal miydi?"

"Oyun sırasında mı? Evet, öyleydi."

Will'le Spencer birbirlerine baktılar. Will, "Jim'in bağırıp çağırıp deli gibi orayı terk etmesini normal mi buluyorsun?" diye sordu.

Albert sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturup, "Ha o mu?" dedi. "Önemli bir şey değil. Biraz fazla heyecanlandı. Olur böyle şeyler."

"Niye heyecanlandı?"

Albert, "Gerçekten hatırlayamıyorum," dedi. "Aptalca bir şeydi."

"Sen ve Frankie ile ilgili bir şey olabilir mi?"

"Ben ve Frankie mi? Yoo, olamaz. Önemli bir şey değildi diyorum. Her şey yolundaydı."

Spencer, "Anlıyorum," dedi. "Acaba senin gidip Frankie'yi göreceğin ve Frankie'nin de bunu bilmiyor olması ile ilgili olabilir mi?"

Albert bir an için duraksayıp düşündü, yavaşça, "Ha o mesele," dedi. "Sözleştiğimizi unutmuş olmalı. Onu görmeye gittim ama yerinde değildi."

"Jim, Frankie'nin Conni'yle ders çalıştığını ama Kristina'nın senin Frankie'yle birlikte olman gerektiğine yüzde yüz emin olduğunu anlattı."

"Evet," dedi Albert. "Bayağı şaşırtıcıydı."

"Kim için?"

"Benim için. Bütün bu patırtının niye koptuğunu anlayamadım."

"Patırtı mı koptu?"

"Hayır, dramatik bir şey değildi." Gülümseyerek devam etti. "En azından gazetelere çıkacak kadar büyük bir şey değildi."

"Bunu gazeteler için değil, kendim için soruyorum."

"Elbette."

"Anlamıyorum. Neden Kristina senin Frankie'ye gidip gitmediğinle ya da nerede olduğunla uğraşsın ki?"

"Bilmiyorum. Şaşırtıcı olan da buydu." Yine aynı gülümseme. Bu ifade Spencer'ı rahatsız etmeye başlamıştı.

"O gün öğlen kampusta Kristina'ya rastladım. O zaman Frankie'yi görmeye gideceğimi söylemiştim. Sadece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu."

"Peki Jim neye bozuldu?"

"Bozulmuş görünmüyordu."

"Öyle mi? Diğer çocuklar böyle düşünmüyor."

"Bana bozulmuş görünmedi."

Will yine Spencer'a dokundu. "Peki, tamam," dedi Spencer. "Jim çıktıktan sonra ne yaptınız?"

"Birkaç dakika daha orada kaldık sonra Kristina yukarı çıktı."

"Sen ve Conni?"

"Conni'nin odasına gittik."

"Ama sen bütün gece boyunca orada değildin."

"Hayır, benim de eşyalarımı toplamam gerekiyordu o yüzden bir süre odamda olmalıydım."

"Ne zaman ayrıldın?"

"Gece yarısı civarı sanırım."

"Ve odana gittin."

"Hayır bir dakikalığına lobiye gittim. Bozuk para kavanozumu orada bırakmıştık. Onu alıp yukarı çıktım."

"Ve sonra?"

"Eşyalarımı topladım, biraz müzik dinledim ve Kristina'ya hoşçakal demeye gittim."

"Saat kaçtı?"

"On iki otuz ya da on iki kırk sanırım."

"Onun odasından saat kaçta ayrıldın?"

"Bire on kala herhalde."

"Çok geç."

"Geç sayılır."

"Sonra?"

"Tekrar aşağıya lobiye gittim."

"Niye?"

"Bira almak için."

"Senden başka kimse var mıydı?"

"Evet, şu çocuk, Tim. İyi bir çocuktur. Die Hard'ı izliyordu. On ikiyi yirmi geçe başlamıştı. Ben de biramı alıp onunla biraz gevezelik yaptım sonra biraz filmi seyrettim. Sonra tuvalete gittim. Ardından yine Conni'nin odasına çıktım. Kapı kilitli değildi ama Conni odasında yoktu. Ben de tekrar lobiye indim. Tim uyuya kalmıştı. Onu uyandırıp iyi bir filmi kaçırdığını söyledim. Biraz daha oturup izledik sonra Conni geldi. Beni arıyormuş."

"O zaman saat kaçtı?"

"Bilmiyorum, bir düşüneyim. Filmin yarısından fazlası bitmişti. Belki ikiye çeyrek kala. Evet öyleydi, çünkü Conni'nin odasına çıktığımızda saat sabahın ikisiydi."

"Conni neredeymiş?"

Albert düşünerek konuştu, "Beni aradığını söyledi. Ben de lobideydim dedim. Niye yanına dönmediğimi sordu. Ben de gittiğimi ama onu bulamadığımı sonra da biraz film izlediğimi anlattım."

"Seni ne kadar aramış?"

"Yaklaşık yarım saat dedi."

"Yarım saat mi?" Will'le bakıştılar. "Bu çok uzun bir zaman."

"Biliyorum."

"Seni nerede aradığını söyledi mi?"

"Sormadım."

"Seni bulunca ne yaptınız?"

"Yukarı, onun odasına çıktık. O gece orada kaldım. Ertesi sabah Long Island'a gitmek için yola çıktık."

"Kristina'yı bire on kaladan sonra gördün mü?"

"Hayır."

"Çarşamba sabahı?"

"Hayır."

Spencer, Conni'yle konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Will'den Albert'ın parmak izleriyle kan ve saç örneklerini almasını istedi.

"Frankie'yle de konuşmak istiyorum. Nerede oturuyor?"

"Kulüp evlerinden birinde. Phi Beta Epsilon. Kulüp Yolu'nun sonunda. Ama ona ulaşamazsınız -henüz dönmedi."

Spencer şaşırdı; "Dönmedi mi? Niye?"

"Niye olduğunu bilmiyorum."

"Sınav zamanı değil mi?"

"Evet."

Spencer düşünceli bir ifadeyle yüzünü kaşıdı. "Evi nerede?"

"Bilmiyorum. Boston'da bir yerde."

Spencer burada bir şeyler olduğunu hissediyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Son bir soru Albert? Kristina Kim'i sen mi öldürdün?"

"Hayır!" dedi Albert çabucak ve sevgiyle, "O benim dostumdu," diye ekledi.

"Onu öldürenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, kesinlikle bilmiyorum."

Spencer'la Will tekrar bakıştılar.

Dışarı çıkarlarken Spencer, Albert'a dönüp, "İki gün önce bir kayıp köpek davamız vardı. Sahibi, doksan iki yaşında bir dul, kadın burada deliye döndü," dedi.

"Yo, hayır? Köpek bulundu mu?"

"Evet ölü olarak," diye cevap verdi Spencer. "Kristina'nın doksan iki yaşında bir kadına ait olmaması ne kadar yazık, değil mi?"

Spencer çok yorgundu ve Conni'yle konuşurken sesi gereğinden fazla sert çıkıyordu. Conni ona Cold Spring Harbor, Long Island'da yaşadığını söyledikten sonra uzun bir süre not defterindekileri okuyormuş gibi yaparak oturdu. Kristina'yı düşünüyordu. Ona eski oda arkadaşının Cold Spring Harbor'dan geldiğini söylemişti. Spencer bunu hem polis olduğu için hem de kendi de Farmingville, Long Island'dan geldiği için hatırlıyordu.

Bu iki semt aslında birbirlerinden sadece yirmi mil uzaklıktaydı ama Farmingville'le Cold Spring Harbor arasında Çin kadar büyük bir boşluk vardı.

Spencer, Conni'ye nereli olduğunu söyledi.

"Farmingville," dedi sanki düşünüyormuş gibi yapıyordu. "Sanırım duydum. 1-10 yoluna yakın bir yerde değil mi?"

Spencer ona yaklaşamadın bile, demek istiyordu. Ama başını sallayarak, "Siz 1-10'un yakınındasınız. Franmingdale'le karıştırdın."

Conni kıkırdayarak, "Ah evet," dedi. "Ne aptalım."

Conni, Spencer'ı Long Island'a dair bir konuşmaya çek-

meye çalıştı; en son ne zaman oraya gitti, oraları özledi mi, niye Hannover'a geldi? Ama Spencer karşısında kıkırdayıp duran kızın sözünü ağzına tıktı. Gerçek meseleye dönmesi gerekiyordu.

Will'in Conni'ye ne zamandır Kristina'yı tanıdığını, onunla nasıl oda arkadaşı olduklarını ve ona zarar vermek isteyecek birini tanıyıp tanımadığını sormasını sağladı.

Conni, "Hayır," dedi. Boyalı kaşları seğiriyordu. Sevimli görünmeye çalışarak gülümsediği belli oluyordu. "Herkes onu severdi, herkes. Çok kolay sevilecek biriydi, bilirsiniz." Yüzü biraz buruştu, "Onu sevmemek elinizde değildi. Üstelik çok da güzeldi."

Spencer'ın yüzü gerginleşiyordu, Conni'nin söylediklerine katıldığını belirtmek istedi ama kendini tuttu. Gerçekten çok kolay sevilecek biriydi. Ve çok güzeldi.

"Onu eskiden kıskanan kızlar biliyorum. Ama onu tanıyınca güzelliğini affettik, çok tatlıydı." Sustu. "Onun arkasından konuşan kızları da biliyorum, bilirsiniz yani niye saçını doğru düzgün taramıyor, niye biraz makyaj yapmıyor gibi."

"Kıskançlık. Ama yine de onu öldürmek için yeterli bir sebep değil, ne dersin?"

Conni'nin gözleri kocaman açıldı; "Öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz? Buna inanmıyorum. Hayır, Dartmouth'ta böyle şeyler olmaz. Niye olsun ki? Bu sadece bir kazaydı."

Spencer onu dikkatle süzdü. "Böyle mi düşünüyorsun? Bildiğin bir şey mi var?"

Conni kekeleyerk, "Hiçbir şey," dedi. "Sadece bana ne anlattıysanız, o."

"Sana çok az şey anlattım."

Conni eğilip bacağını kaşımaya başladı. Spencer'a bakmadı ya da bir yorum yapmadı. Spencer, endişelendiği bir şey var, diye düşündü. Jim bana bakamıyordu, Albert gözlerini benden hiç ayırmadı, bu da kaşınıp duruyor.

"Constance, Kristina'yı en son ne zaman gördün?"

Conni sırtını dikleştirip gözlerini tavana dikti, sanki ne söylemesi gerektiğini orada arıyordu. "Sanırım Şükran Günü'nden önceki salı. Kâğıt oynuyorduk."

"Nasıldı?"

"İyi." Yine gözlerini kaçırdı. Albert rahatsız olmadan Spencer'a bakabilmişti, sadece o ellerine bakmamış ya da oturduğu yerde kıpırdanmamıştı. Sadece o huzursuz değildi ve ilgiliydi. Ve hep doğru cevapları vermişti. Belki de aşırı rahattı, diye düşündü Spencer, lanet olsun, deliriyorum galiba.

"En son o zaman mı gördün?"

"Evet," dedi ama bakışlarını Spencer'a çevirmedi, bu sefer Spencer ona bakması için Conni'yi zorladı.

Daha alçak bir sesle, "Evet," diye tekrarladı.

Spencer, yalan söylüyor diye düşündü.

"Poker sırasında herhangi bir sorun oldu mu?"

Conni sessiz kaldı. Spencer seçeneklerini gözden geçiriyor, dedi içinden. Albert'la konuşmuş olduğunu biliyordu.

"Önemli bir şey olmadı."

"Kavga etmediniz mi?"

"Yo, hayır. Sadece sinirlerimiz biraz bozuktu. Sınavlar, yine Frankie'ye yenilmek falan. Bilirsiniz, aptalca şeyler."

"Anlıyorum. Jim öfkelenip deli gibi lobiden dışarıya koşmadı mı?"

Duraksadı. "Öfkeli değildi, oyun zaten bitmişti."

"Dışarı koşmadı mı?"

"Hayır, pek değil."

"Jim'in dışarı koşmadığını hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum."

"Hepinizin kısa süreli belleğinizde bir sorun var gibi görünüyor. Bu sınav dönemine özgü bir şey mi?"

"Çok komiksin," dedi ama Spencer gülmüyordu ve Conni'nin kahkahası ona yapmacık görünmüştü.

"Ne zaman odana döndün?"

"Saate bakmadım."

"Ve Kristina'yı bir daha hiç görmedin?"

"Hayır."

"Gecenin kalanında ne yaptın?"

"Albert'la birlikteydim."

"Senin odanda mı onunkinde mi?"

"Benimkinde," dedi kısık bir sesle.

"Lobiden ayrıldıktan sonra bir daha hiç birbirinizden ayrılmadınız mı?"

"Sanırım ayrıldık. Albert'ın gidip eşyalarını toplaması gerekiyordu."

"Sen de onunla birlikte gittin mi?"

"Hayır, odamda kaldım."

"Tamam, uyuyana kadar neler yaptığını detaylarıyla anlatıyorsun, tamam mı?"

"Gerçekten çok iyi hatırlamıyorum. Üzerinden epey zaman geçti." Conni söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi, Spencer bundan hiç hoşlanmadı.

"Hatırladıklarını anlat."

"Bakalım, Albert kendi odasına gitti."

"Ne zaman?"

"Sanırım gece yarısı."

"Peki devam et. Sonra ne oldu?"

"Sonra bir şey olmadı. Eşyalarımı topladım, etrafı düzeltim, ertesi gün giyeceklerimi hazırladım sonra da yıkanmaya gittim."

"Peki, ya sonra?"

"Sonra mı? Gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım Albert'ı arayıp ne zaman döneceğini sormak istedim. Telefonu meşguldü. Birkaç dakika bekleyip tekrar aradım, yine meşguldü."

"O zaman saat kaçtı?"

"Bire on kala falan. Telefonda olması için çok geç olduğunu düşündüm."

"Evet."

Spencer bekledi. Conni bir şey söylemeyince anlatması

için onu zorladı.

"Sonra ben... biraz daha bekledim. Sonra Albert'ın Frankie'yle mi konuştuğunu öğrenmek için Frankie'yi aradım."

"Ve?"

"Onunla konuşmuyordu. Yani kimse açmadı."

"Sonra ne yaptın?"

"Jim'in odasını aradım. Yine kimse açmadı. Biraz şaşırdım çünkü Jim erken yatağa giren bir tiptir. Belki Jim, Kristina'yla barışmıştır diye düşündüm."

"Daha sonra ne yaptın Constance?"

"Yukarı, Albert'ın odasına gittim. Kapısı kilitliydi ve içerden hiç ses gelmiyordu. Ben de aşağı inip tekrar telefon ettim, yine meşguldü. O an telefonun açık kalmış olabileceğini fark ettim."

"Ya sonra?"

"Hâlâ nerede olduğunu bilmiyordum, lobiye bakmak için aşağı indim."

"Orada mıydı?"

"Hayır. Aslında oradaymış, tuvalatteymiş ama ben orada çok kalmadım. Hemen bakıp çıktım."

"İçeri baktığında ne gördün?"

"Televizyonda Die Hard vardı. Biri televizyon izliyordu."

"Aydınlık mıydı? Yani televizyon izleyen Albert olabilir mi?"

"Hayır."

"Albert'ın tuvalette olduğunu nereden biliyorsun?"

"O söyledi. Bir bira almak için aşağı indiğini ve filme daldığını anlattı."

Spencer biraz düşündükten sonra, "Anlıyorum," dedi. Hikâyede aksayan bir şey bulmaya çalıştı ama her şey yerli yerindeydi. "Sonra?"

"Yukarı odama koşup, paltomu aldım ve dışarı çıktım."

"Nereye gittin."

"Hatırlamıyorum." Connı önce ellerine sonra Will'e baktı, sonra tekrar ellerine. Bir tek Spencer'a bakamıyordu.

"Dışarıda ne kadar kaldın?"

"Belki yirmi ya da yirmi beş dakika."

"Albert biri çeyrek geçe gibi gidip odana baktığını ama seni bulamadığını söyledi. Bir de lobiye ikiye on kala geldiğini."

Conni yüzünü ovuşturdu. "Evet sanırım. Belki otuz, otuz beş dakika kalmışımdır."

"Dışarıda Kristina'yı gördün mü?"

Conni yüksek sesle, "Hayır," dedi. "Size Albert'ı aradığımı söylemiştim."

"Niye böyle panikledin?"

"Odasında değildi ben de endişelendim."

"Ne için endişelendin? Kaçırılmasından mı? Öldürülmesinden mi?"

Artık karşısında kıkırdaması çoktan kaybolmuş, güvensiz bir kız vardı "Söyleyemem."

"Bir dene."

"Bilmiyorum, sadece endişeliydim. Odasında olacağını söylemişti ama orada değildi."

"Birbirinizi çok çabuk özlüyorsunuz galiba. Kristina'ya hoşçakal demeye gitmiş."

"Kristina'ya mı?" Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Spencer içinden, ah, biliyordum, diye geçirdi. "Evet."

Conni birkaç dakika sessiz kaldı. Elleri bembeyazdı.

Sonunda, "Bu sadece bizim aramızdaki bir yanlış anlama, ne önemi var ki?" diyebildi.

"Bence çok önemi var," dedi Spencer. "Onu nerede arıyordun?"

"Her yerde, kampusun içinde her yerde."

"Feldberg Kütüphanesi'nin arkasında? Köprüde?"

Conni, "Hayır!" dedi. "Tanrım! Albert'ı niye orada arayacakmışım ki?"

"Seni sabahın birinde kampusta Albert'ı ararken gören biri olmuş mudur?"

"Sanmıyorum."

"Ben de öyle. Kar fırtınası, dondurucu soğuk, gecenin biri, herhalde herkes uyuyordu."

Kristina'nın haricinde herkes... o ölüyordu.

"Seni kimsenin görmediğinden emin misin?"

"Eminim."

"Peki, bu hiç de iyi olmadı."

Sessizlik. Bir süre sonra Conni tereddütle, "Ama gerçek bu," dedi. "Bütün olan biten bu."

Spencer'ın başı ağrımaya başlamıştı. Çok uzun bir gün olmuştu. Genelde akşam dokuzda işini çoktan bitirmiş olurdu. Karşısındaki bu minyon, şirin ve titrek kız verdiği saçma sapan cevaplarla onun başını ağrıtıyordu.

Birden Hinmann Hall'e girmek için acele eden küçük kızı hatırladı. Kız nasıldı? Evet, aşağı yukarı bu boydaydı. Başka? Paltosu, bir ceket giyiyordu, arkasında kocaman bir D yazan bir ceket. Evet bu o.

Conni'den ceketini göstermesini istedi. Bir Dartmouth ceketiydi. Öğrencilerin yüzde doksanının bu ceketi giyiyor olmasına rağmen, kalabalığa girmeyip ambulansın yanından kaçarcasına uzaklaşan kızın Constance Tobias olduğuna emindi.

"Peki yine Albert'a dönelim. Geceyi beraber mi geçirdiniz?"

"Evet."

"Ertesi sabah?"

"Uyanıp Thayer'a kahvaltı yapmaya gittik. Sonrada Long Island'a doğru yola çıktık."

"Çarşamba sabahı Kristina'yı görüp görmediğini hatırlıyor musun?"

Conni biraz düşündü, ya da düşünüyor gibi yaptı. "Hayır."

Spencer, tabii ki görmedin, dedi içinden.

"O sabah Jim'i gördün mü?"

"Hayır."

"Kristina'nın köpeğini gördün mü?"

"Evet. Onu yanımızda götürdük."

"Niye?"

"Bilmiyorum, herhalde ona acıdık."

"Niye?" Spencer bunun peşini bırakmayacaktı.

"Benim evimde eğlenir diye düşündük." Zoraki bir gülümseme... "Güzel bir bahçemiz var."

Spencer, eminim vardır, diye düşündü. Eminim, manikürlü bir el kadar bakımlı, yerde bir tane bile yaprak olmayan, çalıları budanmış bir bahçeniz vardır.

"Anneni arayıp köpeği getirmenin uygun olup olmayacağını sordun mu?"

Conni elini salladı. "Yo, annem umursamaz. İki yıl önce Kristina, Noel'de bizimle glediğinde de Aristo'yu getirmiştik."

"Constance, Aristo'yu aldın ama Kristina'ya onu aldığını söylemedin."

"Ona not bıraktım."

"Ona köpeğini aldığına dair bir not mu bıraktın?"

"Köpeğin bizimle birlikteyken mutlu olacağını bilirdi."

"Evet, ama izin almadan nasıl alabildin?"

"Çünkü Albert, Kristina'nın Şükran Günü tatilinde köpeği yanında istemediğini, işe ve antrenmana gitmesi gerektiği için ona bakacak zamanı olmadığını anlatmıştı. Yani önemseyeceğini düşünmedim. Hatta birinin köpekle ilgilenmeyi önermesini beklediğini düşündüm."

Spencer bunun üzerinde dikkatlice düşündü. Sonunda, "Albert onun köpeği istemediğini nereden biliyormuş?" diye sordu.

Conni, "Emin değilim," derken sesinde yine aynı tereddüt vardı.

"Kristina'nın tatil için ne planladığını biliyor muydun?"

"Hayır, doğum yapmak üzere olan bir kızdan söz etmişti."

"Kızıl Yapraklar'da mı?"

Conni başıyla onayladı. "Evet, nasıl bildin?"

Bu çocukların kimin sorguladığı ve kimin sorgulandığına dair ciddi bir derse ihtiyacı olduğunu düşünerek, "Bu çok yoğun bir program gibi gelmedi bana," dedi. "Neden köpeğini istemesin ki? Burada kalıp doğumu bekleyecekmiş." Tanrım ben de onun tatilde ailesinin yanına gideceğini düşünmüştüm. İkimiz de tatili burada geçirmişiz ama o karların altındaymış.

Spencer kimsenin görmemesi için ellerini masanın altına soktu ama yumrukları hâlâ sıkılıydı. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordu. Artık çok geçti.

"Kristina bizim Aristo'yu gezdirmemizden hep mutlu olurdu. O yüzden kapısını hiç kilitlemezdi."

"Öyle mi?"

"Hayır, asla." Conni'nin bir anda kızardığı Spencer'ın gözünden kaçmadı.

"Böylece siz de köpeği aldınız, ona bir not bıraktınız ve ayrıldınız. Ne zaman döndünüz?"

"Pazartesi öğleden sonra. Biraz dersleri astık."

"Köpeği Kristina'ya geri götürdünüz mü?"

"Aslında Jim'e verdik."

"Kristina'yı gören olmuş mu?"

"Ben değil."

"Bu garip değil miydi?"

"Hiç değil."

"Bu pazartesi, peki salı günü gördün mü?"

"Hayır!"

"Çarşamba gördün mü?"

"Hayır!"

"Bu sabah gördün mü?"

"Hayır!"

"Anlıyorum. Peki onu dört gün görmeyince, hatta Şükran Günü'nden itibaren görmeyince biraz olsun meraklanmadın mı?"

"Hayır, pek değil."

"Onu ne sıklıkta görürdün?"

"Her gün." Yine sessizlik. "Her zaman beraberdik. O benim Dartmouth'taki en iyi arkadaşımdı." Ama bu sözler biraz duygusuzca söylenmişti, akşam ölüm haberini aldığında olduğu gibi gözyaşlarıyla konuşması gerektiğini hatırlayıp kuru gözlerini ovuşturdu. Spencer'a baktığında, bunu hiç inandırıcı bulmadığını anlamıştı.

Spencer sormaya devam etti; "Demek, onu her gün görürdün ama onu bir hafta görmeyip, nerede olduğunu bilen tek bir kişiyle bile karşılaşmamana rağmen onu merak etmedin."

"Hayır, söylediğim gibi nerede olacağını kimseye söylemeden ortadan kaybolurdu."

Spencer, Conni'ye bakıp bu sefer gerçekten iyi kayboldu değil mi Conni, diye düşündü.

"Conni, ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey!" sesi her zamankinden daha inceydi.

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

"Bu akşam bir grup insanın yanından geçtin, değil mi? Bir ambulansın yanından geçtin ve bir an için durmadın."

Conni, "Neden söz ediyorsun?" diye sordu. "Bunun ne ilgisi var?"

"O sen miydin? Evet ya da hayır."

"Ben mi?"

"Evet sen."

"Ben.. bilmiyorum, kalabalığı hatırlamıyorum. Gerçekten."

"Öyle mi? Albert'la konuşurken onun odasına geldiğinde ceketinin üzerinde olduğunu söylemişti."

Spencer neredeyse onun için üzülecekti.

Conni sinirli bir tavırla, "Ah, evet. Hatırlıyorum," dedi. "Ben, sanırım... sanırım çok meşguldüm, bilirsin, acelem vardı onun için... yani aslında durmak istedim ama, çok acelem vardı o yüzden durmadım."

Conni ne kadar heyecanlanırsa Spencer o kadar sakinle-

şiyordu. Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Merak ediyorum," dedi. "İnsan nasıl olurda bir ambulansın ve polis arabasının yanında duran bir kalabalığı görüp ne olduğunu sormak istemez?"

Conni'nin verecek cevabı yoktu. Sadece sinirli bir hareketle omzunu silkti. Spencer giderek ondan daha çok rahatsız oluyordu. Bu hanım hanımcık şirin hareketleri onu çıldırtmak üzereydi. Jim bununla kıyaslandığında hiç sinir bozucu sayılmazdı.

Spencer derin bir nefes alıp, "Birkaç şey daha var, Constance," dedi. Defterine not alıyormuş gibi yaptı aslında küçük düz çizgiler çiziyordu.

Sonra başını kaldırdı; "Yüzünde kötü bir yara," dedi.

Conni çabucak gözünün altına dokundu. Spencer ellerinin titrediğini gördü. "Bu mu?" dedi. "Önemli bir şey değil." Spencer sormadan açıkladı. "Hafta sonu kardeşimle oynarken oldu."

"Kötü görünüyor, acı veriyor olmalı."

"Yo, önemsiz bir şey."

Spencer daha yakından bakmak için masaya eğildi ve Conni hemen geri çekildi. Spencer'ın görmek istediği de buydu. Geri çekilmesi. Zaten yaraya daha önce iyice bakmıştı.

"Conni sana bir şey daha sormama izin ver, Kristina Kim'i sen mi öldürdün?"

Önce kıkırdadı ardından yüzüne çok ciddi bir ifade yerleşti; "Hayır, tabii ki hayır, teğmen."

"Dedektif."

"Dedektif." Mavi gözleriyle Spencer'a gülümsüyordu.

"Tamam. Bize parmak izinle biraz kan ve saç örneği vermekten çekinmezsin herhalde?"

Conni telaşlandı; "Saç ve kan mı? Ne için?"

Spencer, "Prosedür gereği, rutin işler," diyerek onu rahatlattı. "Bizim adamlarımızdan birinin Ray Fell'in de kan vermesini sağlayacağım." Bu daha çok Will için yapılmış bir

espriydi, Will hafiften gülümsedi ama Conni bundan hoşlanmışa benzemiyordu. "Merak etme, Jim'le Albert verdiler."

"Verdiler mi? Jim de mi?"

"Tabii," dedi Will. "Bize yardımcı olmak için."

Spencer, "Bunu yapmamak için bir sebebin mi var?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki yok." Spencer ve Will'le birlikte dışarı çıktı.

Will, Jim'le Albert'a yaptığı gibi Conni'nin parmak izleriyle saç ve kan örneğini alırken, Spencer da Jim'le konuşmaya gitti.

Jim çok kötü görünüyordu, Spencer hemen yanına oturdu.

"Jim sadece birkaç sorum daha var, sonra eve gidebilirsin. Conni'yle konuştum, bana salı gecesi saat birde odanı aradığını ve telefonun açılmadığını anlattı."

Spencer cevap vermesi için bekledi, Jim hiçbir şey söylemeyince öksürdü.

"Oradaydım. Sadece telefonun fişini çekmiştim."

"Bunu niye yaptın?"

"Çünkü kimseyle konuşmak istemiyordum."

"Neden?"

"Çünkü, kızgındım, sinirden çıldırmıştım. Sadece yalnız kalmak istiyordum."

"Seni kimin aramasından korkuyordun?"

"Bilmiyorum, Kristina, Albert. Kim olursa."

"Eğer seninle konuşmak isterlerse odana gelemezler miydi?"

"Bunun için bir şey yapamazdım. Ama telefonumu kapatabilirdim."

Spencer ayağa kalkarken, "Anlıyorum," dedi. "Tekrar telefonu düzelttin mi?"

"Evet."

"Yani eski kız arkadaşının öldürüldüğü gece, kimsenin sana ulaşamadığını söylüyorsun."

Jim cevap vermedi, Spencer dışarı çıktı.

Will, Spencer'ı koridorda yalnız görünce yanına gelip, "Ne düşünüyorsun dedektif?" diye sordu.

"Sanırım eve gidip sandalyeme çökeceğim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ben de eve gidip kendimi yatağa atacağım."

"Önce çocukları okula bırak olur mu?"

Spencer kemikleri sızlayarak yola koyuldu. Murphy's Taverna'da durup bir içki içmeyi düşündü. Yalnız başına içmek istemiyordu, ama kimseyle konuşmak da istemiyordu. Ve Murphy's'de herkes onu tanırdı. İstese de istemese de biraz konuşmak zorundaydı; Tracey şöyle, Tracey böyle. Yalnız içmekle konuşmayı karşılaştırıp eve yöneldi.

Annesini aramayı düşündü. Onu özlemişti. Hayatı annesini özleyerek geçmişti. Bunun için onu suçlamıyordu, sadece özlüyordu. İçinde bir boşluk vardı, Kristina'nın ölümüyle gelen boşluk. Bu yüzden evi aramak istiyordu, annesinin sesini duymak arkadan, "Tamam mı? şimdi oğlumla konuşabilir miyim?" diyen babasını dinlemek istiyordu.

Anne demek istiyordu, eğer ölürsem lütfen beni gelip alacağına söz ver, lütfen beni çelik bir tablanın üzerinde bırakma.

Boğazı ağrıyordu.

Küçük dairesi karanlıktı ve neredeyse mobilyasızdı. Yatak odasında başlıksız bir yatakla bir şifonyer, oturma odasındaysa eski bir kanepeyle sehpa ve bir La-Z-Boy koltuk vardı. Evini ev yapmak için aldığı tek şey bu koltuktu.

Kendini koltuğa atıp yerden bir viski şişesi aldı. Eski moda Jack Daniel's. İçki zevki basitti. Biracı sayılmazdı, hele şarapçı hiç değildi. Sadece viski içerdi.

Şişeden içmek üzereyken iki düşünce onu durdurdu. Birincisi Tanrı'nın onu alkolikler gibi şişeden içerken görmesini istememesi ikincisiyse Kristina'nın odasında yerde duran Southern Comfort şişesi, yanında hiç bardak olmayan şişe.

Ayağa kalkıp sözde mutfağına -sadece bir ocak ve buzdolabı olan küçücük deliğe- gitti ve altı ay önce polis merkezinde onun için verdikleri partiden kalan bir plastik bardak aldı. Üzerinde *BAKIN KİM OTUZ OLMUŞ?* yazıyordu. Bir yudum alıp koltuğa tekrar çöktü ve gözlerini kapadı. Gözünün önüne Kristina'nın botları geldi, bembeyaz karların içinde simsiyah, sessiz ama yine de çığlık atan botlar.

Ama Kristina çığlık atmadı, diye düşündü. Otopsi sonucunda çok şiddetli bir boğuşma yaşandığının çıkmayacağına bir aylık maaşı üzerine bahse girmeye hazırdı.

Gözleri hâlâ kapalı, viskisinden büyük bir yudum aldı. 24 Kasım Çarşamba, günün ilk saatlerinde Kristina Kim, bir şişe Southern Comfort'ı başını dikip, çırılçıplak soyunmuş, köpeğinin başını okşayıp, kar fırtınasına rağmen dışarıya çıkarak köprünün kenarında yürümüştü. Köprünün sonuna kadar gelmiş, aşağı atlamış ve odasına dönmek yerine koruluğa girmişti. Karın üzerine uzanmış kollarıyla bacaklarını sanki uçmaya çalışıyormuş gibi açmış ve ölmüştü.

Spencer gözlerini açarak birkaç dakika karanlık oturma odasına bakındı. Televizyondan gelen hafif ışığın duvarda yarattığı gölgeleri izledi.

Sonra ayağa kalkıp parkasını aldı ve dışarı çıktı.

Darthmouth Caddesi'ni ve Sanborn Kütüphanesi'ni geçti. Tuck Mall'a, sola döndü. Solunda eski bir mezarlık vardı. Mezarlığın yanındaki sokak lambaları yanmıyordu ve Tuck Mall sadece birkaç sarı lambayla, hayalet bir şehri andırıyordu. Tuck İşletme Fakültesi tam karşısındaydı, onun arkasına gitmesi gerekiyordu bu yüzden tekrar sola dönüp Feldberg araba parkına girdi. Parkı geçip Hinman'le Feldberg arasındaki alanda köprüyü görene dek hızla ilerledi işte tam karşısındaydı. Köprünün iki yanında birer sokak lambası vardı, ortası karanlık sayılırdı. Spencer sağa döndü; Feldberg Kütüphanesi'nin büyük pencerelerinden gelen ışık binanın altındaki ağaçları, karlı bahçeyi ve köprüyü aydınlatıyordu. Kütüphanede ders çalışan öğrenciler vardı.

Düşünceli bir ifadeyle bir öğrencilere bir de köprüye baktı.

Köprüye yürüdü, ulaştığında yan duvardan aşağı sarktı; bir şey göremedi ama aşağıda dik bir yokuş ve yokuşun bittiği yerde de asfalt bir yol olduğunu biliyordu. Eli duvarın üzerinde köprüyü geçti yürüdü, sonra geri döndü. Saatine baktı; bunu yapmak doksan saniyesini almıştı. Tekrar köprünün ortasına gelip Feldberg'e baktı. Pencerelerin ardındaki öğrencileri çok net görebiliyordu, onlar da baksalar Spencer'ı görebilirlerdi.

Tekrar köprünün sonuna gidip duvardan aşağı bakmaya çalıştı ama yapamadı; burada duvar çok yüksekti. Ne yapmaya çalıştığına inanamıyordu ama tekrar köprünün başına gelip duvarın üzerine çıktı, saatine baktı. Duvarın üzerindeki karın kaygan olmasından ya da bütün yüzeyin buz tutmuş olmasından korkuyordu. Yavaşça yürümeye başladı, dengesini sağlamak için kollarını iki yana açmıştı. Ve köprünün sonuna ulaştı, bu sefer iki dakikadan fazla sürmüştü.

Aşağı atladı. Kalbi deli gibi atıyordu. Feldberg'in arkasına doğru yürümeye başladı. Kararlı adımlarla karanlığın içine doğru ilerlerken huzursuz olmaya başladı. Hayatında hiç bu kadar karanlık ve sessiz bir yerde yalnız başına kalmamıştı. Ağaçların dalları bile sanki sessizliği bozmamak için kıpırdamıyordu; onların karartılarını zorlukla seçip etraflarından dolaşıyordu. Feldberg'den buraya hemen hemen hiç ışık gelmiyordu. Merdivenlerin ışıkları sönmüştü. Ne patikayı ne de sarı polis bandını seçebiliyordu. Sessizliğin ortasında durup dinledi, hiçbir şey, hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ağaçlara baktı, orada sessizce durup düşünüyorlar, dedi içinden. Anlatmıyoruz, kimse bize sormuyor ki, konuşmuyoruz ama biliyoruz.

Göğsü inip kalkıyordu. Bir gürültü duydu; insan sesi. Aşağıdaki Tuck Drive'dan geldiğini biliyordu. Yine de ürperdi. Sanki onu yakalamak için geliyorlardı. Sanki ağaçların arasında biri vardı, orada saklanmış, Spencer'ı bekleyen biri. Orada dururken kendini ölüme daha yakın hissetti. Bir

gün ya da bir ay belki bir yıl daha yakın.

Geri döndü, arkasına bakmadan hızla uzaklaşmaya başladı. Bir yandan da elini göğsüne koyup kalbini dinledi; çok hızlı atıyordu. Köprüye ulaştığında son bir kez koruluğa bakıp koşar adımlarla evinin yolunu tuttu.

On beş dakika sonra, koltuğuna oturmuş, viskisini içiyordu. Boğazı yanıyordu.

Çıplak bir kadın o karanlığa niye girsin ki? Üşümedi mi? Korkmadı mı?

Gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Biri Kristina'nın gözlerini mi kapadı? Kaza süsü vermek için mi? Bir katil kurbanın gözlerini kapamaz, katiller bu kadar hassas değildir. Ama gözleri kapalı olunca sanki orada uyuya kalmış gibi görünecekti. Katil ya çok dikkatli ya da çok hassas biri olmalı.

Ya da her ikisi.

Bir yudum daha ve içkisi bitmişti. Yenisini almaya üşendi. Viski ne acısını dindirebilirdi ne de içindeki boşluğu doldurabilirdi. Southern Comfort'ın da bir işe yaramayacağından emindi. O da Kristina'nın acılarını dindirememişti.

Kristina ölmeyi hak etmemişti.

Ama Spencer ne biliyordu ki? Onu hemen hiç tanımıyordu. Belki de ölmeyi hak etmişti. Belki de ölüm onun tek kurtuluşuydu ama yine de buna inanası gelmiyordu. Onun ölümü kurtuluşa benzemiyordu.

Genç ölmek.

Zamanından önce ölmek, çok erken ölmek, niye o, hayır, hayır bu çok fazla, dayanılacak gibi değil, o daha hayatının baharındaydı, hayat doluydu, daha hiç çocuğu olmamıştı ama Tanrı onu biliyor. Tanrı ne yapmak istediklerini biliyor, Andrea'yı da biliyordu. Andie, sen de ölmek için çok gençtin. Umarım Paris'teki balayımızı hatırlıyorsundur. Paris'teki beş günümüzü. Metroda bomba olduğu korkusuyla aşağı inemeyişimizi, Versailles'ın etrafında yağmurda

dolaştığımızı, Seine gezisinde yediğimiz kurabiyeleri ve o gıcırdayan yataktaki sevişmelerimizi. Paris'e tekrar gitmek için plan yapmıştık, yağmursuz bir mevsimde belki bahara. Ama bahar geldiğinde sen ölmüştün. Arkadaşının arabasında. Karşıdan gelen bir arabanın yüzünden. Seni bulduğumuzda öbür arabanın arka koltuğundaydın, iki tane camı geçip oraya düşmüştün. Eğer o herif ölmüş olmasaydı, yemin ediyorum onu ben öldürürdüm. Bir tek arkadaşın kurtuldu, arabayı o kullanıyordu. Arkadaşından bana ne? Ben seni istiyorum. Kristina niye öldü? Andie ondan hoşlanmıştım. Bana seni hatırlatıyordu. Saçları, gözleri. O tatlı gülümsemesi. Senin de siyah botların vardı. Ama sen dokuz gün karın ortasında yatmadın. Öldüğünü hepimiz biliyorduk. Dokuz gün yapayalnız, ardından ağlayan tek bir kişi bile olmadan öylece yatmadın.

Kristina daha ne kadar morgda kalacak? Otopsiden önce, otopsiden sonra, biri gelip onu alana kadar, ne kadar daha? Biri gelip o benim, Kristina bana ait, o benim tek kızımdı! Ya da yedi çocuğumdan biriydi diyecek mi? Biri gelip o benim tek kardeşim ya da en büyük ablam, onu bana verin diyecek mi? O benim karım, karımdı. Onu çok sevmiştim. Onunla birlikte kendimi de o mezara gömdüm. Ve beş yıldır tırnaklarımla toprağı kazıyorum. Beş yıldır santim santim ilerleyerek o mezardan çıkmaya çalışıyorum. Sen Kristina, sen cumayı sabırsızlıkla beklememi sağlamıştın. İlk defa sen beni heyecanlandırmıştın. Ama şimdi yine geceler kaldı bana, bir de çalışmak. Hatırlayamayacak kadar çok çalışmak.

Koltukta uyuya kaldı. Bir ara uyanınca, zorlukla ayağa kalkıp kendini yatağa attı. Elbiseleriyle koltuğunda sabahladığı günler geride kalmıştı.

Cuma sabahı uyandığında saat dokuza geliyordu. İşe bir saat geç kalmıştı ve başında çok kötü bir ağrı vardı. Koyu, sütlü ve bol şekerli bir kahve onu kendine getirirdi ama evde hiç kahve yoktu. Özellikle kahve almıyordu böylece he-

men evden çıkıyordu ve bugün de istisna değildi; yapacak çok işi vardı.

Beyaz gömleğinin ve gevşek bağladığı kravatının üzerine takım elbisesini giydi. Bir tane takım elbisesi vardı. Andrea'nın cenazesinde de buna benzeyen bir takım giymişti. Hiç kahve ya da yiyecek olmayan evinden hızla çıkıp Mobil Mart'a gitti. O an Spencer için hiçbir şey Mobil Mart'taki taze kahve kokusundan daha çekici olamazdı.

Arabasındaki telsizden polis merkezini aradı. Kyle cevap verdi. Ona Concord'un bu olası cinayet dosyası hakkında haberdar edilip edilmediğini sordu. Kyle bilmediğini ama bunu Ray Fell'in halletmiş olması gerektiğini söyledi. Cuma şef Gallagher'in kendine izin verdiği gündü. Ya golf oynamaya ya da Concord'a giderdi. Spencer sorunca Kyle, şefin bugün kızıyla birlikte alışverişe gittiğini söyledi.

Spencer, harika, dedi içinden. Elimizde şüpheli bir ölüm var ve tüm soruşturma otuz yaşındaki İrlandalı küçük şehir polisiyle, Will'e yani eski bir erkek hemşireye ve Ray Fell'e, polis kamerasını Cleveland'daki teyzesine veren adama kaldı. "Concord'dakiler gelince onlara üniversiteye gittiğimi söyle ve beni onlarla konuştur, tamam mı? Fell nerede?" Fell, Lebanon'da bir yerde devriye görevindeydi. "Umarım Landers'ı aramıştır. Kurbanın odasında arama yapmamız gerek."

"Evet," dedi. Kyle, "Ed bu sabah aradı. Öğlen orada olacakmış."

Spencer, Hanover Adliyesi'ne gidip oradan Kristina'nın odası için bir arama emri çıkarttı.

Üniversitede ilk durağı McNutt Hall'daki kayıt bürosuydu. Kristina'nın dosyasına bakmak istedi ama kayıt memuru dosyalardaki bilgilerin gizli olduğunu söyleyerek Spencer'ı reddetti. Spencer kızı artık o dosyadaki bilgilerin gizliliğinin bir önemi olmadığına önemli olan tek şeyin Kristina'nın bir akrabasına ulaşıp cesedini teslim almalarını sağlamak olduğuna ikna etmeye çalıştı. Memur emin değildi ve

ancak şefinin onayını aldıktan sonra dosyayı Spencer'a verdi.

Başvuru formunda, Soyadı Kim. Adı Kristina. Başka bir ismi var mı? Hayır. Yazıyordu. Doğum tarihi 22. 11. 1972 Spencer, evet, dedi içinden, daha yirmi birine yeni basmıştı.

Kendi yirmi birinci doğum gününü hatırladı. Altı erkek kardeşi ve en iyi arkadaşı Mall'le Port Jefferson'a gidip sarhoş olmuşlardı. Bir kavga çıkmıştı, iki serseri bir çocuğu zorla soyup dövünce, sarhoş olmasına rağmen onları tutuklamıştı. Ama onları polis merkezine götürmeleri için arabasındaki telsizden devriyeleri aramıştı, çünkü araba kullanacak durumda değildi. Yirmi birinci doğum günüm, diye düşündü.

Kristina'nın doğum günü ölümünden iki gün önceydi.

Tekrar başvuru formunu okumaya başladı. Brooklyn, New York'ta bir adres gösterilmişti. Spencer'ın bunu kontrol etmesi gerekecekti. Bazı paragrafları atladı. Ailesini bulması gerekiyordu. Ah işte burda -annesinin adı Katherine Morgan. Adres bilinmiyor.

Bilinmiyor mu? Hemen baba adını aradı; John Henry, vefat etti. Kardeşleri yok.

İşler Spencer'ın düşündüğünden daha kötüydü. Ama en azından sevgili kızlarını teslim almak isteyecek annesi ya da babası olmadığını öğrenmişti. Tanrım, ne biçim iş, dedi kendi kendine. Birinin gelip onu alması lazım. Spencer onu ailesinden birine teslim etmeyi kendi sorumluluğu olarak kabul etmişti.

Başvuru formu Spencer'a cevaplar değil sorular kazandırmıştı. Katherina Morgan? John Henry ne? John Henry kim mi? Bu ne anlama geliyor?

Formdaki diğer bilgiler de bir işe yaramazdı. Brooklyn Hights'taki bir liseye gitmişti. Küçük bir burs geliri vardı. Üniversitede para kazanmak için Kızıl Yapraklar Evi'nde çalışmayı seçmişti. Ve bütün diğer masraflarını büyükannesi

karşılıyordu; Louise Morgan. Bayan Morgan'ın adresi yazılmamıştı. Bu Winnipesaukee Gölü civarında yaşayan büyükannesi miydi?

Spencer aceleyle Kristina'nın lise notlarına baktı. Notları gerçekten yüksekti.

North Main Street'teki Mary-Hitchkock Hastanesi'ne gidip oradaki dosyaya bakmaya karar verdi. Hastane dosyasında acil durumda ulaşılması gereken kişi bilgisi olurdu. Yine karşısına Louise Morgan çıktı. Spencer o telefon numarasını aramanın yararsız olduğunu biliyordu; Louise Morgan ölmüştü.

Revirdeki telefondan Brooklyn'i aradı. Santral memurundan Kim ve Morgan soyadlı abonelerin telefonlarını istedi.

Santral memuru Brooklyn Heights'ta hiç Kim olmadığını söyledi ama üç Morgan'ın telefonunu verdi. Spencer hemen aradı; iki numara telesekretere bağlanmıştı. Cevap veren tek Morgan'ın ise Kristina adında bir tanıdığı yoktu. Telesekretere, ben Hanover polis departmanından Spencer O'Malley, eğer ailenizde Kristina Kim adında biri varsa beni lütfen şu numaradan arayın, demektense telefonu kapadı. Aklından yoksa ailenizde bir Kristina Kim varsa dokuz gün karın altında kalıp donarak öldü, lütfen gelip cesedini alın mı demeliyim, diye geçirdi. Çok iyi Spencer. Ya da iz bırakmadan kayboldu demeyi deneyebilirsin. Bir avuç arkadaşından ve benden başka bu kızın öldüğünü bilen biri yok mu?

Başka bir yol denemeye karar verdi. Gittiği özel liseyi aradı. Kristina Kim? Yo hayır, okulumuzda o isimde bir öğrenci yok. Ne zaman dediniz? Dört yıl önce... evet, Kristina Kim. Bizim öğrencimizmiş. Verdikleri adres Spencer'ın elindekiydi. Ya telefon numarası? Evet ama dört yıl öncesine ait. Spencer, hiçbir şey bulamamaktan iyidir, diye düşündü. Numarayı aradığında geçersiz olduğuna ve abonenin yeni bir numarası olmadığına dair bir bant kaydıyla karşılaştı. Yeni bir çıkmaz sokak.

Artık arama emrini kullanmanın zamanı gelmişti. Kristi-

na'nın odasında burada harcadığı iki saatte bulduğundan daha fazla bilgi edineceğine emindi.

Ama odaya yalnız giremezdi. O yüzden Will Baker'la Ed Landers'ın gelmelerini beklemek zorundaydı.

Onları beklerken yemek yiyemeyecek kadar sabırsızdı. Onun yerine bütün önemli New York gazetelerini aradı. New York Post, New York Daily News, New York Times ve New York Newsday'in ofislerine Brooklyn'de kayıtlı bir kızın Hanover'da şüpheli bir biçimde öldüğünü bildirdi. Belki onlar bir şey çıkartırdı.

Sonra Kristina'nın köprüsüne doğru yürümeye başladı. Gün ışığında köprü hiç de korkutucu görünmüyordu. Bu sefer duvara tırmandı, yavaşça yürüyerek karşıya geçti, sonra da ölüm mahalline doğru gitmeye başladı. Polis bantını kaldırmaya niyetlendi. Artık orada sadece ağaçlar ve kar vardı. Çam ağaçları ve Kristina'nın yattığı yerdeki garip şekilli kar yığını. Spencer gidip orada durdu. Burası gün ışığında bile insanı ürperten bir yerdi. Biraz daha ilerleyip dikkatli adımlarla Tuck Driver'a ulaştı. Bu yol iki dik tepenin arasındaki vadiye gömülmüş gibiydi. Spencer tepelerden birinden inmişti, etrafına bakınarak karşıya geçip diğer tepeye tırmanmaya başladı. Bodur ama dikenli ağaçların arasından zorlukla ilerliyordu. Nefes nefese ve sırılsıklam tepeye ulaştığında tam karşısındaki bina Phi Beta Epsilon'du.

Spencer kapıyı çalarken ne garip diye düşünüyordu. Biri, "İçeri gel," diye bağırdı. Spencer içeri girdi ve kanepeye uzanmış kitap okuyan çocuğa kimliğini gösterdi. Çocuğun üzerinde kendine çok bol gelen garip giysiler vardı. "Frankie Absolom burada mı?"

Frankie orada değildi, hafta sonu için evine gitmişti.

Spencer, "Lütfen ona Dedektif Spencer O'Malley'in onu aradığını ve döner dönmez onunla görüşmek istediğini söyle," dedi.

Çocuk başıyla onaylayıp tekrar kitabına döndü ama Spencer işin peşini bırakacak değildi. "Dinle," dedi. "Seni

rahatsız ettiğim için üzgünüm ama dün karın içinden bir ceset çıkardık ve Frankie de o kızı son gecesinde sağken gören birkaç kişiden biri. Onunla hemen konuşmalıyım. Bana yardımcı olabilir misin?"

Çocuk başını sallayarak, "Sana yardım edemem dostum," dedi. "Boston'da nerede yaşadığını bilmiyorum. Arkadaşını dene. Albert bir şey."

"Albert Maplethorpe?"

"Evet o. Birlikte takılıyorlar. Albert biliyordur."

"Albert'la konuştum. O da bilmiyor."

Çocuk omuz silkti, parmaklarını kaldığı sayfadan hiç ayırmamıştı. Hiç istifini bozmadan okumaya başladı.

Spencer, Epsilon'dan çıkıp McNutt kayıt bürosuna doğru koşmaya başladı. Oradan Frankie'nin adresini ve telefon numarasını alıp birinci kata indi. Lobideki telefondan Frankie'yi aradı.

"Merhaba. Ben Dedektif Spencer O'Malley, Hanover Polis Departmanı'ndan. Frankie Absolom'la görüşebilir miyim lütfen?"

"Tabii. Her şey yolunda mı?" Endişeli bir annenin sesi.

Spencer, "Merak edecek bir şey yok efendim," dedi. "Sadece birkaç dakika Frankie'yle konuşmam gerek."

"Anlıyorum. Tabii, yalnız Frankie uyuyordu, lütfen biraz bekleyin..."

Spencer kadının birkaç kere, "Frankie!" diye bağırdığını duydu, sonra diğer telefon açıldı. Uykulu bir ses, "Evet?" dedi.

"Frankie?"

"Evet."

"Ben Hanover Polis Departmanı'ndan Spencer O'Malley. Birkaç dakikan var mı?"

"Evet." Frankie'nin sesi artık uykulu değildi.

Spencer, "Lütfen telefonu kapatır mısınız efendim?" dedi. "Sadece birkaç dakika sürecek."

Frankie'nin annesi homurdanarak telefonu kapattı.

"Frankie ne zamandır Boston'dasın?"

"Şükran Günü tatilinden sonra okula dönmedim."

"Niye?"

"Bilmiyorum. Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Anladım. Üzgünüm ama sana kötü bir haber vereceğim. Seni niye aradığımı biliyor musun?"

Hiç cevap yok. Spencer bekledi.

"Frankie?"

"Umarım, umarım her şey yolundadır." Sesi titriyordu.

"Hayır. Kristina Kim dün ölü bulundu."

Frankie derin bir nefes aldı. Spencer birkaç dakika onun nefes alışını ve inlemelerini dinleyip, "Frankie," dedi.

"E... evet." Sesi çok yavaş çıkmıştı. "Tanrım, ben..."

Birkaç dakika daha geçti. Spencer saatine baktı. On ikiyi yirmi geçiyor. Ed Landers'la Will Baker büyük ihtimalle Kristina'nın odasının kapısında onu bekliyorlardı.

"Frankie üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm ama sana birkaç soru sormam gerek."

"Ne oldu?"

Spencer, Frankie'nin sorusunu cevapladı. Bu sefer ona soru sorulmasından rahatsız olmamıştı.

Kristina'nın ölümü Frankie'yi derinden etkilemiş gibiydi ve Spencer da bu yüzden ona karşı sempati duymuştu.

"Bir kar yığının altında bulundu."

"Onun..." Frankie duraksadı, "O acı çekmiş mi?"

"Acı çekmiş mi?" Ne garip bir soru.

Spencer yavaşça, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani..." Frankie sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. "Yani, o, bilirsin, hiç acı çekmiş mi?"

Spencer soruyu bir kere daha düşünürken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ceplerini karıştırmaya başladı. Frankie'ye bir dakika beklemesini söyleyip cebinden küçük bir ses kayıt cihazı çıkarttı. Cihazın düğmesini basılı tutup, telefona yaklaştırdıktan sonra, "Frankie, Kristina karın altında ölü bulundu. Bu acı çekme kategorisine giriyor mu?"

Frankie cevap vermeyince Spencer, "Yoksa onun tecavüze uğradığını ya da bıçaklandığını mı soruyorsun?"

Frankie hemen, "Evet," diye cevapladı.

Spencer aynı hızla, "Hayır," dedi. "Bıçaklanmamış. Şimdi birkaç soruya hazır mısın?"

"Evet, tabii, üzgünüm bu çok... çok..." ağlamaya başladı. "Korkunç."

Spencer, evet deyip Frankie'ye Kristina'yı en son ne zaman gördüğünü sordu.

Frankie sanki onun ismini ilk kez duyuyormuş gibi, "Kristina?" dedi. "Son kez mi?"

"Evet," İçinden, zaman kazanmaya mı çalışıyorsun, Frankie, diye geçirdi.

"Bu hafta okulda değildim."

Sonunda Spencer sabrını kaybedip, "Frankie!" dedi. "Lütfen. Onu en son ne zaman gördün?"

"Tamam, biraz düşüneyim... sanırım eve gelmeden önce."

"Doğru. En son ne zaman?"

"Hatırlamaya çalışıyorum." Sesi öncekinden farklıydı. "Salı gecesi birlikte kâğıt oynadık."

"Onu en son gördüğün zaman," diye tekrarladı Spencer.

"Evet, salı galiba."

Spencer sıkıntıyla, "Galiba mı?" diye sordu.

"Evet, doğru."

"Frankie, şimdi beni çok dikkatli dinle. Çok vaktim yok. Bir kız ölü bulundu. Boston'a gelip seni almak zorunda kalmayı istemiyorum. Ayrıca senin bir şeyler sakladığını düşünmek de istemiyorum. Şimdi bir daha soruyorum. Onu en son ne zaman gördün?"

Frankie cevap vermeden önce birkaç kez nefes alıp verdi. "Salı. Yoksa çarşamba sabahı mı?" Duraksadı ve yine alçak bir sesle konuştu. "Onu köprünün üzerinde gördüm."

Evet. Spencer kayıt cihazının düğmesini bırakmadan sol elini kalbinin üzerine koydu. Evet.

Sonunda, "Öyle mi?" diyebildi. "İyi. Bu ne zamandı?"

Frankie zaman kazanmaya çalışıyormuş gibi, "Bir düşüneyim," dedi. "Saat bir gibi olmalı. Belki biri beş geçe."

"Biri beş geçe ha? Çok kesin bir zaman veriyorsun. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü saatime bakıp eve dönmeyi düşünmüştüm, çok geç olmuştu, pencereden baktığımda da onu gördüm."

"Niye dışarı baktın?"

"Ben... ben aslında onun köprüde yürümesini bekliyordum."

Spencer ısrarla, "Onu mu gözetliyordun?" diye sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil. Daha çok ona bir şey olmaması için gözetmek gibi."

"Tamam. Şimdi bana ne olduğunu anlat. Her şeyi."

"Tamam. Her şeyi."

"Frankie, sen birini mi korumaya çalışıyorsun?"

"Yoo, kimseyi kimseyi korumuyorum."

"İyi. Çünkü eğer koruyorsan, cinayete yardımcı olmakla suçlanabilirsin."

"Tabii ki. Bunu biliyorum. Bana bunu söylemene gerek yok. Dinle. Sana her şeyi anlattım. Salı gecesi oyunu bitirdik. Her zamanki gibi ben kazandım. Ama biraz gergindik."

"Evet. Öyle bir şeyler duydum." Spencer, Frankie'nin acele etmesini sağlamaya çalışıyordu. "Sen Albert'la odanda buluşacakmışsın."

"Hayır."

"Albert unuttuğunu söyledi."

"Benim kıçımdan da uçan domuzlar çıkıyor! Ben hiçbir şeyi unutmam. Özellikle," sesinde alaycı bir ton vardı. "Albert'la odamda buluşmayı."

Bu ne demek şimdi? Spencer şu Frankie'yi görmek için sabırsızlanıyordu. "Anladım," dedi. "Kristina ayık mıydı?"

"Tamamen. Bunu biliyorum çünkü lobiden ayrılırken onu öptüm. Nefesi içki kokmuyordu. Sonra içki içmek istese de yapamazdı çünkü Murphy's kapalıydı."

Spencer'ın kalbine bir sancı saplandı. O da mı Murphy'nin yerine gidiyormuş?

Tekrar dikkatini Frenkie'ye yöneltmeye çalıştı. Frankie, "Oyundan önce ona bira teklif etmiştik ama o kola içti. O yüzden ayık olduğuna eminim," diyordu.

"Kristina'nın odasında bir şişe Southern Comfort vardı."

Frankie bundan hiç hoşlanmamış gibiydi. "Evet, o şeyi severdi. Doğum gününde ona bir şişe armağan ettik. Ama o şişeyi asla içmiş olamaz, onu almadı bile."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü salı öğleden sonra Conni'nin odasına gittiğimde şişe masasındaydı. Conni kitapları koyabilmek için şişeyi kenara itti."

"O şişe Conni'nin olamaz mı?"

Frankie gülerek, "Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Conni tam bir biracıdır. Tabii yirmi bir yaşına bastığından beri."

"Evet, tabii!" dedi Spencer. Zaman uçup gidiyordu.

"Conni, Krissy'ye bir şişe likör verdiğimiz için üzülüyordu. Kristina'nın buna sevinmediğini söyledi. Birkaç dakika bunun hakkında konuştuk."

"Kristina'nın odasında açık bir şişe Southern Comfort vardı."

"Öyle mi? Belki Conni ona pokerden sonra götürmüştür."

"Belki. Devam et."

"Poker oynarken ben Kristina'yı köprüye çıkması için biraz zorladım. Çok korkunç bir şeydi ama Epsilon'daki çocuklar onu izlemeye bayılıyorlardı. Ben bu yüzden onu zorlardım o da arada bir yapardı. Çok sık değil, bazen. Ama gerçekten sarhoş olması gerekirdi. Herkes pencerelere toplanıp onu izlerdi. Hepsi bu."

"Sen de onu izler miydin?"

"Yoo..." dedi. "Genelde pencereye gelen en son kişi ben olurdum. Söylediğim gibi onu gözetlemezdim daha çok..." yine duraksadı, "Daha çok onu gözetirdim. Çok tehlikeli

ama herkes için heyecanla beklenen bir şeydi. Ben sadece onun... her neyse, artık önemli değil."

"Onun ne?"

"Hiçbir şey. Onun düşmediğinden emin olmak için bakardım. Neyse, salı gecesi köprüye çıkabileceğini söyledi, ben de bekledim."

"Ama ayıktı."

Frankie, "Sarhoş olması ne kadar zaman alır ki?" diye sordu. "Eğer Conni ona şişeyi vermişse, Kristina için sarhoş olmak hiç de sorun olmazdı."

Spencer, Frankie'ye neden bu kadar tehlikeli bir şey için Kristina'yı zorladığını sordu. Düşerse mutlaka ölürdü.

Frankie yavaşça, "Sanırım," dedi. "Onu orada yürürken görmeliydin, dostum. Bir melek gibi ilerlerdi. Sanki Tanrı onun yanındaydı."

"Bence her şey onun aleyhineydi."

"Evet, Kristina hayatımız bizim aleyhimizedir derdi. Pazartesi arabasıyla kaza yapmıştı. O zaman da ölebilirdi. Her seferinde onu yürürken gördüğümde içimde iyi bir his olurdu... Çok dik dururdu... Gerçekten çok hızlı yürürdü. Her zaman geri dönüp, başladığı noktaya gelirdi. Ama o gece köprüye çıkacağından emin değildim o yüzden gidip Epsilon'dakilere haber vermemiştim. Yoksa beni öldürürlerdi."

"Tabii," dedi Spencer. "Kar fırtınası varken kim dışarı çıkar ki?"

"Evet. Ayrıca ders çalışmam da gerekiyordu. Ben de Feldberg'e gittim. Hep orada çalışırım, çok sessizdir. Orada pencere önünde bir yerim var. İkinci katta tam köprünün karşısında. Oraya bir masa getirdim ve çalışmaya başladım."

Spencer sessizdi. Zor nefes alıyordu. Kristina'nın son dakikalarını öğrenmek üzere olduğunu biliyordu ve ne Frankie'yi sorgulayabiliyor ne de onu sadede gelmesi için zorlayabiliyordu.

Will alçak ama sinirli bir sesle homurdandı. "Neredeydin?"

Spencer kaşlarını kaldırdı, "Kristina'nın katilini arıyordum, Will. Ya sen?"

Ed Landers uzun boylu bir adamdı. Altın çerçeveli bir gözlük takıyordu ve çok büyük kulakları vardı. Ed bu konuda çok hassastı. Departmandaki hiç kimse kulakları hakkında tek bir kelime bile edemezdi, en azından Ed'in yüzüne karşı. Spencer ondan hoşlanırdı; iyi bir adamdı ve gerçek bir profesyoneldi.

Kristina'nın odasına geldiklerinde Spencer, Ed'den Southern Comfort şişesini pudralamasını ve Will'den de şişeyi poşetlemesini istedi. Şişenin yarısı boşalmıştı. Spencer yerde kapağını da buldu, kapağı alırken halının nemli olduğunu hissetti sonra dizlerinin üzerinde eğilip halıyı kokladı. New York metrosunun Penn İstasyonundaki bir serseri gibi rutubet kokuyordu. Eğer öldüğü gece Kristina bir şey içmişse bile, kesinlikle bu şişeden içmemişti.

Araştırıcı gözlerle odayı gözden geçirdi. İşe yatağın üstündeki elbiselerle başladı ve yine dizlerinin üzerinde yatağın altına baktı. Aklından, ne arıyorum ki, diye geçirdi. Burada ne bulmayı umuyorum?

Masada Conni'nin Kristina'ya bıraktığı notu buldu. Bir kitabın üzerine özensizce bırakılmıştı. *Sevgili Krissy, Aristo'yu Long Island'a götürüyoruz. Senin de gelebilmeni isterdim. İyi tatiller. Sevgiler, Conni.*

Spencer notu birkaç kere okuyup Will'e verdi.

Dolapta ilginç dergiler vardı; Will hepsini toplayıp paketledi. Yetmişlerden ve seksenlerin başından kalma People's Magazine, sanki daha yeni gözden geçirilmiş gibi duran üç Newsweek; 15 Kasım 1993 tarihli olan 10 Kasım 1988'in yanındaydı ve onun altında 27 Ağustos 1993 tarihli kopya vardı, birkaç yeni Life, kapağında Dalai Lama'nın resmi olan bir Time ve abonelik formu yırtılmış olan bir Greenwich Time Gazetesi. Brooklyn Heights'tan gelen bir kız Greenwich

Time'ı ne diye alsın ki?

Spencer'ın Kristina'nın defterlerini gözden geçirmesi üç saatini aldı. Landers hemen her şeyi pudraladı ama Spencer'ın parmak izleriyle ilgili bir umudu yoktu. Kristina'nın boynunda olmadığı sürece hiçbir parmak izi bir şey ifade etmeyecekti. Üç arkadaşının ve basket takımındaki kızların çoğunun parmak izlerinin odanın her yerinde olduğuna emindi; masada, sandalyede ve belki de yatağında.

Üç adam çalışırken çok az konuştular; Spencer arada bir Will'den bir şeyi poşetlemesini ya da Landers'dan bir dolap rafını pudralamasını istiyordu; ama ikisi de işlerini iyi biliyorlardı.

Kristina'nın masasındaki ve dolabındaki çekmecelerde çok az şahsi eşya vardı. Ders kitapları ve dönem ödevlerinin yanında ne bir dergi ne de bir günlük vardı. Defterleri çok düzenliydi; -bu kadar dağınık bir odanın sahibi için şaşırtıcı bir durum. Genelde dağınık insanlar düzensiz not tutar ama bu Kristina için geçerli değildi. Ders notları eksiksiz görünüyordu ve neredeyse kitap baskısı kadar düzenli bir el yazısıyla yazılmıştı. O darmadağın saçlar, özensiz elbiseler, yere dökülmüş bir şişe Southern Comfort ve bu dağınık oda nasıl olur da bu el yazısının sahibine ait olabilirdi?

Spencer daha kuvvetli daha şahsi ipuçları arıyordu; bir fotoğraf, iptal edilmiş bir çek ya da bir banka dokümanı. Spencer O'Malley aslında bir banka dokümanını kişisel bir eşya olarak görmezdi ama bu odadaki ipuçları Kristina'nın dosyasındakiler kadar karanlıktı. Bu oda onun evim dediği yerdi ama onu ev yapabilecek her şeyden yoksundu. Aslında oda Spencer'a yanlış bir şeylerin olduğunu haykırıyordu.

Kişisel eşyalardan bu kadar dikkatlice arındırılmış bir oda tesadüf olamazdı. Bu kadar dikkatsiz görünen bir kızın her konuda dikkatsiz olması gerekirdi. Spencer, Kristina'nın görünüşte dikkatsiz olduğunu fark etti. Neredeyse dikkatsiz bir görünüm yaratmaya özen göstermişti. Peki ama niye?

Odasındaki her türlü kişisel eşyayı ortadan kaldırmak için niye bu kadar çaba göstermişti. Gerçekte kim olduğunu saklamak için mi?

Onu aydınlatabilecek her şey ortadan kaldırılmıştı. Sanki harika paketlenmiş boş bir kutuydu, Kristina her ay, her gün belki de her saat o kutunun içini boşaltmıştı.

Spencer boşuna bir Rubik Küpü, bir Egles kaseti, bir makale ya da annesinin bir fotoğrafı için odayı arayıp durdu. Herhangi bir şeye razıydı. Ama onu en çok şaşırtan şey, ortalıkta ne iptal edilmiş bir çek ne de bir ATM fişi bulunmamasıydı. Bir tane bile banka evrağı yoktu. Kristina Kim çok dikkatli davranmıştı. Spencer çantasına baktı, orada da bir şey yoktu. Çantadan çıkan eski, her tarafı sökülmüş kahverengi cüzdanın içindeki American Express, New Hampshire Savings Bank ve Dartmouth Green Debit kartları mutlaka banka dokümanı olması gerektiğini gösteriyordu. Ölmeden iki gün önce aldığı botların faturası bile yoktu. İnsan neden aptal bir ayakkabı faturasını atsın ki? Bu bir alışkanlık haline gelmemişse ya da bu tür evrakı başka ve güvenli bir yere koymuyorsa, kimse böyle bir şeyi yapmazdı.

Spencer, "Will bana anahtarları tekrar gösterir misin lütfen?" dedi. Baker dikkatlice onları plastik poşetten çıkarıp Spencer'a verdi. Ed Landers çantayı pudralamayı neredeyse bitirmişti. Spencer irkildi, çantanın her yerinde kendi parmak izleri olacaktı. Anahtarlara bakarken belki ben de bir şüpheliyim, diye düşündü. Anahtarlıkta alışılmışın dışında bir şey yoktu; büyük anahtarlar, araba anahtarları, posta kutusu anahtarına benzeyen küçük bir anahtar, başka bir küçük anahtar daha... aradığı buydu! bu daha ağırdı ve kalındı ayrıca üzerinde bir de numara vardı.

Alçak sesle, "İşte bu," dedi.

"Dedektif O'Malley? Pardon?" Bu Landers'dı. Şaşırmış görünüyordu. Will hiçbir şey söylemeden gülümsedi.

"Pekâlâ, siz buradaki işleri bitirin. Benim kapanmadan önce bankaya yetişmem gerek."

Will, "Saat üçü çoktan geçti," dedi.

"Ama çalışanlar hesapları tutturmak için beşe kadar oradalar."

Spencer arabasını Ana Cadde'ye doğru sürerken kendi kendine, çalışın, geceye kadar hesaplarla uğraşın, diyordu. New Hampshire Savings Bankası'nın yanındaki Molly's Balloon'un önüne park etti ve gidip bankanın cam kapısına vurdu.

Göbekli bir adam camın ardından, "Kapalıyız," dedi.

Spencer kimliğini çıkarınca kapı açıldı.

"Müdürünüzle konuşmam gerekiyor. Lütfen beni ona götürür müsünüz?"

Spencer, Bay Carmichael'la tanıştırıldı. Ona Kristina'yı anlattı. İlk iki dakika, Bay Carmichael'dan hiçbir bilgi alamadı; çünkü adam başı iki elinin arasında ağlıyordu ve sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. "Çok hoş bir kızdı, çok hoş bir kızdı."

Spencer en sonunda, "Buraya geldim çünkü banka kasası anahtarına benzeyen bir anahtar buldum. Bundan eminim çünkü eskiden benim de bir kasam vardı."

"Eğer sorduğunuz buysa, burada bir kasası vardı."

"Görebilir miyim, lütfen?"

"Bunun için bir arama emriniz olup olmadığını sormalıyım."

Kasada bir şey bulacağını sanmıyordu bu yüzden arama emrine ihtiyacı yoktu. Bakıp gidebilirdi. Ama mahkemede delil olarak kullanılmasını isteyeceği bir şey bulma olasılığına karşın kesinlikle o emri çıkartmış olması gerekirdi. Ayrıca arama emri olmadan önemli bir şeyler bulursa, polis rozetini Kristina'nın kasasına bırakıp gitse de olurdu. Böyle bir hatadan sonra ancak Vermont'un kuzeyinde gece devriyesi olarak çalışmasına izin verirlerdi.

"Sanırım, buna ihtiyacım olacak." Saatine baktı; dört kırk beş. Çok çabuk davranması gerekiyordu. "Hemen dönerim."

Bay Carmichael, Spencer'ı bankanın kapısına kadar geçirdi. Düşünceli bir yüzle Spencer'a dönüp, "Ölmüş olduğuna inanmak çok zor."

"Evet, size katılıyorum."

"Sizce bir kaza mı?" Spencer, Bay Carmichael'ın nefesini tuttuğunu fark etti. Sanki insanların basit ve sakin bir hayat sürdüğü küçük bir New England şehrine hiç uymayan bir yanıt bekler gibiydi.

Biraz önce Spencer'ı içeri almak istemeyen güvenlik görevlisinin yanından geçiyorlardı. "Hayır, hiç sanmıyorum." Spencer bunu açıklama ihtiyacı duymuştu. Adamın bilgisine gereksinimi vardı.

Bay Carmichael'ın yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü.

"Ne var? Ne oldu?"

Bay Carmichael, gözlerini Spencer'dan kaçırarak, "İzni alıp gelin ve eşyalarını inceleyin, o zaman size anlatırım. Yatırımlarını dondurmak için de izin alın."

Spencer, Kristina'nın cüzdanında sadece üç dolar olduğunu hatırladı. "Yatırımları mı var?"

Bay Carmichael Spencer'a imalı bir bakış fırlattı; "Sizinle geri döndüğünüzde konuşurum, Dedektif O'Malley."

Spencer arama emrini rekor bir sürede çıkarttı; on iki dakika. Kristina'nın banka hesapları hemen donduruldu. Spencer koşa koşa bankaya geldi, içinde bir ses hep aynı soruyu tekrarlıyordu; Bay Carmichael ne biliyor?

Banka çalışanları gitmişti. Bay Carmichael, Spencer'ı kasaya götürdü. Kendi anahtarlığından doğru anahtarı buldu ve ikisi birlikte Kristina'nın kasasını açtılar.

"Bunu yalnız incelemek istiyorum lütfen."

Elindeki Pandora'nın kutusu, Spencer'dan da güçlüydü ve göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi.

Bay Carmichael onu küçük boş bir odaya getirip kapıyı kapadı.

Spencer kutunun metal kapağını açarken kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

Şaşırdı çünkü Kristina'nın dikkatle odasından temizlediği kişisel eşyaları burada da değildi. Siyah botların faturasını bir tomar düzgün sıralanmış faturanın en üstünde bulmayı umuyordu, onların hemen yanında da iptal edilmiş çekleri oysa hiçbiri yoktu. Faturaların ve çeklerin en altında ise aşk mektupları olmalıydı; onlar da yoktu.

İlk bakışta Kristina'nın kasasındakiler çok önemsiz görünüyordu. Ama en sonunda fotoğrafları bulmuştu. Kısa saçlı, düzgün giyimli küçük bir kız, elinde bir uçurtma, gülümsüyordu. Fotoğraf Long Island Sound'a benzeyen bir yerde, nehir kıyısında çekilmişti. Bir başka ve daha eski bir fotoğrafta çok güzel genç bir kadın vardı; kucağında ise bir yaş civarında bir kız. Bir de kucaklarında bebekleriyle genç kızların Polaroid fotoğrafları; Spencer bunların Kızıl Yapraklar'daki kızlar olduğunu tahmin etti. Fotoğraflara vakti olunca tekrar bakmaya karar verdi.

Daha değişik, ipucu olabilecek bir şeyler arıyordu. Bir kalem ve kibrit kutusu buldu. İkisinin de üzerinde Fahrenbrae Hilltop Oteli yazıyordu.

Ticaret Odası'ndaki Hanover Rehberi broşüründe Fahrenbrae hakkında bir şeyler okumuştu. Vermont tepesinde çok güzel döşenmiş, gecelik ücreti 125 dolar olan üç villa. Hatırlıyordu çünkü villalar ilgisini çekmişti. Belki bir gün giderim, diye düşünmüştü.

İskoçya'dan gelmiş eşyalar buldu; kibrit kutuları, çakmaklar, üzeri İskoçça yazılarla kaplı kirli, bira lekeli ve bazıları yırtılmış peçeteler. Mull of Kintyre isimli bir pansiyondan alınmış bir sabun. Yine Gaelic etiketli ojeler, kırmızı ve beyaz kurdeleler. Tek başına hiçbiri bir şey ifade etmeyen eşyalar. Ama hepsi bir aradayken, Kristina'nın İskoçya'da yaşadıklarının onun için çok önemli olduğunu gösteren şeyler.

Spencer, bunları kasadaki diğer eşyalarla karşılaştırınca, İskoçya'da hayatının en çok önem verdiği dönemini geçirmiş olduğuna karar verdi; ne Brooklyn'den ne de Dartmo-

uth'tan böyle bir hatıra almamıştı ama İskoçya'daki günlerini bu kutuya yerleştirmişti.

İskoçya ve Fahrenbrae.

Büyükannesinin yazdığı eski tarihli bir düzine mektup vardı. Özel mektup kâğıtlarının birinin sol üst köşesine, büyükannesinin adının eski İngiliz stili harflerle basılmış olduğunu gördü. *'LM Spencer'*

Sevgili Krissy, bebeğim, seni çok özlüyorum canım.

Beni görmeye daha sık gelmeni isterdim. Okulda ve işinde çok çalıştığını ve yoğun olduğunu biliyorum, işin çok önemli, yazın gelemeyeceğini de biliyorum ama seni daha çok görebilmeyi dilerdim. Eğer zamanın olursa, beni görmeye gel. Her şeye rağmen bundan çok mutlu olacağım ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sen hâlâ benim torunumsun ve onun senin hatan olmadığına tüm kalbimle inanıyorum. Onun için benden, seni çok seven büyükannenden korkma. Gelebileceğin zaman gelip beni gör, ben de sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Pembe parşömen kâğıda yazılmış başka bir mektubun köşesinde ise çiçekli bir desenle KMS yazıyordu.

Kristina,

Neden mektuplarımı geri gönderiyorsun? Neden seninle konuşmama izin vermiyorsun? Bana bu kadar kızman için sana ne yaptım? Aslında ben sana kızmalıyım ama ben sana ulaşmaya çalışırken sen bana sırtını dönüyorsun. Lütfen, canım, lütfen. Baban sadece öfkeden delirdiği için o davayı açtı. Zamanla kendine gelecektir göreceksin.

Yazdıkları için onu affet, o mektuptakileri kasdetmediğini biliyorum. Seni çok özlüyor. Ve ben de, Kristina, ikimiz de seni özlüyoruz.

Annen.

KMS? Spencer, S'nin ne olduğunu merak etti?

Hemen babasının mektubunu aradı ama bulamadı.

Başka?

İçinde katlanmış bir mektupla yedi sayfalı bir evrak bulunan büyük bir zarf. Mektubu açmaya korktu. Önce evrakı incelemeye karar verdi.

New York Brooklyn Mahkemesi'nde 10 Kasım 1993 tarihinde P.O. Boox 2500, Hinman Dartmouth adresli Kristina Kim tarafından açılan dava. Davalı Howard Kim.

İşte bu. Howard Kim. O evliymiş.

Evli.

Evli. Ölü. Anlamalıydım, diye düşündü. Kim onun gerçek ismi değildi. Garip bir isim olduğunu düşünmüştü... Malezya? Vietnam? Kore? Her ne olursa olsun Asyalı birinin ismi. Kristina'nın kızlık soyadını öğrenmek için hızla boşanma evrağını inceledi.

Sinclair. Kristina Sinclair.

Katherina Morgan Sinclair. John Henry Sinclair. Şimdi parçalar yerine oturmuştu. Boşanma evrağı Kristina Morgan Sinclair diyordu.

Howard Kim. Şimdi en azından araştıracağı bir isim vardı. Aslında bir isimden de fazlası; Howard Kim'in yeni adresi. Kristina'nın üniversite başvurusundan sonra taşınmış olmalıydı. Boşanma sebebini aradı; üç yıldan uzun süreli ayrılık... ne bir mal paylaşımı ne de çocuk vardı.

Dava 1993 Eylül'ünde, Kristina'nın ölümünden iki ay önce açılmıştı.

Belki de Howard Kim onu öldürmüştür, diye düşündü. Belki ondan ayrılmak istememiştir.

İşe bak! Evliymiş. Üniversiteli bir kız, evli. 28 Kasım 1988'de evlenmişler. On altı yaşındaymış! Evlenmek için ailesinin izni gerekmez miydi? İzin almış olsa bile on altı yaşında bir kız niye evlensin ki? Tanrım, ne biçim iş.

Adamını bulmuştu; Howard.

Arkadaşlarının onun evli olduğunu bilip bilmediklerini merak etti. Politikaya atılmadan önce onunla evlenmeyi düşleyen Jim Shaw'ı merak etti. Sevgilisinin evli olduğunu biliyor muydu? Hem de on altı yaşından beri.

Spencer gitmek için ayağa kalktı sonra tekrar yerine oturdu. Hâlâ şu mektup meselesi vardı; üçe katlanmış, endişe veren mektup.

Mektubu elinde tutuyordu. Kristina'nın karların ortasındaki iki siyah lekeye benzeyen botlarına baktığı gibi ona baktı. İçinde bir his vardı; mektubu açıp okuduğu anda Kristina'nın ölümünün bir kaza sonucunda gerçekleştiğine dair tüm olasılıkların uçup gideceğine dair bir his. Bütün bildiklerine rağmen, Kristina'nın yıldırım çarpması gibi bir şanssızlık sonucu ölmüş olmasını diliyordu.

Kâğıdı açtı. Tarihi ve Kristina'nın imzasını gördü. Bay Carmichael'ın evrağı noter olarak onaylamış olduğunu da. Altı satırlık mektubu tekrar tekrar okudu.

> *Ben, Kristina Kim, New Hampshire Savings Bankası'ndaki tüm paramın üç arkadaşım, James Allbright Shaw, Constance Tobias ve Albert Maplethorpe arasında eşit olarak paylaştırılmasını vasiyet ediyorum. Banka kasasındaki eşyalarım Albert'ındır. Büyükannemin Winnipesaukee Gölü'ndeki evini de Howard Kim'e bırakıyorum.*

Mektubu bıraktığında aklındaki tek şey, Kristina'nın barajın yanındaki kazada arabada bıraktığı çantasında bulduğu üç dolardı.

Bay Carmichael dışarıda bekliyordu. Ona soracağı bir

tek soru vardı. Sessizce birbirlerine baktılar.

"Ne kadar?" Sordu ama bir yandan da ne kadar olduğunu öğrenmek istemiyordu.

"Dokuz milyon üç yüz kırk bin dolar."

Spencer başını salladı. Dokuz milyon üç yüz kırk bin dolar. Bu cinayet sebebi olabilirdi, ya da bir eyalet bütçesi.

"Bay Carmichael, vasiyeti siz onayladınız, değil mi?"

"Evet, geçen salı."

"Para ne zamandır Kristina'nın hesabındaydı."

"Pazartesiden beri."

Spencer birkaç saniye düşündü. "Eğer bu mektup olmadan ölseydi para kimin olacaktı?"

"Her zaman ne oluyorsa o. Yaşayan en yakın akrabasının olurdu."

Spencer nefesini tuttu; "Yani."

"Evet. Kocasının. Ya da çocuğunun. Sonrasını pek iyi bilmiyorum."

"Aile Sözcüsü üçüncü sanırım."

Bay Carmichael konuşmadan Spencer'a baktı.

Spencer, "Kocası... ya da çocuğu," diye tekrarladı. "Eski kocalar sayılır mı?"

"Hayır, sanmıyorum." Bay Carmichael kaşlarını çattı. "Bu şimdi her şeyi karıştırdı, değil mi?"

Peki ama Aile Sözcüsü bu mektuptan haberdar mıydı? Kocası ya da çocuğu yoktu. Üçüncü kimdi?

Spencer kolunun altında Kristina'nın eşyalarını doldurduğu çantayla bankadan ayrıldı.

Kristina'yı bu kısa vasiyeti yazmaya itenin ne olduğunu biliyordu. Dokuz milyon dolarlık mirasa ulaştığı gece, pazartesi gecesi neredeyse ölüyordu. Spencer vasiyetten Kristina'yla Bay Carmichael dışında kimsenin haberi olmadığına emindi. Peki bu vasiyet olmasaydı Kristina'nın bütün parası kime kalacaktı?

Arabasına binip polis merkezini aradı. Telsizin başındaki görevli ona Hitchcock'a gitmesi gerektiğini söyledi. Dok-

tor hastanede otopsi izni için bekliyordu.

Spencer hastanenin bodrumuna girdiğinde doktora, "Kimden izin alacağız?" diye sordu.

"Ailesinden." Dr. Earl Innis kısa boylu ve şişman bir adamdı.

Spencer "Ailesi," diye tekrarladı, "Bir bakalım, babası ölmüş, annesi kim bilir nerede ve hiç kardeşi yok. Ama eski kocası var. Onunla konuşmamı ister misiniz?"

Innis, "Evet," dedi.

Spencer başıyla onayladı. Howard Kim, on altısında evlenip yirmi birinde ölen eski karın hakkında ne hissettiğini bilmiyorum ama yakında öğreneceğim.

Dartmouth Hitchcock'un birinci katındaki telefondan Howard'ı aradı. Telesekreter çıktı. Saatine baktı; altıyı yirmi geçiyor. Bay Kim işten dönüyor olmalıydı. "Ben New Hampshire Hanover'dan Dedektif Spencer O'Malley. Kristina Kim hakkında arıyorum. Kristi..."

Telefon açıldı. Hafif aksanlı bir ses, "Evet?" dedi.

"Bay Kim?"

"Evet?"

"Merhaba, efendim. Kristina Kim, eski eşiniz..."

"Evet? Her şey yolunda mı?"

"Hayır efendim. Üzgünüm ama kötü bir şey oldu."

Telefondaki ses, "Öldü mü?" diye sordu.

"Üzgünüm, evet. Buraya gelebilir misiniz?"

Howard Kim alçak bir sesle cevapladı; "On buçukta orada olurum. Şimdi yola çıkıyorum."

"Dartmouth - Hitchcock Tıp Merkezi'ne gelin. Danışmadan Dedektif O'Malley'i ya da Dr. Innis'i sorun."

Howord telefonu kapattı, ardından da Spencer.

Spencer'ın dört saati vardı. Hava kararmıştı, bu genellikle günün bittiği anlamına gelirdi ama bugün istisnaydı.

Günün sonu içki demekti. Ama daha yapacak çok şeyi vardı, onun için Everything but Anchovies'e gitti. Bir hindili sandviç yedi. Sonra, vakti olduğu için biftek, patates pü-

resi ve iki puding ısmarladı. Ve likörün onu sarhoş etmesini engelleyecek kadar çok yemiş oluduğu için köşeyi dönüp Murphys'e gitti ve iki duble Southern Comfort içti. Çok sertti. Bunu nasıl içebildi, diye düşündü.

Spencer saatine baktı. Yedi buçuk. Concord'dan gelen doktor otopsi için bekliyordu. Ed Landers, Concord'daki laboratuvarda işinin başındaydı. Will çoktan evine dönmüştü.

Spencer meydandaki küçük Noel ağaçlarının etrafında dolaştı, Baker Kütüphanesi'ni geçip, Tuck Mall'in önünden Hinman Hall'e kadar yürüdü. Cuma gecesiydi. Kristina'yı Jesse's'de yemeğe götüreceği cuma gecesi. Ama bunun yerine Kristina'nın üç arkadaşına bıraktığı dokuz milyon dolarla ilgili bir ipucu var mı, diye eski kocasının onun kesilip biçilmesi için izin vermesini bekliyordu.

6. BÖLÜM

Miras

Spencer, Will Baker'ı arayıp işe dönmesini istedi. "Çocukları tekrar merkeze getirdim. Kristina'nın kasasındakileri gösterip ne anlatacaklarını görmek istiyorum. Hadi Will, sadece bir saat."

"Gerçekten bir saat mi O'Malley? Şunu açıkça söylesene."

"Aslında bütün gece. Otopsi de bu gece yapılacak."

Cuma akşamıydı, Spencer merkeze ulaştığında Fell çoktan nöbeti devredip evine dönmüştü ve hâlâ Concord'daki savcılıktan gelen kimse yoktu. Spencer, Will'e, "Bunu nasıl açıklarsın?" diye sordu.

"Açıklayamam. Ne olduğunu bilmiyorum."

Spencer, Fell'in evini aradı. "Raymond," dedi sakince. "Merkezde arayıp da bulamadığım şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır efendim, ne?"

"Concord'dan gelmesi gereken dostlarımızı göremiyorum, Ray. Bunun sebebini biliyor musun?"

Sessizlik. Spencer gözlerini tavana çevirip yüksek sesle küfür etti. Will gelip elini onun omzuna koydu. "Ray?"

Yine sessizlik.

"Ray!"

Will telefonu Spencer'ın elinden aldı. Beş dakika kadar

dinledikten sonra telefonu kapatıp, "Gelmeyecekler," dedi.

"Öyle mi? İşte buna inanamam."

"Doğru, gelmeyecekler."

"Bak bu ilginç işte. Buradaki davaların önemsiz olduğuna mı karar vermişler. Aramamış değil mi?"

Will'in Fell'in açığını kapatmak için kendini zorladığı her halinden belliydi. "Aramamış sayılır."

Spencer gözlerini kocaman açıp homurdandı. "Aramayı unuttuğunu söyleme sakın."

"Unutmamış."

Spencer, "Will," dedi. "Bu zaten çok uzun ve yorucu bir gündü. Bilmece çözecek halim yok. Fell tam olarak ne yapmış?"

"Onları aramış ama aradığında saat altıyı geçiyormuş ve herkes evine gitmiş."

"Ne demek herkes?"

"Geçen haftayı hatırlamıyor musun?"

"Hem de çok iyi."

"Geçen hafta çalışan herkes bu hafta sonu izinli olacaktı."

"Evet, benim dışımda. Ama sonuçta altıya kadar onları aramamış, değil mi?"

"Hayır, meşgulmüş. Bunun dışındaki her şeyi bitirdiğini söylüyor."

"Bunun dışında ne işi vardı ki? Tek işi buydu."

Will yavaşça, "Tracey," dedi. "Niye bu kadar sinirleniyorsun ki? Elinde bir cinayet davası var ve pazartesiye kadar sadece senin."

Spencer sakinleşti. Bu doğruydu ve çok da kötü sayılmazdı. "Bizim, Will, bizim."

"Senin ortak. Bu hafta sonu mazeretim var."

Spencer bir an düşündü; "Bu çok kötü Will, ne bulduğumu görsen sen de üzülürsün."

"Odasında mı?"

"Hayır, hayır. Odada hiçbir şey yoktu." Duraksadı. "Ama

banka kasası pek öyle sayılmaz."

Will şaşırmıştı. Aslında ipuçları onu pek heyecanlandırmazdı ama boşanma evrağı ve vasiyet kolay rastlanır cinsten şeyler değildi. Ama yine de her zamanki temkinli tavrıyla, "Ama hâlâ ölüm sebebinin ne olduğunu bilmiyoruz, değil mi?" dedi. "Belki de bilincini kaybedip donarak ölmüştür." Fısıltıyla konuşuyorlardı çünkü sorgu odasının kapısı açıktı. Jim'le Conni'nin sırtlarını görebiliyorlardı.

"Evet, bu da mümkün. Ama sana söylüyorum -sezgilerime güveniyorum. Gidip çırılçıplak karlara sırtüstü uzanıp, gözleri kapalı donarak ölmedi."

"O'Malley, bazen sezgilerin seni yanıltabilir. Hammond'ları hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyordu. Spencer ile Will devriye olarak görev yaptıkları sırada, sessiz, kendi halinde bir adam gibi görünen Bay Hammond'ı birkaç kere tutuklamışlardı çünkü Bayan Hammond çığlık çığlığa polis merkezine telefon edip kocasının onu dövdüğünü ihbar etmişti. İlk seferden sonra bu neredeyse gelenek haline gelmişti. Her cumartesi gecesi Bayan Hammond fena halde dayak yemiş oluyordu ama aynı şey Bay Hammond için de geçerli sayılabilirdi; her seferinde yüzü yara bere içindeydi. Bayan Hammond polisi arayıp kocasını tutuklamalarını istiyor, onlar da Bay Hammond'ı bir gece gözaltında tuttuktan sonra karısı dava açmadığı için ertesi gün salıveriyorlardı. Adam karısı hakkında tek bir söz bile etmemişti, niye onu dövdüğünü kesinlikle anlatmamıştı. Çok az konuşurdu.

Bir cumartesi gecesi Spencer'la Will, Bayan Hammond'ın her zamanki telefonundan biraz erken bir saatte gidip evin önünde beklemeye başladılar. Ve zil zurna sarhoş kadının kocasına alüminyum bir tavayla dövüp, aynı tavayla birkaç kere kendi yüzüne vurduktan sonra telefona gittiğini gördüler. Hemen gidip kapıyı çaldılar; tava hâlâ kadının elindeydi. Polislerin bu kadar erken gelmesine şaşırmış ve neden kocası yerine onu tutukladıklarını anlayamamıştı.

Bu son cumartesi gecesine kadar Spencer, adamın karısını taciz etmeyi alışkanlık haline getirmiş olduğunu savunmuştu.

"Tamam, tamam," dedi. "O olay beni yanılttı. Ama kim bilebilirdi ki?"

"Hiç kimse. Anlatmak istediğim şey gözünü açık tutman gerektiği O'Malley. Burada işler bayağı karışık ve bizim de bir bok bildiğimiz yok, üstelik bu çocuklar da tamamen masum görünüyorlar."

Spencer zarfı göstererek konuştu. "Bunu onlara gösterdikten sonra hiç de masum olmadıklarını göreceksin."

Will, "Sabırsızlanıyorum," diye cevapladı.

Beşi sorgu odasında oturuyorlardı. Conni, Jim'le Albert'ın arasındaydı. Üçünün sandalyeleri birbirlerine o kadar yakındı ki, yuvarlak bir masanın etrafında olmalarına rağmen iki dedektif onların tam karşısında gibi görünüyordu.

Söze Spencer başladı. "Dün o kadar uzun konuşmamıza rağmen sizin atladığınız birkaç şey olduğunu fark ettim. Bu konuda yorum yapmak isteyen var mı?"

Ama üçü de oltaya gelecek gibi değildi. Sessizce oturdular; -Albert ifadesizdi, Jim sinirliydi ve Conni ihtiyatlıydı.- Tek bir kelime etmeden beklediler.

Spencer önce boşanma evrakını sonra da vasiyeti onlara verdi. Ve okurken ne yaptıklarını izledi.

Conni şaşkınlıkla bağırdı. "Kristina evli miymiş?"

Albert heyecanla, "Kristina'nın dokuz milyon doları mı varmış?"

Jim ise sakin bir ifadeyle, "Kim'in garip bir soyadı olduğunu düşünürdüm," dedi. "Gerçek adı neymiş?"

Spencer, "Sinclair," dedi. "Kristina Morgan Sinclair."

"İki yıl aynı odada kaldık ama bana evli olduğundan hiç söz etmedi. Jim sen evli olduğunu biliyor muydun?"

Jim başını salladı, ardından da Albert.

"Dokuz milyon dolar." Jim duyduklarına inanamamıştı.

"Dokuz milyon dolar," diye tekrarladı Albert.

Conni, "Bu kadar parayı nereden bulmuş?" diye sordu. "Hep beş parasız gezerdi."

Spencer, "Zaten beş parasızdı," dedi. "Para büyükannesinden miras kalmış. Dokuz milyon dolar pazartesi günü Kristina'nın olmuş. Salı günü vasiyetini yazmış ve çarşamba sabaha karşı ölmüş. Ve bütün parasını size bırakmış."

Conni vasiyeti masaya bıraktı, "Bu çok komik. Benim paradan falan haberim yoktu."

Albert, Spencer'a dönüp, "Hiçbirimiz bilmiyorduk," diye açıklama yaptı.

Jim yavaşça, "Bilip bilmemek fark etmez," dedi. "İstediğimizi söyleyebiliriz, doğru değil mi? Asıl mesele, Kristina bütün parayı bize bırakıp öldü. Ve öldürülmüş gibi görünüyor." Durdu ve içini çekti. "Ama dedektif," diye devam etti. "Bu bir kaza da olabilir. İçip buz gibi havada dışarı çıkıyor. Bilincini kaybetmiş de olabilir."

Spencer başıyla Jim'in sözlerini onaylayarak, "Evet, olabilir," dedi. "Ama içimden bir şey bana böyle olmadığını söylüyor."

Jim, "Haklı olabilirsiniz," diye cevapladı. "Karanlıktan çok korkardı."

Spencer başıyla onayladı.

Will, "Kristina neden geldiği yoldan geri dönmemiş olabilir?" diye sordu. "Benim bilmek istediğim bu. Neden korkmuş ve üşümüş bir kız gece yarısı koruluğa girsin ki?" Spencer masanın altından Will'e dokundu. Will'in Frankie'nin onu köprüde gördüğünü anlatmasını istemiyordu. Daha zamanı gelmemişti.

"Belki de korkmuştur, hatta çığlık atmıştır." Conni bunları söylerken sinirlerine hâkim olmak istercesine gülüyordu. "Ben olsaydım öyle yapardım."

Will başını salladı. "Sanmıyorum. Çığlık atan biri mücadele eder ama hiç mücadele izi yoktu."

Jim çok gergindi. "İstese de mücadele edemezdi," dedi.

"Araba kazasında çok kötü yaralanmıştı."

Conni, "Belki," diye başladı ama Spencer sözünü kesti.

"Dinleyin, amatör dedektiflik oynamanız çok güzel ama tekrar paraya dönebilir miyiz?"

Albert, "Dönmek için bir sebep yok ki?" dedi.

Jim, "Evet," dedi. "Bizim paradan haberimiz yoktu."

"Yoktu, öyle mi?"

Conni dudağını ısırarak, "Bankada parası varmış. Bize ne ki?"

Will araya girip konuşmaya başladı. "Dedektif O'Malley'in anlatmak istediği şu; birinin bütün servetini üç kişiye bırakmasının üstünden on iki saat geçmeden ölmesi şüpheli bir durum."

Jim, "Bu niye garip olsun?" diye sordu. "Parası olduğunu bilmiyorduk. Onun için fark etmez."

Spencer, Jim'e baktı. Jim gözlerini bir an için bile olsa ondan kaçırmamıştı. Belki Jim'in haberi yoktu, diye düşündü. Ama Albert da aynen böyle bakıyor. Conni sinirli olmasına rağmen, parayı duyunca daha farklı bir tepki vermedi. Sanırım başka bir şey hakkında endişeleniyor. Belki hiçbirinin paradan haberi yoktu. Ne garip. Bu kadar paranın onun ölümüyle bir ilgisinin olmaması mümkün mü? Buna inanamam. Onlara doğru yaklaşıp bakışıyla sinirlerini bozmaya çalıştı ama kimse istifini bozmadı.

Jim, "Bu durumun bizim aleyhimize göründüğünü anlıyorum ama vasiyeti ve ölümü sadece bir rastlantı."

"Rastlantı, öyle mi? Sana şunu sormama izin ver? Eğer vasiyetini yazmamış olsaydı parayı kim alırdı?"

Conni, Spencer'a baktı. Düne göre daha sakin görünüyordu ama kıpırdanmaya devam ediyordu. Albert aynen dün geceki gibiydi, sakin ve mantıklı. Jim ise gergindi ama sinirli sayılmazdı.

Conni, "Nereden bilebiliriz?" diye sordu. "Belki eski kocası alırdı."

Spencer başını sallayarak ayağa kalktı. "Hayır, ondan ay-

rılmıştı. Bu yüzden hiçbir şey alamazdı. Ailesinden biri?"

Üçü birbirlerine baktılar. Conni yavaşça, "Bana babasının öldüğünü söylemişti sanırım."

Jim, "Ve tek çocuktu," diye ekledi.

Kristina annesinin akıl sağlığının pek yerinde olmadığını anlatmıştı," diye araya girdi Albert. Sesini alçaltarak, "Çığlık atmasını engellemek için ona ilaç veriyorlarmış."

"Sana bunu o mu anlattı?" Odada oturdukları süre içinde Conni ilk defa Albert'a bakıp bir şey söylemişti.

Spencer, Conni'yi görmezlikten gelip Albert'a sordu. "Annesi neden çığlık atıyormuş?" Bu sorgu sırasında kıskançlık krizlerine izin vermeyecekti.

Albert, "Nedenini söylemedi," diye yanıtladı.

Spencer, "Eğer bir annesi varsa, para da onun olurdu," dedi.

Albert başını sallayarak, "Sanırım," dedi. Rengi kaçmıştı. Siyah gözleri her zamankinden daha siyah görünüyordu.

Bu üçünün gösterdiği tepkiler Spencer'ı hasta etmeye başlamıştı. Üçünün şaşkınlığı da son derece doğal görünüyordu. Hepsi ilgiliydiler ve yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Kristina hakkında anlatmadıkları şeyler neydi? Spencer, Jim'le ilk konuşmasını hatırlamaya çalıştı. Evet, Jim onu bulmuş ve kaçmıştı. Ve Conni odasından yarım saat için ayrılmıştı ve nerede olduğunu söylemiyordu. Albert ise gece yarısından sonra hoşçakal demek için Kristina'nın odasına gitmişti.

Conni, "Anlamıyorum," dedi. "Kristina parasını neden bize bıraktı? Onun parasını istemiyoruz. Bunu biliyor olmalıydı."

"Biliyor muydu dersin?" diye sordu Spencer.

Jim atıldı. "Tabi ki biliyordu." Arkadaşları yanında olunca daha cesur görünüyordu. Ama Spencer bu üçünün birbirini pek sevmediğini düşünmeye başlamıştı. Sanki görünmeyen bir varlık uzun tırnaklı pençeleriyle onları birbirinden ayırıyordu.

Spencer omuz silkti, "Siz onun en yakın dostlarıydınız. Dokuz milyon dolar. Bu üçe ayrılsa bile çok para."

Kimse bir şey söylemedi. Spencer onları izlerken garip bir hisse kapıldı. Kristina'nın parasını değil de başka şeyleri düşünüyor gibiydiler. Albert'ın suratı hâlâ bembeyazdı, siyah gözleri parlıyordu. Conni dudağını ısırıyordu. Jim saldırgan bir ifadeyle Spencer'a bakmaya devam ediyordu. Cehenneme git, der gibiydi. Defol git. Ben yanlış bir şey yapmadım ve hayatım zaten mahvoldu. Benim hakkımda ne düşündüğün umrumda değil. Jim'in bunları söylemesine gerek yoktu; meydan okuyan bakışı zaten bu sözcükleri haykırıyordu.

On dakika sonra Albert, "Bizden ne istiyorsunuz, dedektif?" diye sordu.

"Üçünüzün yirmi dört kasım çarşamba sabahı saat on iki ile iki arasında ne yaptığını öğrenmek istiyorum. Hepsi bu."

Conni oturduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Jim gözlerini kaçırdı. Albert hâlâ Spencer'a bakıyordu. "Neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

"Şu ana kadar öğrendiklerim - Jim bütün gece odasında olduğunu söylüyor ama saat on birden sonra kimse onu görmemiş ve Conni'nin söylediğine göre saat birde telefona cevap vermemiş. Albert lobide film izlediğini söylüyor ama Conni onu aramak için lobiye indiğinde orada değilmiş. Albert'la beraber oturan çocuk, Tim, filmin neredeyse yarısı boyunca uyumuş o yüzden hiçbir şeyden emin değil. Ve Conni dışarıya çıktığını ve kar fırtınasına rağmen kampusta Albert'ı aradığını söylüyor, kırk dakika kadar odasında değilmiş. Bunlar ne demek oluyor?

Kyle başını içeri uzattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama şef sizi hemen görmek istiyor."

"Ona görüşmemiz olduğunu..."

Kyle gözlerini açarak, "Hemen dedi, hemen," diyerek Spencer'ın sözünü kesti.

Spencer lafını tamamladı. "Hemen döneriz."

Jim, "Serbest miyiz?" diye sordu.

"Bekleyin. Birkaç dakika sonra döneriz."

Ve sonra Spencer'la Will, onları sorgu odasında bırakıp çıktılar.

Kyle onları dışarıda bekliyordu. "Nasıldım?" diye sordu.

Spencer, "Harikaydın," dedi. Sadece zamanlaması berbattı.

Will tuvalete gitmek için Spencer'ın yanından ayrıldı. Spencer sorgu odasının yanında bulunan küçük karanlık bir odaya girdi. İki taraflı aynanın karşısına geçip oturdu ve ses düğmesini açtı.

Başlangıçta pek konuşmadılar. Jim polisin onları burada tutmaya hakkı olmadığını ve haklarında bir dava açılmadığı sürece istedikleri an çıkıp gideceklerini söyleyip duruyordu.

Albert, "Hakkında dava açılmasını istiyor musun?" diye sordu.

"Sen neden söz ediyorsun? Tabii ki hayır."

"Öyleyse kapa çeneni."

Jim, Albert'a soğuk bir bakış attı.

Conni, "Parasını bize bırakmış olması korkunç," dedi. "Çok korkunç."

Diğer ikisi de ona katıldılar; bu çok korkunçtu.

Bundan sonra bir süre ellerine bakarak masada oturdular.

Conni sanki bütün cevaplar ondaymış gibi umutla Albert'a bakarak, "Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Sizin ne yapacağınızı bilemem ama ben ne yapacağıma karar verdim."

Ayna üçünün karşısındaydı ama Albert ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı ve sonra Conni ile Jim'in karşısına sırtı aynaya dönük olarak oturdu. Spencer ne Albert'ın ne de Conni'nin yüzünü görebiliyordu. Ayağa kalkıp yerini değiştirdi.

Albert, "O öldü. Onun parasını istemiyorum," dedi.

Conni şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

Albert yavaşça, "Gerçekten. Benim dostumdu ve ölmüş olması çok korkunç. Onun ölümünden çıkar sağlayacağımı düşünmek bile istemiyorum," dedi. Spencer, Albert'ın bu sözlerinde samimi olduğunda emin olamadı; yüzünü göremiyordu. "Onun parasını istemiyorum."

Conni, "Hiç para peşinde olmadın zaten, değil mi Albert?" diye sordu.

"Asla. Ne düşündüğümü biliyorsun. Ne kadar az param olursa, kendimi o kadar iyi hissediyorum. Eminim çok zengin olmak insanı mahveder."

"Ama ne yapacaksın? Kristina o parayı almanı istemiş?"

"Hayır," dedi Albert. Spencer onun yüzünü görebilmek için neler vermezdi. "Benim almamı istememiş."

Odada sessizlik hüküm sürüyordu. Spencer gözlerini dikmiş Albert'a bakan Conni ile Jim'i izledi. Conni'nin yüzünde şefkatli bir bakış vardı, Jim buz gibiydi.

Spencer, ilginç, diye düşündü. Burada henüz çözemediğim bir şeyler dönüyor. Bana şu küçük sırlarını açmadılar ama yemin ederim ne olduğunu bulacağım.

Albert'ın sözleri öylece havada asılı kalmıştı. Tekrar konuşmaya başladı; "Kendi payımı Kızıl Yapraklar Evi'ne bağışlayacağım."

Conni şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?" diyebildi.

"Evet. Niye şaşırdın ki?"

"Çünkü Albert, senin hiç paran yok." Güldü. "Bir kuruşun bile yok. Onun parasına ihtiyacı olmayan biziz ama sen.. hiç değilse birazını alabilirdin."

Albert sertçe, "Onun parasına ihtiyacım yok," dedi. "O parayı istemiyorum. Onunla ne yapacağımı bilemem üstelik dürüstçe kendi paramı kazanmak istiyorum. Kendi paramı kazanacağım." Sağ elini saçından geçirip her nedense Spencer'ı rahatsız etmeye başlayan atkuyruğunu düzeltti.

Conni, "Bizi düşünmüş olması hoş," dedi.

Spencer, bir daha ne zaman ağlayacak, diye merak etti.

Ne zaman şu duygulu, üzüntülü kız en iyi arkadaşının ölümünü hatırlayıp gözyaşlarına boğulacak? Ama Conni'nin yüzündeki ifade hiç de ağlamaklı değildi.

Jim, "Bu kadar parayı nereden buldu dersiniz?" diye sordu.

Conni, "Evet," dedi. "Ve neden hepsini eski kocasına bırakmadı?"

"Evli olduğuna inanamıyorum." Bir şey Jim'i rahatsız etmiş olmalıydı. Ayağa kalktı ama sonra hemen oturdu. Huzursuzca etrafına bakındı.

"Sorun ne Jim?" Conni onun niye huzursuz olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Hiçbir şey, hiçbir şey," diye cevapladı hemen. "Dedektife şu Howard Kim'den ne zaman ayrıldığını sormayı unuttum."

Conni, "Jimmy, artık kimin umrunda?" dedi. "Hepsi geçmişte kaldı. O öldü. Ne yapacaksın? Ölü bir insan için sinirden çıldıracak mısın?"

Albert, "Neden olmasın?" dedi. "Sen çıldırmıyor musun?"

Conni kızardı, "Ben ona kızgın değilim Albert," dedi. "O öldü. Artık kızgın değilim."

Albert yavaşça, "Sanırım değilsin," dedi ama Spencer onu duydu. Jim de duymuştu, bakışları değişti.

Gözlerini kaçırarak, "Şu para meselesine dönersek," dedi. "Kendi payını Kızıl Yapraklar'a mı vereceksin?"

"Evet. Bu parayı kullanabilirler. Üstelik orası Kristina için çok önemliydi. Kristina oradaki kızların her şeyiydi. Bebeklerinden çok Kristina'ya bağlanıyorlardı."

Conni, "Evet haklısın. Onun için gerçekten önemliydi," dedi. "Benim kesinlikle onun parasına ihtiyacım yok. Beş kuruşsuz biri tüm parayı bağışlarken benim parayı almam nasıl görünür?"

Albert, "Sanki hep mantıklı davranırmışsın gibi," dedi. "Ben parayı aldığım zaman kendimi kötü hissedeceğim. Sen kendi payını almalısın."

Conni sesini yükseltti; "Onun parasını almayacağım.. ne, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Avrupa turunu düşün. Her zaman Avrupa'ya gitmek istediğini söylerdin."

Conni heyecanla, "Albert, bunu seninle yapmak isterdim," dedi.

"Hâlâ yapabilirsin, bebeğim."

"Albert Maplethorpe, kesinlikle onun parasıyla seninle Avrupa'ya gitmek istemiyorum."

Jim, "Bu çok anlamlı olurdu," dedi. Saplantılı hareketlerle sürekli siyah kazağının üzerindeki köpek kıllarını toplayıp duruyordu.

Albert burnundan soluyarak, "Hiç anlamlı olmazdı," dedi. "Biz hiç Avrupa'ya gitmedik."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Conni dayanamayarak, "İskoçya'nın Avrupa'da olduğunu düşünüyordum."

İskoçya! Spencer yüzünü aynaya yapıştırmıştı, yüzüne dokunan camın pürüzsüzlüğünü ve serinliğini hissedebiliyordu. Şimdi anladım. Tanrım! Ben salağın tekiyim.

Dikkatini toplayıp tekrar onları dinlemeye başladığında Albert elini uzatmış Conni'nin kolunu okşuyordu. "Unut bunu, bebeğim. Unut. O öldü. Unut gitsin."

Jim, "Ne yani, sanki ölmüş olması her şeyi çözüyor mu?" diye bağırdı.

Albert üzgün bir sesle, "Çözmüyor ama bitiriyor," dedi. Sonra Conni'ye dönüp, "Biz dosttuk Constance, dost. Niye hayal gücün hiç sınır tanımıyor?"

Spencer, bu da ne, dedi kendine. Albert'ı yalan söylerken mi yakalamıştı. Albert'ın Kristina'ya gönderdiği bir aşk mektubuna falan rastlamamıştı ya da tersine. İkisini beraber dolaşırken görmemişti. Ama elinde çok daha güçlü bir şey vardı. Çok uzaklardaki neredeyse imkânsız denecek kadar yeşil bir ülkeden alınmış peçeteler, çakmaklar ve kibritler. Erkeklerin etek giydiği ve insan kulağına zarar verecek kadar garip bir müzik çaldıkları bir ülke. Kristina Kim Sincla-

ir'in Edinburg hakkında ne düşündüğünü görmüştü ve sırf bu yüzden Kristina ile Albert'ın iyi dost olmadıklarına emindi.

Kristina, Albert'a âşıktı.

Bu her şeyi değiştirirdi.

O zaman ne diye Jim'le beraberdi? Spencer alnını tekrar aynaya dayadı. Eğer Albert'la Kristina birlikte olmak istiyorlarsa ve Jim, Conni'yi aklından çıkaramıyorsa ne diye bu aptal oyunu oynamaya devam ediyorlardı?

Spencer'ın başağrısı giderek daha berbatlaşıyordu. Niye? Niye? Niye? Aklındaki sorular onu zorluyordu. Aramızda hiç çekim yok? Yoksa bu doğru muydu? Albert doğruyu söylüyor olabilir miydi? Kristina'yla Albert sadece iyi dost olabilirler miydi?

Ve onun parasını reddediyordu. Kristina parayı ona bırakmıştı. Ona, erkek arkadaşına ve en iyi arkadaşına. Albert neden parayı almıyordu? İstemediği her halinden belliydi. Ve biraz sonra Spencer, Jim'in, "Bu iyi bir fikir, Albert," dediğini duydu. "Şu Kızıl Yapraklar işi. Bu onlar için oldukça çok para."

"Evet," dedi Albert. "Kristina evi yenilemek gerektiğini anlatmıştı. Yukarıda sadece birkaç tane odaları varmış o yüzden bazen kızların odaları paylaşması gerekiyormuş. Bu parayla bir ek bina falan yapabilirler."

Conni şaşkınlıkla sordu. "Dokuz milyon dolara mı? Bir ek bina ve biraz fazlası."

Jim, "Evet, bu iyi bir fikir," dedi. "Ama neden Kristina bunu düşünmedi?"

Conni, "Bizi Kızıl Yapraklar'dan daha çok önemsiyordu," diye yanıtladı. "Ama haklısın. Parayı oraya vermemiz daha doğru olur. Evi kim işletiyordu?"

Albert, "Hatırlamıyorum," dedi. "Onlara bir mektup yazarım. Parayı alınca da bir çek göndeririz. Çok sevinecekler."

Conni yumuşak bir sesle, "Ya sen?" diye sordu. "Sen de mutlu olacak mısın?"

Spencer, Albert'ın yüzünü göremiyordu ama Conni'nin ifadesini fark etmişti. "Tabii. O öldü. Onun parasını almam Kristina'yı geri getirmeyecek, değil mi?"

Conni, "Onu geri getirmeyi ister miydin, Albert?" dedi. Spencer kızın yüzündeki ifadeyi anlayamamıştı. Sevgi ile endişe arasında gidip geliyordu.

Albert, "Öldüğü için üzgünüm," dedi. "Sen de öyle olmalısın."

Jim, "Ona ne hissetmesi gerektiğini söyleyemezsin!" diye bağırdı. "Sen onun ne hissedeceğini nereden bileceksin? Senin için her şey ya siyah ya beyazdır."

Albert, "Bu da ne demek şimdi?" diyerek güldü. Gülüşünde öfkeli bir ton vardı. Spencer, Albert'ın ilk defa duygularını dışa vurduğunu görüyordu. "Her şeyden önce, hayat benim için siyah - beyaz değildir. Ve ikincisi Conni'nin ne hissettiği seni ilgilendirmez."

Jim, "Gördün mü?" dedi. "Senin aksine, ben onun duygularını önemsiyorum."

Albert fırsatı kaçırmadı. "Eh, senin Conni hakkında neler hissettiğini kesinlikle biliyoruz, Jim. Bunu çok iyi ifade etmiş oldun. Dinle, böyle davranmayı bırak, tamam mı? Bırak. Senin kızını almış falan değilim. Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Jim, "Evet," dedi. "Aslında iki kızı da benden aldın."

Albert, "Ne dediğini anlamıyorum," diye cevapladı.

Jim, Albert'ı taklit ederek. "Aramızda hiç çekim yok. Bunu bana söylediğini hatırlıyor musun? Ve neden Kristina'yla çıkmak istemediğini anlattığını. Aramızda hiç çekim yok, demiştin."

Albert kabaca sordu. "Evet? Ne olmuş?"

"Lanet olası bir yalandı, değil mi?"

Albert yüksek sesle, "Sen neden söz ediyorsun," dedi. "Kristina öldü, burada onun ölümünün şüphelileri olarak oturuyoruz. Bize bok gibi para bırakmış ve sen üç yıl önceki saçmalıkları eşeleyip duruyorsun. Ne yapmaya çalışıyor-

sun?"

Spencer aynanın önünden ayrılıp kapıya yöneldi. Her an sorgu odasına girmesi gerekebilirdi.

Conni araya girerek, Spencer'ın araya girmesini önledi. Yavaşça, "Çocuklar, lütfen," dedi. "Asıl konuya dönebilir miyiz?" Karşısında oturan Albert'a bakıp, "Seninleyim," diye devam etti. "Ben de paramı Kızıl Yapraklar'a bırakacağım."

Hiç kimse bir şey söylemeyince dönüp Jim'e baktı. Uzanıp kolunu okşadı. "Jim, niye bu kadar öfkelisin? O öldü."

Jim kolunu çekip öfkeyle sordu. "Ne yani? Bu her şeyi daha iyi mi yapıyor?"

Conni neredeyse fısıldayarak, "Evet," dedi. "Yapmıyor mu?"

Jim, Conni'ye delirmiş gibi bakarak, "Sen neden söz ediyorsun?" dedi. "Bunu sakın bir daha söylemeyin. Siz ikiniz, asla söylemeyin."

Conni bir şey söylemeden gözlerini masaya çevirdi. Albert hiçbir şey söylemedi.

Spencer şaşırmıştı. Dakikalar geçiyordu ve bu üçü başka şeylerden konuşuyorlardı; eski kocadan, Kristina'nın neden o kadar genç yaşta evlendiğinden. Neden Conni'ye her şeyi anlatmasına rağmen Howard'la evli olduğunu anlatmamasından. Conni durup, "Her şeyi mi Albert?" diye sordu. Albert, "Sanırım," diye cevapladı. Sonra Kristina'nın cenazesi hakkında konuşmaya başladılar. Pine Knoll'a mı gömülecekti? O zaman cenazesine gidebilirlerdi. Eğer Brooklyn'de gömülecekse, sınavlarını kaçıramazlardı. Jim, "Öyle olursa, ben biraz okula ara veririm," dedi. Diğer ikisi şaşırdılar. Jim? Okula ara verecek, öyle mi?

Hiçbiri dokuz milyon doları bağışlamaya karar vermiş olmaktan rahatsız gibi görünmüyordu.

Jim, Conni ve Albert bir anda Spencer'ın Kristina'nın ölümüne sebep olduğunu düşündüğü dokuz milyon doları silip atmışlardı.

Ve Kristina'nın nasıl öldüğü konusunda nedense hiç ko-

nuşmuyorlardı.

Spencer bir an geçen hafta Kristina'yla kahve içmeye gidişlerini hatırladı. O geçen hafta mıydı? Kristina ona ne demişti? Beş parasızdı. Eski bir Mustang'i vardı ve yeni kitaplara parası yetmediği için kullanılmış kitaplar alıyordu. Cebinde üç doları vardı. Hiç kimseye dokuz milyon doları olacağından söz etmiş olabilir miydi? Eğer söz etmediyse, neden? Eğer Spencer'a dokuz milyon dolar kalacak olsaydı, milyonu boşver dokuz yüz dolar kalacak olsaydı bile, herkese anlatırdı. En azından Will'e anlatacağı kesindi. Ama Kristina en iyi üç arkadaşına hiçbir şey söylememişti. Niye?

Odadan dışarı çıkmak için arkasını döndüğünde Will'in odada olduğunu gördü. Kapıda duruyordu. "Neden korkuyordu dersin, Spencer?" diye sordu.

Spencer bir an Will'in aklından geçenleri okuduğunu ve Kristina'nın neden korktuğunu sorduğunu düşündü. Ama Will, Conni'yi kasdetmişti. "Yüksek sesle mi konuşuyordum?" diye sordu Will'e.

Will, Spencer'a yaklaşarak, "Hayır, yüksek sesle düşünüyordun," dedi. "Başından beri buradaydım." Elini Spencer'ın omzuna koydu. "Bu işi çok kişiselleştiriyorsun, O'Malley. Sana ne oldu?"

Spencer elini kazıttığı kafasında gezdirdi. "Hiçbir şey, adamım."

"Rahatla. Ne olduğunu bulacağız. Sen bulacaksın. Bulacağını biliyorum."

"Bulabilecek miyim?"

Will başıyla onayladı. "Başka bir şey var. Paradan başka bir şey."

"Sana katılıyorum."

"Bu arkadaş olduklarını söyleyen üç çocuğun arasında anormal bir gerginlik var."

"Evet."

"Parayı gerçekten bilmediklerini düşünüyorum. Yüzlerini gördün mü? Ben çok dikkatli izledim. Albert neredeyse

sandalyesinden düşüyordu. Conni tokat yemiş gibiydi. Jim ise okur okumaz gözlerini kapadı. Bunun onlar için ne anlama geldiğini hemen fark etti."

"Bilmiyorum, Will. Ama bu para sebep değilmiş, diyemeyeceğimiz kadar çok."

"Evet, O'Malley ama Albert tek başına Kristina'nın odasına gidiyor. Kız büyük ihtimalle çıplak ve o da büyük ihtimalle kızın botlarını bağlıyor. Conni, Albert'ın odasında olmadığını görüyor ve deliye dönüyor. Hiç şüphe yok. Gecenin birinde deli gibi kampusta koşuşturup Albert'ı arıyordu." Will alçak sesle konuşuyordu ama sesini biraz daha alçalttı; "Ve Conni neden bu kadar huzursuz. Başından beri saçlarını çekiştirip duruyor."

"Evet, farkındayım. Peki Will, Jim neredeydi?"

"Uyuyordu."

"Tamam, Jim uyuyorsa Albert neredeyd?"

"Dışarı kaçabileceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Spencer. "Onu demiyorum. Conni neredeydi demek istiyorum?"

Will, Spencer'ı susturdu. "Tracy, cinayet sebebine o kadar daldık ki, katili aramayı unutuyoruz. Ya delinin biriyse? Ya aklından zoru olan herifin biri Kristina'nın köprüye çıplakken çıkacağını önceden bildiği için onu bekleyip, korulukta tecavüz edip sonra da kız deli gibi çığlık attığı için öldürdüyse?"

Spencer başını salladı. "Will, bu senin senaryondan başka bir şey değil. Kız temizdi. Üstelik sapığın biriyle koruluğa gitmezdi. Bulunduğu yer köprüden çok uzaktaydı. Adam ne yapmış olabilir? Kızı kucağına alıp oraya kadar şefkatle taşıdı mı? Hem nasıl bir sapık karın içinde bir kadına tecavüz eder ki? Yanında bir piknik örtüsü falan mı getirmişti? O da kara yatmak zorundaydı ve hava buz gibiydi. Aleti donardı."

İki adam birbirlerine baktılar. Spencer, "Bak," dedi. "Bir sapığı aradığımızı söylemek fena bir fikir değil. Hem bize

zaman kazandırır hem de bu çocukları biraz rahatlatır."

Will, "Evet, fena bir fikir değil.. ama ben hâlâ."

"Şşşt," dedi Spencer. "Gidelim."

Will, Spencer'a kapıyı açarken, "Bu çocuklar beni endişelendiriyor," dedi. "Ortada garip bir şeyler dönüyor."

Spencer odadan çıkarken, "Evet, ama hâlâ kocasıyla karşılaşmadık. Bunlardan daha da garip olabilir."

Howard Kim; Asyalı, iyi giyimli ve çok ciddi görünümlüydü.

Spencer şaşırmamıştı. Howard'ın Asyalı olmasını bekliyordu.

El sıkıştılar, "Demek Kristina öldü," dedi Howard. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Hem de çok."

"Karların üzerinde donmuş olarak bulundu."

Howard yere bakıyordu. Hastanenin danışma masasının önünde ayakta duruyorlardı.

"Tanrım, ne korkunç."

"Evet," dedi Spencer. "Çok üzgünüm."

"Onu teşhis etmemi istiyor musunuz?"

"Teşekkürler, ama teşhis edildi. Otopsi için izin vermenizi istiyoruz."

"Bu kadar mı?"

"Hayır." Spencer, Howard'ı izliyordu. "Sonra ortağımla birlikte biraz sizinle konuşmamız lazım."

"Resmi bir konuşma mı?"

"Resmi?"

"Sorgulama gibi mi."

Spencer, Howard'ı süzdü. "Sorgulama mı?" Sesi artık dostça değildi. "Bilmiyorum, Bay Kim. Sizi sorgulamamızı gerektiren bir şey var mı?"

"Dedektif O'Malley, ben avukatım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Genç bir kadın öldü. Onunla bağlantısı olan herkes şüphelidir."

"Evet ve siz onun kocasıydınız."

Howard elini salladı. "Evet ama sadece kâğıt üzerinde."

Howard bunu söyledikten sonra Kristina'yı görmek istedi. Bodruma inmek için asansöre bindiler. Howard yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle Kristina'nın çözülmeye başlamış cesedine dokundu.

"Bu nasıl oldu?" diye fısıldadı. "Nasıl?"

Spencer, Kristina'ya bakmamaya çalışarak başını salladı. "Size ne söyleyebilirim ki? Otopsi için izin verin belki o zaman cevapları bulabiliriz."

Howard başıyla onaylayıp ağlamaya başladı. Spencer, kendini tutmak için derin derin nefes alıyordu.

Howard başını çevirdi. Ne Spencer'la Will'e, ne de Kristina'ya bakıyordu. "Onu burada bırakmak istemiyorum," dedi. "Bir dakika bile. Buraya ait değil. Gömülmesi gerek. Ruhunun huzura kavuşması için önce vücudunun huzura kavuşması gerek. Onu buradan çıkartmalıyım. Lütfen."

Spencer elini Howard'ın omzuna koymak istedi. Howard'ı rahatlatmaktan acizdi ama yine de onu rahatlatmak için, "Otopsiden sonra Hanover'deki Cenaze evi onu istediğiniz yere götürecek. Siz dışarıda bekleyin, benim Dr. Innis'le konuşmam lazım."

Howard birkaç adım attıktan sonra geri dönüp boynundaki atkıyı çıkarttı ve Kristina'nın üstüne örttü. Hıçkırarak ağlıyordu. Spencer atkıyı alıp Howard'a geri verdi. Nazikçe, "Hayır," dedi ve Howard'ın onu koridorda beklemesini istedi.

Dr. Innis otopsi odasındaydı, eldivenlerini giyiyordu. Odadaki üç metal masa da boştu. "Artık başlayabilir miyiz?" diye sordu.

Spencer, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

Dr. Innis, Spencer'a beyaz bir laboratuvar önlüğü uzattı. "Yaklaşık altı saat. Üç saat otopsi üç saat de raporun hazırlanması için. Bu sizin ilk otopsiniz değil dedektif, değil mi?"

Spencer'ın hayatı son iki gündür üç saatlik bölümlere ay-

rılmıştı. Saatin on olması yetmezmiş gibi daha altı saatlik iş vardı. Bundan üç saat sonrası daha da kötü olacaktı. Ve Spencer hâlâ işinin başında olacaktı. "Hayır, ilk değil. Tabii ki değil." Ama elindeki laboratuvar önlüğü onun titremesine ve yine başını yana atmasına sebep olmuştu.

Dr. Innis, Spencer'a sakince bakarak, "Dedektif?" dedi.

"Evet, evet. Ben iyiyim." Beyaz önlüğü giymeye çalışıyordu.

"İyi. Başlayabilir miyiz? Ralph'e cesedi getirmesini söyleyeyim."

Spencer destek almak için duvara yaslandı. Onu rahatsız eden şey doktorun ceset demesi miydi? Beş dakika kadar Kristina'nın otopsi odasına getirilmesini bekledi. Dr. Innis, Spencer'a bakarak, "Dedektif O'Malley, bütün gece burada kalamam. Hazır mıyız?" diye sordu.

Spencer, "Ben.. ben.." diye kekeledi. Hâlâ duvara yaslanıyordu. "Üzgünüm doktor ama bana bir dakika izin verir misiniz?" Dönüp odadan dışarı çıktı.

Koridorda Will'le Howard'ı buldu. "Will, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Küçük bir odaya girdiler ve Spencer kapıyı kapattı. Elindeki önlüğü Will'e uzattı.

"Bu da ne?"

"Will? Burada üç saat daha kalabilir misin?"

Will çok hızlı cevap vermişti; "Hayır..."

"Hadi. Birimizin orada olması gerektiğini biliyorsun."

"İşte bu yüzden ben sadece dedektifim sen de komiser yardımcısısın."

"Öyleyse, komiser yardımcısı olarak sana oraya gitmeni emrediyorum."

"Hayır, teşekkür. Sen git. Sen böyle şeylere bayılırsın."

"Beni Ray Fell'le karıştırıyorsun."

"Evet, peki ona ihtiyacın olduğunda nerede?" Başını salladı. "O'Malley, saat on."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Birbirlerine baktılar. Spencer, "Will, bu önemli," dedi.

Will içini çekerek, "Evet, tamam," diye cevap verdi. "Tamam, önce karımı arayıp hemen dönemeyeceğimi söylemeliyim."

Spencer'la Will bütün geceyi sohbet ederek geçirmeyeli birkaç yıl olmuştu. Spencer onunla daha çok vakit geçirmek istiyordu. Will'i özlüyordu.

Will'in elini sıktı. "Will, bilirsin yapardım, otopsiye girerdim ama bunu yapamayacağım," dedi yavaşça.

Will, Spencer'ın omzuna hafifçe vurup, "Tracy, seni bazen hiç anlamıyorum," dedi. "Ama açıklamana gerek yok."

Spencer rahatlamıştı, gülümsedi.

"Eğer dönmezsen ölüm sertifikasının hazırlanmasını da bekleyelim mi?"

"Döneceğim merak etme." Spencer, Will'in yüzündeki ifadeyi görünce, "Beraber bekleriz tamam mı?" diye ekledi. Will'in ne hissettiğini anlıyordu. Ölüm sertifikasının hazırlanmasını beklemek her gün yaptıkları bir iş değildi, hele sonucun ne olacağını tahmin edemiyorlarsa bu çok nadir rastladıkları bir şey sayılırdı.

Spencer koridora çıkınca Howard'a sordu. "Sizi bir otele yerleştirmemize ne dersiniz? Orada konuşuruz."

Howard altın çerçeveli gözlüklerinin ardından yorgun ve kıpkırmızı gözlerle ona bakıp, "Genellikle Hanover Inn'de kalırım."

"İyi," dedi Spencer. Bir yandan da, genellikle demek, diye geçirdi içinden.

Hanover Inn'e ulaştıklarında Howard, Spencer'a dönüp, "Ortağınız iyi bir polise benziyor," dedi. "New York'ta onun gibilere ihtiyacımız var."

Spencer ona, bir zamanlar onun gibi bir polisiniz vardı, demek istedi. Bir zamanlar ben vardım. Ama karım öldü. O zaman beni bu dağların arasındaki on bin kişilik şehirden başka hiçbir yer istemedi.

Spencer, Howard'ın çantalarını taşımasına yardım etmek

istedi ama çantası yoktu. Özür dilercesine, "Hemen çıktım. Yanıma eşya bile almadım," dedi.

"Önemli değil. Bir fincan kahve ister misiniz?"

"Evet. Belki biraz da bir şeyler yeriz. Siz akşam yemeğini yemiş miydiniz?"

"Evet, ama bir kahve içerim."

Otelin restoranına, Ivy Grill'e girdiler. Howard karides kokteyli biftek ısmarladı. Spencer ise bir duble viskiyle kahve ve ikisini birlikte içti. Bir yudum viski, bir yudum kahve.

Howard ona bakıyordu. Spencer kendini açıklamak zorunda hissetti, "Uykumun gelmesini istemiyorum."

Howard sakince, "Açıklamanıza gerek yok," dedi.

"Peki Howard, lütfen bana on altı yaşında bir kızın neden Asyalı bir avukatla evlendiğini anlatır mısın?"

"Hong Kong'lu."

"Hong Kong'lu ve ondan en azından on yaş büyük."

"Âşık mıydık? Birlikte olmak için sabırsızlanıyor muyduk dersin?"

Spencer kadehini kaldırıp, "Yas tutan eski kocanın şerefine," dedi.

Sessizlik.

"Daha önce sadece kâğıt üzerinde evli olduğunuzu söylemiştin."

Howard çatalını elinden düşürdü. Karides kokteyliyle pek ilgilenmemişti. Ivy Grill neredeyse boştu; kapanmak üzereydi. Howard mümkün olduğu kadar sakin görünmeye çalışarak, "Kristina iyi bir kızdı," dedi. "Ona elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım."

"Bundan şüphem yok. Onu en son ne zaman gördün?"

"Pazar öğleden sonra."

Spencer bir an bunun son pazar olduğunu düşündü. Belki Şükran Günü tatilinde evindeydi. Ailesinin yanında mutlu saatler geçirmiş, onun için hazırlanmış harika yemekleri yemişti.

Howard, "Şükran Günü'nden önceki pazar," diye ekledi.

Spencer koltuğuna çöktü. "Bana boşanma evrakını verdi."

Spencer şimdi ne sorması gerektiğini bilmiyordu. Viskisinden kocaman bir yudum alıp, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Daha önce söylediğim gibi, Şükran Günü'nden önceki pazar."

"Evet, evet. Yirmi üç kasım salı günü neredeydiniz?"

"Dedektif O'Malley, ben de şüpheli miyim?"

"Herkesin olduğu kadar. Herkesi sorgulamak zorundayız. Bizim işimiz bu, siz de böyle söylediniz."

"Beni bunun için mi buraya çağırdınız? Sorgulamak için mi?"

"Evet," dedi Spencer. "Bir hafta öncesine kadar onun kocasıydınız. Ne hukuku okudunuz?"

"İş hukuku dedektif. Sorduğunuz için söylüyorum. O akşam saat sekize kadar mahkemedeydim. Sonra eve döndüm."

"Yalnız mıydınız?"

"Yo, bir dakika. Geçen salı mıydı? Müşterilerimden biriyle yemeğe gittim."

Spencer bunu defterine not etti. "Adamın adını söyleyebilir misiniz?"

Howard, "Kadın," diye düzeltti. "Anna Chung."

Spencer bakışlarını Howard'a çevirdi, Howard sakince ona bakıyordu. "Evet dedektif, benim de bir hayatım var."

"Boşanma evrakının mürekkebi bile kurumamıştı."

"Size söyledim, gerçek anlamda evli değildik."

"Nasıl evliydiniz o zaman?"

Howard biraz düşündü, sonunda, "Alışılmışın dışında," diye cevap verdi.

Garson Howard'ın dokunmadığı tabağını alıp, ona közlenmiş patates ve haşlanmış sebze ile az pişmiş bir biftek getirdi.

Spencer, "Yemeğini ye Howard," dedi. "Çok açık ve kısa konuşacağım. Kristina'nın dostları olması gereken insan-

lardan ya da eski kocasından bilgi almaya çalışmak çok zor. Herkesin dudakları mühürlü, kimse işbirliğine yanaşmıyor ve düşmanca davranıyor. Sanki boşu boşuna burnumu işlerine sokuyormuşum gibi davranıyorlar. Sanki onların en iyi arkadaşlarının dokuz gün kar altında donmuş bir şekilde yatarken, onu merak etmeden, nerede olduğunu araştırmadan ya da kayıp olduğunu ihbar etmeden mutlu mutlu kendi işlerine devam etmeleri beni hiç ilgilendirmezmiş gibi. Ama size söylüyorum, bu beni çok yakından ilgilendiriyor; işim bu. Ve Bay Kim, onlara ders vermek için sizin davranışınızı cezalandırmak istemiyorum. Hiç uyumadım, çok yorgunum ve ortada ölü bir kız var. Üstelik siz ve arkadaşları her ne kadar beni aksine inandırmaya çalışsanız da, yemin ederim ki kaza sonucu ölmedi."

Howard buz gibi bir bakışla, "Sizi bir şeye inandırmaya çalışmıyorum Dedektif O'Malley," dedi.

"Bekle." Spencer kahvesinden bir yudum aldı. "Eğer sizi zorla polis merkezine götürüp, her soruma cevap vermenizi sağlamak zorunda kalırsam, en azından cevaplarımı elde ettiğim için mutlu olacağım. Anladınız mı? Şimdi konuşacak mısınız yoksa avukatınızı mı çağırmak istersiniz?"

Howard Kim bifteğinden küçük bir parça aldı, yavaşça çiğnedi ve yuttu. Peçetesiyle ağzını silip, "Anlıyorum," dedi.

"İyi."

"Ölümünün kaza olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Öyle düşünüyorum. Buna sezgi diyebilirsiniz. Ölmüş olması için hiçbir sebep yoktu. Öte yanda yılın en kötü kar fırtınasının olduğu gece çıplak olarak karların içinde yatıyordu. Anlıyorsunuz herhalde -otopsi raporu da bunu kanıtlayacak. Kristina cinayete kurban gitti."

"Vücudunda izler var mıydı?"

"Benim gördüğüm kadarıyla hayır. Ama olabilir. Ve sarhoşmuş."

"Evet."

Spencer bir an Howard'ı izleyip, "Çok içer miydi?" diye

sordu.

Howard başını olumsuzca salladı. "Üniversite öğrencisiydi."

"Neyse ama ben de çok içerim ama beni karda çıplak ve ölü bulan olmadı."

"Şanslısınız."

"Yanlış. Şanssızım. Fark şu ki ben öldürülmedim." Viskisinden bir yudum daha aldı.

Howard yavaşça, "Dedektif," dedi. "Benim bir tanığım var."

"Anna Chung tanıklık eder mi?"

"Evet." Bunu daha da sessiz söylemişti.

Spencer, "Tamam," dedi. Howard'a inanıyordu. "Hâlâ açıklamadınız."

"Neyi?"

"Neden sizinle evlendiğini."

"Aşka ne dersiniz?"

"Aşk olmadığı kesin."

"Zorunluluk size inandırıcı gelir mi?"

Spencer bir an düşünüp, "Onu hamile mi bıraktınız?" diye sordu.

Howard ağzını silip peçetesini yarısını bile yemediği bifteğin üstüne attı. "Hamile olduğu doğru."

Spencer hiçbir şeyi kaçırmamak için nefes almadan dinliyordu. "Bu ne demek oluyor?"

"Yani, biz evlenirken hamileydi."

"Ama sizin çocuğunuz değildi."

"Doğru."

"Tanrım! Kimin çocuğu o zaman."

Howard sessiz kaldı.

"Ve neden sizin yerinize onunla evlenmedi."

Howard, "Bilmiyorum." dedi.

"Kimdi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz? Nasıl yani?"

Howard cevap vermedi.

"Nereden gelip de bu işe bulaştınız?"

"Pyongyang."

"Neresi?"

"Kuzey Kore. Ailemin kökeni burası." Spencer O'Malley'in Pyongyang'in nerede olduğunu bilmemesine sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Ailem iş yüzünden Hong Kong'a göç etti. Ben de orada bir İngiliz üniversitesini bitirdim. Kristina'nın babası benim babamdan kumaş satın alırdı. Hong Kong'da okulu bitirince İngiltere'ye gitmek istedim ama çok zordu. İlk tercihim Amerika'ydı ama Amerika'ya gitmek İngiltere'den bile zordu. İş hukuku okumuştum ve babamla çalışıyordum. Bu da hiç hoşuma gitmiyordu. Kristina'nın babası bir süre bana yardım etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Çünkü herkes Amerika'ya yerleşmeye çalışıyordu. 1997'de göç etmeye çalışan çok daha fazla insan olacak. Biliyorsunuz İngilizler Hong Kong'u Çin'e o zaman geri vermek zorundalar."

"Evet, Çin'e. Devam edin."

"Sonra onun babası..."

"John Henry Sinclair?"

"Evet. Babası beş yıl kadar önce Hong Kong'a geldi ve bana hâlâ Amerika'ya yerleşmek isteyip istemediğimi sordu. Eğer kızıyla evlenirsem bunu halledebileceğimizi söyledi. New York'da yaşayacaktık. Ben çalışacaktım o da liseyi bitirecekti. Beş yılın sonunda ben Amerikan vatandaşlığına hak kazanacaktım o da yirmi bir yaşına girecekti; o zaman boşanabilirdik. Beş yıl evli kalmak zorundaydık çünkü göçmen bürosu, bu kâğıt üstündeki evlilikler konusunda çok sıkıydı."

"Evet, özellikle genç Koreli bir adamla daha da genç Amerikalı bir kız söz konusu olursa."

"Evet, öyle. Ve biz de evli kaldık. Kristina Brooklyn Heights'daki özel bir okula gitti. Ben de iyi bir şirkette işe başladım. Hâlâ orada çalışıyorum."

"Öyleyse boşanmayı ikiniz de istiyordunuz."

"Hayır. Kristina istedi ben de tamam dedim. Vatandaşlık için yeni başvurdum, bir sorun çıkmadı."

"Eğer boşanmak istemeseydi ne olacaktı?"

"Hiçbir şey. Ben.." Biraz düşündü, "Babasına borçluydum. O yüzden o ne isterse onu yapacaktım."

Spencer, ne güzel, diye düşündü, herkes istediğini elde etmiş.

"Bebek nerede?"

"Bebek mi?"

"Evet, bebek?"

"Ölü doğdu."

"Öyle mi?" Spencer şaşırmıştı, söyleyecek bir şey bulamamıştı.

"Aileyi pek iyi tanımıyorum. Aslında hiç tanımıyorum. Kristina'nın annesiyle hiç tanışmadım, sadece telefonda konuştum. Hep babasıyla görüşürdüm. O.." Sustu. "O çok üzgündü ve öfkeliydi. Kristina'yla hiç konuşmadı. Bana kızının önemli bir adamla, babasının iş arkadaşlarından biriyle evlenmiş olmasının daha iyi olduğunu söyledi."

Spencer bir an anlamadı. "Yani bunun gerçekte ne olduğundan daha iyi olduğunu mu söyledi?"

"Sanırım."

Spencer yeni bir içki için garsona işaret etti. Bir dakika sonra içkisini ısmarladığını unutup tekrar garsona bardağını gösterdi. Ama ikisini de bitirip, bir tane daha istedi. İçerken bunun Kristina'nın neden Kızıl Yapraklar'da çalıştığını açıkladığını düşünüyordu.

"Kristina'nın küçük hamile kızlara hizmet veren bir merkezde çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Evet, Kristina söylemişti." Başını öne eğdi. "Zavallı Kristina." Ağlamadığı halde gözlerini sildi. "Hepsi bu mu dedektif? Çok yorgunum."

"Sadece birkaç dakika daha Bay Kim. Neden üniversiteye başladıktan sonra da onunla görüşmeye devam ettiniz?"

Howard öksürdü. "Anlaşma böyleydi. Babası bana Kristina için para vermişti. Onun üniversite parasını ben ödüyordum."

Spencer başını salladı. "Hayır, siz ödemiyordunuz."

"Tabii ki ben ödüyordum."

"Gerçekten mi? Bu garip işte. Ben büyükannesinin ödediğini düşünüyordum."

Howard önce arkasına yaslandı sonra tekrar öne eğildi. Sandalyesinde kıpırdanıyordu ve yüzüne garip bir ifade yerleşmişti. Yine de sakin olmaya çalışıp, "Bu imkânsız," dedi. "Her yıl ona para veriyordum. Dört yıl boyunca her yıl yirmi bin dolar verdim. Çok dikkatli davrandığım için eminim. Kristina verilenden daha çok para harcama eğilimine sahipti. Babası beni ona çok para vermemem için uyarmıştı. Parayı kötü amaçlar için harcar demişti. Ben de okul parasını ve yurt parasını hesaplayıp, bursunu ve çalışarak kazandığı parayı toplamdan çıkarttım. Hesapladığım miktarı her yıl düzenli olarak ödedim."

Spencer, "Bu çok garip," diye tekrarladı. "Ona dört yıldır her yıl yirmi bin dolar veren tek kişi siz değilsiniz."

"Siz neden söz ediyorsunuz, dedektif?"

"Kristina'nın banka kasasında büyükannesinin gönderdiği mektupları gördüm. O da her yıl düzenli olarak para göndermiş."

Howard başını salladı. Çok şaşkındı. "Olamaz," dedi. "Olamaz."

Spencer omuz silkip, "Belki de parayı bir yerlere yatırıp, dokuz milyon dolar kazanmıştır," dedi.

Howard şüpheyle Spencer'a baktı; "Dokuz milyon dolar mı? Bu da nereden çıktı?"

"Büyükannesi bırakmış." Howard'ın yüzünde kaybetmiş ve tükenmiş bir insanın duyguları okunuyordu.

"Büyükannesi mi?" Howard sanki sonradan anlamış gibi, "Ah, evet. Olabilir," dedi.

"Para New Hampshire'daki bir bankadaymış. Kristina'nın

kasasında Louis Morgan'ın vasiyetinin bir kopyası vardı. Kristina açıkça Louis Morgan'ın likit tasarrufunun tek varisi olarak gösterilmiş. Bütün para yirmi bir yaşına girdiğinde Kristina'ya verilmek üzere onun adına bir fonda toplanmış."

"Niye?" dedi Howard. Zorlukla konuşabilmişti. Sanki ağzını açıp kelimelerin dökülmesini beklemiş ve söyleyebildiği tek şey, niye, olmuştu.

"Nereden bilebilirim? Ben soruları soruyorum. Cevapların sizde olması gerek."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Size söyledim, sadece babasını tanırdım ve babası da bana hiçbir şey anlatmadı. Bana sadece Kristina'ya iyi bakmamı söyledi, hepsi bu. Bir anlaşma yaptık. Ben de ona iyi baktım, ya da baktığımı düşündüm. Onu koruduğumu düşündüm." Başını eğdi. "Ama yapamamışım. Onu yeteri kadar koruyamamışım."

Spencer bir içki daha isteyip istememek konusunda kararsız, "Hayır," dedi. "Pek sayılmaz."

Garsonlar, sandalyeleri masaların üstüne koyup yerleri silmeye hazırlanırken Spencer'la Howard hiç konuşmadan oturuyorlardı.

Howard açıklama gereği duymuş olacak ki, "Ben ne biliyorum ki, dedektif O'Malley?" dedi. "Ben Koreli bir tekstil fabrikatörünün oğluyum. Bana Amerika'da yaşama şansını sağladığı için Bay Sinclair'e müteşekkirdim. Bu benim rüyamdı. Hoş karşılanmayacak sorular sormadım. Bana soru sormamamı söyledi ben de öyle yaptım. Merakımı belli edecek hiçbir şey yapmadım, bunda da haklıydım. Kristina'nın annesi aradığında sesi hep çok üzgün olurdu. Onun için üzülürdüm."

"Çok sık aramaz mıydı?"

"Hayır. Zaten bir süre sonra da aramayı bıraktı. Kristina o zaman çok üzülmüştü."

"Annesini sever miydi?"

"Severdi."

"John Sinclair'e ne oldu. Kristina'nın kayıt formunda ve-

fat ettiği yazılı."

"Evet, evet." Howard saçlarını karıştırdı. "Bayan Sinclair arayıp kalp yetmezliğinden öldüğünü söyledi. Sesi çok kötüydü, çok üzgündü. Bundan sonra da beni aramadı."

Eminim öyleydi, diye düşündü Spencer. Hem kocasını hem de tek kızını kaybetmiş. Üzgün demek onun için yeterli olmasa gerek.

"Vasiyet bırakmış mıydı?"

"Ne?"

"John Sinclair -vasiyeti var mıydı?"

"Tabii ki. Onun gibi bir adam vasiyetsiz ölmez."

Spencer, Howard'ın devam etmesini bekledi. "Avukatından John Sinclair'in vasiyeti olarak o andan itibaren altı yıl boyunca her yıl elli bin dolar alacağını yazan bir mektup aldım. Bu iki yıl önceydi."

"Güzel. Peki ya Kristina? Ona ne kaldı?"

Howard cevap vermeden önce bakışlarını kaçırdı, "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

"Tek kızı ve hiçbir şey ha?"

Howard rahatsız olmuş gibi gözlüğünü düzeltip, boğazını temizledi. "Onu evlatlıktan reddetmişti."

"Ne yapmış?"

"Evlatlıktan reddetmiş. Resmi bir evrak hazırlatıp karısına da imzalatmış ve ikisi de Kristina'yı reddetmişler."

Spencer'ın bir içkiye ihtiyacı vardı, hem de çok. "John Sinclair tek kızını evlatlıktan reddetmiş, ha?"

"Evet."

"Yani hukuki olarak anne babasının mal varlığının varisi değil."

"Doğru."

"Ve," dedi yavaşça, konuşurken düşüncelerini toparlıyordu. "Onlar da Kristina'nın varisi değil."

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Dedektif O'Malley, özür dile-

rim ama bunların Kristina'nın ölümüyle ne ilgisi var?"

İstemeyerek de olsa bir içki daha içmeye karar verdi. "Belki hiç, belki de çok. Kristina'nın banka hesabı çuvalla para dolu, sizden -tek varisinden- boşanmış ve ailesiyle hiçbir hukuki bağı yok çünkü ailesi..."

"Annesi," diye düzeltti Howard. "Babası öldü."

"Ailesi onu reddetmiş. Bu iş gittikçe çılgınlaşıyor. Ve öylesine hazırlıksız da ölmüyor. Bir vasiyet bırakıp ölüyor."

"Benden hiç söz etmeyen bir vasiyet."

"Yo, hayır. Sizden söz etmiş. Size büyükannesinin evini bırakmış."

Howard bir süre konuşmadı. Sonra temkinlice, "Parayı kime bırakmış?" dedi. Spencer cevabı beklerken Howard'ın nefesini tuttuğuna yemin edebilirdi.

"Üç arkadaşına. Parayı kime bırakacağını niye düşündünüz ki?"

Howard rahatladı ve tekrar nefes almaya başladı. "Kimseye. Sanırım onlarla konuşmalısınız."

"Yapacağımdan emin olabilirsiniz. Her neyse oradan da bir sonuç çıkmayacak. Parayı almamaya karar verdiler."

"Almayacaklar mı?"

"Kızıl Yapraklar Evi'ne bağışlayacaklar."

Howard sandalyesine yaslandı. "Tanrım! Bu çok garip." Gözlüğünü çıkartıp gözlerini ovdu. "Hiç anlamı yok."

Spencer öne eğildi, "Parayı sen ister miydin, Howard?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki? Birazını almaya hayır demezdim."

Bu Spencer'ın adamı değildi. Çok belliydi. Prosedüre uymak için tanığıyla da konuşacaktı ama Howard'ın söylediklerinin doğru olduğuna kuşkusu yoktu.

Bir süre daha oturdular. Yerler silindi. Hesap geldi ve ödendi. Oturdukları masayı çoktan temizlemişlerdi. Spencer, en az benim kadar yorgun görünüyor, diye düşündü. Gözleri çok kötü ağrıyordu. Gözlerini kapatıp bütün bunları geride bırakmış olmak, Long Island'da uyanmak istiyor-

du. Spencer kendine söz verdi; yakında gidip ailesini ziyaret edecekti. Belki Noel'de.

Howard sonunda, "Sanırım Connecticut'ta oturuyorlardı," dedi.

Spencer, Kristina'nın dolabında bulduğu Greenwich Time dergisini hatırladı. Ayağa kalkıp, "Geldiğin için teşekkürler, Howard," dedi.

"Evet, tabii. Kristina'yı ne zaman oradan alabilirim dersin?"

"Yarın. Yarın alabilirsin. Şimdi hastaneye gidip, doktorla konuşacağım."

Spencer, Howard'ın da gelmek isteyeceğini bekliyordu ama öyle olmadı. Howard tükenmiş bir haldeydi. Spencer da tükenmişti ama gitmesi gerekiyordu. Bu Long Island çevre yolunda oturup hız yapan sürücüleri beklemekten daha zor bir işti. O zaman işinin başında uyuduğu da olurdu. Ama şimdi nasıl olduğunu bir kenara bırakıp işinin başına gitmek zorundaydı.

Howard'ı otelde bırakıp, arabasına gitti. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Will ailesinin yanında olmayı dileyerek hastanede bekliyordu. Ray ise hastanede olmayı dileyerek evinde ailesinin yanındaydı. Deli Ray, otopsi odasında parçalanan cesetleri izlemeye bayılırdı. Acaba Innis, Kristina'nın önce ölüp, sonra donduğunu söyleyecek miydi?

"Evet," dedi doktor Spencer'ın sorusuna cevap olarak. Otopsi odasının önündeki antre çok sıcak değildi ama Dr. Innis terliyordu. Yüzünde biriken teri, beyaz laboratuvar önlüğünün koluyla sildi. Aslında tam olarak beyaz sayılmazdı ama Spencer bunu görmemeye çalışıyordu. Spencer oraya gider gitmez Will'i evine göndermişti.

"Evet mi?"

"Evet," dedi Dr. Innis. "Cevabım evet. Doğal sebeplerle ölmemiş."

"Doktor, bence donarak ölmek de doğal sebepten sayılmaz."

"Donarak ölmemiş. Önce ölmüş sonra donmuş."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Başka bir cevap mı bekliyordunuz?"

"Hayır, bu tam olarak beklediğim şey."

"O zaman haklıymışsınız. Sezgilerinizi kutlayın."

Spencer bekliyordu. Doktor detaylara girmedi. Otopsi bölümünün önündeki, beyaz florasan ışıklı, cam kapılı odada ayakta duruyorlardı.

Spencer öksürüp, "Şey, Doktor.. ölüm sebebi nedir?" diye sordu.

"Ah, evet. Görmek ister misiniz?"

Spencer hızla başını salladı. "Hayır."

"İyi." Doktor kirli eldivenlerini çıkartmaya başladı. Eldivenlerin görüntüsü Spencer'ın midesini bulandırıyordu.

Doktor eldivenlerini çıkartıp çöpe atana kadar konuşmadı. Onlar gözünün önünden gittiğinde Spencer kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Doktor, "Oksijen yetersizliği," dedi. "Bir insan tarafından boğulmuş."

Spencer şaşırdığını söyleyemedi. Son yirmi dört saattir bu kelimeler beyninde yankılanıp duruyordu. Doktorun bulgusu, kendi düşüncelerinin yüksek sesle söylenmesinden başka bir şey değildi onun için. Hiçbir şey görmeden, hiçbir şeye dokunmadan, kesip biçmeden ya da koklamadan aynı sonuca varmıştı.

Sonunda, "Şaşırdığımı söyleyemem," dedi.

Dr. Innis kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Belki siz de doktor olmalısınız, Dedektif O'Malley, İşinizi hep kötü tarafından görüyor gibisiniz. Genç bir kadın ölüyor ve ilk aklınıza gelen cinayet. Umarım düşüncelerinizi başkalarıyla paylaşmamışsınızdır. Yoksa mahkemede bana empoze ettiğiniz önyargılar yüzünden sizin elinizdeki bir kukla olduğumu iddia edebilirler."

Spencer gülümsedi, "Öyle değil misiniz, doktor?"

Doktor bunu eğlenceli bulmamıştı; "Ona ne olduğunu öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Evet, evet. Tabii ki. Anlatın."

"Beyin civarındaki dokularda donmadan önce oluşmuş bir kas - doku gevşemesi var. Eğer karda uyuyakalmış olsaydı, beyin, vücut ısısı beyinin fonksiyonlarını sağlayamayacağı derecelere düşene kadar çözülmezdi, yani öldüğü anda donmuş olurdu. Ama hayır, önce ölmüş sonra donmuş -hızlı bir şekilde donmuş ama beyinin dokularının gevşemesini engelleyecek kadar hızlı değil. Normal şartlarda her yarım saatte bir derece soğuyup yirmi dört saat içinde vücut ısısının çevre ısısına eşitlenmesi ve takip eden beş ya da altı saat içinde çürümesi gerekir ama o dondurucu soğukta böyle olmamıştır. O geceyi hatırlıyorum, kesinlikle sıcaklık sıfırın altında bir şeydi. Gazeteler o gecenin son yetmiş yılın en soğuk gecesi olduğunu yazdılar. Yani büyük ihtimalle vücut ısısı dakikada bir buçuk derece düştü. Bir saat içinde vücudu çevrenin ısısına eşitlenmiş olmalı. Ve işte -işte bu yüzden çürüme yok, çözülme yok ve sırtındaki biriken kandan oluşan morluklar, dokuz gün orada kaldığı göz önünde bulundurulursa, oldukça küçük sayılır. Her neyse, donmak beynini ölüm sırasında geçirdiği aşamaları çok yavaşlatmış ama durduramamış. Son yirmi dört saat içinde vücudunun diğer kısmı çözülüp çürürken beyin parçalanma aşamasına gelmiş."

Innis bütün bunları sadece duyduklarını kibarca başıyla onaylamakla yetinen Spencer'a anlatmaktan memnun olmuş gibi görünüyordu. Spencer önceden bilmediği herhangi bir şey duymamıştı. "Anlıyorum," dedi. "Parçalar yerine oturuyor. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir de boğulmanın göstergesi sayılabilecek bir bulgu daha."

"Gözleri mi?" diye sordu Spencer.

"Evet, nereden bildiniz? Ne aramanız gerektiğini biliyor

muydunuz?"

Evet, siyah botlu ve dokuz milyon doların varisi, dörtlü bir ihtiras ve kıskançlık oyununun içine hapsolmuş çıplak ve ölü bir kız. Doğrusu bunun cinayet olduğunu tahmin etmek benim için zor bir iş. Amma başarılıyım. Spencer başını salladı. "Hayır, pek sayılmaz." Ne kadar üzgün olduğunu göstermemeye çalışıyordu.

Innis, "Evet, gözleri," dedi. "Gözlerindeki kılcal damarlar çatlamıştı. Başa uygulanan çok şiddetli baskı yüzünden akciğerden gelen boyundaki damarların beynin fonksiyonlarını durdurmaya ve böylece kalbin durmasına yetecek kadar uzun süre oksijen taşıyamaması yüzünden çatlamıştı. Gözlerin üzerindeki baskı o kadar şiddetliymiş ki, gözleri arkaya doğru şişmiş. Görmek istemediğinizden emin misiniz?"

Spencer'ın içi burkuldu. Zorlukla, "Çok güçlü biri tarafından mı öldürülmüş?" diye sorabildi.

"Hayır, hiç değil. Nefes alabilmek için çok uğraşmış. Her nefesi için savaşmış. Verdiği çaba neredeyse akciğerindeki tüm damarları parçalamış."

Spencer normal görünmek için mücadele vererek, "Evet," dedi. "Adamı üstünden atamamış olmalı."

"Onun bir adam olduğunu biliyor musunuz, dedektif? Evet, söylediğiniz gibi mücadele edememiş. Sol kolu çok kötü bir biçimde yaralıymış."

Spencer, "Evet, evet. Bu önceki günden kalan bir yara. Bir trafik kazası geçirmişti."

"Eh bu da bazı yaraların sebebini açıklıyor -bazıları daha eski görünüyordu. Sağ kaburgalarından biri kırıktı. Nasıl hareket edebildiğine şaştım. Hastaneye gitmiş miydi?"

"Hayır, gitmek istemedi."

Dr. Innis alnını sildi, "Kötü. Bu onun hayatını kurtarabilirdi."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü hastane onun bu halde dışarı çıkmasına izin vermezdi. Hele o omuzu düşünecek olursan. Tam bir felaket.

Omzu için ameliyat olması gerekiyormuş, birçok yerden kırılmış."

Spencer konuşamıyordu.

Dr. Innis sanki Kristina'nın güçsüz olduğunu anlatmamış da, katilin kim olduğunu bulmuş gibi memnun görünüyordu.

"Çok kötü durumdaymış. Bu yüzden onu herkes, benim yedi yaşındaki kızım da dahil, onu alt edebilirdi. Sadece sağ eliyle mücadele edebilirdi."

Spencer duraksayarak, "Sizce mücadele etmiş mi? Yani vücudunda iz yoktu."

Doktor gülümsedi. "Burada yanılıyorsunuz, dedektif. Her şeye rağmen bir doktorun gözlemine ihtiyacınız varmış. Bunu söylemeseydiniz sizi öylece oturup başınızı sallarken izlerken işimden olmaktan endişe etmeye başlayacaktım. Üzerinde izler var. Başının arkasında çok büyük bir ezilme var. Hafif bir iç kanama olmuş. Büyük ihtimalle bilincini yitirmiştir."

Spencer, "Biri ona vurmuş mu?" diye sordu. Tanrım Will haklıymış, dedi içinden, tecavüzcü bir katilmiş.

"Belki. Ama ben itildiğini ya da düştüğünü düşünüyorum."

"Düşmek mi?"

"Evet. Gerilerken takılıp başını bir taşa ya da kütüğe çarpmış olabilir. Çarptığı şey her ne ise, sivri uçlu bir nesne değilmiş, çünkü derisini kesmemiş ama morartmış. Bu benim teorim tabii. Belki de biri onu itmiştir. Düşmüş, kendini kaybetmiş ve belki birkaç saniye için bilinçsiz kalmış olabilir. Zaten bundan sonrası çok kolay. Her iki kolunun üstünde de, göğsünde de simetrik iki iz var. Derinin üst tabakasındaki damarlar çatlamış. Bu size ne ifade ediyor, dedektif?"

Spencer bir an düşündü. "Biri onun üstüne oturmuş. Dizlerinin izi bunlar."

"Kesinlikle. Dizler. Şimdi bu kız, hayatı için mücadele

ediyor, nefes almaya çalışıyor..."

Spencer doktorun sözünü kesti. "Neyle boğulmuş, elle mi?"

"Hayır, hayır. Bu kızın yüzünde çok güzel bir iz bırakırdı. Hayır, büyük ve elastik bir nesne olmalı çünkü yüzünde parmakların bırakacağı tipte bir iz yok. Belki bir yastık. Herhangi bir yastık olabilir."

Spencer doktorun gözlerine bakamıyordu.

Dr. Innis daha kibar bir tavırla. "Dedektif O'Malley," dedi. "Tırnaklarının içinde bir şey buldum. Katilini tırmalamış ya da yaralamış olabilir."

"Tırnaklarının içindeki ne?"

"Kan," diye cevap verdi doktor. "Ve küçük saç parçacıkları."

"Ah, neden söylemediniz?"

"Sizin sormanızı bekliyordum."

"Saç ne renk?"

"O kadar yakından incelemedim, dedektif. Gerçi bir mikroskobum var. Siz bakmak ister misiniz?"

Spencer neredeyse evet diyecekti ama o saç parçacıklarından ne anlardı ki?

Innis, "Elinizde karşılaştırmam için bir örnek var mı?" diye sordu.

Spencer yine neredeyse evet diyecekti ama durdu. Onlar sadece üç aptal çocuktu. Başını salladı ve başka bir şeye aklı takıldı. "Katilin kadın olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi.

"Dedektif, kesinlikle emin olmadıkça böyle bir şeyi asla söylemem."

"Zaten bir kadın ona tecavüz edemezdi."

"Kim onun tecavüze uğradığını söyledi ki?"

"Tecavüze uğramamış mı?"

"Hayır."

"Hayır mı? Emin misiniz? Kesinlikle emin misiniz?"

"Emin miyim?" Innis kıkırdadı. "Bu benim işim. Ben size

nasıl park cezası keseceğinizi ya da nasıl bir şüpheliyi sorgulayacağınızı bilip bilmediğinizi soruyor muyum? Hayır cinsel şiddete maruz kalmamış, vajina duvarlarında hiç yırtık yoktu, üstelik hiç sperm."

"Prezervatif kullanmış olabilir."

"Kim? Katil mi? Ne yani, ona tecevüz etmeden önce, 'Lütfen şunu takana kadar bir saniye bekler misin' mi diyecek? Çok düşünceli bir adammış doğrusu. Yoksa kızdan prezervatifini takana kadar elindeki yastığı tutmasını mı isteyecek? Belki de kızın daha rahat olması için onu boğacağı yastığı yaralı başının altına koymuştur. Hayır dedektif, size daha önce de söylediğim gibi, ölümünün sebebi her neyse, kesinlikle seks içermiyor."

Spencer öyle olmasını diliyordu. Kendine inanamıyordu ama Kristina'nın iyi bildiği, güvendiği biri tarafından değil, bir yabancı tarafından öldürülmüş olmasını istiyordu.

Spencer başını öne eğip, "Size üzerinde çalışmanız için birkaç kan ve saç örneği vereceğim," dedi.

"Ah, demek elinizde bir şeyler var. İyi. Laboratuvara gönderin lütfen."

"Hangi laboratuvarı kastediyorsunuz? Cellmark'taki eyalet savcılığının laboratuvarını mı? Güney Carolina'dakini mi? Bu aylar sürer!"

"Concord'da daha basit bir test yaparız," diye cevapladı Innis.

"Bu ne kadar sürer?"

"Dedektif O'Malley, çok sabırsızsınız. Bir dakika önce elinizde bir dava bile yoktu."

"İşte burada yanılıyorsunuz doktor. Dünden beri elimde çok önemli bir dava var. Sadece kanıtım yoktu. Ne kadar?"

Dr. Innis biraz düşündü. "Birkaç gün. Belki bir hafta."

"Bundan daha hızlı olmalı."

"Dedektif, New Hampshire bir milyon kişinin yaşadığı bir eyalet ve bir tek adli tıp uzmanı var -o da benim. Hanover ise on bin kişilik bir şehir. Biraz bekleyeceksiniz."

Spencer doktora sesini yükseltmemek için dudağını ısırdı. Bir an durduktan sonra, "Sarhoş muymuş?" diye sordu.

"Sarhoş mu?" Innis şaşırmışa benziyordu. "Bunu da nereden çıkardınız?"

"Öyle miymiş?"

"Sanmıyorum. Yani, kan tahlili gelene kadar tam olarak bilemem ama midesinde hiçbir şey yoktu. Tamamen boştu."

Spencer başıyla doktoru onaylayarak, "Ne zaman kesin olarak söyleyebilirsiniz?" diye sordu ama Kristina Sinclair Kim'in o duvarın üzerinde son kez yürürken ayık olduğuna bir aylık maaşı üzerine bahse girebilirdi.

"Size söyledim, O'Malley,' dedi. "Birkaç gün sonra."

"Tamam. Ölüm sertifikası hazır mı?"

"Sertifikayı doldurmam için beklemeniz gerek. Daha otopsiyi yeni bitirmiştim."

Spencer, "Gecenin ikisinde hâlâ bekliyorum," diye homurdanarak sandalyelerden birine oturdu.

Dr. Innis onu duymuştu çünkü Spencer'a dönüp terslendi: "Ve ben de gecenin ikisnde hâlâ çalışıyorum, dedektif."

Spencer, "Benim gibi, doktor," diye yanıtladı.

"Hayır, dedektif O'Malley, şu an siz sadece bekliyorsunuz." Ve Spencer'ı parlak ışıklı, soğuk odada tek başına bıraktı.

Spencer yorgundu ve düşünceleri birbirine karışıyordu. Aklı sürekli Kristina'yla meşguldü; onun neden karda koruluğa doğru gittiğini düşünüyordu? Neden o patikadan uzaklaşmıştı? Ve sonra biri onu itiyor, Kristina yere düşüyor, nefes alamıyor, mücadele etmeye çalışıyor ama nefes alamıyor. Bunu düşünürken Spencer'ın göğsüne bir ağırlık çöktü. Başka bir şey düşünmeye çalıştı, mesela Howard Kim. Amerika'da yaşayabilmek için hiç tanımadığı bir kızla evlenmişti. Kristina Sinclair'le evlenip kızın babasından para almıştı. Ya Katherine Morgan Sinclair neredeydi? Adresi bilinmiyor. John Henry Sinclair'i düşündü. İntihar etmiş ola-

bilir miydi? Tek kızının böyle bir skandal yarattığı göz önünde bulundurulursa intihar pek uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu. Ama on altı yaşındaki bir kızın hiç tanımadığı Asyalı bir adamla evlenip New York'a taşınmasından daha kötü ne olabilirdi? Belki de gerçekten kalp krizinden ölmüştü. Spencer'ın kalbi sadece olanları gözden geçirmeye çalıştığında bile bu garip hikâyeye dayanamıyordu. Katherina Morgan Sinclair'i bulmak zorundaydı.

Kristina, Kristina savaştın mı? Savaşıp gecenin karanlığında çığlıklar attın mı? Her nefesin için mücadele ettin mi? Ölümle karşılaşınca şaşırdın mı?

Spencer kendinden geçti, başı yana düştü. Bir süre sonra Doktor Innis gelip onu uyandırdı, kolunun altında büyük bir zarf vardı.

Yumuşak bir sesle, "İşte burada," dedi. Spencer gözlerini ovdu. Kendini bok gibi hissediyordu; ağır ve tükenmiş. Öte yandan Doktor Innis gayet canlı görünüyordu. Artık terlemiyordu. Hatta yanaklarında hoş bir pembelik bile vardı. Spencer, bu adam gecenin yarısında ölüleri kesmekten zevk alıyor olmalı, diye düşündü. Böyle yaratıkları niteleyen bir kelime vardı, dedi içinden ama ne olduğunu hatırlayamadı. Anne Rice yazmıştı.

Doktor, "Bir ön tahlil yaptım," dedi. "Haklıymışım, kanında hiç alkol yokmuş."

Spencer'ın gözleri yanıyordu, başıyla onayladı. "Saat kaç acaba?"

Doktor, "Beş buçuk," dedi. "Eve gidip, biraz uyumalısın. Laboratuvar işini pazartesiye yetiştiririm tamam mı? Pazartesiye kadar bekleyebilirsin, değil mi?"

"Başka seçeneceğim var mı ki?" Ayağa kalktı ve ölüm sertifikasını almak için elini uzattı. Dr. Innis zarfı geri çekip, "Hayır, daha hazır değil," dedi. "Ölüm saatinin ne olduğunu yazamıyorum. Düne kadar ne çözülmüş ne de çürümüş, midesinde hiçbir şey yok. Üstelik fotoğraflar ve röntgenler sertifika için henüz hazır değil. Her şeyi pazartesi gönderirim."

Spencer sanki ağzının ve kafasının içi pamuk doluymuş gibi hissediyordu. Beyni artık çalışmıyordu. "Ölüm saati için endişelenmene gerek yok. Ne zaman öldüğünü biliyoruz. 24 Şubat 1993 Çarşamba sabaha karşı biri on geçe ile bir buçuk arası yaz."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Onu en son gören kişi saat biri beş geçe cinayet mahallinden yüz metre uzakta bir yeri tarif etti."

"Anlıyorum. Ama çok sonra da ölmüş olabilir."

"Hayır. Tamamen çıplakmış ve hava dondurucu soğuktu. Geri dönüp odasına giderdi. O koruluktan geri dönmediğine eminim."

"Evet, evet haklısın. İyi. Biri on geçe ile bir buçuk arası." Evrağın üstüne bir şeyler karaladı. "Bu arada tırnaklarının içindekiler insan saçı değilmiş. Büyük ihtimalle köpek kılı."

Spencer, "Öyle mi?" dedi. Hayal kırıklığına uğrayamayacak kadar yorgundu. "Kan testini hemen yap lütfen, tamam mı?" Sabahın beş buçuğunda konuşacak hali bile yoktu. Son yirmi bir saattir yatak yüzü görmemişti. Ona yüz yirmi bir saattir ayaktaymış gibi geliyordu.

Spencer, Hanover'e, evine gitti. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama gökyüzünde kış güneşinin metalik aydınlığı yavaş yavaş beliriyordu. Spencer içeri girip koltuğuna baktı ama koltukta oturmak için saat çok geçti; ya da çok erken. Aynı şekilde viski içmek için de çok geç ya da çok erkendi. Spencer kahverengi botlarını ve çoraplarını çıkardı. Gidip boş buzdolabına bir göz attı. Perdeleri kapatmak istiyordu ama artık sabah olmuştu. Her şeyi tekrar düşünmek için yatak odasına gitti; Kristina'nın uzun kırmızı ojeli tırnaklarının içindeki kanı, göğsündeki diz izlerini, mektupları, evlendiği Howard'ı, âşık olduğu Albert'ı ve büyük ihtimalle Kristina'nın tüm servetine konacak olan Kızıl Yapraklar Evi'ni. Ama bunun yerine kendini yatağa atar atmaz uykuya daldı.

Spencer pazar sabahı on buçukta, komutanı barakaları kontrol eden bir askermiş, o da uyurken yakalanmış gibi

yataktan fırladı. Sonra telefonunun çaldığını fark etti.

Will bugün merkeze gelip gelmeyeceğini öğrenmek için onu arıyordu.

"Bir cinayet araştırmasının ortasındayım. Tabii ki geliyorum."

"Tamam. Çünkü ben zaten işteyim. Biraz daha burada kalacağım. Innis ölüm sertifikasının bir kopyasını fakslamış. Çok ilginç."

"Evet. Ben de ilginç derdim."

"Tecavüzcü ihtimalini ortadan kaldırıyor."

"Böyle de diyebilirsin."

"Gidip o çocuklarla tekrar konuşmamız lazım. Sen ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Gazeteleri gördün mü, Trace?"

Spencer, "Hayır," dedi. "Vaktim olmadı."

"Gelirken bir tane al. Kristina hepsinde ilk sayfaya manşet olmuş. Hepsi tecavüzden söz ediyor."

"Mükemmel," dedi Spencer. "Bir şey bilmedikleri zaman her şeyi yazarlar." Will'den Boston'dan Frankie Absolom'a telefon edip ona hemen Dartmouth'a dönmesini söylemesini istedi. Bir de Kristina'nın öldüğü gece nerede olduğunu ispatlayıp ispatlayamayacağını sormasını.

"Ne, onu Frankie'nin mi öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"Ne biliyoruz ki? Şu Frankie'yle hiç karşılaşmadık. Birisi onu öldürdü, bu neden Frankie olmasın?"

"Sebep, Trace?"

"Onu getir, sebebi sonra buluruz."

"Evet. Sanırım arkadaşlarının tanıklarını da kontrol etmeliyiz."

"Ne tanığı?"

Will bir şey söylemedi.

"Will, dinle. Feldberg Kütüphanesi'ne gidip, ikinci kata çık. Oradaki öğrencilere yirmi üç kasım gecesi orada çalışıp çalışmadıklarını sor."

"İyi de, saat on buçuk. Pazar sabahı bu kadar erken saatte oraya gidip ders çalışan biri olacağını sanmıyorum. Üstelik Feldberg'de gördüğüm bir grup çocukla ve onu bulduğumuzda dışarıda olan bütün çocuklarla konuştum. On beşiyle de."

"Evet?"

"Evet ne?"

"Evet, bilmiyorum. Yani uzun boylu beyaz bir erkeğin onun üstüne oturup kızı boğduğunu gördüm gibi bir şey."

"O'Malley, kendini tarif ediyorsun."

"Will, kampusun güvenlik bürosuna git ve onlara birkaç poster asmalarını söyle."

"Ne diyeceğiz? Kristina'nın katili. Aranıyor. Ölü ya da diri."

"Evet, aynen öyle. Ya da yapabilirsen, tutuklamaya yol açacak her bilgi için para ödülü falan gibi bir şey."

"Para ödülü mü? Nerede olduğunu sanıyorsun? New York'da mı?"

"Hadi, bütçede bunun için bir şeyler olmalı."

"Evet, senin maaşın. Muhasebeciyle konuşurum. Ama bunlar zengin Dartmouth çocukları sence iki yüz dolar için konuşurlar mı?"

"Ben iki bin dolar falan düşünüyordum."

Will güldü.

"Ne yapabiliyorsan yap, sonra konuşuruz,"

"Sen ne yapıyorsun bugün?"

"Ben mi? Albert Maplethorpe'la bir gezintiye çıkacağım."

"Eğlenceli görünüyor. Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır, önemli değil. Daha sonra da Kızıl Yapraklar'a gidip orayı işleten kadınla konuşacağım. Gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Öğlen orada ol ben de daha sonra eve gideceğim. Hâlâ kan tahlilleri ile parmak izlerinin sonuçlarını alamadık biliyorsun değil mi?"

Spencer homurdandı. "New York'da herhangi bir cinayet davasıyla ilgili kan tahlilleri iki saat içinde gelir."

"Öyle mi? Eh, ihtiyacımız olduğunda New York nerede?"

Spencer telefonu kapatmak istiyordu. On beş dakikadır telefondaydı. Gün kısaydı ve zaman geçiyordu.

"Savcılıktan aradılar."

"Niye aramaları bu kadar uzun sürmüş?"

"Birkaç gündür az elemanları varmış ve yoğunlarmış."

"Will," dedi Spencer yorgun bir sesle, "Bu gerçek bir neden değildi."

Will devam etti. "Ama doktorun raporunu görmüşler. Bir anda en önemli dosya bu olmuş."

Spencer, "İlk andan beri en önemli dava buydu zaten," diye bağırdı.

"Bilirsin işte, kan yok, mücadele izi yok. Kendi araştırmacılarını göndermelerini isteyip istemediğini soruyorlar."

"Sadece işi bırakmamı isterlerse onlarınkileri isterim," dedi Spencer.

"Spence, işte yine başlıyorsun. Onlar sadece yardım etmeye çalışıyorlar."

"Evet. İşi üstlenmeye çalışıyorlar."

"Yardım etmeye. Katili bulmaya. Biliyorsun değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Spencer. "Başka ne var?"

Will duraksadı. "Bir de birini tutuklamak için emir çıkartıp çıkartmadığımızı soruyorlar."

"Evet. Onlara söyle, benim annem. Annemi tutuklamak için emir çıkarttım. Kristina'yı o öldürdü. Ne yani, bizimle dalga mı geçiyorlar?"

"Savcı, şüphelimiz olup olmadığını sordu."

"Ona dört bin Dartmouth öğrencisiyle, yüz tane sabıkalı Hanover'lıyı şüpheli saydığımızı söyle."

"Spencer, onlar sadece..."

"Onların ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Innis'le Landers'ı arayıp kan tahliliyle parmak izlerini çabuk göndermelerini söyle."

"İkisi de pazartesi göndereceklerini söylediler."

Spencer, "Ah, unutmuştum. Şükran Günü cinayetleriyle

ünlüydüler. Çok işleri olmalı," dedi ve telefonu kapattı.

Telefon hemen tekrar çaldı. "Sadece sormak istedim," dedi Will, "Kristina'nın banka kasasındakileri görmedim."

Spencer, "Evet. Merak etme, tamam mı?" diyerek ikinci kere telefonu Will'in yüzüne kapattı.

Spencer duş alıp, haki pantolonunu ve lacivert kazağını giydi. İçinde kısa namlulu Magnum'u olan yıpranmış kahverengi deriden tabanca askısını sırtına geçirdi. Boş yere mutfak dolaplarına bakıp biraz Nescafe aradı. Andie O'Malley ona kahve makinesinin nasıl çalıştığını öğretecek zamanı bulamamıştı o yüzden Andie'nin kahve makinesi mutfak tezgâhındaki bir süsten başka bir şey değildi. Yere eski gazeteleri serip Kristina'nın banka kasasında bulduklarını üzerine döktü.

Dikkatle her şeyi gözden geçirdi. Kristina'nın babasından ya da Albert'tan almış olduğu bir şey arıyordu. Okumuyordu, sadece bakıyordu. Kristina'nın kâğıtlarının arasında onun yanındaymış gibi hissetmeye çalışıyordu.

Büyükannesinin mektupları vardı; bütün dertlerin biteceğini, Kristina'yı özlediği, çocukların gölde oynadığını görmeyi özlediğini yazmıştı.

Spencer, Kristina'nın ergenlik öncesinde çekilmiş bir fotoğrafına baktı. Elinde bir uçurtma vardı, çok düzgün giyinmişti, saçları kısaydı ve iyi taranmıştı, gülümsüyordu. Arkasında Long Island Sound Nehri görünüyordu. Nehirle Kristina'nın arasında alçak bir taş duvar vardı. Fotoğraf kışa doğru çekilmiş olmalıydı; ağaçların yaprakları dökülmüştü. Kristina çok mutlu görünüyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Spencer, Greenwich, diye düşündü. Greenwich, Connecticut.

Telefon tekrar çaldı. Will bütçeden biraz para bulmuştu ve üniversiteyi arayıp para ödülü ile ilgili afişlerin asılmasını isteyecekti.

"Ne kadar?"

"Beş yüz papel." Will bunu sanki beş yüz bin dolar diyormuş gibi bir vurguyla söylemişti.

"Evet," dedi, Spencer. "Harika, eğer bu bizim katili bulmamızı sağlamazsa, hiçbir şey sağlayamaz."

Spencer, Kristina'nın eşyalarına bakmaya devam etti. Babasına ait hiçbir şey bulamadı. Artık onun kızı olmadığını yazdığı mektubu atmış olmalıydı.

Büyükannesinin mektuplarından birinin arkasında *Sevgili Albert* diye başlayan bir not buldu.

Hemen mektubu eline aldı. Kristina'nın yazdığı notun mektupla bir ilgisi yoktu. *Sevgili Albert* diye başlıyordu.

Lütfen, Lütfen George Bernard Shaw'ın sözlerinin gerçek olmasına izin verme,
O kız sana mahvoluşunu
Vasiyet
Ediyor
Sevgiyle, Rocky.

Spencer hepsini ezberleyene kadar notu tekrar tekrar okudu. Ama bunlar ona hiçbir şey ifade etmedi, ne birinci ne de yüzüncü okuyuşunda.

Not eski bir mektubun arkasına yazılmıştı. Peçetelerin, zarfların ve fotoğrafların arasında, sanki sadece Albert'ın görebilmesi için özellikle saklanmıştı.

Spencer ayağa kalkarken, yüksek sesle, "Hadi bakalım Albert," dedi. Şov vakti geldi.

Arabasına binip Hinman Hall'a gitti. Saat bir buçuktu. Bulutlu ve karanlık bir aralık günüydü.

Albert odasında yalnızdı. Nazikçe birbirlerini selamladılar. Spencer, "Birkaç dakikan var mı?" diye sordu. "Seni bir yere götürmek istemiyorum, orada sana göstereceğim bir şey var."

Albert deri ceketini giyerken, "Tabii," dedi, "Sana elimden geldiği kadar yardım etmek isterim."

Spencer, "Aristo'yu da alabilir miyiz?" diye sordu.

"Almamayı tercih ederim. Bazen çok can sıkıcı oluyor."

"İyi bir köpek. Bence bizimle gelsin."

Albert omuz silkip, "Peki, al o zaman," dedi.

Arabaya bindiler. Spencer West Wheelock'tan sağa döndü ve New Hampshire'la Vermont arasındaki doğal eyalet sınırı olan nehir boyunca sürmeye başladı. Interstate 91'i geçip küçük bir Vermont kasabası olan Norwich'in iki şeritli yoluna girdiler. Karın ortasında simsiyah görünen çıplak ağaçların, çiftliklerin, beyaz duvarlı büyük evlerin yanından geçiyorlardı.

Albert nazikçe, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu yola hiç girmedin mi? Thetford tepesine?"

"Nereye gitmek için?" Albert'ın sesi biraz önceki kadar nazik değildi.

"Buralarda bir yerde küçük bir otel var. Sana onu göstermek istiyorum."

Yol boyunca konuşmadılar. Aristo ise yerinde duramıyordu.

Spencer sola dönerken. "İşte buraya gireceğiz. Buraları tanıdın mı Albert."

Albert soğuk bir sesle, "Hayır," diye cevapladı.

"Öyle mi? Ama köpeğin tanıdığı her halinden belli."

Albert omuz silkip, "O Kristina'nın köpeğiydi," dedi.

Spencer çamurlu bir yoldan tepeye tırmanırlarken bir yandan da köpeği izliyordu. İleriye doğru bakıp kuyruğunu sallıyordu. Tepenin üstünde Vermont dağlarının karşısında iki ahşap villa vardı.

Spencer arabayı park edip dışarı çıktı. "Güzel manzara," dedi. "Huzur dolu."

Albert bir şey söylemedi. O da arabadan çıkıp sessizce orada durdu. Aristo ise delirmiş gibi etrafta koşuşturuyordu.

Spencer, "Mutlu bir köpek," dedi.

Albert, "Evet, mutlu," diye tekrarladı.

"Burayı tanıdın mı?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? İçeri gidip kayıt defterine bakalım, ne dersin?"

Albert, "Tamam, hadi," diyerek tepeye daha yakın olan eve yöneldi. Spencer'ın önünden yürüyüp kapıyı açtı. Spencer düşünceli ve yavaşça onu takip ediyordu.

Kayıt defteri kapının yanındaki alçak bir bölme duvarının üstündeydi. Evin içi çok hoş görünüyordu. Alışap ve perforje eşyaların üstünde kitaplar vardı. Yere güzel halılar serilmişti, çok rahat görünen koltukları vardı. Her yer kitap doluydu. Spencer, Fahrenbrae hakkındaki broşürde sahibinin annesinin o civarda bir kütüphaneci olduğunu okumuştu. Belli ki kitaplara duyduğu sevgiyi bu evlerde kalan misafirlerine de aşılamaya çalışıyordu.

Albert, "Bir bak," dedi.

Spencer da baktı. Önceki yaza kadar araştırdı, ne Kristina Kim ya da Kristina Sinclair ne de Albert Maplethorpe vardı. Başka bir Kristina da yoktu, Spencer buna şaşırmamıştı ama yine de bütün isimleri tekrar okudu.

Albert, "Tatmin oldun mu?" diye sordu.

Spencer bundan hoşlanmamıştı ama, "Evet, çok," diye cevap verdi. "Bana bir tek şey söyle," kayıt defterini kapattı. "Eğer buraya hiç gelmediysen, anahtarın olmadan içeri girebileceğini nereden biliyordun? Kapının kilitli olmadığını nereden bildin?"

Albert bir an afalladı, sadece çok kısa bir an ama bu Spencer için yeterliydi. Albert yalan söylüyordu.

"Bak, burası Vermont. New York, değil. Tanrı aşkına. Buradaki herkes içeri anahtarın olmadan girebileceğini bilir. Buradaki insanlar çok güvenilir."

"Evet, doğru."

"Beni buraya neden getirdin, dedektif? Herhalde kayıt defterine bakmak için değil."

"Burada mı konuşmak istersin yoksa polis merkezinde mi?"

Albert sesini çıkarmayınca, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye ekledi.

Albert, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi. Elleri deri ceketinin cebindeydi, gülümsüyordu. Siyah gözleri parlıyordu. Aristo dışarıda bir ağacın yanında çukur kazıyordu.

"Bana Kristina'yı anlat?"

"Ne olmuş ona?"

Spencer, Albert'a sormak istediği soru için o an hissettiklerinin hepsini bir kenara bırakmak zorundaydı. Evin içi çok güzeldi, neredeyse şömineyi yakıp her şeyi, ölümü bile unutabilecek kadar oradan hoşlanmıştı.

"Söyle bana," dedi. "Onu seviyor muydun?"

Albert bir an konuşmadan Spencer'a bakıp, "Neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Bana anlatmalıydın, seninle en son konuştuğumuzda, onunla aranızdakileri anlatmalıydın."

Albert, Spencer'ın gözlerine bakarak. "Anlatacak bir şey yok."

"Albert onu hayattayken de reddeder miydin? Onu niye ölmüşken reddediyorsun? Erkek gibi davran. O seni çok sevmişti. Ve öldü. Niye bana yalan söylüyorsun?"

Albert başını öne eğip alçak bir sesle, "Yalan söylemiyorum," dedi.

Spencer bıkkınlıkla başını sallayıp, "Lütfen," dedi. "İşler senin için hiç iyi görünmüyor. Ne senin, ne Jim, ne de Conni için. Arkadaşın Frankie de var tabii deli gibi onu arıyorlar, nedense ortadan kaybolmuş."

Albert öylesine durup dışarıda koşan köpeği seyretti.

Sonunda her heceyi zorlukla söyleyerek, "Sana söylemedim çünkü..."

"Evet."

"Çünkü.. bu.. berbat bir durum."

"Aynı fikirdeyim."

"Hayır, yani Kristina öldü ama Conni ile Jim yaşıyor."

"Ve sen -sen de yaşıyorsun."

"Öyle mi?" Albert'ın sesi titriyordu, onu böyle görmek Spencer'ın hissettiği acıyı arttırdı. "Nasıl yaşıyorum?"

Spencer bunu biraz düşündü. Albert nefes alıyordu -yaşıyordu denilmesi için bunlar yeterliydi. Çıplak değildi, dokuz gün boyunca en yakın arkadaşları tarafından karın içinde bırakılmamıştı. Kristina öldüğünde çok güzel, popüler bir All-Ivy kızıydı ama kimse onu aramamıştı. Spencer'ın gözleri ağrıyordu. Albert, Spencer'ın aklını okuyormuş gibi, "Adalete götürülmeye ihtiyacım yok," dedi. "Her gün işkence çekiyorum."

Spencer küçümseyerek, "İşkence mi!" dedi.

Albert başını salladı, yüzü bembeyazdı. "İşkence," diye fısıldadı. Sigarasını ağzına koymaya çalışırken elleri titriyordu. Sigarasıyla mücadele ederken, "Bu imkânsız bir şey," dedi. "Bu imkânsız aşkı yaşıyorduk." Spencer'a bakıp devam etti; "Onu yaşarken reddedemiyordum, şimdi de reddetmiyorum. Sadece Conni'yi incitmek istemiyorum. Jim'i de."

Spencer sanki Albert'ı sarsmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı ama ona dokunmadı. "Albert! Conni bunu biliyor, Jim de biliyor, ben de biliyorum. Ama seni az tanıyorum."

"Beni hiç tanımıyorsunuz, dedektif."

"Seni tahmin ettiğinden daha iyi tanıyorum."

"Hiç sanmıyorum."

"Kristina'yla birlikte Edinburgh'a gittiniz mi?"

Albert, "Beraber gitmedik," dedi. Sigarası ağzında ellerini ovuşturuyordu. "Ama, evet, Edinburgh'a gittik. İkimizde felsefe okuyorduk. Öğrenci değişim programıyla gittik."

"Anlıyorum. Edinburgh, Kristina için çok şey ifade ediyormuş."

"Evet."

"Kaldığınız yerlerden kibrit kutuları ve gittiğiniz pablardan peçeteler alıp saklamış."

"Öyle mi?"

Sesindeki neydi? Pişmanlık? Sevgi? Endişe? Albert'ı çöz-

mek imkânsızdı.

"Albert burada durup Conni hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam edemezsin."

"Bildiğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Neden gecenin birinde dışarıda felaket bir kar fırtınası varken seni arasın o zaman?"

"Bazen o... aşırı tepkiler verir. Conni çok ihtiraslı bir kız."

"İhtiraslı mı? Çıldırmış daha doğru olurdu. Bir adamın arkadaşları kız arkadaşının böyle aşırı tepkiler vermesine yol açmaz. Ama yalanlar, sevgililer, ihanet. İşte bunlar insanı deliye çevirebilir. Conni'yi aldattın mı?"

"Kimseyi aldatmadım. Sana söylüyorum, kimseyi."

"Conni de onu aldatmadığını düşünüyor mu?"

"Evet, sanırım. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Spencer, "Dinle," dedi. "Kristina'yla yaşadıklarınız hakkında yalan söylemeye o kadar alışmışsın ki, nerede duracağını bilemiyorsun. Sana söylüyorum. Yalan söylemeyi bırak. Beni deli ediyorsun."

Dışarı çıktılar. Üstü karla kaplanmış bir hamağın yanında durdular. Albert titriyordu, ceketinin fermuarını çekti. İçini çekip, "Bak, yalan söylemiyorum," dedi. "Bütün bu olanlar beni çok üzüyor."

Spencer da içini çekti. Hayal kırıklığı içindeydi. Burası, bembeyaz dağlar, vadiler o kadar güzeldi ki. Neden rahatlamamıştı? Niye huzurlu değildi? Niye bir yabancının önünde gösterilmemesi gereken duygularından kurtulamıyordu?

"Albert sen nasıl bir insansın? Kristina'yla sen nasıl insanlardınız? Conni'nin seni sevdiği her halinden belli. Ve Jim'de Kristina'yı seviyormuş..."

Albert burun kıvırdı ama Spencer devam etti. "Niye onların hayatını mahvettiniz? Niye? Niye onlardan ayrılıp Kristina'yla çıkmadınız?"

"Çünkü hepimiz dosttuk ve dost kalmak istiyorduk. Üstelik Kristina'yla ben birbirimize uygun değildik. Dedektif O'Malley, dinleyin, ben zaten hayatım boyunca bununla ya-

şamak zorundayım. Conni için işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum, Jim'e iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Bunların hepsini arkada bırakmaya çalışıyorum. Kristina'yla kendimizi bu ilişkiden kurtaramıyorduk ama şimdi o öldü ve her şey bitti. Yaşayanlara iyi bakmak zorundayım."

"Yaşayanlar ha?" Spencer, Conni'nin yüzündeki yarayı ve Kristina'nın tırnaklarının altında bulunan kanı hatırladı.

Sertçe, "Sana bir şey sormama izin ver Albert," dedi. "Hepiniz hâlâ yaşarken Conni'nin zıvanadan çıkıp Kristina'nın peşinden giderek onu öldürmesi mümkün mü sence?"

Albert gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Dedektif, ben..." Kekeledi, "Bilmiyorum, tabii ki hayır.. yani... sen neden söz ediyorsun? Tabii ki hayır."

"Tabii ki hayır ha? Kristina'nın tırnaklarının içinde kan bulundu. Hemen bundan sonuç çıkartmaya çalışmıyoruz, pazartesiye kadar bekleyeceğim. Ama pazartesi ne olduğunu göreceğiz."

"Kan mı? Ne olabilir ki, muhtemelen önemsiz bir şeydir."

"Albert, sevgilin öldürüldü, hiçbir şey önemsiz olamaz."

Albert bir sigara daha yakmaya çalıştı ama elleri çok titriyordu. "Hayır, dedektif, hayır. Eminim.. eminim, gerçekten, önemsiz bir şey olmalı. İnan bana."

"Albert, Kristina'yı Conni mi öldürdü? Onu korumaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır! Tabii ki hayır..." tökezledi. Elindeki sigarayı düşürdü. "Tanrım.. neler olduğunu anlamıyorum."

"Sana ne olduğunu anlatayım.. onu yalanlarınla deliye çevirdin. Herkes deliye dönerdi, sağlıklı olsa bile."

"Ben onu deliye falan çevirmedim. Biz Şükran Günü'nde nişanlandık."

"Bu çok hoş. Kristina biliyor muydu?"

"Sana söyledim, Kristina'yla ben bitirmiştik, bu ilişkiyi bitirmeye çalışıyorduk. Onların arkasından bu işi sürdürmek istemiyordu, o Conni'yle nişanlanacağımızı biliyordu."

"Neden Kristina'yı seçmedin?"

Albert önce cevap vermedi. "Sana söyledim, dedektif," dedi sessizce ve üzgünce. "Biz birbirimize göre değildik."

"Neden?" Ve kim böyle şeyleri dert ederdi ki? Birbirlerine göre değillermiş, daha üniversite öğrencisiydiler, Tanrı aşkına, bu nasıl bir saçmalık, diye düşündü Spencer.

"Jim'le Kristina birbirlerine çok daha uygunlardı. Jim onun için iyiydi."

"Ya sen? Sen de Conni için iyi misin?"

"Bilmiyorum. Aslında bunu hiç düşünmedim."

"Hiç düşünmedin mi? Kaç yıldır Conni'yle birliktesin?"

"Yaklaşık üç yıl."

"Ve ona uygun olup olmadığını hiç düşünmedin?"

Albert acıyla, "Biliyor musun?" dedi. "Sanırım aslında kimseye uygun olmadığımı fark ettiğim andan beri bunu düşünmeyi bıraktım."

"Kimse mi? Kristina'yı mı kastediyorsun?"

"Bak! İkimiz de beş parasızdık, ben hayatta ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve o düzgün bir hayat ve kariyer istiyordu. İkimiz tamamen farklı şeylerin peşindeydik."

"İkiniz de beş parasızdınız ha? Sanırım burada yanılmışsın."

Albert alaycı bir gülüşle, "Kesinlikle," dedi.

"Sana mirastan söz etmedi, değil mi?"

"Hayır."

"Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun? Sevgilin sana milyoner olacağını söylemiyor."

"Evet, gerçekten garip. Ama söylemedi işte."

"Neden anlatmadığını merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Neden ona sormuyorsun?"

Spencer, Albert'a buz gibi gözlerle baktı. Kristina'nın notunu cebinden çıkarıp Albert'ın yüzüne tuttu. "Söyle bana, bu ne anlama geliyor?"

Albert bir adım geri çekilip notu okumaya çalıştı; "Bu da ne?"

"Bilmiyorum. Kristina banka kasasının içindekileri sana

bırakmıştı. Öldürüldüğü için hepsi şimdi delil olarak saklanıyor, senin için kötü oldu. Bu ne demek?"

"Nereden bileyim?"

"O kız sana mahvoluşunu vasiyet ediyor. Neden söz ediyor?"

"Hiç bilmiyorum."

"Yazılış şekliyle 'vasiyet' kelimesini özellikle vurgulamamış mı?"

Albert nota bir kere daha bakıp, "Hiç fikrim yok," dedi.

"Kristina bunu eski bir mektubun arkasına yazmış. Tarih de atmış -bak 23 Kasım 1993. Bunu sana yazmış ve o sözlerin senin için gerçek olmamasını istemiş. Bu ne anlama geliyor?"

"Dedektif, nereden bileyim?" Albert hafifçe güldü. "Kristina bazen çok garip biri olurdu."

"Evet, 'garip' onu tarif etmek için kullanılabilir, ama bir başka niteleme de 'ölü'."

Albert başını öne eğdi, "Evet, ölü."

Spencer notu ceketinin cebine yoktu, Albert, "O bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. O kız sana mahvoluşunu vasiyet ediyor. Bu sözlerle ne anlatmak istediğini bilmek istiyorum."

Albert, "Ben de," dedi.

Spencer sustu ve bekledi. Albert da bir şey söylemedi. Spencer'ı rahatsız eden bir şey daha vardı. "Bana onunla nasıl karşılaştığını tekrar anlat."

"Sana anlattım. Sınıfta karşılaştık."

"Sınıfta," diye tekrarladı. Dişleri takırdıyordu. "Bu ne zamandı?"

"İlk sömestrimizde, sana söylemiştim."

Spencer başıyla onaylayıp, "Dartmouth," dedi. "Güzel okul. Ama pahalı. Ve senin bir ailen yok. Nasıl ödüyorsun?"

"Burs ve borçla."

Spencer düşünceli bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu. "Bir felsefe mezunu Dartmouth'a seksen bin dolar ödeyecek

parayı nereden bulacak?"

"Onlara seksen bin dolar borcum olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, tabii ki yok," dedi Spencer ve Albert'ın alaycılığını fark etmiş olmasını diledi. "Ne kadar borcun var?"

"Bilmiyorum."

"Muhtemelen çok borcun olmalı."

"Muhtemelen."

"Peki, Kristina'nın parası..."

Albert kabaca, "Hangi para?" diye sözünü kesti.

"Bitirmeme izin ver. Kristina'nın hesabındaki para -senin payın üç milyon dolardan fazlaydı. Borcunu kapatırdı? Sen ne dersin?"

"Evet ama onun parasını istemedim."

"Anlıyorum. Gururlusun. Bu yeni bir tavır mı?"

"Neden söz ediyorsun?"

"Neden mi söz ediyorum? Hiç aptala benziyor muyum?"

Albert, Spencer'a sertçe bakarak, "Hayır!" dedi.

"Galiba benim aptal olduğumu sandın."

"Bu iş çığırından çıkıyor."

Spencer, Albert'a yaklaşıp dişlerini sıktı. "Senin okul paranı o ödedi, Albert. O ödedi ve senin lanet okula bir kuruş bile borcun yok."

Albert cevap vermedi. Çok kuvvetli bir rüzgâr vardı. Köpek kara uzanmış yerde bulduğu bir dalı kemiriyordu. Ortalık çok sessizdi. Spencer, Kristina'nın buraya gelmekten niye hoşlandığı belli, diye düşündü. Ama niye Albert'la?

Albert sonunda, "Ödemişse ne olur?" dedi. "Bunu yasaklayan bir kanun falan yok."

"Hayır, ama polise yalan söylemeyi yasaklayan bir kanun var."

Sessizlik.

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır!"

Spencer öfkeyle bağırdı. "Albert Dartmouth'a başladığı-

nız ilk yıl bile paranı o ödedi."

"Ne olmuş?"

Spencer yavaşça, "Albert," dedi. "Senin ilk dönem paranı da Kristina ödemiş. Eğer ilk dönemde karşılaştıysanız nasıl o parayı öder?"

Albert cevap vermedi. Sonra başını kaldırıp Spencer'a baktı. Gözlerinde garip bir şey vardı, garip ve buz gibi bir şey; Spencer ürperdi. Bunun havayla ilgisi olmadığından emindi... Bir anda, burada karların örttüğü dağların ortasında bir yerde ölebileceğini anlamıştı. Üstelik bu sefer Aristo onun cesedini ortaya çıkartmak için karları kazmazdı.

Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilmişti. Nasıl olup da bir tek insanın bile olmadığı bir yere hiç tanımadığı bir adamla gelmişti? Kimseye peşinden gelmesini söylememişti. Kendini araştırmanın heyecanını kaptırıp, Kristina'nın arkadaşlarını yeterince ciddiye almamıştı.

Albert, Spencer'ın aklından geçenleri okumuş olmalıydı ki, "Endişelenme," dedi. "Ben kimseyi öldürmedim, seni de incitecek değilim." Sustu. "Korktun mu? Köşeye sıkıştığımda sana zarar veririm diye mi korktun?" Yüksek sesle güldü. "Endişelenme, dedektif O'Malley, köşeye sıkışmış falan değilim, kimsenin beni kolay kolay köşeye sıkıştıracağını da sanmıyorum. Haklıydın, Dartmouth'a geldiğimizde birbirimizi biraz tanıyorduk. Sana bütün hikâyeyi anlatabilirim ama bunun Kristina'nın ölümüyle ne ilgisi var, onu anlamıyorum."

"Buna sen karar veremezsin, Albert."

"Haklısın, ben ne biliyorum ki? Sadece bir felsefe öğrencisiyim."

Spencer, bir de yalancısın, diye düşündü. Kabaca, "Hadi gidelim," dedi.

Albert arabaya doğru yürümeye başlamıştı ki birden durdu. "Bir dakika bekle," dedi. "Hemen dönerim."

"Bir yere gitmiyorsun."

"Bekle. Bir şey alıp geliyorum, hemen."

"Hayır, Albert."

Albert, "Hemen döneceğim," dedi ve eve doğru yürümeye başladı.

Bir anda Spencer onun önüne geçti. "Albert sana hayır dedim. Ne alacağını bilmiyorum ve bu yüzden hiçbir yere gitmiyorsun."

Albert kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan Spencer'a bakıyordu, siyah gözleri parlıyordu. "Dedektif O'Malley," dedi yavaşça. "Kristina'nın paltosunu alacağım. Onu burada bırakmıştı ben de gidip getireceğim. İstersen benimle gel."

"Albert, seni tutuklamama sebep olma. Eğer yerinden kıpırdarsan memnuniyetle seni bir gece hapiste tutarım."

Ama 'tutuklanmak' sözü Jim'in üzerinde gösterdiği etkiyi Albert'ın üzerinde göstermemişti. Albert'ın politikaya atılmaya niyeti yoktu ve bu geceyi hapiste geçirmeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Dedektif," dedi. "Kristina'nın paltosu için hapiste bir gece. Anlaştık."

Spencer ona biraz daha yaklaşıp Magnum'unu Albert'ın yüzüne tuttu. "Kıpırdama. Arkanı dön ve arabaya yürü."

Albert gerilemedi. Yüzünde korkudan eser yoktu. "Yoksa ne, dedektif?" diye sordu. "Beni öldürür müsün?"

Spencer dişlerini sıkıp, "Arkanı dön ve yürü Albert," dedi.

Albert gülümsedi. Birbirlerinden birkaç adım uzakta duruyorlardı. Albert gülümsemeye devam ediyordu. Bir anda bacağını kaldırıp Spencer'ın eline bir tekme attı ve Spencer'ın elindeki Magnum uçtu. Dört metre ileriye düşmüştü.

Albert hâlâ gülümsüyordu. "Kara kuşağım var," dedi.

Spencer ileriye atılıp Albert'ın yüzüne sıkı bir yumruk attı ve Albert yere düştü. Spencer onun yanına gelip kolunu arkasına kıvırdı. "Ve ben de bir polis memuruyum, seni oropsu çocuğu ve beni tehdit edemezsin. Duydun mu beni?"

Albert cevap veremedi, zorlukla nefes alıyordu. Spencer onun kolunu hiç bırakmadan, Albert'ı ayağa kaldırıp arabaya götürdü ve arka koltuğa iteledi. Sonra da telsizle Ray Fell'e hemen gelmesini söyledi.

Albert'ın arabanın içinden ona seslendiğini duydu. "Güzel hareket, dedektif O'Malley. Ama eğer biri ölmeni isteseydi, çoktan ölmüş olurdun."

Spencer fırsatı kaçırmadı ama kalbine bir sancı saplanmıştı; "Sen de elektrikli sandalyede olurdun, Bay Mapplethorpe."

Albert pencereye yaklaşıp, gülümseyerek, "Yakalanacağımı kim söyledi," diye cevap verdi.

Spencer yarım saat arabanın dışında bekledi, Ray Fell ancak gelmişti. Ray'in arabası bile doğru düzgün görünmüyordu ama Spencer onu gördüğüne sevinmişti. Ray'e silahını çıkartıp Albert'a doğrultmasını ve eğer hareket ederse onu vurmasını söyledi. Sonra eve girip her odayı araştırdı, bütün dolaplar boştu ama yatak odalarının birinin dolabında kızıla bakan kahverengi kaşmir bir palto buldu, dolabı iyice inceledi; paltodan başka bir şey yoktu.

Paltoyu yüzüne sürdü. Hafif bir kokusu vardı; misk ve sabun. Kristina'nın da böyle koktuğunu hatırladı. Gözlerini kapattı. Onu Albert'a vermemeyi düşündü, kendisinin olmasını istiyordu. Paltoyu tekrar kokladı. Aslında Albert'ın gelip paltoyu almasında bir sakınca olmayacağını anlamıştı ama nereden bilebilirdi ki? Bu dolaplardan birine bir Uzi de saklamış olabilirdi.

Spencer, Albert'ı Hanover polis merkezine getirip haklarını okuduktan sonra onu küçük hücreye attı.

Bir saat geçti. Spencer, Albert'a birine telefon etmek isteyip istemediğini sordu. Albert önce cevap vermedi sonra, "Bak ben bela falan istemiyorum," dedi.

Spencer, "Güzel," diye cevap verdi. "Çünkü zaten başın belada. Biraz daha sorunun sana hiç faydası olmaz."

"Yanlış bir şey yapmadım."

"Öyle mi? Bir polis memuruna karşı geldin. Resmi bir araştırmada bilgi sakladın. Seni dava etmediğim için şanslısın."

Albert hücresinin demirlerinin arasından Spencer'a baktı; "Şanslıyım, öyle mi?"

Spencer o kadar sinirlendi ki ayağa kalkarken masasındaki küçük lambayı devirdi.

Akşam saat sekizde Will'in evine telefon edip ona olanları anlattı. "Sen delisin," dedi Will. "Oraya nasıl tek başına gidersin?"

Spencer, "Tek başıma gitmedim," diye cevap verdi. "Albert'la orada biraz gevezelik edeceğimizi düşünmüştüm."

"Anlıyorum. Onu bunun için mi tutukladın yani?"

"Hayır, bana karşı geldiği için."

"Ne ispatlamaya çalışıyorsun? Cumartesi gecesi, mahkemeler kapalı kefaletle çıkamaz. Avukat tutacak parası yok..."

"Bunu o düşünmeliydi, değil mi?"

"O sadece dik başlı bir çocuk, Spencer. Bırak gitsin. Sen de eve git ve endişelenmeyi bırak."

Ama Spencer eve gidemedi, Albert'ın yanından ayrılamıyordu. Arkadaki ofise geçip Albert'ın hücresinin yanındaki bir masaya oturdu. Albert en sonunda dayanamayıp, "Bu kelepçeleri çıkaracak mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Spencer. "Belki de kelepçeyi ayaklarına takmalıydım."

Albert cevap vermedi. Bir süre sonra Spencer onu çağırıp kelepçeyi çıkardı. Albert bileklerini ovarak gidip sandalyesine oturdu.

Spencer oturduğu yerden, "Seni pazartesi sabahına kadar burada tutup, sonra da Kristina Kim'in ölümüyle suçlamamam için bir tek sebep göster," dedi.

Albert, "İyi bir sebebim var," diye cevapladı. "Çünkü onu öldürmedim."

"Bunu nereden bileceğim."

"Çünkü çocuğun biriyle oturmuş aptal bir film izliyordum, sebep bu. Çünkü, ben..." Sustu. "Ona âşıktım." Spencer bir şey söylemedi.

"Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum," diye devam etti Albert. "Ona zarar vermektense, ölmeyi ter-

cih ederdim. Onun yerine ben ölürdüm. Bundan da korkmazdım, korkmuyorum, dedektif."

"Bunu görüyorum."

Bir süre konuşmadılar. Spencer, gözlerini Albert'tan ayırmadı; kıpırdamadan hücresinde oturuyor ve ellerine bakıyordu. "Albert, anlamıyorum," dedi. "Hem Kristina'ya âşık olup hem de Conni'yle çıkmaya niye devam ettin? Yani, niye ondan ayrılmadın ki?"

Albert, Spencer'a bakmadan omuz silkti. "Conni'yi seviyorum. Sadece ona âşık değilim, ama o çok iyi biri ve onu incitmek istemiyorum."

"İncitmek istemiyor musun? Sence başka birine âşık olman onu incitmiyor mu?"

"Bunu ondan hiç saklamadım. Ne hissettiğimi biliyor. Ama sadece onunla evlenmek istediğimi de biliyor, çünkü o iyi bir kız."

"İyi bir kız ha? Ne söylediğinin farkında mısın? Conni, Kristina'yı öldürmüş olabilir."

Albert başını salladı, "Hayır," dedi. "Hayır, bu imkânsız."

"Eğer ben Conni'nin yerinde olsaydım ve sen de en iyi arkadaşımla yatıp beni yalanlarınla ıstırap içinde bırakıyor olsaydın, onu daha önce öldürürdüm. Hem onu hem de seni."

Albert cevap vermedi. Spencer onun konuşmasını bekledi. Zayıf olasılıklar üzerinde uğraştığını biliyordu. Eğer şu üçü parayı Kızıl Yapraklar'a bırakmamış olsaydı, o zaman elinde gerçekten bir sebep olacaktı.

Ama elinde hemen hemen hiçbir şey yoktu; ne bir görgü tanığı, ne cinayet aleti. Cinayete yol açacak sebep bile yoktu. Elde ettiği bilgiler işe yaramazdı.

Yine de... ölü bir kızın etrafında dönen üç kişilik bir ihtiras girdabı vardı elinde. Bu bile yeterdi. Kristina öldürülmüştü, göğsünde diz izleri ve tırnaklarının altında kan bulunmuştu.

Albert'a işkence ettiğinin farkındaydı ama vazgeçecek değildi.

Spencer bir zamanlar bir insana bakıp onun için en

önemli şeyin ne olduğunu anlatabilirdi. Andie, Spencer'ın bu yeteneğinin onun dünyaya kattığı kişisel hediyesi olduğunu söylerdi. Zeki bir adam olmadığı için değil, çünkü zekiydi, ya da yakışıklı bir adam olmadığı için değil çünkü yakışıklıydı. Ama Spencer Patrik O'Malley'in kurtlarınkine benzeyen bir sezgisi vardı; karşısındakinin neden korktuğunu anlardı. O sezgiye ne oldu, diye düşündü.

"Bak, senin hakkında hiçbir şey bimiyorum. Sadece bana yalan söylediğini ve tekme attığını biliyorum."

"Sana tekme atmak istemedim -bana bir tabanca yöneltmiştin. O olay için üzgünüm, beni savunmasız yakaladın."

Spencer ayağa kalktı; "Demek seni savunmasız yakaladım, ha?" Güldü ve kapıya doğru yürümeye başladı. "İyi geceler Albert, gece nöbetindeki memur sana içecek bir şey bir de sandviç getirir."

Albert demir parmaklıklara gelip, "Beni burada mı bırakacaksın?" diye sordu.

Spencer gülümsedi, "Korkmadığını sanıyordum."

Ve dışarı çıkıp evine gitti.

Pazar sabahı yedide polis merkezine döndü. Albert'ı gözaltında tutan polis Spencer'a, "Çocuk bir saniye için bile uzanmadı," dedi. "Bütün gece başı ellerinin arasında öylece oturdu."

Spencer biraz suçluluk hissetti. Hücrenin kapısını açıp, "Hadi Albert, gitme zamanın geldi," dedi.

Albert hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Spencer "Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Albert ona dönüp, "Kristina'nın paltosunu istiyorum," diye cevapladı. "Lütfen."

Spencer İmpala'sının bagajından Kristina'nın paltosunu çıkartırken yine aynı duyguyu yaşadı; suçluluk.

Albert'tan hoşlanmıyordu. Onda Spencer'ın çözemediği bir şey vardı. Belki Albert korkmadığı içindi, çünkü Spencer hiçbir şeyden korkmayan insanlardan hoşlanmazdı.

Onların kaybetmekten korkacak hiçbir şeyleri olmazdı.

7. BÖLÜM

Constance Tobias

Pazartesi sabahı Spencer içeri girdiğinde, Will Baker endişeli bir sesle fısıldadı. "Nereye kayboldun yahu? Her yerde seni aradım."

Spencer sessizce başını salladı. "Bilirsin işte.. ben.." Cümlesini tamamlamadı. "Arabayla dolaştım."

"Arabayla mı dolaştın? Nereye gittin?"

"Connecticut'a." Spencer duraksadı. Renginin uçtuğunu hissediyordu. "Will, sana söylemem gereken çok şey var. Kristina'nın annesini buldum. Katherine Sinclair."

"Kimi buldum dedin? Hey Tanrım, Tracy! Cinayet soruşturmasının ortasında böyle ortadan kaybolmak huyundan vazgeçmelisin. Önce şu Albert denen adam, şimdi de bu. Üstelik berbat görünüyorsun. Senin neyin var yahu?"

Spencer, arabasının anahtarlarını masanın üstüne attı. "Sen benim ne dediğimi duydun mu, Will?"

"Evet, dikkatle dinledim. Kristina'nın annesinin bu pis işle ne ilgisi olabilir ki? Dinle bak, benim de sana söyleyeceklerim var."

"Peki söyle bakalım," dedi Spencer paltosunu çıkartırken kendisini savunmaya istekli değildi. Will, Spencer'ı kolundan çekerek sürükledi. Aralık kapının önünden geçerken, Spencer, Frankie Absalom'un sorgu odasında tek başına oturmakta olduğunu gördü.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Spencer. "Neler oluyor burada?"

"Dün gece döndü. Seni telefonla arayıp durdum."

"Mesele ne? Söylemek istediği yeni bir şey mi var?"

Will anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Öyle olduğunu söylüyor ama senden başkasıyla konuşmaya yanaşmadı."

Spencer odaya girmek üzereyken Will onu durdurdu. "Şef seni bekliyor. Önce onunla görüşmen gerek."

"Hemen mi?"

"Hemenden de önce."

Spencer kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Ken Gallagher, gri formika masasının üzerindeki yarım düzine gazeteyi yere fırlattı. "Tracy, sen ne cehennemdeydin Tanrı aşkına?"

"Ben..."

"Baker belki bin defa evine telefon etti! Sana söyledi mi? Frankie Absalom seninle acilen konuşmak istediğini söylüyor ama seni bulabilene aşkolsun." Gallagher, sözlerini bağırarak tamamladı. "Adam senden başka biriyle konuşmayı reddediyor. Sana ne cehennemde olduğunu sordum!"

"Ben de bunu açıklamaya çalışıyordum, efendim..."

"İyi ya, açıkla öyleyse! Senin bir cinayeti araştırıyor olman gerekmiyor muydu, ha?"

"Gerekiyordu ve ben de araştırıyorum zaten," dedi Spencer sakin bir sesle. "Birisini görmeye gitmiştim ve..."

"Senin yüzünden Absalom'u bütün gece burada tutmak zorunda kaldık, haberin var mı?"

"Peki neden?"

"Tracy, burada soruları ben sorarım." Gene de, Spencer'ın sorusunu yanıtladı. "Çünkü elimizde bir katil olup olmadığını bilmiyoruz. Söyle bakalım sen nereye kayboldun?"

Sözü tekrar kesilmesin diye Spencer çabucak yanıtladı. "Connecticut'taydım."

"Ne işin vardı orada?"

"Öldürülen kızın annesiyle görüşmeye gittim."

"Öldürülen kızın annesi mi?" Gallagher içini çekerek sustu.

Spencer hızlı hızlı devam etti. "Evet efendim. Kadın çok hasta ve Norwalk'taki bir..."

"Tracy!" Şef, bir kez daha Spencer'ın sözünü kesti. "Az önce neden sessiz kaldığımı biliyor musun? Çünkü söyleyecek söz bulamıyorum. Bu saçmalık için vaktim yok. İçerde bir katil oturuyor olabilir ve sen bana birisinin annesinden söz ediyorsun. İnanılacak gibi değil yahu!"

Spencer sükûnetini korumaya çalışarak sözlerini sürdürmeyi denedi, "Efendim, bu herhangi birinin annesi değil. Öldürülen kızın annesi. Beni son derece rahatsız eden bazı..."

"O'Malley! Belki de demek istediğim şeyi yeterince açık anlatamadım." Gallagher, gazete destesini Spencer'e doğru sürdü. "Sence bu nedir?"

"Bilmiyorum şef," dedi Spencer. "Nedir?"

"Şuna bak, şuna da, şuna da!" Gallagher işaret parmağıyla gazetelerin baş sayfalarına vuruyordu. "Bak da gör. Hepsi bizden söz ediyor. Bunları okudun mu? Ha, okudun mu?"

Spencer başını gazetelerden kaldırarak, alçak bir sesle. "Hayır efendim. Gazete okuyamayacak kadar meşguldüm, efendim."

"Bana efendim deyip durma, O'Malley!" Gallagher'ın sesi gene yükselmeye başlıyordu. "Perşembe günü buradan ayrıldığımda her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyordum."

"Zaten her şey kontrol altında," dedi Spencer. İçinden, bir dakika sonra ben kontrolümü kaybedeceğim, o başka mesele, diye geçiriyordu.

"Demek kontrol altında, ha? Peki bu ne öyleyse?" Önde gelen bir yerel gazeteyi işaret ederek okumaya başladı, *"Hanover Polis Teşkilatı'nın soruşturması çıkmaza giriyor. Bazı güvenilir kaynaklara göre, cinayetle ilgili ipuçları tamamen tükenmiş durumda."*

Gallagher, Darmouth, Concord Monitor, Manchester Union Leader ve Boston Globe gazetelerinde çıkan benzer yazıları Spencer'a gösterdi.

Spencer boş gözlerle şefe baktı. "Eee?"

"Tracy," dedi Gallagher. "Benimle oyun oynama. Seni bu göreve ben getirdim. Kendini kanıtlamak üzere iyi bir fırsat olacağını düşünmüştüm."

"Dinle şef!" Spencer sözlerine oldukça yüksek bir sesle başladı ama kendisini kontrol ederek sesini hemen alçalttı. "Kendimi kanıtlayacak vaktim yok." Solukları sıklaşmıştı. "Bir cinayet soruşturmasının tam ortasında bulunuyorum. Gazeteler, ne dediklerini bilmiyorlar; hiçbir şeyin farkında değiller. Resmi bir suçlamada bulunana dek, elimize geçen delilleri onlara gösterecek değiliz. Burada bana katılıyorsunuz, değil mi şef?"

"O'Malley, bana ukalalık taslama. Gazeteler bizi kendi kasabamızda küçük düşürüyor. İşimizi beceremediğimiz için kendi insanlarımızın bizimle dalga geçmesini istemiyorum; Concord da cabası!"

"İşimizi beceremediğimizi kim söylüyor?" Spencer dişlerini sıktı. "İşini beceremeyen birileri varsa, onlar da gazeteler."

"Ama onlar bu bilgileri bir yerden alıyorlar, değil mi?"

"Buna hiç şüphe yok, efendim. Belki de kendi adamlarımızla konuşmak yerinde olur. Yürütülmekte olan bir soruşturma üzerine gazetecilerle çene çalmanın hiç de iyi bir şey olmadığı, açıkça anlatılmalı birilerine."

"Tracy, bu boku Bölge Savcısı da okuyor!" diye bağırdı şef. "Onlar da işimizi beceremediğimizi düşünüyorlar. Dartmouth dekanı, Dave Peterson'u bizzat arayarak katilin bulunmasıyla ilgili neler yapıldığını öğrenmek istemiş."

"Bölge savcısının verebileceği bir yanıt yoktu tabii," dedi Spencer. "Çünkü adam ofisinde bile değildi herhalde. Bölge savcısıymış, hah."

"Onu bilmem ama bu sabah herkes yerli yerindeydi! Pe-

terson'la kendim konuştum. Adam ateş püskürüyordu. Bilmem kaç tane adamını buraya gönderiyor."

Spencer, olaya doğrudan ilgi duymayan bir grup yetkilinin gelip işi devralmasının çok da iyi olacağını düşündü. Böylece gene kasabada arabasıyla dolaşıp, Lou'nun yerinde kahve içmeye gidebilirdi. Gene yemek yiyecek vakti olur, belki akşamları Murphy'nin Barı'na takılabilirdi. Ne Kristina'yı, ne de onun kederli ailesini düşünmek zorunda kalmadan kış uykusuna yatabilirdi.

Spencer, şefin sözlerine cevap verdi. "Onlara ihtiyacımız olduğu zaman neredeymiş bu adamlar? Cuma günü golf oynuyorlardı, cumartesi ve pazar, tatile çıktılar." Bu, aynı zamanda şefe de bir gönderme oluyordu. "Will ile ben ise, perşembeden beri hiç durmadan çalışıyoruz."

"Hiçbir sonuç elde edemeden çalışıyorsunuz! Ayrıca ben, Connecticut'a gitmenin, bir iş olduğunu düşünmüyorum."

Spencer, içinden bir ateş topunun yükselmekte olduğunu hissetti. "Nasıl bir sonuç isterdiniz, şef?" diye sordu.

"Bir zanlının bulunmasını istiyorum."

"Size hemen bir zanlı bulabilirim, şef. Ancak, gerçek katilin bulunması daha fazla zaman alacak."

Şef Gallagher, hışımla koltuğundan kalktı. Spencer, yerinden hiç kıpırdamadan onun karşısında durdu. Gallagher bir şey söylemedi, Spencer da bakışlarını kaçırmadı. Birkaç saniye sonra Spencer hafifçe başını eğerek nezaketen gülümsedi. "Eğer izin verirseniz, gidip bir tanığı sorguya çekmem gerekiyor."

"Adamlar yakında burada olur, O'Malley. O zaman kimseyi sorguya çekmen gerekmeyecek."

Spencer, bunun bir tehdit olduğunu düşündü.

"Franklin Absalom'la konuşayım mı?" dedi tekrar şefe doğru dönerek. "Yoksa beni bu görevden alıyor musunuz?"

"Seni görevden almıyorum, O'Malley."

Bu sırada Will gelmiş, açık kapının yanında duruyordu.

"Spencer, az önce Peterson telefon etti. Silas'la Artell buraya gelene kadar Frankie'yi sorguya çekmemeni söyledi."

"Nedenini de söyledi mi peki?"

"Anlaşılan, yeterince hızlı hareket etmediğimizi düşünüyor."

"Onların buraya gelmesini beklemek, bize hız mı kazandırmış olacak yani?"

Will, inatla aynı sözleri tekrarladı, "Yeterince hızlı hareket etmiyoruz."

"Buna kim karar veriyor?" Spencer iyice sinirlenmişti artık. "Kızın cesedi perşembe öğleden sonra bulundu. Bugün daha pazartesi."

"Buna okul karar veriyor," dedi Gallagher. "Dartmouth karar veriyor. Öğrenciler ve veliler, dekanla yönetim kurulu başkanına büyük baskı yapıyorlar. Kampusta ölü bir kız bulunuyor ve adli tabip bunun bir cinayet olduğundan emin. Gazeteler, cumadan beri başka bir şey yazmıyorlar. Herkes, katilin çılgın bir ırz düşmanı olmasından korkuyor."

"Onlara, kıza tecavüz edilmemiş olduğunu söylediniz mi?"

"Bunun bir önemi yok. Kızın, son yetmiş iki saat içinde seks yapmış olduğu biliniyor. Korku dolu kafalar için bu aynı şey sayılır."

"Bu, saçmalık," dedi Spencer. "Üstelik, benim suçum da değil."

"Kimse senin suçun olduğunu söylemiyor."

"Ayrıca, gazeteler şu seks konusunu nereden öğrenmiş?"

Will omuzlarını silkti. "Adli tıptan birisi, otopsi raporunu görmüş olmalı."

"Çok güzel. Harika," diye bağırdı Spencer. "Ben şimdi gidip Frankie'yi sorguya çekeceğim. Sonra savcının adamları da onu sorgulayabilirler isterlerse."

Will başını iki yana salladı. Spencer onun yanından geçerek odadan çıktı ve itfaiye bölümüne giderek, sakinleşmek için meşrubat makinesinin başında bir süre oyalandı.

Spencer, küçük beyaz odaya girerek kapıyı arkasından kapattı ve elini, yuvarlak masanın arkasında oturmakta olan Frankie Absalom'a uzattı.

"Seni beklettiğim için üzgünüm Frankie. Yoksa sana Frank mı demeliyim?"

"Adım Frankie, ama istersen Frank da diyebilirsin. Bence fark etmez."

Spencer bir iskemleye oturdu.

Frankie oldukça sessizdi. "Onlarla konuşmayı reddettiğim için beni bütün gece burada tuttular. Cinayeti benim işlediğimi sanıyorlar, öyle değil mi?"

"Sen mi işledin?"

"Tabii ki hayır! Beni neden tuttuklarını da anlamıyorum."

"Birlikte çalıştığım arkadaş, Will, senden şüphelenmiş. Onunla konuşsaydın, seni bırakırdı."

"Herhalde öyledir," diyen Frankie, gene sustu. "Kıyak bir ismin var. Aktör Spencer Tracy'den esinlenerek mi takmışlar sana bu ismi?"

"Kesinlikle öyle. Eğer kız olsaydım, annem adımı Katharine koyacakmış."

Frankie hafifçe güldü. "Benim annem de adımı, *Frankie and John* filminden esinlenerek koymuş."

Spencer gülümsedi. "O filmde, Frankie, kızın adıydı."

"Doğru. Sence bu komik değil mi?"

Spencer gülmeden edemedi. Frankie ayaklarını masaya koymuştu. Üzerinde itinayla ütülenmiş bir pantolon, siyah beyaz çizgili bir kazak ve başında, hafifçe geriye yatırılmış bir kasket vardı. Bir sokak serserisine benziyordu ama, ütülü bir sokak serserisiydi bu.

"Frankie, ayaklarının masanın üzerinden indirsen de, birazcık olsun ciddiyetle yaklaşsak şu meseleye."

Frankie ayaklarını indirdi.

"Haydi anlat bakalım," dedi Spencer kahvesinden bir yudum alırken. "Konuş benimle."

"Sadece bir kez ve sadece senin için," dedi Frankie. "An-

laştık mı?"

"Frankie, seninle işimiz bitmeden önce bu hikâyeyi en az altı kez anlatacaksın. Sonra mahkemeye çıkacaksın ve orada jüriye anlatacaksın. Hem savcı ve de savunma, sana aynı şeyleri tekrar anlattıracaklar. Olayın tanığı olarak ifaden bir teybe kaydedilecek ve daha sonra çelişkili bir şeyler söylersen, savunma seni mahkemede çarmıha gerecek. Dolayısıyla, iyi düşün ve gerçeği söyle. Şimdi bana olanları anlat bakalım."

Frankie sesini alçalttı. Az önceki o rahat hali kaybolmuştu. "Sorun da bu zaten. Cır cır öten bir muhbire benzemek istemiyorum."

"Dartmouth'a dönmemenin nedeni bu mu?" diye sordu Spencer.

"Dönmemek mi? Ha, yok canım." Sonra bir an durup başını salladı. "Aslına bakacak olursan... evet, biraz da o yüzden. Bütün bu olup bitenler garibime gitmişti. Evde oturup biraz kafamı toplayayım dedim."

"Eee, topladın mı bari?"

"Pek sayılmaz. Hâlâ arkadaşlarımın arkasından iş çeviriyormuşum gibi geliyor. Bilirsin. Mafya ihanet edenlerin gırtlağına yapışır."

"Frankie, burada mafya falan yok; senin arkadaşların da, suç imparatorları değiller. Kimse kimsenin gırtlağına yapışacak değil, bundan emin olabilirsin."

"Evet, ama, gene de arkadaşlarım hakkında ötüyor olacağım."

"Frankie, bizler, evrendeki adalet çarkının ilk dişleri olmak istiyoruz. Haydi biraz adalet dağıtalım ha, ne dersin? Konuş bakalım şimdi."

Frankie kasketini çıkardı, bir süre düşündüken sonra gene kafasına geçirdi.

"Bana iyi insanlarla kötü insanlar hakkında konferans vermeye kalkmayacaksın, değil mi?"

"Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok," dedi Spencer.

"Ancak bütünüyle sessiz kalacağımı da söyleyemem."

Frankie ağır ağır başını salladı. "Ben de sessiz kalacağını düşünmemiştim zaten Dedektif O'Malley."

Spencer, gözlerini adamın üstünden ayırmıyordu. "Sakın bana, telefonda her şeyi anlatmadığını söyleme."

Frankie, başını iki yana salladı. "Anlatmadım ya."

"Frankie," Spencer ayağa kalktı. "Hey Tanrım! Bu, senin için hiç hoş olmayacak. Benim için de hoş olmayacak."

"Üzgünüm. Sen beni öyle tepeden inme arayınca, iyice şaşırdım işte. Affedersin, tamam mı?"

Spencer yerine oturdu. "Şimdi her şeyi anlatacağından nasıl emin olacağım?"

"Çünkü anlatacağım. Göreceksin." Frankie başını o kadar eğdi ki, az daha kasketi düşüyordu. Eliyle onu düzeltti. "Bu iş, muhbirlik yapmaya benziyor."

"Sen doğru olanı yapıyorsun. Endişe etme."

"Sen öyle söylüyorsun. Dedektif Baker de öyle söylüyor. Ama bana hiç de öyle gelmiyor."

"Frankie, Kristina Kim'i sen mi öldürdün?"

"Hayır be, tabii ki ben öldürmedim. Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben bir hamam böceği bile öldüremem. O alanda özürlü sayılırım. Sen de bunu tekrarlayıp durma. Tamam mı?"

"Peki ne oldu öyleyse? Köprünün üzerinde birini mi gördün?"

Frankie şaşırarak gözlerini kaldırdı. "Evet. Nereden bildin?"

Spencer haklı çıkmış olmaktan ötürü hiç keyif duymuyordu, içinden gülmek gelmedi. "Gördüğün kişi Conni'miydi?"

"Aman Tanrım. Bu da doğru."

"Epeydir, Conni'nin Kristina'yı aramaya gittiğinden kuşkulanıyordum," dedi Spencer. "Nerede olduğu hakkında inandırıcı bir şey söyleyemiyordu. Uzun süre de odasında değildi. Sen devam et, konuş benimle."

"Olan şu. Banyodan çıkıp da kendi odama gitmek üzere paltomu giydiğimde, bir kez daha pencereden baktım."

"Neden yaptın bunu?"

"Krissy dönüyor mu, görmek istedim. Ya da belki gene duvar boyunca yürüyor olabilirdi. Ne bileyim yahu, gidip pencereden baktım işte."

"Saat kaçtı?"

"Biri yirmi beş falan geçiyordu." Frankie başını gene öne eğdi. "Conni'yi gördüm," dedi alçak bir sesle. "Onun köprü üzerinde, hızlı hızlı Hinman'a doğru yürüdüğünü gördüm."

Biraz yatışmış olan Spencer, arkasına dayandı. "Conni yalnız mıydı?"

"Evet, yalnızdı."

"Nasıl yürüyordu?"

"Hızlı hızlı."

"Demek istediğim, dümdüz ileri mi bakıyordu, etrafını mı kolaçan ediyordu, koşar gibi miydi?"

"Hayır, öyle bir şey yoktu halinde. Belki koşmaya yakındı diyebiliriz."

"Demek ne ileri bakıyordu, ne de etrafına, öyle mi?"

"Bilmiyorum, fark etmedim. Davranışında bir tuhaflık yoktu. Başının duruşu da bana garip gelmedi. Sanırım ileri bakıyordu."

"Anlıyorum. Bütün gördüğün bu mu?"

"Evet, hepsi bu. Yemin ederim." Söyledikleri daha inandırıcı olsun diye eliyle istavroz çıkardı.

Spencer bir kez daha arkasına yaslandı. "Şu işe bak. Bir görgü tanığımız var."

"Bak, ben onun bir şey yaptığını görmedim, tamam mı. Hiçbir şey yaptığını görmedim! Doğru söylüyorum."

Spencer gözlerini kısarak Frankie'yi süzdü. "Ben de gördüğünü söylemedim zaten."

"İyi işte, görmedim."

"Bak Frankie, fazla zamanımız yok. Savcılığın adamları buraya geliyor. Onlar benim gibi değillerdir; sert adamlar-

dır. Ve senin gırtlağına yapışacaklar."

"Hani kimsenin gırtlağıma yapışmayacağına söz vermiştin?"

"Bana her şeyi anlatırsan, kimse bir yerine yapışmaz."

"Her şeyi anlattım zaten. Her şeyi," diye tekrarladı Frankie.

"Onun köprünün üstünde olmasına ne diyorsun? Aklına hiçbir şey gelmedi mi?"

Frankie'nin huzuru kaçmıştı. Konuşmaya başladığında sesi eskisinden farklı çıkıyordu. "Aklıma bir şey gelmedi. Gelmesi mi gerekirdi?"

"Burada soruları soracak kişi sen değilsin Frankie. Aklına bir şey gelmeli miydi bilmiyorum. Senin de bildiğin gibi, köprü aslında hiçbir yere gitmiyor. Öyleyse, Conni'nin köprünün üstünde ne işi vardı? Bu, aklına gelmedi mi?"

"Hayır, gelmedi," dedi Frankie oturduğu yerde kıpırdanarak.

Spencer onu dikkatle izliyordu. "Frankie, aklından ne geçiyorsa söyle bana."

"Aklımdan bir şey geçmiyor."

"Söyleyecek başka neyin var?"

"Başka bir şey yok. Hepsi bu. Kitaplarımı alıp eve gittim. Sadece, senin, Conni'yi orada gördüğümü bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Haklısın. Bilmek isterdim. Ama, başka ne var?"

"Bir şey yok."

"Frankie, benden bir şey sakladığını biliyorum."

"Saklamıyorum."

"Pekâlâ, Conni'yi gördün. Kristina'yı son kez görüşünün üzerinden yirmi dakika geçmişti. Kristina'nın nerede olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Çoktan içeri girmiş olabilirdi."

"Ama girmemişti. Ve sen de, çarşamba sabahı erkenden eve gittin. Ne oda arkadaşlarına ne de Albert'a veda ettin. İyi olup olmadığını kontrol etmek için Kristina'ya telefon bi-

le etmedin. Doğruca eve gittin ve Şükran Günü'nden sonra okula dönmedin. İki gün önce seni aradığımda, telefonda duydukların seni perişan etti ama bahse girerim, hiç şaşırmadın."

Frankie kazağıyla oynuyordu. Başını kaldırıp Spencer'a bakmadı.

"Şaşırmamış olduğuna bahse girerim diyorum. Şaşırmış mıydın?" diye sabırsızca tekrarladı Spencer.

Frankie, başını belli belirsiz iki yana sallıyordu. "Hayır."

Spencer uzun süre Frankie'yi inceledikten sonra sordu. "Conni'yi köprünün üstünde görünce şaşırdın mı, peki?"

"Hayır, şaşırmadım." Bunları söyleyen Frankie, birden rahatlamışa benzedi.

Ben de şaşırmadım, diye geçirdi içinden Spencer. "Neden şaşırmadın?"

"Bakın Dedektif O'Malley..." diye konuşmaya başladı Frankie. Şimdi gene huzuru kaçmış gibiydi. "Bu, onu orada ilk görüşüm değildi."

"Orası neresi?"

"Köprünün üstü."

Spencer duraksayarak bir sonraki sorusunu tasarladı. Yani geç vakit mi demek istiyorsun? Bir kar fırtınasının ortasında mı? Koruluktan mı geliyordu? Hangi taraftan?

"Evet, köprünün üstünde. Bir kar fırtınasının ortasında. Gecenin bir vakti."

"O zaman da yalnız mıydı?"

Frankie burada bir süre sessiz kaldı.

"Yalnız değil miydi?" diye sordu Spencer. "Yanında biri mi vardı?"

"Öyle sayılır." Frankie nefesini koyuverdi. "Hey Tanrım! Bunu yapmak istemiyorum."

"Frankie!" diye bağırdı Spencer. "Çok yaklaştın. Bak çok yaklaştın diyorum. Sakın şimdi susmaya kalkma."

"Bu görüşmeyi teybe alıyor musun?"

"Evet."

"Conni de dinleyecek mi teybi?"

"Hiç kuşkun olmasın. Onu köprüde daha önce gördüğünde ne yapıyordu?"

"Bak, bu yaptığım hiç doğru değil," dedi Frankie. Kendine olan bütün güvenini kaybetmişe benziyordu. "Hiç hoşuma gitmiyor. Benim bunları anlatmam, dünyayı daha yaşanır bir yer haline getirmeyecek. Ben... Ben..."

"Frankie, sana bir şey soracağım. Yaralı ve çaresiz bir kızı karların içine gömdün mü? Onun üstüne oturup, havasızlıktan boğuluncaya kadar yüzüne bir yastıkla bastırdın mı? Sonra da onu orada öylece bırakıp eve gittin mi?" Spencer bir an sustu, sonra devam etti. "Senin arkadaşını öldürdüler. Birisi onu elleriyle öldürdü. Bu hiç de adil bir şey değil. Sence bunun bir anlamı yok mu?"

"Var tabii ama, Kristina için artık çok geç. Ne yapsak ona bir yararı olmayacak."

"Adaletin yararı olacak. Suçlu olan, hesap vermeli."

"Evet, bu senin kendini daha rahat hissetmene yarayabilir. Ama ben, yaşamakta olan biri hakkında muhbirlik ederek ölmüş birine yapılan haksızlığı nasıl düzeltebilirim ki? Ayrıca bu defa gördüğüm tek şey, Conni'nin Hinman'a dönmekte olduğu idi."

"Bu defa mı?" Spencer dikkat kesildi.

Frankie sözlerine devam etti. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Geçen sene kış aylarıydı. Şubat ayıydı galiba. Evet, kış festivalinden hemen önceydi. Festival, şubat ortasında yapılır."

"Peki, devam et." Spencer neredeyse bağırıyordu artık.

Frankie, sesini biraz daha alçaltarak masaya doğru eğildi. "Conni," diye fısıldadı. "Kristina'yı köprüden itti."

Savcı yardımcıları Concord'dan geldiler. Her ikisi de koyu gri takım elbise giymişlerdi. John Artell ve Daphne Silas; genç, ciddi ve hevesliydiler. Görünüşe göre Spencer'a yar-

dıma gelmişlerdi ama Spencer, işin aslının öyle olmadığını biliyordu.

Savcı yardımcıları hakkında Spencer'ın keyfini kaçıran şey neydi? İşe karışmaları değildi bu. Büyük bir olay olduğunda her zaman işe karışırlardı. Ne de olsa onlar halkın temsilcileriydiler ve halk da, suçluların hapse girmesini isterdi. Dolayısıyla, savcı yardımcıları mutlaka işe karışmak zorundaydılar. Onların araştırma ekipleri müthişti. Muazzam bir bütçeleri vardı. Hırsızları ve saldırganları bulmaya çalışırken, Spencer daima onların uzmanlarına başvururdu.

Ama katilleri ararken değil.

Spencer'a göre, bu defaki gelişlerinin kişisel bir nedeni vardı. Ona yardım etmeye değil, yerine geçmeye geliyorlardı. Gallagher gibi onlar da Spencer'a güvenmiyorlardı. Bu kez işlenmiş olan suç teammüden cinayetti ve hepsinin ahlak damarları kabarmış bulunuyordu. Cinayet, herkesin ilgisini çeken bir dava ve seçimlerde garantili oy sandığı demekti. Onlar buraya mutlaka kazanmaya geliyorlardı.

Hep birden büyük toplantı odasında oturdular. Spencer'ın elinde, Frankie ile yaptığı konuşmanın kaydı olan teyp duruyordu. Bu insanlara, Kristina'nın annesiyle yaptığı görüşmeyi aktaracak bir fırsat kolluyordu.

Ancak, Daphne'nin bir planı vardı. Genç kadın, büyük bir ciddiyetle söze başladı. "Kurbanın tanıdığı iki adamı iyice sorgulayacak ve..."

"Hangi iki adamı? Herhalde ikiden fazla adam tanıyordu," dedi Spencer, John Artell'e bakarak. Sözlerini, kaşlarını kaldırarak tamamladı. "İncil'deki gibi diyorsanız, o başka tabii."

Şef Gallagher'in sesi bir gökgürültüsü gibi patladı odada, "O'Malley!" Daphne'yle John da, Spencer'ın espirisine gülmediler.

Gülümsemeye çalışan Spencer, "Bakın," dedi daha tatlı bir ses tonuyla. "Frankie Absalom'un sorgu kasetini dinletmeden önce, size Katherina Sinclair'den söz etmek istiyorum."

"Kim?" dedi Daphne.

Will başını sallayarak, "Aman Tanrım," gibi bir şeyler mırıldandı sessizce.

"Öldürülen kızın annesi..."

"Kızın soyadı Kim değil miydi?" dedi John.

"Evet öyleydi. Kim, evlilik soyadıydı. Aileden gelen soyadı Sinclair'di. Annesi bana dedi ki..."

Daphne, Spencer'ın sözünü kesti. "Çok ilginç olduğuna eminim, dedektif. Ama biz bir an önce Howard Kim'le konuşsak iyi olur."

"Howard Kim'le mi? Eski kocasıyla mı yani?"

"Evet."

"Güzel. Onu cenaze evinde bulabilirsiniz. Eski karısının cenaze törenini organize ediyor. Yarına kadar orada olacak," dedi Spencer alaycı bir tavırla. "Ondan sonra da, Pine Knoll mezarlığında olur herhalde. Eski karısını gömmesi gerekecek, biliyorsunuz."

Daphne Silas'ın hiç espri anlayışı yoktu. Varsa bile bunu göstermeye niyetli değildi. "Frankie Absalom'un durumu nedir? Kendisini destekleyen bir tanık var mı?"

"Evet," diyerek araya girdi Will. "Onun ders çalıştığını ve saat bir buçuk civarında okuldan ayrıldığını gören biri var."

"Yahu siz neden Crimson kadınlar basketbol takımını da sorguya çekmiyorsunuz? Onların Kristina'dan nefret ettiklerini duydum," dedi Spencer.

Daphne'nin ilgisi uyanmıştı. "Gerçek mi bu?"

"Tanrım, buna inanamıyorum."

Gallagher, Spencer'ın dikkatini çekmek için elinin tersine doğru öksürüp, yılan gibi tısladı. Spencer konuyu değiştirdi.

"Haydi şu teybi dinleyelim öyleyse. İçindekiler ilginizi çekebilir. Landers ve Innis'in telefonuna kadar vaktimiz var. Yoksa önce patoloji raporunu ve parmak izlerini mi görmek istersiniz?"

"Onlara birlikte bakarız, diye düşünmüştüm," dedi

Daphne. Kadın o ana kadar o kadar ciddi ve soğuk durmuş olmasa, Spencer onun kendisine asılmakta olduğunu düşünebilirdi. Dikkatle Daphne Sillas'ın yüzüne baktı. Kadın dudaklarını hafifçe büzmüş, kendisine gülümsemekteydi.

Spencer, Frankie'nin bandını dinlerken şefin yüzünün aldığı biçimi hiç beğenmedi. Gallagher, piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmış bir talihliye benziyordu. Sessiz sedasız oturmakta olan Will bile heyecanlanmış gibiydi. Daphne'yle John sükûnetlerini koruyorlardı ama, onların da gözleri parlamıştı.

"Burada oldukça ilginç şeyler var, Tracy," dedi Gallagher.

"Öyle düşünmenize sevindim, efendim," dedi Spencer. Gallagher'in tebessümü biraz ekşidi.

Daphne ayağa kalktı. "John. Dr. Innis'i ara lütfen. Ona, kan örnekleriyle ilgili bulgulara hemen ihtiyacımız olduğunu söyle." Sonra Spencer'a döndü. "İyi iş çıkarmışsınız teğmen."

Spencer, sessizce küfrü bastı.

Önce Ed Landers aradı. Parmak izleri hazırdı. Kristina'nın odası, kendisinden başka en az dört kişinin parmak izleriyle doluydu. İzlerin hepsi, Conni Tobias, James Shaw ve Albert Maplethorpe'un izlerine uyuyordu. Southern Comfort şişesinin üzerindeki parmak izleri ise sadece Kristina ve Conni'ye aitti.

Bir nedenden ötürü, bu durum Will'i heyecanlandırmıştı. Spencer'a dönerek, "O kız, sarhoş olmadığı zamanlar o köprüden geçmeyi hiç sevmezdi," dedi. "Öyle değil mi, Trace? Conni, kızı oraya götürebilmek için şişeyi kendisi getirmiş olabilir, ne dersin?"

"Yapma Will," dedi Spencer. "Bu kadarcık bilgiye bakarak o sonucu çıkartamazsın. O şişeyi Kristina'ya getirenin Conni olduğunu gören kimse yok."

Gallagher lafa karıştı, "Evet ama Frankie hem Kristina'yı hem de Conni'yi köprünün üstünde gördü."

"Doğru. O, kıskanç bir kadındı," dedi Spencer. "Bir üçgen oluşmuş gibiydi aralarında."

"Frankie'nin ifadesini yeterince yönlendirici bulmadığını mı söylüyorsun sen?"

"Öyle demiyorum efendim ama, kimi nereye yönlendirdiğini iyi anlamamız gerek," dedi Spencer. "Başka gerçeklerin de dikkate alınması gerektiğini unutmayalım."

"Başka hangi gerçeklerden söz ediyorsun ki?" dedi şef keyfi kaçmış bir halde. Spencer, Will'e baktı. O bile Spencer'dan yana görünmüyordu.

Tekrar Katherine Sinclair'den söz etmek üzere ağzını açtı. Bakın, demek istiyordu Spencer, söyleyeceklerimi dikkatle dinleyin. Ama onlara söyleyebileceği hiçbir şey, gözlerindeki bu pırıltıyı ortaya çıkartmaya yetmezdi.

Şefin bir telefon etmesi gerekiyordu. John Artell'in de bir telefona ihtiyacı vardı. Will, birkaç kez dostça Spencer'ın sırtına vurdu. Daphne, Spencer'ın karşısına oturmuş onu süzüyordu.

Tam o sırada, kan raporu faks makinesinden çıkmaya başladı.

Rapor yarısına kadar okunduğunda, etrafını saran heyecanlı yüzlere bakan Spencer özür dileyerek odadan çıktı. Will de onu izleyerek toplantı odasını terk etti.

"Senin neyin var Tanrı aşkına?" diye fısıldadı arkadaşının kulağına. "Ne halt ettiğini sanıyorsun burada?"

"Hiçbir şeyim yok," dedi Spencer. Hızlı adımlarla masasına giderek paltosunu ve anahtarlarını aldı. "Birazdan dönerim."

"Spencer!" diye seslendi arkasından Will. "Sen ne yaptığını sanıyorsun be? Bir toplantının ortasında..."

"İyi ya işte. Bütün sorun da bu zaten," dedi Spencer, Will'e doğru dönerek. "Hepiniz bir cinayet soruşturmasının sonuna gelmiş de, yakında davasına başlayacakmış gibi davranıyorsunuz. Ben ise gerçekten bu soruşturmanın henüz ortasında bulunuyorum."

"O'Malley," dedi Will. "Sen neden söz ediyorsun? Bütün delilleri gördün mü? Frankie'yle konuştun mu?"

"Evet. Delilleri gördüm. Frankie'yle konuştum."

"Öyleyse ne cehenneme gidiyorsun şimdi?"

"Gidip, Conni Tobias'la konuşacağım," dedi Spencer.

Hinman Hall'a giderken, Molly'nin patates kızartmalarını düşünüyordu Spencer. Son iki yüz pazardır mutlaka Molly'nin yerine gidip o kızartmalardan yiyordu. Dün ise, Molly'nin restoranı yerine, bütün gününü Norwalk Devlet Hastanesi'nde, kronik hastalıklar bölümünde geçirmişti. Bütün gün boyunca aldığı yegâne besin beş fincan koyu kahve ile akşam geri döndükten sonra eline geçirdiği bir şişe viski olmuştu.

Spencer, fazla zamanının olmadığını biliyordu.

Conni, odasında değildi. Jim'le Albert da öyle.

Spencer, Conni'nin yemek yemeye gitmiş olabileceğini düşünerek, Collis Kafe'ye kadar yürüdü. Kafe'nin yüksek camlı bölümündeki yuvarlak masalardan birine oturarak beklemeye başladı.

Constance Tobias, iyi bir aileden geliyordu. Cold Spring Harbor'da doğup büyümüştü. O yörenin kızları aileleri tarafından sevilir, iyi bakılır, iyi eğitilir ve iyi yetiştirilirlerdi. Cold Spring Harbor'ın ağaçları en yüksek evlerden daha yüksek olur; meşe ve çam ağaçları arasından, denizin pırıltısı insana göz kırpardı. Cold Spring Harbor'da, bahçe içindeki araba yolları bir kilometreden aşağı olmazdı. Evlerin en az iki müstahdem kanadı, iki misafir kanadı, sekiz tane tuvaleti, ısıtılmış ve ışıklandırılmış yüzme havuzları ve tenis kortları olurdu. Cold Spring Harbor, Conni Tobias'ın, Albert Maplethorpe'a güzel görünmek için saçlarının rengini bir ton açtığı, yüzüne Lancome makyaj yaptığı yerdi.

Spencer, lise çağlarında, Conni Tobias gibi kızlara hiç rastlamamıştı. Onun gibi kızlar, Spencer'ın gittiği liseye benzer okullara gitmezlerdi. Conni gibi kızlar, Spencer gibilerini kendilerine layık bulmaz, beyaz kazakları içinde, kitapla-

rını göğüslerine bastırmış, burunları havada, onun yanından geçip giderlerdi.

Spencer o zamanlar, ileriki yıllarda trafik polisi olup, o kızlar spor arabalarıyla hız limitini aştıklarında, onlara ceza yazmayı hayal ederdi. Keyfi yerinde olduğu zamanlar, hayalinde, küçük bir uyarıyla yetinip onların gitmelerine izin verdiği de olurdu.

Ama bu kez, durumu bir uyarıyla geçiştirmesi olası değildi.

Bu kez söz konusu olan, hız limitini aşmanın çok ötesindeydi. Bu kez, ölüme çok yaklaşmış olmaktan söz ediyor olacaklardı.

Conni, Spencer'ın tanımadığı bazı arkadaşlarıyla kafeye girdi. Dar bir blucinle, pembe bir kazak giymişti. Spencer'ı görünce, yüzündeki gülümseme silindi. Spencer başıyla hafifçe selam vererek yerinden kalktı. İçinden, buraya onu beklemek için gelmediğimi umuyor ama, aslında sadece onun için geldiğimi de biliyor, diye geçirdi.

Spencer, yavaşça genç kadına doğru yürüdü. Conni, olabildiğince rahat görünmeye çalışarak, "Dedektif O'Malley, sabahtan beri ağzıma lokma koymadım. Bir öğle yemeği yememde sizce bir sakınca var mı?" dedi.

İşte, diye geçirdi içinden Spencer, siyah spor arabasının içinden yüzüme bakarak, işveli sesiyle, hayrola memur bey çok mu hızlı gidiyordum, diye soruyor.

"Evet Conni, sakıncası var. Seninle konuşmam gerekiyor."

"Sorun değil. Yemekten sonra konuşabilir miyiz?"

"Yemekten sonra değil," derken sesini yükseltti Spencer. "Şimdi konuşacağız."

Kızı hazırlıksız yakalamıştı. Gülümsemeye çalışarak, "İştahım kaçmaz, değil mi?" dedi Conni.

Spencer, "Kaçabilir," diye yanıtladı onu.

Kendi karnı da açlıktan gurulduyordu. Bol sütlü ve şekerli bir kahve söylemişti kendisine. Sadece kahveyle bes-

lenir hale geldim, diye geçirdi aklından kendi kendine gülümseyerek.

"Lafı uzatmadan konuya geleceğim," dedi kıza. "Yarım saate kalmaz, polis şefi buraya senin hakkında bir tutuklama emriyle gelecek."

"Tutuklama emri mi?" dedi Conni. Sesi fısıltıya yakın çıkıyordu. "Neyle suçlanıyorum?" Ne yaptığının farkında olmaksızın, hamburgerinden bir lokma ısırdı.

Oturdukları masa, koyu renk kiraz ağacından yapılmış, yuvarlak bir masaydı. Aralarında bir hamburger duruyor olmasına karşın, merkezdeki sorgu odasına benziyor, diye geçirdi içinden Spencer. Masa, bu iş için, merkezdekinden daha uygundu.

"Conni, Frankie Absalom'u hatırlıyor musun?"

"Tabii hatırlıyorum. Arkadaşlardan biri."

"Frankie seni, Kristina'nın öldüğü gece köprünün üstünde görmüş."

Kız, hiç şaşırmadan sordu. "Ee, ne olmuş?"

Spencer bakışlarını başka yöne çevirdi. "Conni, o seni Kristina'nın ortadan kaybolmasından sadece bir iki dakika sonra görmüş. Koruluktan dönüyormuşsun."

Conni bir şey söylemedi. Spencer hâlâ başka tarafa bakıyordu.

"O salı gecesi, dışarı çıktığını hatırlıyor musun?"

"Sanırım, evet."

Spencer gözlerini Conni'ye çevirdi. "Sanıyorsun demek? Oysaki ben sana daha önce defalarca, o gece nerede olduğunu sordum. Bana köprüye gittiğini söylediğini hiç hatırlamıyorum. O gecenin oldukça önemli bir bölümünden söz ettiğimizin farkındasın herhalde?"

"Daha önce söz etmedim çünkü bunun hiçbir şeyle ilgisi yok."

Spencer, içinden yükselen bağırma isteğini frenledi. "Evet ama, buna karar verecek kişi sen değilsin, Conni. Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Seni terbiye eden annenle ba-

ban, her cinayet soruşturması sırasında sırf sana ilgisi yok gibi geliyor diye, ifadende cinayet mahalline gitmiş olmanı atlamanın yanlış bir şey olduğunu söylemediler mi hiç?"

"Annemle babamın bu işle ne ilgisi var?" diye tersledi Conni. Spencer, aslında dediği doğru, diye geçirdi içinden, hiçbir ilgisi yok. Sonra, Cold Spring Harbor'u ve ağaçların arasından parıldayan denizi düşündü. Seninle ilgili olan her şey onlarla da ilgili, diye düşündü. Seni onlar yarattı. Yasaların üstünde olduğunu; benim üstümde olduğunu onlar öğretti sana.

"Bırak sana açıklayayım. Kırk dakika kadar ortadan yok oluyorsun ve bu süre zarfında seni sadece Frankie görüyor, hem de suç mahalline yakın bir yerde. O köprünün üzerinde ne işin olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Sana bunu daha önce söyledim."

"Aslına bakacak olursan, hiç söylemedin."

Conni başını çevirerek, "Albert'ı arıyordum," dedi.

"Köprünün üstünde mi arıyordun?"

"Evet."

"Peki, onu gördün mü?"

"Hayır."

"Peki ya Kristina'yı? Kristina'yı gördün mü?"

"Hayır," dedi Conni, titreyen ellerle hamburgerini alırken.

Spencer güldü. "Senin niyetin ne, Constance? Benimle konuşmak istemediğini mi anlatmaya çalışıyorsun? Bence sorun yok. Zaten gitmek üzereyim."

Kız birden patladı. "Beni neden tutuklayacaklar ki?"

"Kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçtiğin için! Hey Tanrım. Conni, bir insanı planlı bir şekilde öldürmekle suçlanıyorsun."

Şimdi gülme sırası Conni'ye gelmişti. "Onu ben öldürmedim, dedektif teğmen, ya da rütben her ne ise. Onu ben öldürmedim."

"Öldürmedin, ha? O zaman mesele yok. Yargıç sordu-

ğunda, suçsuz olduğunu söylersin. İnandırıcı görünmeye bak."

"Yargıç mı? Sen neden söz ediyorsun? Sana onu ben öldürmedim diyorum." Bunları o kadar yüksek sesle söylemişti ki, çevre masalarda oturanlar dönüp ona baktılar. Dartmouth'lu bir kolej öğrencisinin, Collis Kafe'nin ortasında, öğle vakti, cinayetten suçlu olmadığını haykırması pek de alışıldık bir şey olmasa gerek, diye geçirdi içinden Spencer. Böyle bir şeye ilk kez tanık oluyorlardı herhalde.

Az öncekinden daha sakin bir sesle, "Bana neler olduğunu anlat," dedi Spencer. "Anlat bana."

Conni ağlamaya başladı. "Seninle konuşurken bir avukata ihtiyacım yok mu? Avukatım olmaksızın seninle konuşacak değilim."

"Eğer istediğin buysa, avukatını çağır. Bu arada unutma ki, birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsan, kefaletle tahliyeni talep edemezler."

"Senden başka kimsenin beni bir şeyle suçladığı yok henüz."

Spencer iç geçirdi. "Bayan Tobias. Ben kötü bir adama benziyor muyum? Buraya size yardım etmeye geldim. Bak Conni, bu işi kendin için neden bu kadar zorlaştırıyorsun? Eğer suçsuzsan, bana her şeyi anlat. O zaman ben de senden yana olacağım. Benim görevim bu."

Conni çabucak, "Ben suçsuzum," dedi.

"Neden sana inanayım ki?"

"Çünkü doğruyu söylüyorum."

"Doğruyu mu?" Spencer kullanmak istediği sözcüklere karar veremiyor gibiydi. "Hâlâ anlamıyorsun değil mi?" Bir an durarak, düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Neden bana öyle suçluymuşum gibi bakıyorsun?" dedi Conni.

Spencer, üzüntülü bir şekilde başını iki yana salladı. "Bana yardım etmeye niyetin yok senin. Neden anlatmıyorsun bana olanları? Davranışlarımı mı beğenmiyorsun? Öyle ol-

masa gerek. Benim iyi bir sorgu memuru olduğumu söylerler hep. Gene de, içinizden hiçbiri, kendiliğinden bir bilgi vermeye yanaşmadı. Jim, Kristina'nın siyah botlarını görünce neden aksi yöne kaçtığını söylemiyor. Albert, ikisinin arasında ne vardı anlatmıyor. Sen de, o köprünün üstünde ne aradığını söylemiyorsun."

"Pekâlâ, söyleyeceğim. Ama söylersem bana inanacaksın, tamam mı? Anlaştık mı?" diye yalvardı kız.

Spencer, onu sakin bir sesle yanıtladı. "Bilmiyorum, Conni. Sen söyle bakalım hele. Ama sakın bana, kıskançlıktan çılgına dönmüş olduğunu anlatma. Çünkü suçun sabit görülürse, o hikâyeyi yaşamının sonuna kadar hapiste anlatıyor olacaksın. Dolayısıyla, ne dediğine dikkat et. Ve düşün! Her şeyi düşün."

Conni, dili tutulmuş gibi, bir süre Spencer'ın yüzüne baktı. "Her şey denecek kadar bir şey yok," dedi sonunda. Neredeyse kekeliyor gibiydi. Konuşurken kaşlarını ve kirpiklerini çekiştiriyordu. Onu izlemek, insana acı veren bir deneyimdi.

"Bak, oraya gittiğimi kabul ediyorum..." Konuşabilmek için ne kadar büyük bir çaba sarf ettiği, kızın yüzünden okunabiliyordu.

"Oraya gittim," diye devam etti sözlerine Conni. "Albert'ı aramaya gittim."

"Albert'ı aramaya, ha?"

"Evet, Albert'ı aramaya."

"Albert neden köprüde olsun ki?"

Her hecenin üzerine basa basa, "Çünkü," dedi Conni. "Kristina neredeyse, o da orada oluyordu hep."

"Oh, anlıyorum."

"Bu benim için çok güç."

"Öyle olduğu belli."

"Oraya gittim çünkü Albert'ın onunla birlikte olabileceğini düşünüyordum ve bu da beni çıldırtıyordu."

"Ne kadar çıldırtıyordu, Conni?" diye sordu Spencer. "Ne

kadar çıldırmıştın?"

Conni, önündeki yemek tepsisini itti. Gereğinden fazla ittiği için tepsi yere düştü. Her ikisi de tepsiye baktılar ama, onu yerden almaya kalkışmadılar. Conni, konuşmayı sürdürdü. "Saçmalama lütfen. Ben oraya sadece onu... onları yakalamaya gittim."

"Ne yaparlarken yakalamaya?"

"Ne bileyim? Bir yerlerde seks yaparken."

"Donma derecesinde seks mi yapılırmış? Onları çabuk yakalaman gerekiyordu herhalde."

"İyi, öpüşürken öyleyse. Ne bileyim, bir şey yaparken işte. Mantıklı düşünecek halde değildim. Neler hisssettiğimi bilmene imkân yok. Sürekli olarak kuşku duymak iğrenç bir şey. Kristina ortalarda görünmüyorsa, Albert da ortalarda görünmüyordu. Kristina kütüphanede ise, Albert da kütüphanedeydi. Şayet biri, Aristo'yu çalışıyorsa, öbürü de Aristo'yu çalışıyordu. Kristina, Collis'e gidiyorsa, Albert da Collis'e gidiyordu."

Spencer, sesini çıkarmadan onu dinledi.

"Bak, kıskançlıktan çıldıracak haldeydim. Doğru düşünemiyordum. Dedektif O'Malley, şimdi inkâr bile edemiyorum; onun öldüğüne memnunum. Uzun bir süre, gerçekten de onun ölmesini diledim. Beni çıldırtıyordu. Duygularım bunlardı işte. O, her zaman Albert'la benim arama giriyordu. Onun etrafta dolanması, beni delirtiyordu."

Spencer, Conni'nin sözlerini dinler, kasılmış yüzünü seyrederken duyduklarına ve gördüklerine inanmadı. "Conni, gerçekten de anlamıyorsun, değil mi? Bütün bu anlattıklarınla eldeki deliller bir araya geldiğinde, ömür boyu hapisten söz ediyorsun demektir." Bir an duraksadıktan sonra devam etti, "Kristina'dan kurtuldun belki ama, kendi yaşamın elden gidiyor."

"Sen neden söz ediyorsun? Onu öldürdüğümü söylemedim ki ben? Sadece, öldüğüne sevindim, dedim."

"Conni, hiç kimse sana inanmayacak." Sonra ağır ağır

konuşarak ekledi. "Ben de sana inanmıyorum."

"Ama ben gerçeği söylüyorum. Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Neden mi yalan söyleyeceksin?" Spencer, bu kız aptal mı yahu, diye geçirdi aklından. "Neden mi yalan söyleyeceksin?"

O zaman Conni onu anlar gibi oldu. "Tamam tamam, anladım. Ama ben gene de gerçeği söylüyorum. Onu ben öldürmedim. Ben orada Albert'ı arıyordum."

"Albert'ı mı öldürecektin?"

"Saçmalama. Onunla yüzleşmekti niyetim."

"Neden istiyordun böyle bir şeyi?"

"Doğru olup olmadığından emin olmak için."

"Doğru mu?" Spencer güldü. "Constance, bu kadar... Hay Allah, bu gerçeği kabullenmekte nasıl bu kadar zorlanırsın? Ben onların ikisini bir arada hiç görmemiş olmama rağmen, daha üç gün önce bunun gerçek olduğunu anlamıştım. Bir kez seninle ve bir kez de Albert'la konuştuktan sonra, kafamda kuşkuya hiç yer kalmadı. Senin bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmiş olman gerekirdi. Bu duruma neden katlandın ki?" Albert'ın kendisini aldatmasına, Kristina'nın da yalan söylemesine izin verdiği için Conni'ye kızıyordu. "Neden ondan ayrılıp, bu işe bir son vermedin? Neden etraflarında dolaşmaktan vazgeçmedin?"

"Neden mi?" Conni, bu soru karşısında hem şaşırmış, hem de utanmışa benziyordu. "Çünkü Albert'ı seviyorum. Nedeni bu işte. Onu her şeyden çok seviyorum. Çünkü olanlara uzun süre inanamadım. Bir bakıma, hâlâ da inanamıyorum. Albert gözlerimin içine bakmakta hiç tereddüt etmiyordu; son derece samimi görünüyordu. Bana bunu yapabileceğine, gözünü kırpmadan yalan söyleyebileceğine inanamıyorum."

"İnansan iyi olur," dedi Spencer. "Çünkü gerçek bu."

"Nasıl? Nereden biliyorsun?"

"Bunu hem Kristina hem de Albert söyledi bana."

"Albert mı söyledi?" Conni nefesini koyuverdi. İçinde kopan fırtınalar, kızın genç yüzüne yansıyordu. Sonunda, "Ben... ben, sana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum."

"Neden? Bu bilgiyi bana kendiliğinden vermedi tabii. Ona yirmi kere sormak zorunda kaldım. Ama zaten bu hepiniz için geçerli bir şey. Hiçbiriniz, ilk on dokuz kez soruşumda doğruyu söylemiyorsunuz."

"Neyse, artık bir önemi yok," dedi Conni.

"Yanılıyorsun, Conni. Büyük önemi var," dedi Spencer.

"Hayır yani, artık önemi kalmadı diyorum. Albert'la aramız çok daha iyi. Sanki Kristina hiç var olmamış gibi."

"Evet anlıyorum," dedi Spencer. Kendine hâkim olmak için önemli bir çaba harcıyordu. "Ancak, o vardı. Bir zamanlar hayattaydı. Genç ve yaşam doluyken birdenbire ölüvermenin nasıl bir şey olduğunu hayalinde canlandırabiliyor musun, Constance?"

Conni, "Ben onu unutmaya çalışıyorum," dedi. "Henüz sadece birkaç gün olduğunu biliyorum. O yüzden onun parasını Kızıl Yapraklar Evi'ne vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Böylece, her saniye bizim aramızda olmayacak, anlıyor musun? Bize ev alması, düğün masraflarımızı karşılaması. Hâlâ bizle yaşıyor gibi."

"O, artık daima senin yaşamında olacak."

Conni bunu anlamadı ya da anlamamayı yeğledi. Gözle görülür biçimde etkilenmişti. "Ne tür bir arkadaş... arkadaşların birbirlerine böyle şeyler yapmadıklarını sanırdım."

"Conni," dedi Spencer yavaşça ve hecelerin üstüne basarak sürdürdü konuşmasını. "Yanılıyorsun. Arkadaşlar bunu birbirlerine daima yaparlar. Bilinen en eski ihanet türüdür bu. Ama erkek arkadaşlar, sevdikleri kızlara bunu yapmazlar. Ne tür bir erkek arkadaş..."

"Benim de söylemek istediğim bu zaten Albert beni seviyor. Beni böyle inciteceği hiç aklıma gelmezdi."

"Ama incitti, Conni. Kristina'nın sana pek bir borcu yoktu ama Albert sana çok şey borçluydu. Gene de, taa başın-

dan beri seni hem aldattı, hem de yalan söyledi."

Conni'nin rengi solmuş, dudağının kenarı seyiriyordu. "Buna inanmıyorum. Başından beri sürdüğünü sanmıyorum."

Spencer, inan bana Conni, demek istiyordu, taa başından beri. Ama bir şey söylemeden arkasına yaslandı. Will burada olsa, şimdi elini Spencer'ın omuzuna koyardı. "Yüzünün tırmalanmış olduğunu görüyorum, Conni. Nasıl oldu bu."

"Sana söyledim. Erkek kardeşimle oynuyordum ve..."

"Conni!"

Kız, oturduğu yerde geriledi.

"Conni," Spencer, daha sakin bir sesle tekrarladı. Alnındaki damarların şiştiğini ve nabız gibi attığını hissediyordu. Sabrının sonuna yaklaşmaktaydı. "Conni, senin kanın, senin kanın, Kristina'nın tırnaklarının içinde bulundu. Onun tırnaklarında senin kanını bulduk. Yüzündeki çizik de, senin nereni tırmaladığını gösteriyor."

"Tırnaklarının içinde mi?" dedi Conni. Bunu reddetmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

Spencer öne doğru eğildi. Gözleri çukura kaçmıştı, yorgundu, rengi solmuştu ve kontrolünü kaybetmemek için büyük çaba sarf ediyordu. "Sormama izin ver. Onu yere yıkıp, öldürmek için yüzüne bir yastıkla bastırdığında ve o kullanabildiği kolunu yukarı kaldırıp hayatta kalmak için son bir çabayla senin yüzünü tırmaladıktan sonra sen yastığı daha da kuvvetle bastırdığında ve nihayet o tamamen hareketsiz kaldığında; hemen üstünden kalktın mı, yoksa öldüğünden emin olana kadar onun üstünde oturdun mu?"

Conni neredeyse bir çığlık atıyordu. "Neden söz ettiğini bilmiyorum!"

Spencer, istifini bozmadan devam etti. "Constance, tırnaklarının içinde senin kanın vardı. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Anladığı, Conni'nin yüzünden anlaşılıyordu.

"Dinle," dedi kız endişeyle. "Aramızdaki gerginlik son noktasına varmıştı. Eskiden çok iyi arkadaştık. Sen, çok kötü bir zamanda geldin buraya."

"Kristina için çok kötü bir zaman olduğu tartışılmaz," dedi Spencer.

"Hayır, ikimiz için de kötü bir zaman. Artık dayanamıyordum. Onlara inanmaya çalışıyordum ama bu giderek imkânsız bir hale gelmişti. Albert ve Kristina'yla olan ilişkim kontrolden çıkıyordu."

Spencer bir şey demeden bekledi.

"Yüzümdeki çiziklere gelince... Onlar, korulukta olmadı. Kristina'nın odasında oldu. Odasının hemen dışında. Kavga ettik."

"Ne zaman?"

"Salı gecesi. Gece yarısına doğru."

"Gece yarısı mı dedin?"

"Evet."

"O gece onu saat on biri çeyrek geçeden sonra görmediğini söylemiştin."

"Evet öyle söyledim."

Spencer kahve fincanını bir kenara itti. "Conni, aileni arayarak bir avukat istemeni öneririm."

"Hâlâ bir avukata ihtiyacım olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu kız teslim olmuş bir şekilde. "Anlattıklarımın hepsi gerçek."

"Gerçek mi? Gerçek de neymiş?" dedi Spencer. "Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum artık. Siz üçünüz, beni kendi adımdan bile kuşkulanır hale getirdiniz."

Conni sesini yükselterek ısrar etti. "Ben dizlerimi Kristina'nın göğsüne bastırmadım. Onu ben öldürmedim! Bütün bu olanlar saçmalık. Onu öldürmediğimi sen de biliyorsun."

Spencer, yavaşça başını iki yana salladı. "Öyle mi dersin? Hayır. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Zaten suçsuzluğunu bana kanıtlamak zorunda değilsin. Bunu jüri önünde kanıtlaman gerekecek."

Conni bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gerçekten bana inanman gerek. Onu ben öldürmedim." Arkasına sığındığı bütün duvarlar yıkılmış, taktığı bütün maskeler düşmüştü. Geri kalan sadece güneşli bir Cold Spring Harbor günüydü ama, klimayla serinletilmiş evin içinde durduğu için, Conni'nin o güzel günü görmesi de mümkün olmuyordu. Geriye kalan, diye geçirdi aklından Spencer, yirmi bir yıl boyunca çocukların aklını, şayet yeterince isterlerse, kafalarına koydukları her şeyi elde edebilecekleri düşüncesiyle doldurmuş olmalarıdır; sonra da, şimdi olduğu gibi, kesin gerçeklerden söz ederler. Eh işte, Constance Tobias da istediğini elde etmişti. Önce kafasına koymuştu istediği şeyi, sonra, ilk denemesinde başarılı olmayınca, bir kez daha denemişti.

Conni, sözlerine devam ediyordu. "Neden bana böyle işkence ediyorsun? Sana gerçeği söylüyorum. Kavga ettik. Ne olduğunu bilmiyorum. Öfkeden çıldırmıştım, gidip ona saldırdım. O da beni itmeye çalıştı ve iş çığrından çıktı. Ama bunların hepsi sadece birkaç saniye sürdü. Çok sinirliydim işte, anlıyor musun?"

Spencer öne doğru eğildi. Kızı omuzlarından kavramayı istiyordu.

"Onu öldürecek kadar mı sinirliydin?"

"Sana söyledim. Sana defalarca söyledim. Neden bana inanmıyorsun? Onu ben öldürmedim."

Spencer konuşmayı sürdürdü. "Bu, ilk teşebbüsün değildi, öyle değil mi Conni? Daha önce de onu öldürmeye çalıştın?"

Conni, oturduğu yerde arkasına yığıldı. Yüzü soldu, ağzı açıldı. Spencer onun gözlerine bakamayarak, bakışlarını kaçırdı.

"Teğm... Dedektif... O'Malley," Conni kekelemeye başlamıştı. "Ben... Lütfen, bana inanmak zorundasın. Bu defa... Hayır. Onu ben öldürmedim."

"Aslında bana itiraf edemiyorsun, değil mi Conni? Eve

ben öldürdüm, diyemiyorsun. Çünkü o zaman sadece formaliteler kalacak geriye. Ve senin cezanı kesecekler. Doğrusu, bu davada hiç şansın yok. Ama gene de ben sana soruyorum, onu sen öldürdün, öyle değil mi?"

Kız yüzünü ovuşturmaya başladı. İyice korkmuş görünüyordu. "Geçen seneki o olaydan mı söz ediyorsun? Frankie sana onu da mı anlattı? Böyle dostların olunca, düşmana ihtiyacın kalmıyor. Her neyse, geçen seneki olay..." Conni önce güldü, sonra ağlamaya başladı.

Spencer, cebinden bir kâğıt mendil çıkartarak kıza uzattı. Conni mendili alıp yüzünü sildi. İkisi de bir şey söylemeden oturdular. Sonunda Conni, "Tanrım, durum gerçekten de kötü değil mi?" dedi. "Daha önce bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Neden fark etmedim ki acaba?"

"Evet," diye yanıtladı onu Spencer. "Gerçekten de kötü."

"O olayı herkes biliyor mu?" diye sordu Conni. Gözlerinde bir ümit ışığı belirmişti. "Yoksa tek bilen sen misin?"

Hız yaptığımı sadece siz biliyorsunuz değil mi memur bey? Başka kimse bilmiyor. Ne kadar da yakışıklıymışsınız. Belki bir akşam birlikte çıkarız, ha? Ne dersiniz? Siz, ben ve mavi gözleriniz?

"Bayan Tobias, herkes her şeyi biliyor. Teyzeleri bile biliyordur artık. Kaldı ki, cinayet nedeni olabilecek bir kanıtı savcıdan gizlememi teklif edecek değilsiniz herhalde."

"Hayır. Tabii ki aklıma öyle bir şey gelmez," dedi Conni ümidini kaybetmiş bir tavırla. "Bakın, tabii... yani evet. Onu ittim. Yani öfkeliydim işte. Şöyle bir ittim."

"Onu karlara yatırdığın gibi mi?"

"Kar mı? Sen neden söz ediyorsun? Lütfen yapma şunu. Ben, geçen seneki olaydan söz ediyorum."

"Peki, neden yaptın böyle bir şeyi?" diye onun sözünü kesti Spencer.

"Neden olacak? Beni çıldırtıyordu. Söyledim ya. Onu hem seviyor, hem de nefret ediyordum. Albert'ın ona sırnaşmasının nedenini anlıyor ve bu yüzden onun ortadan

yok olmasını istiyordum."

"Sonsuza dek mi?"

"Hayır," diye bağırdı Conni. "Çekip gimesi yeterli olurdu. Aptalca bir düşünce olduğunu kabul ediyorum. Nasıl o hale geldiğimi de bilmiyorum doğrusu. Onu itip köprüden düşürdüm. Sarhoştu. Günün birinde kendiliğinden düşmesi de olasıydı zaten."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Spencer.

"Sonra mı? Frankie sana o bölümü anlatmadı mı?"

"Görünüşe göre Kristina hayatta kalmayı başardı," dedi Spencer.

"Evet, aynen öyle," dedi Conni öfkeyle. "Onu köprünün hemen ayağına yakın bir yerinde ittim. Oradaki meyilli arazinin, onun düşüşünü yavaşlatacağını düşünememiştim. İyice sersemlemişti ama..."

"Ama, perişan görüntüsünden başka bir şeyi yoktu herhalde," diye onun sözlerini tamamladı Spencer.

"Evet öyle. Aslında oldukça iyi bir durumdaydı."

Spencer kafasını kaşıdı. "Conni, anlayamadığım bir şey var. Onu köprüden ittin. Öldürmeye çalıştın. Buna rağmen, ölümünden sonra sana para bıraktı. Neden?"

"Biz o olaydan sonra barıştık. Ondan özür diledim."

"Öyle bir olaydan sonra nasıl barışılır ki? Nasıl barıştığınızı anlat bana."

"Ona bir kaza olduğunu söyledim. Olay sırasında çok sarhoştu. Bana inandı. Sonra da sanki hiçbir sey olmamış gibi davranmayı sürdürdük."

"Bu mümkün mü?"

"Biz yaptık oldu."

"Pek de başarılı olamadığınızı görüyorum."

Conni bir şey demedi. Spencer bir süre ona baktıktan sonra, "Eğer onu sen öldürmediysen, kim öldürdü?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim. Belki çılgının biri öldürmüştür. Bilmiyorum. Ben orada değildim."

Spencer ısrar etti. "Albert'la aranız açık olmalı. Söylenen yalanlar bir ilişkiyi berbat eder. Gerçeği bilememek insanı çıldırtır."

"Hayır. Sen nasıl olduğunu bilmiyorsun," dedi Conni. "Burası çok küçük bir kampustur. Hepimiz her zaman bir aradaydık. Çok iyi arkadaştık. Onlara büyük bir güven duyuyordum. Kristina harika bir insandı. Bana bunu nasıl yaptı anlayamıyorum." Sesini alçaltarak devam etti. "Şüphelenmeye başlamam için bile uzun bir zaman geçmesi gerekti."

Spencer, kıza doğru biraz daha eğildi. "Conni, Albert kimdir aslında? Onun hakkında ne biliyorsun? Dün, biraz araştırma yaptım ama pek bir şey bulamadım. Onun için acil durumlarda aranabilecek hiç kimse yok, bunu biliyor muydun? Öyle bir durumda aranmak üzere sadece bu şehirde bir hukuk firmasının adresi belirtilmiş." Spencer arkasına yaslandı. "Clairton, Pennsylvania'yı aradığımda da, orada Maplethorpe adında kimsenin kaydını bulamadılar."

Conni şaşırmış görünüyordu. "Clairton, Pennsylvania mı?"

Spencer başını salladı. Elindeki kahve kaşığıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu. "Evet. Bana oradan geldiğini söyledi."

Conni güldü. "O Pennsylvania'lı değil ki, Teksas'lı. Forth Worth'den geliyor. Bir ailesi de yok zaten. O öksüzdür..."

Spencer yerinden fırlarken iskemlesini devirip, kaşığını yere düşürdü. "Aman Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. "Aman Tanrım."

Conni de onunla birlikte ayağa kalktı. "Ne oluyor? Sorun ne?"

"Hiçbir şey olmuyor. Benim gitmem gerek. Ben..." Spencer çoktan kapıdan çıkmış arabasına doğru koşuyordu.

Doğruca 89 numaralı otoyola çıkıp polis sirenini açarak, uçarcasına, Ed Landers'ın çalışmakta olduğu Concorde polis merkezinin yolunu tuttu. Merkeze vardığında, Landers'tan, Kristina'nın odasında bulunan parmak izlerini de

yanlarına alarak kendisiyle birlikte bodrum katına inmesini rica etti. FBI'yla temas halindeki bilgisayar terminalleri burada bulunmaktaydı.

"Ben daha önce hiç, bilgisayarda parmak izi taraması yapmadım," dedi Spencer nefes nefese. "Bana yardım edebilir misin?"

"Tabii," diye yanıtladı ona Landers. "Ben, yardım etmek için buradayım. Kızın parmak izlerini mi istiyorsun? Onu tutuklayacaklarını duydum."

"Hayır, erkeklerin izlerini istiyorum. Albert Maplethorpe ve Jim Shaw'ınkileri."

"Haydi gidelim o zaman." Aşağı kata inerlerken acele etsin diye adamı arkasından itiyordu.

"Bak şimdi, gayet kolay olacak," diye anlatmaya başladı Landers bilgisayarın tarayıcısını çalıştırırken. "Parmak izlerinin fotoğraflarını yüz üstü tarayıcıya koyuyorsun. Şu kapağı kapatıyorsun. Ve şu düğmeye basıyorsun." Spencer sadece, işin bir an önce bitmesini istiyordu.

"Şu düğmeye mi?"

"Evet, o düğmeye." Landers gülümsedi. "Öğrenmeye başladın bile."

Spencer kibarca gülümsemeyi sürdürürken, haydi oğlum, haydi, diye geçirdi içinden. Ellerindeki kan, parmaklarından çekilmeye başlamıştı.

"Şimdi şu tarama programını çalıştırıyoruz. Fotoğrafları tarıyoruz. Yeterince net mi bu görüntü? Biraz büyütmemi ister misin?"

Spencer, onun söylediği her şeye başını sallayarak yanıt veriyordu.

"Şimdi, bir yazdırma yolu seçiyoruz... İşte böyle."

Spencer adamı dinlemeyi bırakıp gözlerini kapattı.

"Şimdi bir iki dakika beklememiz gerekiyor. Oturalım en iyisi." Ed, ekranın başına, Spencer da onun yanına oturdu ama aslında odada bir aşağı, bir yukarı dolaşmak istiyordu. "Bir dakika sonra istediğin şeyleri ekranda göreceğiz," dedi Ed.

Spencer'ın hayatındaki en uzun dakika oldu bu.

"Oldu işte. İzler, bilgisayara geçti. Şimdi bilgisayar, bunlara uyan parmak izlerini araştırmayı isteyip istemediğimizi soruyor."

"İstiyoruz her halde."

"Güzel, F5 tuşuna basıyor ve bekliyoruz."

Beklemekten başka bir şey yaptığımız yok zaten, diye geçirdi içinden Spencer.

Ekranda, araştırma alanınızı daraltabilir misiniz, yazısı çıktı.

"Bu da ne demek?" diye sordu Spencer.

"Bu, bilgisayarın daha ayrıntılı enformasyon istediğini gösteriyor. Kayıtlarda buna benzeyen başka izler olsa gerek. Eldeki verilere bakarak emin olamıyordur. Biz, izlerin bir erkeğe ait olduğunu söyleyelim mi?"

"Tabii söyleyelim canım."

Landers bu bilgiyi girerek beklemeye başladı. Araştırma alanını daraltma isteği tekrar monitörde belirdi.

"Hay Allah," dedi Spencer. "Bu iş daha ne kadar sürecek?"

"Aslında, sen de bir şeyler için parmak izi vermişsindir. Vatandaşlık işlemleri için, uzun süreli seyahetler için, ya da diplomatik nedenlerle gerekmiş olabilir bu. Tabii, federal suçlar için de parmak izi alınır. Bilgisayarın ilk taradığı grup da, bu sonuncusu olur zaten."

"Hepsini deneyebilir misin?"

"Tabii. Önce, erkek yolcular grubuna bakalım."

Gene beklemeye başladılar. Bulundukları yer Spencer'a Dartmouth-Hitchcock morgunu hatırlatıyordu. Üstelik bu bodrum katı, orası kadar temiz görünmüyordu.

Sonunda bir şeyler oluyordu galiba. Bilgisayar bir süre için kendi kendine tıkırdadıktan sonra ekranda Jim Shaw'ın resmiyle beraber parmak izleri ve kısa bir biyografisi belirdi.

"Bu nasıl?" diye sordu Landers.

"Bu iyi, Ed. Şimdi diğer izleri de sorabilir miyiz?"

"Tabii. Biraz daha bekle lütfen."

Spencer bekledi. Elleriyle bacaklarını kavramış, parmakları bembeyaz kesilmişti.

Ed, diğer parmak izlerini taradı. "Tam olarak neyin peşindesin?"

"Bir ismin peşindeyim," diye yanıtladı Spencer. "Sadece bir ismin peşindeyim."

"Önemli bir isim olmalı bu."

"Bilmiyorum," dedi Spencer sıkıntı içinde. "Daha çok kimin ismi olduğuna bağlı."

Bu defa o kadar uzun beklemek zorunda kalmadılar. Bilgisayar kısa bir süre tıkırdadıktan sonra, monitörde Albert'ın yüzü belirdi. Spencer, resmin altındaki isme bakarak nefesini koyuverdi.

Ekranda yazılı isim Albert Maplethorpe değil, Nathan Sinclair'di.

Spencer, Landers'in arkasında hiç kıpırdamadan ve bir şey söylemeden durdu. Bilgisayarın çıkardığı tıkırtıları ve başka bir odada çalışmakta olan bir yazıcının sesini duyabiliyordu. Bir yerlerde insanlar konuşmaktaydı. Sonunda, Landers'ın kendisine doğru döndüğünü fark etti.

"Sen iyi misin, Spencer?"

Spencer kendine geldi. "Evet. Evet, iyiyim. Şuna biraz daha bakmama izin ver." Ekrana doğru eğilerek gözlerini odaklamaya çalıştı. Resmin yanında belirmiş olan yazı, gözlerinin önünde dans ediyordu.

Nathan Sinclair on yedi yaşındayken, New York, Brooklyn'de, çocuk suçları yüzünden tutuklanmıştı. O ve birkaç arkadaşı, bir mağaza soyarken yakalanmışlardı. Nathan Sinclair iki yıl hapis cezasına çarptırılmış ancak, üç ay sonra şartlı olarak tahliye edilmişti. Kayıtlara göre, tahliye şartı olarak düzenli aralıklarla görüşmesi gereken yetkiliyi görmeye de hiçbir zaman gitmemişti. Aslında, kendisinden bir daha hiç haber alınamamıştı.

"Tanrım, bu adamın Kristina'nın odasında ne işi vardı?" dedi Ed.

Spencer ekrandan geri çekildi. Conni'nin sesi kadar tiz duygular yankılanıyordu içinde. "Bu sorunun cevabını bilmiyorum Ed, ama aradığım şey buydu işte. Bana bir çıkış alabilir misin?"

Spencer, Nathan Sinclair'le ilgili raporun bir kopyasını koyduğu sarı zarfa sıkı sıkı sarılmış halde binadan çıktı.

Evet gitmek istiyordu. Bundan sadece dört gün önce, işte, masasının başında oturmuş, kolejli bir kız kendisini aramadı diye sıkılmış ve keyifsiz bir halde somurtmakta olduğunu düşünmek bile insanı hayrete düşürüyordu.

Dört gün.

Bazen dört gün boyunca hiçbir şey yapmadan ve hiçbir şey hissetmeden evde oturduğu olurdu. Yemek yerdi, bu çok keyifli bir şey olmalıydı herhalde bira içerdi, uyurdu, televizyonda spor programlarını seyrederdi. Ve hiçbir şey, ama hiçbir şey olmaksızın dört gün geçiverirdi.

Spencer, arabasını ağır ağır Hanover'a doğru sürdü. Gene hava kararmıştı. Bir günü daha yemek yemeden geçirmiş bulunuyordu. Kendisini zorlayarak Murph'nin yerinde durdu. Kendisine hamburgerle bir bira söyledi. Hamburgeri yemedi ama bira çok iyi gelmişti. Bir bira daha söyledi. Vakit henüz erken olduğu için restoran boştu.

Eski arkadaşı olan barmen, "Sorunların varmış gibi duruyorsun dostum," dedi ona.

"Bu yerinde bir tahmin işte." Spencer'ın yüzünde zayıf bir tebessüm dolaştı. Kulaklarında sürekli Nathan Sinclair ismi yankılanıyordu.

"Şu ölü kızla ilgili olmalı bu sorun."

"Tam üstüne bastın."

"Herhalde biliyorsundur. Bu akşam üzeri birini tutukladılar. İnanılır gibi değil ama bir kızdı tutukladıkları. Kimse ne olduğunu anlayamadı. Hepimiz, o işi bir ırz düşmanının yaptığını sanıyorduk. Oysa ki bir kızmış. İnanabiliyor mu-

sun?"

"Pek inanamıyorum galiba," diye yanıtladı Spencer.

"Görünüşe bakılırsa, kız suçlu."

"Evet ama biz bundan emin olamayız, öyle değil mi? Henüz bir yargıya varmasak iyi olur."

"Sen ne demek istiyorsun? Yeterli delilleri olmasaydı onu tutuklamazlardı. Bu bir cinayet davası olduğuna göre büyük jüri önüne çıkmak zorunda kalacaklar. İnanılır gibi değil."

"Olup bitenlere ben bile inanmıyorum." Spencer, Marty'yi severdi ama bu akşam tepesinde dikilmese daha iyi olurdu doğrusu. "Marty, sen bu büyük jüri hikâyesini nereden biliyorsun? Boş zamanlarında avukatlık falan mı yapıyorsun yoksa?"

Marty, elini havada salladı. "Boş versene sen, Dedektif Tracy, görünen köy kılavuz istemez."

Spencer birasından yudumlamaya devam etti.

Marty, "Kız, suçunu inkâr bile etmiyormuş duyduğum kadarıyla," dedi. Böylelikle, bu dava ile ilgili söylenebilecek her şeyi söylemiş oluyordu sanki.

Spencer, merkeze gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama canı bir bira daha çekiyordu. Her zaman olduğu gibi barın sessiz bir köşesinde oturmak, sonra da öyle uyuyakalmak istiyordu aslında.

Her şeyin yakında son bulmasını diledi.

"Bak dostum, bu ışıkta bile bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Çok naziksin." Spencer gülümsedi.

"Tracy, seni sevdiğimi bilirsin. Seni burada görmek hoşuma gider. Ama sen en iyisi git, suçlularla savaş."

Spencer oradan ayrılmadan önce durdu ve uzun uzun Marty'ye baktı. Sonra da, "Bak ne diyeceğim Marty," dedi. "Yakın bir gelecekte artık bana Tracy diye hitap etmekten vazgeçsen çok iyi olacak."

"Ama Tracey..."

"Ben ciddiyim Marty. Bana Tracy demene gerçekten bozuluyorum."

Marty incinmişe benziyordu. "Spencer, ben beş yıldır sana Tracy diyorum."

"Ben de beş yıldır buna bozuluyorum, Marty." Spencer yorgun görünüyordu. Yüzü asıktı. "Sana söylesem iyi olur diye düşündüm."

Spencer merkeze gitmeden önce eve uğrayıp üstünü değiştirmeye karar verdi. Böylece kafasını toplayacak zaman da bulabilecekti.

Yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladı. Şefin yeri göğü inleteceğini biliyordu. Elinde tutmakta olduğu sarı zarfa iyice yapıştı. Allen Caddesi'ne saparak yavaş adımlarla Stinson'u EBA'yı ve Dartmouth Müzik Dükkânı'nın önünden geçti.

Nathan Sinclair bilgisini tek başına taşıyor olmak neredeyse ona ağır geliyordu.

Ah, Conni bunu bir bilseydi. Keşke daha önce öğrenmiş olsaydı. Hem Kristina'nın hem de Albert'ın yanından koşa koşa kaçar; Jim Shaw'a söyler, o da bir daha o ikisinin yanına uğramazdı. Oysa ki, Conni nefretine hâkim olamamıştı. Hem de ne uğruna? Kim uğruna? Spencer, Constance Tobias'ın yanlış insanı öldürdüğünden emindi. İngiltere'de asılan son kadın Ruth Ellis gibi, o da aslında belirtisi yerine hastalığın ta kendisiyle uğraşsa daha iyi etmiş olurdu.

Merdivenleri çıkıp kapısının anahtarını çevirirken, Spencer, içerde onu karşılayacak birinin olmasını arzuladı. Onu dinleyecek ve nerede haklı olduğunu, nerede yanıldığını söyleyecek biri.

Spencer, içten içe Will Baker'in kendisinden daha iyi bir polis olduğunu düşünüyordu çünkü onun bir karısı vardı. Will akşamları eve gidince, on dakika boyunca bütün gün işte olanları anlatıyor, bunlara eklenecek bir şey varsa karısı da onları ekliyor ve sonra her şeyi bir kenara bırakıp akşamlarına devam ediyor olmalıydılar.

Spencer akşamına devam edemiyordu. Ancak kendi kendisine devam edebiliyordu. Genellikle bu duruma kat-

lanabiliyordu ama öyle zamanlar da oluyordu ki, evin karanlığına baktıkça evrenin güçleri bir araya toplanarak onu boğuyorlardı adeta. Kristina için kendisinden başka birisinin de Conni'ye ve Nathan Sinclair'e kızması ne iyi olurdu kim bilir. Öyle birisi ki, şef onu parçalara ayırıp yere tükürünce, şefe şöyle adam akıllı bir öfkelensin.

Keşke birisi onun için öfkeleniyor olsaydı.

Keşke birisi onun için her şeyi yapmaya hazır olsaydı.

Spencer, elindeki anahtarları küçük bir masanın üzerine bıraktıktan sonra, sırf alışkanlıktan, gidip buzdolabını açtı. Dolap boştu. Pazartesi akşamı saat altıydı ve ne birazdan, ne de daha sonra, bu gece bu eve gelecek hiç kimse yoktu. Ertesi sabah da kimse gelmeyecekti. Ondan başka kimse yoktu bu evde yaşayan ve artık kendi kendisine katlanamaz hale gelmişti. Kendi suratını görmek istemiyordu.

Duş yapıp üstünü değiştirdikten sonra merkeze gitti. Nathan Sinclair zarfını mutfak masasının üstünde bırakmıştı.

Spencer, merkezde kopan kıyamete hazırlıklı değildi.

Bütün binayı basın mensupları, televizyoncular, kameramanlar ve her tarafa uzatılan mikrofonlar sarmıştı. Bu kadar çabuk haber alıp da buraya nasıl doluvermişlerdi böyle? Oklahoma'daki bir televizyon kanalından gelmiş kameralar bile vardı içerde. Los Angeles Times'ın iki habercisi, ellerindeki mikrofonları Spencer'ın burnuna dayadılar. Canlı yayında oldukları anlaşılıyordu. Yorum yok, yorum yok, diye homurdanarak aralarından sıyrıldı. Gazetecilerin sorularını duymuyordu bile; kafasının içi, kendi sorularıyla çınlıyordu.

Polis arabalarının mavi ve kırmızı ışıkları bir yanıp bir sönüyordu. Yerde hâlâ kar vardı ve hava çok soğuktu.

Spencer hiçbir yere uğramadan şefin odasına gitti ve şef Gallagher'de Spencer'a değersiz bir çamur yığınına bakıyormuş gibi baktı.

"Hangi cehennemdeydin? Conni Tobias'ı tutukladık."

"Duydum."

"Lanet olsun! Neredeydin? Silas'la Artell senin de onlarla ve Ray'le birlikte gitmeni istediler."

"Niye? İşi kendi başlarına da yürütebiliyorlarmış gibi görünüyorlar."

"O'Malley. Sen benle kafa mı buluyorsun? Bu soruşturmayı sen yürütüyordun. Senin yardımına ihtiyaçları vardı."

"Vay vay vay," dedi Spencer ağzının köşeleri gerilerek. "Bunu daha önce neden söylemediniz ki? Ben, bunun için buradayım. Onlara yardım etmek için."

"Evet efendim. Sen gerçekten de onlara yardım etmek için buradasın," diye tersledi Gallagher. "Biz hep birlikte, bir takım olarak çalışırız. Tracy. O kalın kafandan neler geçiyor, söylesene. Sen katili buldun, onlar da davayı hazırlıyorlar, hatırladın mı?"

"Herhalde öyle olmalı. Ama, davayı hazırlamanın, zanlıyı tutuklamayı da kapsadığını bilmiyordum. Tutuklamayı benim yapmam gerekmiyor muydu sizce?"

"Sen burada değildin!" diye haykırdı Gallagher. Will, yerdeki halıya bakıyordu. "Eğer burada olsaydın, gider zanlıyı kendin tutuklardın."

"Eğer ben burada olsaydım, size beklemenizi önerirdim."

Gallagher onun sözünü kesti. "Neyi beklememizi önerecektin? Yılbaşını mı? Senin bu saçmalıklarından bıktım. İşi Baker'in devralmasını ister misin?"

Spencer, gözlerini yerden kaldırmayan Will'e baktı. "Bu da başka bir tehdit mi, şef."

"Kendine gel O'Malley! Savcılık bürosunun sana ihtiyacı var. İş arkadaşının sana ihtiyacı var. Bu merkezin sana ihtiyacı var. Ne zaman önemli bir mesele çıksa, kişisel sorunlarının ön plana çıkmasına izin veriyorsun."

"Kişisel sorunlarım mı? Hep öyle mi yapıyorum yani? Şu ikisinden başka hangi önemli meseleden söz ediyorsunuz Tanrı aşkına?"

"Ne yani, cinayetten başka suçu önemli saymayacak mı-

yız? Geçen yıl uğraştığımız kırk tane soygun ne olacak? Ya hırsızlıklar? Ya geçen kış barda meydana gelen saldırı? Az daha adam öldürüyorlardı. Ne zaman işler kızışsa, sen ortadan yok oluyorsun. Ne yapmak için nereye gittiğini Tanrı bilir."

Spencer bin an, içinde bulundukları durumu düşündü. "Savcılığın adamlarını bu yüzden mi getirttin buraya? Ortadan kaybolduğumu düşündüğün için mi?"

"Onları ben getirtmedim! Biz birlikte çalışırız diyorum sana. Anlasana şunu. Başlangıçta, işin içinde kasıt olmasından kuşkulanmıştık. Şimdi ise elimizde birinci dereceden bir cinayet var. Hem Concord, hem de Haverhill, daha perşembe günü burada olmalıydılar."

"Evet ama burada değillerdi."

"Doğru değillerdi. Şimdi bak ne durumdayız. Aslında ne durumda olduğumuzu bile bilmiyorum!" Gallagher önündeki masaya bir yumruk indirdikten sonra yerine oturdu. "Dinle," dedi daha sakin bir sesle. "Baker, senin yardıma ihtiyacın olabileceğini ima eder gibiydi."

Spencer başını arkaya atarak arkadaşına baktı. Will Baker'in yüzü kızardı. "Baker ima eder gibiydi, ha? İma etti mi, etmedi mi?" Şef veya Will bu soruyu yanıtlayamadan Spencer devam etti. "Şunu bilesiniz ki, şef; bana sağladığınız yardım hem çok yetersizdi, hem de çok geç geldi. Perşembe günü suç yerini incelemek üzere sadece Ray gelmişti ve ondan daha yeteneksiz birini mumla arasanız bulamazsınız. Ne fotoğraf makinesi vardı yanında, ne bir not defteri ne de teyp. Concord'a haber vermesi söylendiği zaman da bunu yapmadı. Adli tabip, cinayetten ancak cuma günü haberdar oldu. Ayrıca aklıma gelmişken, geçen hafta siz neredeydiniz, şef? Eğer bu iş bu kadar önemliyse siz ne cehennemdeydiniz? Nerede olduğunuzu bilmiyorum ve umurumda da değil ancak, burada olmadığınız kesin." Spencer'ın sesi giderek yükseliyordu. Biraz daha sakin olsaydı, Gallagher'in ona yüklenmesinin asıl nedeninin, bir cinayet soruşturma-

sında kendi yetersizliğini örtme çabasından kaynaklandığını anlardı. Ancak Spencer sakin değildi ve anlamıyordu.

"Buranın amiri benim Tracy," dedi şef. Sesi gene yükselmeye başlamıştı.

"Ya, öyle mi? Peki biz geçen hafta ellerimizle bir kadının çıplak cesedini kazıp çıkartırken bu amir nerelerdeydi? Kızın hesabında dokuz milyon dolar bulduğumuzda neredeydiniz şef? Birkaç gün önce henüz sağken herkesin gözbebeği olan kızın cesedini sahiplenecek bir tek kişi bulunmazken neredeydiniz peki? Öldükten sonra yaydığı pis kokular yüzünden olsa gerek, hiç kimse yanına yaklaşmak istemedi! Dün nereye gittiğim hakkında sana bir şey söyleyeyim. Ben dün Connecticut, Norwalk'a gidip, bana çok ilginç şeyler anlatan bir kadınla görüştüm ama, bütün bunlar senin umurunda bile değil. Bugün de kalkıp Concord'a gittim çünkü..." Spencer sözlerini burada keserek derin bir nefes aldı. "Kızın odasında bulunan parmak izlerinden bir tanesi diğer izlerin hiçbirine uymuyordu. Dört gündür neredeyse ağzıma lokma koymadım. Dün, sen neredeydin? Dur tahmin edeyim -çocuklarınla basket oynuyor, karınla mangalda et yapıyordun. Dolayısıyla, beni ortadan kaybolmakla suçlama bundan sonra." Spencer yumruklarını sıkmıştı. "Ben işimin başındaydım."

Spencer, öyle kolay kolay tepesi atan bir adam değildi ama bir kez attı mı da tam atıyordu.

Spencer'ın yanında durmakta olan Will, bakışlarını yerden hiç kaldırmadı.

Gallagher konuşmaya başladığında, sesi şaşılacak kadar sakin çıktı. Kontrolünü kaybetmiş çocuğunu yatıştırmaya çalışan bir ebeveyne benziyordu.

"Bak şimdi Spencer," dedi alçak bir sesle. Konuşurken dişlerini sıkıyordu. Şayet Spencer o kadar öfkeli olmasaydı, şefin kendisine o güne kadar, birlikte içki içtikleri zamanlar da dahil olmak üzere ilk kez, ilk ismiyle hitap etmekte olduğunu fark edebilirdi.

"Bana Spencer deyip durma. Bıktım artık. Bıktım. Ben eve gidiyorum. Kızı yakalamışsınız ya işte, git şimdi dışarıda bekleyen mikrofonlara konuş. Senin söyleyeceklerini duymak için birbirlerini yiyorlar. Git ve onlara Conni Tobias hakkında bütün bildiklerini anlat. Kristina'yla, Nathan Sinclair hakkında bildiklerini de anlatırsın artık."

Will, "Nathan Sinclair da kim yahu," diye fısıldadı.

Şef, kızgın bir tonla, "Senin kadar akıllı olmadığımız için kusurumuza bakma, Tracy," dedi. "Ama bizler de salak değiliz. Ayrıca, birer ailemiz olduğu için de özür dilerim. Bu önemli engele rağmen biz de işimizin başındayız. Senin kadar verimli olmasa da; yirmi dört saat canımız çıkmasa da, elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

Spencer bu tartışmayı uzatmak istemiyordu. Bütün duyguları, sel gibi boşanmıştı. Karısı öldüğünden beri kendisini ilk kez böyle hissediyordu. Birdenbire, şef Gallagher'in, Spencer Patrick O'Malley hakkında çok önemli bir şey bildiğini ve bu bilgiyi de hep onu sindirmek üzere kullanmakta olduğunu fark etti.

Gallagher, Spencer'ın bir yaşamı olmadığını biliyordu.

Spencer, belli belirsiz soluk alıp vererek şefin karşısına dikildi. Büyük bir ikilem içinde bulunduğunu görebiliyordu. Hemen o anda, karşısında duran iki seçenekten birini seçmek zorundaydı. Seçeneklerin ikisi de aynı derecede olumsuz etkiliyordu onu. Dışardan bakıldığında Spencer'ın duygularını ele veren yegâne ayrıntı, parmak uçlarının titremesiydi.

"İstifa ediyorum," dedi sonunda.

"O'Malley, aptal aptal konuşmayı bırak," dedi şef. "Ne zaman bir fırça yesen, beni istifa etmekle tehdit ediyorsun. Senin bu huyundan iyice sıkıldım. Bir gün gelecek, istifanı gerçekten kabul edeceğim."

"Bugün bu iş için son derece uygundur, şef," diye yanıtlayan Spencer, silahını kılıfıyla birlikte çıkartarak şefin masasına fırlattı.

"O'Malley!" dedi şef.

Will, Spencer'ın yanına gelerek, "Saçmalamayı bırak Tracy," dedi alçak bir sesle.

Spencer bir adım geri çekilerek, gömlek cebine iliştirilmiş olan polis rozetini çıkarttı ve onu da masanın üzerinde duran silahın yanına attı. "Biliyorum, biliyorum," dedi çok daha sakin bir sesle. "Her zaman aynı şey. Burama kadar geldiği için hep istifa edecekmiş gibi yapıyorum. Bana davranışından bıktım. Benimle konuşma tarzından bıktım. Bu merkezi yönetiş biçiminden bıktım. Senin işini devralmak için beş yıldır emekli olmanı bekliyorum ama bu, bana elli beş yıl gibi geliyor. Daha önce işi bırakmadım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ama işin aslı ne, biliyor musun? Seçeneği olmayan kişi, Kristina Kim. Seçeneği olmayan kişi, Katherine Sinclair. Benim ise seçeneklerim var. İstifa ediyorum. Bu işi çok sevdiğimi sanıyorsun, değil mi?"

"Öyle sanmıyorum, O'Malley."

"O zaman yanılıyorsun. İşi seviyorum. Ama bunu başka bir şeyle karşılaştırma imkânım hiç olmadı. İşte bu yüzden bana böyle davranıyorsun çünkü gidecek başka yerim yok, ha? Pekâlâ; buranın canı cehenneme. İstifa ediyorum. Masamı boşaltabilirsiniz. Yanımda götürmeyi istediğim hiçbir şey yok burada. Bölge savcılığı şahitliğimi isterse, söyleyin onlara resmi çağrıda bulunsunlar."

"Tracy," diye fısıldadı Will. "Çok ileri gidiyorsun."

"Evet, kapıdan çıkıp gidiyorum."

Çıkmak üzere arkasını döndü.

"Tracy," dedi şef Gallagher. "Seni uyarıyorum. O kapıdan çıkacak olursan, bir daha buraya dönme. Sana söylüyorum. Bu iş burada biter."

Spencer kapıdan çıkmak üzereyken durup iki adama döndü. "Ayrıca, bundan böyle bana Tracy demeyin. Bu boktan isimden nefret ediyorum."

Spencer soğuk havaya çıkarak binanın girişinde durdu. Aslında buraya tekrar dönebileceğini biliyordu. Ona ihtiyaç-

ları vardı; bunu biliyordu. Onlara henüz Nathan Sinclair'in kim olduğunu söylememişti.

Ama bu neyi değiştirir ki, diye geçirdi aklından. Bilseler de umursamazlardı ki. Ama gerçek ortaya çıkınca, Conni Tobias umursardı. Jim Shaw umursardı. Conni, yaşamının bir hiç uğruna mahvolduğunu anlardı ve Spencer onun daha fazla ümitsizliğe kapılmasını istemiyordu. Ayakta kalmak için ümide ihtiyacı vardı. Spencer onun duygularını anlayabiliyordu. Onun mahvolmasını istemiyordu.

Ya Jim Shaw? Öyle bir skandala bulaşmış olacaktı ki, bütün siyasi geleceği daha başlamadan bitebilirdi. Rakipleri ve basın durmadan onun gençlik yıllarına dönecek ve bir zamanlar nasıl bir ensest çemberine dahil olduğunu anlatıp duracaklardı. Ted Kennedy nasıl Chappaquiddick sorununu aşmayı beceremediyse, Jim Shaw da Kristina ve Nathan Sinclair sorununu aşmayı beceremeyecekti. Spencer, Jim Shaw'ın tabutuna son çiviyi çakan kişi olmayı istemiyordu.

Spencer yavaş yavaş etrafını saran kalabalığı, parlak ışıkları, suratında patlayan flaşları, burnuna uzatılan siyah süngер topları fark etmeye başladı. Etraf gündüz gibi aydınlanmıştı. Sahte bir gündüzdü bu. Aslında hâlâ geceydi ve hava da hâlâ buz gibiydi. Spencer bir kez daha aynı kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, "Bu soruşturmanın yetkilisi siz misiniz?" gibi sorulara, "Artık değilim," diye cevap verdi.

Arkasını dönüp, yaşamının son beş yılını geçirdiği polis merkezinin yanındaki golf sahasını çevreleyen ulu çam ağaçlarına bakmaksızın, arabasını Hanover'e doğru sürdü.

Allen Caddesi'ndeki evine varınca, eşyalarını toplamaya başladı. Bu iş çok vaktini almayacaktı. Buraya fazla bir şey getirmemiş ve Hanover'de geçirdiği beş yıl boyunca da pek fazla bir şey edinmemişti. Neden burada kök salmadım ki, diye düşündü kendi kendine. Bir gün mutlaka ayrılacağımı bildiğim için mi? Hayır. Hanover'i sevmişti. Sadece, kök salmayı beceremediği bir türlü işte. Yaşamın onu rahat bırakmasını sağlamak için uğraşmak zorunda kalmıştı hep.

Spencer, eşyalarını valizlere tıkıştırmaya başladı. Aklı başka yerdeydi. İlginç bir şey, şu anda ne az önce terk ettiği işini, ne de gelecekte ne yapacağını düşünüyor olmasıydı.

Spencer, bu davadaki dört arkadaşı ve aralarındaki rezil ilişkiyi düşünüyordu. İçinden kabaran kötü hisler bütün benliğini sarmaktaydı.

Jim Shaw, Conni Tobias, Nathan Sinclair, Kristina Sinclair.

Jim Shaw. Bu adamla ilgili bir şey, kafasının içinde bangır bangır bağırmaktaydı. Jim Shaw.

Geçen çarşamba günü Kristina'nın siyah botlarını gördüğünü neden bildirmemişti Spencer'a? Konuşmaktan korktuğunu söylemişti ama Spencer bunu yutmamıştı.

Daha çok, kim için korktuğu önemliydi.

Jim Shaw'ın, bir yıl önce Frankie'nin şahit olduğu olaydan haberi var mıydı acaba? Ya da o olayı hepsi biliyor da, kâğıt oynamaktan sıkıldıklarında oturup onu konuşarak mı eğleniyorlardı?

Spencer, parkasını giyerek odadan çıktı. Hanover'den tiksiniyordu. Sadece kendi adımlarına bakarak Hinman Hall'a kadar yürüdü.

Kapıyı Jim açtı. Yorgun görünüyordu. Spencer'ın dört gün önce tanıdığı öğrenciye göre çok daha yaşlanmış gibi duruyordu. Sakal tıraşı olmamıştı. Saçları dağınıktı. Spencer onun ders çalışmadığını biliyordu. Jim'in, oldukça sarsılmış bir görüntüsü vardı. Spencer, onun bu halini yaklaşmakta olan cenazeye yordu ama Jim, "Conni.." dedi onu kapıda görünce. "Conni'yi tutuklamışlar."

"Evet, biliyorum," dedi Spencer başını sallayarak.

"Onun için korkunç olmalı bu durum. Korkunç olmalı."

"Evet," dedi Spencer bir kez daha. Kristina için de korkunç olmalı, demek istiyordu.

"Ona ne olacak dersiniz?"

"Conni'ye mi? Babası ona ülkenin en pahalı avukatlarından birini tutacak ve sonra suçlu bulanmasın diye dua edecekler."

"Sizce bir kurtuluş yolu var mı?"

Spencer içeri girerek koltuklardan birine oturdu. Bakışlarıyla Jim'in odasını taradı.

"Jim, neler hissettiğini biliyorum ama Conni, Kristina'yla beraber köprünün üzerinde görüldü ve onun kanı, Kristina'nın tırnaklarının içinde bulundu."

Jim, başını iki yana sallayarak yüzünü ellerine gömdü. "İnanamıyorum. Bu olanlara bir türlü inanamıyorum."

"Bak Jim, bunu yapan kendisi. Biliyorum, inanması zor ama, söylenecek başka bir şey yok."

"O yapmış olamaz," dedi Jim. "Bu işi onun yapmış olduğuna inanmıyorum."

"İnanmıyorsun, ha?" dedi Spencer. "Peki kim yaptı sence?"

"Bilmiyorum. Başka biri yapmış olmalı."

"Sen mi, örneğin?"

Jim, başını iki yana salladı.

"Albert mı?" Jim'in bu soruyu yanıtlamadığını gören Spencer, "Bildiğin bir şey mi var yoksa?" dedi.

"Albert yaptı demiyorum. Ben... Sadece..."

Spencer başını salladı. "Çarşambayı hatırla. Kız arkadaşını karda yatarken gördüğünde, onu Conni'nin öldürdüğünü mü düşündün?"

Jim, başını hızla iki yana sallayarak, "Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyorsun demek?"

Jim bakışlarını yere indirdi. Spencer ayağa kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Buraya neden geldin?" diye sordu Jim. Sesi yüksek çıkıyordu. "Niyetin bana işkence etmek mi?"

"Tanık koltuğuna oturduğunda, gerçeği söyleyecek cesareti toplaman gerektiğini söylemeye geldim."

"Gerçeği mi?"

"Evet, gerçeği. Onlara, kendi adını temize çıkartabilmek için, eski kız arkadaşının cesedini görünce, onu sevdiğin kı-

zın öldürmüş olmasından korkarak ondan uzaklaştığını söyle. Gerçek bu değil mi?"

"Ne demeye çalıştığını anlamıyorum," dedi Jim. Spencer'a tepeden bakan bir bakış gelmişti gözlerine. "Sana korkmuş olduğumu söylemiştim."

"Evet ama, kendin için korkmamıştın. Conni için korkmuştun," dedi Spencer. "Köprünün üstünde olanları biliyordun değil mi? Geçen yıl olanları? Conni o zaman Kristina'yı öldürmüş olabilirdi. Bunu biliyorsun. Onu öldürmek istemişti."

Jim, gözlerini yere indirdi. Spencer başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Sana söylediğim şeyleri düşün." Sonra arkasına dönerek, "İyi şanslar, Jim," dedi.

Jim, alçak bir sesle, "Conni'yi hapse göndermek, Kristina'yı geri getirmez ki," diye mırıldandı. Kendi kendine konuşur gibiydi.

"Tabii ki getirmez. Kurbanları hiçbir şey geri getirmez." Spencer başını iki yana sallayarak kapıya kadar gitti. "Conni için beslediğin duyguların, doğru düşünmeni engellemesine izin veriyorsun. Suçlular cezalarını çekmeliler." Spencer durakladı. "Senin neyin var kuzum? Kristina'nın yaşamı artık son buldu. Öldürülmeyi de kendisinin istemediği kesin."

Jim, bakışlarını yerden kaldırdı. "İstemedi mi?"

Spencer tekrar odaya dönerek Jim'in yanına gitti. "Sen neden söz ediyorsun be?"

Jim geriye doğru çekilerek, "Tanrı, Conni'yi affedecektir," dedi. "Onu cezalandıracak olan da Tanrı olmalı."

"Tanrı tabii ki onu cezalandıracak," dedi Spencer. "Vakti gelince. Ama bu dünyada, Tanrı'nın kurallarını insanlar uygularlar. Onun ilk kuralı da şudur: Öldürmeyeceksin."

Jim, sert bakışlarla Spencer'a baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun, dedektif? Canının istediği gibi gelip insanların gününü berbat etmek güzel oluyor mu? Hatta bütün yaşamlarını berbat etmek? Ha, güzel oluyor mu?"

Spencer, yatağın üstünde oturmakta olan Jim'e bakarak dişlerini sıktı. "Sen farkında bile değilsin, aslanım. Eğer istediğim bu olsaydı, senin gününü öyle bir berbat ederdim ki, Noel tatili de dahil olmak üzere, berbat etmek nasıl olurmuş görürdün."

Spencer bir an aklından ona Nathan Sinclair'den söz etmeyi geçirdi ama sonra, bu oğlanla harcanacak bir tek dakikası dahi kalmadığına karar vererek, oradan ayrıldı.

Salı sabahı, kaldığı daireden ayrılan Spencer, Hanover Inn'de bir odaya taşındı. Çarşamba günü cenazeden sonra, Howard burada bir açık büfe veriyordu.

Spencer cenazeye katıldıktan sonra, Long Island'a gidecekti. Hanover'deki son gününü bu otelde geçirmesinin çok uygun olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa, buraya geldiği ilk gün de orada kalmıştı.

Oteldeki odası, kendi dairesinden daha fazla eşya barındırmaktaydı. Odadaki pencerelerden, Baker çan kulesi ve Dartmouth Hall gözüküyordu. Ivy Grill'de öğle yemeği yedikten sonra, odasındaki devasa yatağa uzanıp biraz kestirdi. Saat tam üçte, çan kulesinden yayınlanan, *"Kar yağsın, kar yağsın, kar yağsın,"* şarkısıyla uyandı.

Camdan dışarı baktı. Kar yağmıyordu.

Spencer sokağa çıktığında soğuk fakat güneşli bir hava vardı. Bulunduğu yerden Dartmouth Hall'ın beyaz boyalı duvarlarını, koyu renk panjurlarını görebiliyordu. İçini bir pişmanlık kapladı. Ne yapmıştı?

Ancak, karla kaplı şehir meydanı, beyaz saat kulesiyle Baker Kütüphanesi ve çevrede dolaşan Dartmouth'lu öğrenciler, eskiden olduğu gibi sıcak duygular uyandırmıyordu içinde. Ana Cadde boyunca yeşil tenteli dükkânların önünden geçerken, Spencer, bir süre öncesine kadar hissettiği o tılsımın bozulduğunun farkındaydı. Hanover, kendisine yabancılaşan bir metres gibiydi. Onun bir zamanlar gü-

zel olan yüzüne baktığında şimdi artık sadece ihanet ve koyu bir öfke görüyordu. Spencer'ı etkileyen güzelliğinden hiçbir şey kalmamıştı geriye. Hepsinin canı cehenneme, diye geçirdi içinden.

Impala'sına bindi. Gözüne takılan ilk şey, polis telsiziyle yanındaki koltukta duran siren lambası oldu. Bunları da merkeze iade etmesi gerekecekti.

Kızıl Yapraklar'a doğru sürmeye başladı arabayı. Yolda, su birikintisinin yanında ölmek üzere olan Kristina'yı düşündü ve kazanın olduğu yerde iyice yavaşladı. Ancak, arkasındaki arabalardan biri sabırsızlanarak kornaya basınca, gırtlağındaki düğümü unutmaya çalışarak hızını arttırdı.

Spencer, bir süre Lebanon Caddesi boyunca gittikten sonra sağa dönerek tenha bir sokağa saptı. Kızıl Yapraklar'a daha önce iki kez, evden kaçmış hamile kızları götürmek için gitmişti. Yukarı Vadi bölgesindeki yegâne sığınma eviydi bu. Kristina'nın burayı sevmesine şaşmamak gerekiyordu.

Arabasından çıktı ve kurumun kaldırımdaki bir direğe asılı tabelasını geçerek evin kapısını çaldı. Kapıyı bir kadın açtı ve Spencer'ı başka bir kadının yanına götürdü. Oradan da gene başka bir kadını görmeye gittiler. Kızıl Yapraklar'ın sahibi bugün orada değildi. Bir başkasıyla görüşmek ister miydi acaba?

Danışman rehberler ve genç kızlar onun kim olduğunu öğrenince, bir kilise cemaati gibi etrafını sardılar. Onu bir koltuğa oturttuktan sonra eline bir fincan çay tutuşturup, önüne de bir tabak bisküvi koydular.

İçlerinden bazıları açık açık hıçkırıyordu. Başlarını iki yana sallayıp sık sık Spencer'ın sözünü keserek olayın nasıl meydana geldiğini öğrenmeye çalışıyorlardı. Ne inanılmaz bir olaydı bu. Buralarda ilk kez oluyordu böyle bir şey. Spencer, böyle şeylere her zaman ve her yerde rastlandığını anlatmaya çalıştı.

Onlara, Kızıl Yapraklar'ın Kristina için ne kadar önemli

olduğunu anlatmak istiyordu ama gerekli sözcükleri bir araya getiremiyordu bir türlü. Buna karşılık, gözleri yaşlı kadınlar, sevgi dolu sözlerle ona, Kristina Kim'in kendileri için ne kadar önemli olduğunu açık bir biçimde anlattılar.

Genç kadının cenazesini bu insanlar teslim almalıydı, diye geçirdi içinden Spencer. Hepsi birden gelerek, Kristina'yı, o kimsesiz metal soğukluğundan kurtarmalıydılar. Onun bedenine sahip çıkmalıydılar.

Spencer, bunun bir tutku cinayeti olması olasılığından söz etti. Polisin tutukladığı genç kadın yıllardır kıskançlık krizleri geçirmekteydi ve olay sırasında aklını yitirmiş gibiydi. Oradaki kadınlardan biri Kristina'nın çok güzel bir kız olduğunu ve onu kıskanmak için pek çok neden bulunabileceğini söyledi. Spencer, bütünüyle olmasa bile bu görüşe katılıyordu. Çevresini saran kadınlar, onunla sanki Kristina hayattaymış gibi konuşuyorlardı ve beklenmedik bu durum Spencer'ı rahatlatıyordu.

Önce onlara ertesi gün cenazeye gidip gitmeyeceklerini sordu, sonra da, kendilerine bırakılan paradan haberleri olup olmadığını. Görevli kadınlardan biri söz alarak, "Evet, haberimiz var," dedi. "Ne olağanüstü bir insan değil mi? Bizi düşünmesi. Bizi hatırlaması. Gerçekten olağanüstü."

Kadın sözlerine devam ederek Spencer'a, pazar günkü gazetede Kristina'nın mirasını Kızıl Yapraklar'a bıraktığı haberi çıktıktan sonra çok sayıda mektup aldıklarını söyledi. Bugün, en azından beş yüz adet mektup gelmiş olmalıydı. Hepsinin içinde de bağış çekleri vardı. Danışman rehberlerden biri gidip, Spencer'a göstermek için üç torba dolusu mektup getirdi. Spencer gerçekten etkilenmişti. Kristina, uzun yıllar sonra bile hatırlanıyor olacaktı. Onun iyiliği, iyilik doğurmaya devam ediyordu. Aslında Albert'ın iyiliği demeliydi buna -ya da Nathan'ın- ama, o aşağılık herifi her ne nedenle olursa olsun, övecek değildi.

Spencer nazikçe başını sallayarak, bir süre daha onları dinlemeye devam etti. Rahat bir koltukta oturuyordu, iyice

ısınmıştı ve pencereden giren günün son ışıkları uykusunu getirmişti. Bir an için gözlerini kapattı ve açtığında içinin sıla hasretiyle sızlamakta olduğunu fark etti. Neresi için sıla hasreti çektiğini bilmiyordu ama, o yerin Hanover olmadığı kesindi.

Kadınlarla vedalaştıktan sonra arabasına doğru yürürken, bütün yetişkinlik yaşamında ilk kez çay içmiş olduğunu düşünüyordu.

Spencer paraya kıyıp, Daniel Webster Room'da pahalı bir akşam yemeği yedi. Bunun, yaşamı boyunca Hanover'de geçireceği son gece olacağını biliyordu. Sevdiği yegâne işi terk etmiş olmanın etkisi henüz kendisini göstermeye başlamamıştı. Şef, onun için bir tavsiye mektubu yazar mıydı acaba? Yoksa ömür boyu bir güvenlik şirketinde çalışmak zorunda mı kalacaktı?

Will'le beraberlikleri oldukça iyi geçmiş sayılırdı. Keşke ona, daha uygun bir şekilde veda etmiş olsaydı. O zaman belki arkadaşı onun için bir veda partisi bile düzenlerdi.

Bir an, merkeze gidip hem arkadaşına doğru dürüst veda etmeyi hem de hâlâ kendisinde bulunan polis gereçlerini iade etmeyi düşündü ama, oradaki bir hücrede oturmakta olan Conni Tobias'a yakın olmayı istemedi canı.

Spencer, Conni'yle yüz yüze gelmek istemiyordu. Onunla bir aradayken hep Kristina geliyordu gözlerinin önüne. Kristina'nın artık hiç vakti kalmamış, çıplak bir halde köprünün üstünde dururken sımsıkı giyimli genç bir kadının onu itmek üzere ellerini uzatmış olduğunu canlandırıyordu hayalinde.

Kristina, on iki ay boyunca, kendisini öldürmeye teşebbüs etmiş bir insanla birlikte yaşamaya nasıl katlanmıştı acaba?

Kristina'nın çok uzun bir süre, ölümle burun buruna yaşadığını düşünüyordu. Sipariş ettiği ördeği yiyecek iştahı kalmamıştı. Daha ziyade içkisini içmekle meşguldü. Masasında oturmuş tek başına içiyor, bardağı boşaldıkça, garson-

dan doldurmasını istiyordu. Kimseyi rahatsız etmeden, biraz olsun olanları unutabilmek, duyduğu acıyı hafifletmek için içiyordu. Saat geenin ikisi olduğunda Spencer, pek çok şeyi unutacak kadar viski içmiş bulunuyordu.

Unutamadığı tek şey, Katherine Morgan Sinclair'di.

8. BÖLÜM

Bir Zamanlar Greenwich, Connecticut'ta

Katherine Sinclair'in anısı, Spencer'ın viskiyle ağırlaşmış kalbine oturmuş durumdaydı.

Spencer onu ilk gördüğünde kadın, beyaz çerçeveli bir pencerenin yanında, tekerlekli iskemlesinde sakin sakin oturuyordu.

Bir zamanlar güzel ve bakımlı bir kadın olduğu belliydi. Şimdi gözlerinde sadece eskiden yaşanmış dopdolu bir yaşamın donuk pırıltısı gözlenebiliyordu. Saçları bakımsızdı. Spencer bu saçların her gün şampuanlarla yıkanıp, tarandığı günlerde nasıl gözüktüğünü hayalinde canlandırmaya çalıştı. Kadının, omuzlarına dökülen dalgalı, gür, sarı saçları olmalıydı. Katherine Morgan Sinclair. Katherine'nin şimdi nerede ve ne durumda olduğu; nasıl göründüğü, neler giydiği ve nasıl konuştuğu önemli değildi. Önemli olan, bu ismin, söylenmesi gereken her şeyi söylemekte olduğu idi.

Ben, Katherine Morgan Sinclair'im ve bir zamanlar benim bir yaşamım vardı. Böyle diyordu işte bu isim.

Spencer'ın onu bulmuş olması bir mucizeydi. Pazar sabahı tam iki saat boyunca Connecticut'taki bütün hastanelere telefon etmiş, sonunda, Narwalk Devlet Hastanesi'nde bir Katherine Sinclair bulmayı başarmıştı. Hastanenin başhekimi Katherine'nin sağlığı konusunda çok duyarlı davranıyordu ve polis olsun veya olmasın, Spencer'ın onunla gö-

rüşmesine yanaşmıyordu. Spencer ancak, gerekirse mahkeme emriyle geleceğini söylediği zaman gelip onunla görüşmesine izin verdiler.

Oraya gittiğinde, Spencer neyle karşılaşacağını bilmiyordu. "Aslında artık gayet iyiyim," demişti Katherine ona. "İstesem her an buradan çıkabilirim ama doğrusu, burası çok rahat ve bana gayet iyi bakıyorlar." Spencer'ın kendisini neden görmek istediğini ve ona ne söyleyeceğini bilmiyor olmasına karşın, görüşmeyi hemen kabul etmişti. Sırtı dik olarak arkasına yaslanmış, bir kraliçe edasıyla oturuyordu tekerlekli iskemlesinde. Arada bir başını pencereye çeviriyordu. Dışarda bir park, geniş bir çayır ve bir de göl vardı.

Katherine kördü. Beyaz bastonu iskemlesinin arkasına dayanmış durumda, sessizce oturuyordu. Spencer, aslında bastonun tamamen gereksiz olduğunu düşündü. O istediği için bastonunu elinin altında bulunduruyorlardı ama, Katherine Sinclair'in oturduğu yerden hiç kalkmadığı aşikârdı. Uzun süre gıdasız kalmışcasına bir deri bir kemik görünüyordu.

Spencer gırtlağını temizledi.

"Hiç zahmet etmeyin, Dedektif O'Malley," dedi Katherine sakin bir sesle. "Buraya, onun öldüğünü söylemeye geldiniz, değil mi?" Kadının kılı kıpırdamamıştı.

Spencer başını salladı ama sonra, onun kendisini göremediğini hatırlayarak, "Evet," dedi.

Bir süre sessizce oturdular. Katherine'nin göz kapağında bir seyirme başladı. Seyirme daha sonra kadının yanağına, oradan dudağının kenarına, boynuna, kollarına, bacaklarına ve nihayet ayaklarına indi. Kadının bütün bedeni bir an bu istem dışı hareketle titreştikten sonra hareketsiz kaldı.

Katherine, görmeyen gözlerini Spencer'ın başının sol tarafındaki boşluğa dikmişti. Spencer ise, onun dizlerinde hareketsiz duran battaniyeye bakmaktaydı. Kadının yüzüne bakmaya dayanamıyordu.

Sonunda Katherine, Spencer'den bir bardak su istedi.

Sudan bir yudum aldıktan sonra, "Bebeğim, bebeğim benim," diye fısıldadı. Spencer uzanarak onun elini tutmak istedi ama Katherine, "Yapmayın dedektif," dedi. "Sizin teselliniz, buna katlanmamı daha da zorlaştırır. Beni merak etmeyin. Birkaç dakikaya kadar bir şeyim kalmaz."

Spencer iki dakika kadar bekledi. Sonra beş dakika daha bekledi.

"Kızımı tanır mıydınız, Dedektif O'Malley?"

Spencer gene başını salladı. Bunu yapmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. "Evet Bayan Sinclair, tanırdım. Ama çok yakından değil ne yazık ki."

"Hâlâ çok güzeldi değil mi?"

"Evet, çok güzeldi."

Katherine gülümsedi. "Evet. Çocukken eşsiz bir güzelliği vardı. Yüzüne bakmaya kıyamazdım. O kadar güzel olduğuna inanmak güçtü. Yoksa bana mı öyle geliyordu dersiniz? Her çocuk, anne babasına öyle güzel gelir, değil mi?"

Spencer'ın annesi de dünyadaki en güzel çocukları kendisinin doğurduğunu sanırdı. "Kristina gerçekten çok güzeldi," dedi Spencer.

Kadın başını salladı. "Gözlerimin görmediğine seviniyorum, biliyor musunuz? Ben onu yeterince gördüm. Bu, benim için yeterli olmalı. Onun cenazesini görmeyeceğim."

Spencer başını çevirdi.

"Nasıl öldü, dedektif? Araba kazası mıydı? Donarak mı öldü? Cinayete mi kurban gitti?"

Spencer, kadının bütün sorularına evet, diye cevap vermek istiyordu. Son derece mutsuz hissediyordu kendisini. "Donarak öldü," dedi sonunda. "Nasıl tahmin ettiniz?"

"Kar yüzünden. O, karı çok severdi," diye yanıtladı Katherine. Bu kadarcık şeyi bile duraklayarak söyleyebilmişti. "Kar yağan gecelerin sabahında pijamalarıyla dışarı fırlar, sırt üstü yere atardı kendisini. Kalk çabuk oradan, diye seslenirdim arkasından. Donup öleceksin."

Spencer, içinden gelen bir ürpertiyle sarsıldı.

Kristina'nın bu kadar yaşamasının bile bir mucize olduğunu söyledi kadın. Kristina şeker hastasıydı ve ikiz erkek kardeşiyle birlikte sekiz hafta erken doğmuşlardı.

Erkek olan çok zayıf doğmuştu. Hayatta kalmayı başaramadı.

Kristina da, hayatının ilk üç ayını yaşam mücadelesi vererek geçirdi. Katherine oğlunu gömdükten sonra, her gün Greenwich Hastanesi'ne gidip yegâne çocuğunu ısıtmakta olan küvezin yanında oturuyordu. Kristina, doğduğunda sadece yedi yüz elli gram geliyordu ama, bütün gücüyle yaşama sarıldı. Katherine Sinclair'in gözleri buğulanmıştı. "Ondaki yaşama hırsını bir görseydiniz dedektif O'Malley." Parmaklarıyla durmadan, kucağına örttüğü eski pamuklu örtüyü yoluyordu. "Aldığı her nefesin, onun son nefesi olduğunu düşünüyordum. Soluklarını dinlemek beni çıldırtıyordu; göğsü bir kalkıyor, bir iniyordu; kısa bir soluk alıyor, sonra çok, çok uzun, hırıltılı bir soluk takip ediyordu bunu. Ama hayatta kalmayı başardı. Dördüncü ayını tamamladığında onu eve götürdük. Artık dört kilo geliyordu." Katherine gülümsedi. "Uzun boylu ve güzel bir kız oldu sonunda, değil mi?" Gülümsemesi birden silindi. Örtüyü yolmayı bırakıp başını pencereye çevirdi. "Büyüdükçe çok tatlı bir kız oldu. Çok sevimliydi. Üstelik diabetik de değildi. İlk yaşını doldurduktan sonra sağlığı hiç bozulmadı desem yeridir. Ne kızamık oldu ne de başka bir çocuk hastalığı. Nezle bile olmazdı. Onun ölümün pençesinden kurtulduğuna asla inanmazdınız."

"Doğru söylüyorsunuz. Böyle bir şeye dünyada inanmazdım," dedi Spencer. Sonra, kadını biraz olsu mutlu edebilmek için ekledi. "Sizi andırıyordu biraz."

Katherine bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "İlk yedi yıl boyunca bizimle tek çocuğumuz olarak büyüdü. Onu ne kadar şımarttığımızı tahmin edemezsiniz."

"Tahmin edebiliyorum, Bayan Sinclair," dedi Spencer.

"İki tane dadısı vardı. Dört yaşında piyano derslerine başladı. Kendisine ait kuyruklu bir Steinway piyanosu vardı. Beş yaşında jimnastik yapıyordu. Yedisine geldiğinde keman çalmak istedi. Ona paranın satın alabileceği en kaliteli kemanı aldık. At binmeyi öğrendi. Kendi atına bakabilsin diye arka bahçeye bir ahır yaptırdık. Kocam çok başarılı bir işadamıydı ve ben de zengin bir aileden geliyordum. Annem, servet sahibi bir kadındı."

"Bunu biliyorum efendim," dedi Spencer.

"Herkes Kristina'nın üstüne titriyordu. Ben sürekli onu gözlüyor ve kolluyordum. Ona ihtiyacım vardı. Onu seviyor ve istiyordum. Pür dikkat Mozart çalışırken sıkıştırıp onu öperdim. O da benim öpücüklerimi elinin tersiyle iterdi. Ben hiç aldırmazdım. O benim tek çocuğumdu -onu ne kadar sevdiğimi hayal edebiliyor musunuz?"

Spencer hayal edebiliyordu. Kızın içinde büyüdüğü zenginliği değil ama annesinin onun üstüne ne kadar düştüğünü hayal edebiliyordu. Kendi kendine başını sallayarak, lanet olsun, diye geçirdi içinden.

"Kristina yedi yaşına geldiğinde, kocam ve ben, aslında çok hatalı davranmakta olduğumuzu fark ettik. Gösterdiğimiz ilgi, çocuğa zararlı olmaktaydı. Son derece ben merkezci ve bağımsız bir insan haline gelmeye başlamıştı. Bir kardeşe ihtiyacı olduğu kesindi. Ancak, çocuğumuzun olması mümkün değildi. Bu benim yaşamıma mâl olabilirdi; oysa ki, çocuklarımı kendim büyütmek istiyordum."

"Anlıyorum, Bayan Sinclair," dedi Spencer.

"Teksas'taki bir yetimhaneden bir çocuk evlat edindik. Uygun oğlanı bulmak için, taa Forth Worth'e kadar gitmemiz gerekti."

Spencer sadece başını sallamakla yetindi.

"Mükemmel bir çocuktu; esmer, zayıf, terbiyeli. Biraz bizim Krissy'mize bile benziyordu. Onun bir yuvaya gereksinmesi vardı ve bu, bizim işimize geliyordu çünkü bizim de, yuvamızda yeni bir çocuğa gereksinmemiz vardı. Yetimha-

nedeki yetkililer, onun üç yıl önce bir gece yarısı, bölgedeki bir yolun kenarında bulunduğunu söylediler. Yetimhaneye ilk getirildiğinde, hiç konuşmuyormuş. Orada ilk yılı boyunca bir tek kelime bile etmemiş. Sonra, bizim onu evlat edinişimizden iki yıl kadar önce konuşmaya başlamış. Ne ismini biliyormuş ne de anne ve babasının kim olduklarını. Doğum tarihini bile bilmiyormuş çocuk. Yetimhanedeki hemşireler ona Billy adını takmışlar ama biz bu ismi Nathan ile değiştirdik. Ölen oğlumuzun adıydı bu. Çocuğun doğum tarihini, Kristina'dan bir gün öncesi olarak kayıt ettirdik. Onun ikiz kardeşinin doğum tarihi buydu. Ölen çocuk, gece yarısına on dakika kala doğmuştu."

Katherine, Spencer'ın tepkisini hissetmiş olmalıydı. "Evet, biliyorum. Şu eski batıl inancı düşünüyorsunuz. Bir çocuğa, ölmüş bir çocuğun adını vermek iyi değildir derler. Arkadaşlarım da öyle demişlerdi. Ben ise, neden olmasın, diye düşündüm. Yahudiler bunu hep yapıyorlardı. Ben de yaptım işte. Biz Tanrı'dan korkan insanlardık; batıl inançlara aldırmamız düşünülemezdi. Her pazar kiliseye gider, yemeklerden önce dua ederdik. Kocakarı lakırdılarına da inanmazdık."

"Ben de inanmam efendim," dedi Spencer.

"Evet ama, inanmamız gerekirdi," dedi Katherine. "Onu evlat edindik. Kristina'ya verdiğimiz her şeyi ona da verdik. Doğrusunu isterseniz, daha fazlasını verdiğimizi bile söyleyebilirim. Sevgisi ve hiçbir şeyi olmadan büyümüştü."

"Bundan eminim," dedi Spencer.

"Kristina öyle değildi ama. Daha önce de söylediğim gibi, o, çok bağımsız bir çocuktu. Babasıyla benim, her saniye üstüne titreyerek onu sıkmakta olduğumuzu düşünüyordu. Nathan ise tamamen farklı bir karakterdi. Bizim sevgimizi kana kana içiyor ve kocamla bana derinden bağlanıyordu. Sevgi dolu, güzel bir çocuktu.

"Çocuklar hemen kaynaşıverdiler. İlişkilerinde, Kristina daima daha baskındı. Ben, Nathan'ı kollamak için hep ara-

ya girmek zorunda kalıyordum: Kristina, kardeşinle iyi geçin; Kristina, kardeşinle alay etme; Kristina, onu rahat bırak; Kristina, çocuk gibi davranma; Kristina; Kristina; Kristina..." Katherine, kızının adını okşarcasına söylüyordu.

"Ama, içten içe memnundum onların ilişkisinden. Birlikte oynuyor, kavga ediyor, televizyon seyrediyor, bahçede koşuşuyorlardı. Kristina, Nathan'a yüzme öğretti. Oğlan yüzme bilmiyordu. O da Kristina'ya, korkusunu yenmek için ne yapması gerektiğini öğretti."

"Neden korkusunu yenmek için?"

"Her ne olursa. Nathan'ın hiçbir şeyden korkusu yoktu; çok gözü kara bir çocuktu. Bu bakımdan, Kristina'ya hiç benzemiyordu. Kristina'nın bazı çocukluk korkuları vardı. Özellikle de karanlıktan korkardı. Nathan, Kristina'ya suyun altında nefesini tutmasını öğretti. Cankurtaranları korkutacak kadar kalırdı suyun altında. Bir ağaçtan diğerine atlardı. Bir keresinde, bir çitin üzerinden atlarken düşüp bacağını kırmış, üç gün hiç kimseye söylememişti. Kitabın kapağını açmadan, en yüksek notları alırdı. Evimizin parlayan yıldızıydı o. Tanrı'nın bize böyle bir evlat bahşetmiş olmasına inanamıyorduk."

Spencer'ın bütün düşünebildiği, Nathan'ın, Kristina'ya öğrettiklerinde pek de başarılı olamadığıydı. Kristina, hâlâ karanlıktan korkuyordu.

"Kristina onu kıskanmadı mı?"

"Şaka mı ediyorsunuz? Yedi yaşına kadar çok yalnızlık çekmiş olmalı. Biz onları kıskanır olduk. Birbirlerinden hiç ayrılmaz olmuşlardı. Asla anlayamayacağımız bir bağ oluşmuştu aralarında.

"Okulda çok başarılıydılar. Terbiyelerine de diyecek yoktu. Teksas'ın kim bilir hangi çöplüğünden gelmekte olan Nathan bile davranışlarında kusursuzdu. Aradan üç yıl geçti, sonra beş, sonra yedi. Ben, hayır işlerine geri döndüm. Kocam da, vaktinin büyük bir bölümünü işi için harcıyordu. Dışarı çıkıyor, gezmelere gidiyorduk. Evde partiler

verir, misafir ağırlardık. Bu partilerde Kristina piyano çalar, Nathan da şarkı söylerdi. Nathan'ın çok güzel bir sesi vardı.

"Şimdi bile, bütün bu olanlardan sonra yani, durup geriye baktığımda mükemmel bir yaşantımız olduğunu düşünüyorum. Çoğu insanın ancak rüyalarında görebileceği bir yaşam tarzıydı bu. Arkadaşlarımızın hemen hepsi defalarca evlenmişti. Kendi çocukları vardı, üvey çocukları vardı. Çocukların bir kısmı öz kardeş, bir kısmı yarı kardeş, geri kalanı da üvey kardeşti. On üç yaşlarında uyuşturucuya, on beş yaşlarında tedaviye başlıyorlardı. Çoğu hırsızlık yaparken yakalanıyordu. Anne ve babalarından da çalarlardı. Kaba, terbiyesiz, şımarık, çocuklardı hepsi. Anneleri mutsuz, babaları huzursuzdu. Kapılarını çalan herkesle ilişkiye giren kadınlar tanıyorduk. Kocaları bütün gün çalışır, geceleri de olup biteni görmezden gelirlerdi. İçlerinden sadece biri çıkıp, karısını tabancayla öldürmüştü."

Spencer kaşlarını kaldırdı.

"John ve ben, çocuklarımızı bütün bu iğrençliklerden koruduğumuzu düşünüyorduk. Onlara güzel bir yaşam vermeyi başarmıştık."

"Evet, gerçekten de öyle."

"Şimdi bile, nerede hata ettiğimizi bilmiyorum. Onlara daha fazla mı zaman ayırmalıydım acaba? Yoksa o kadar üstlerine düşmemeli miydim? Kristina'ya daha fazla, Nathan'a daha az mı ilgi göstermeliydim? Başka bir çocuk daha mı evlat edinmeliydim? Neydi yapmam gereken şey?"

Spencer ne diyeceğini bilmiyordu. Gene de kadının bu duygusallığına bir tepki vermesi gerekiyordu. Uzanarak, yavaşça Katherine'nin elini tuttu. Kadın hiç kıpırdamadı.

"Çok güzel bir yaşantınız varmış Bayan Sinclair," dedi Spencer. Kadının içinden boğuk bir hıçkırık yükseldi.

"Gerçekten de öyle, değil mi? O çocuğu kendi evladımız gibi sevdik. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Kesinlikle anlıyorum efendim."

"Kocam, Nathan'ı, büyüdüğü zaman şirketi devralmak üzere yetiştiriyordu. Vasiyetnamelerimizde, bütün mal varlığımızı iki çocuk arasında eşit bölüştürmüştük. Her ikisi için de, yirmi bir yaşlarına geldikleri zaman kullanmaya başlayabilecekleri aylık gelir hesabı açtırmıştık."

Spencer, kadının kendisini göremediğini bile bile gene başını salladı.

"Nathan ve Kristina..." bu iki ismi bir arada söylemek ona yoğun bir acı veriyormuşçasına yutkundu Katherine. "Yavaş yavaş bizden uzaklaşmaya başladılar. Nathan giderek bizle daha az vakit geçirir olmuştu. Kristina ise bundan hiçbir zaman çok hoşlanmamıştı zaten. Karı koca biz de, eh ne yapalım, diye düşünürdük. Ne de olsa çocuklar büyüyor; bizim gibi iki yaşlı insanla oturup da ne yapacaklar? On dört yaşına geldiklerinde, bizden iyice uzaklaşmaya başladılar. Az önce de söylediğim gibi, biz bunu onların gençliklerine veriyorduk. Bilirsiniz, gençlerin çoğu öyledir. Okulda durumları iyiydi; akşam yemeklerini de birlikte yiyorduk. Ama gene de yolunda gitmeyen bir şeyler var gibiydi. Ne olduğunu çıkartamıyordum. Tuhaflık, benim kızımdaydı sanki. Onu tanıdığımı sanırdım. Her zaman açık sözlü, lafını esirgemeyen bir çocuk olmuştu. Ama son zamanlarda, yani o günleri kastediyorum," diye düzeltti hemen. "İyiden iyiye içine kapanmıştı. Nasıl anlatsam? Evin içinde Nathan'ın sesini duymak mümkündü ama Krissy hiçbir söylediğimize yanıt vermez olmuştu. Eskiden onların tartışmalarını dinleyerek kendi kendime gülümserdim ama, giderek iyice sessizleştiler. Yukarıda sesleri çıkmıyordu; oturma odasında sesleri çıkmıyordu. Yemek sırasında bile hiç konuşmuyorlardı. Her ikisi de çok naziklerdi. Gereğinden fazla nazik.

"Kocamla merak ediyorduk; bu bir tür gençlik isyanı mıydı acaba? Eğer öyleyse, pek de kötü bir isyan tarzı değildi. Anne babaların çoğu, bundan çok daha zor durumlarla karşılaşmaktaydılar. Gençlerin yaşamında alışılmışın dı-

şında bir şeyler olduğu zaman bu belli olur. Yetişkinlerin yaşamında da bu kesinlikle böyledir."

"Ne tür alışılmadık şeyler?" diye sordu Spencer ama bu sorunun yanıtını bilmek istemiyordu aslında.

"Alışılmadık şeyler işte. Gene de ben pek bir şeyin farkında değildim, diyebilirim. Üstelik, o zamanlar gözlerim gayet de iyi görüyordu. Şaşırtıcı, değil mi?" Katherine, Spencer'e doğru gülümsedi. Bir zamanlar çok güzel bir kadın olmalı, diye düşündü Spencer. "Şimdi size bunları anlatıyorum ama, o zamanlar sanki ortada hiçbir şey yokmuş gibi gündelik yaşantıma devam ediyordum. Hayır işleriyle uğraşıyor, haftada bir iki kez davetler veriyordum. Çeşitli sosyal faaliyetlere ve dostlarımızın verdikleri partilere katılmak; bazen de tiyatroya ve operaya gitmek için kocamla birlikte New York'a gidiyorduk."

Kadın, bütün geçmiş yaşamını anlatmaya niyetli gibi görünüyordu. Spencer, zaten onların Greenwich, Connecticut'ta nasıl bir yaşam sürdükleri hakkında oldukça iyi bir fikir sahibiydi. Ama kadın, hikâyesini henüz tamamlamamıştı. Geçmişinden söz etmeye ihtiyacı vardı. Uzun uzun Kristina'nın piyano, keman ve bale derslerinden söz etti. Kızın, bale ayakkabılarına ve tütülere ne kadar para yatırdığını; Nathan'ın ise okul basketbol takımına girişini anlattı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna ilk kez karar verdiğimde, Kristina on dört buçuk yaşındaydı. Kızım bana gelerek –hayır, aslında bana gelen onların dadısıydı Bayan Pitt bana gelerek, Kristina'nın bütün müzik ve dans derslerini bıraktığını söyledi. Bir anda hepsinden vazgeçmişti. Gidip bunu kendisiyle konuştuğumda, Kristina, bana artık bunlardan sıkıldığını söyledi. Bu, inanılır gibi değildi doğrusu. O, beş yaşından beri piyano çalıyordu ve şimdi birdenbire sıkılıvermişti, öyle mi? Ben buna inanmadım. Kocam da inanmadı. Ama ne yapacağımızı da bilemedik. Kristina bize herhangi bir şey söylemiyordu. Onu, aile psikoloğumuza gönderdik. Adam bize, kızın kendisine hiç açılmadığını söyle-

di. O da endişelenmiş görünüyordu ve bu durum bizim de endişelenmemize yol açtı.

Kızın bu davranışının, bir şeylere bir tepki olabileceği görüşündeydi doktor. Yakın zamanda aileden birisinin ölüp ölmediğini sordu. Ölmediğini söyledik. Çocuklar gayet mutluydular. Hiçbir sorunları yoktu.

"Annemin New Hampshire'de, Winnipesaukee Gölü'nün kıyısında bir evi vardı. İki kardeş, her yaz oraya giderlerdi. Annem çocukların ikisine de tapardı ama, asıl gözdesinin Kristina olduğunu söylemeliyim. Ben annemin tek çocuğuydum ve ona şimdi ikinci bir kız büyütüyormuş gibi geliyordu sanırım. Hem çocuklar orada olmayı seviyorlardı, hem de annem onlarla birlikte olmayı. On dört buçuk yaşına geldiğinde ise Kristina bana, kibarca, oraya gitmek istemediğini söyledi. Bu anlaşılır gibi değildi. Neden gitmek istemiyorsun ki yavrum? Anneannen seni çok sever. Evet biliyorum, dedi Kristina ve başka bir şey söylemedi. Bu konuda ağzından tek bir kelime bile alamadım. Gerçi o yaz gitti ama, ertesi yaz gene gitmek istemediğinden söz açtı. Bu yaz farklı bir şey yapmak isteyebilirim belki, diyordu. Annemin buna çok üzüleceğini biliyordum. Doğduğundan beri Kristina'nın yaz aylarını onun yanında geçirmesine alışmıştı. Kristina, neden gitmek istemediği konusunda bir şey söylemeyince, ben ısrar ettim." Katherine, bir an durakladı. "Onun üzerine, o yaz da kalkıp anneannesinin yanına gitti."

Spencer araya girdi. "Sadece o mu gitti yoksa...?"

"Hayır canım. İkisi birlikte gittiler tabii. Ben de daha fazla üzerinde durmadım. Ancak, annemin yanından döndüklerinde, Kristina'nın her zamankinden daha fazla içine kapandığını fark ettim. Annem de bu durumu sezmiş olmalı ki, bana Kristina'nın yüzünün hep asık olduğundan söz etti. Bu durumu aramızda tartıştık ve çok önemli bir şey olmadığı sonucuna vardık. Büyüme sancılarıydı işte, başka ne olabilirdi ki? Kız kardeşleriniz var mı, dedektif?"

"Evet efendim, üç tane var."

"Onlar da aynı sıkıntıları geçirmediler mi?"

Aslında, Spencer pek hatırlamıyordu. Ona sorulacak olsa, ablaları hep aynıydılar, hiç değişmemişlerdi ama, o yaşlarda tuhaf davranıp davranmadıklarını fark edemeyecek kadar küçüktü Spencer. Çocukluğunda bütün dünyası ailesiydi ve ablaları da birer anne gibiydiler onun için. Ben doğduğumda evin en büyük çocuğu Kathleen, yirmi yaşındaydı. Onun küçüğü Maureen on dört ve en küçük kız kardeş Sinead ise on üç yaşındaydılar. Ben büyüyüp de neyin ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde, kızların hepsi çoktan evlenip kendi yuvalarını kurmuşlardı bile. Hatta Kathleen, ilk çocuğu Harry'yi ben doğmadan iki yıl önce doğurmuştu. Harry şimdi otuz iki yaşında ve bana, benim küçük dayım Spencer diye hitap eder.

"Sanırım, onlar da aynı yaşlardayken farklı davranıyorlardı," dedi Spencer.

"Evet, doğru," diye heyecanla atıldı Katherine. "Eminim sizin anneniz de normal karşılamıştır bütün o gariplikleri."

"Öyle karşıladığından eminim," dedi Spencer.

"Ben de öyle düşünüyordum işte. Kristina'yla Nathan, New Hampshire'dan dönerek okula başladılar. Her şey yolunda gidiyordu. Ben çok meşguldüm. Greenwihc'te, Noel'den önce her zaman çok fazla dernek işi olur."

Spencer bunu tahmin edebiliyordu. "Peki, sonra ne oldu?"

"Sonra? Hiçbir şey. 1988'in Ekim ayında bir perşembe gecesi, kendi evimde, oturma odamda kanepede otururken kocam geldi ve bana, Kristina hakkında seninle konuşmam gerek, dedi."

"Hiç önemsemeksizin, peki, dedim ona. Sorun nedir? Sanırım bazı zarflara bir şeyler doldurmaktaydım o sırada John, insanların Kristina hakkında çok kötü şeyler uydurmakta olduğunu söyledi. O kadar iğrenç dedikodulardı ki bunlar, John, kısa bir süre önce bu yüzden, kardeşi Jeff'in

suratına bir yumruk atmak zorunda kalmıştı. Anlaşılan, Jeff, olmadık şeyler söylüyordu gezip dolaştığı her yerde.

"Bunu duyunca, elimdeki işi bir yana bırakarak kocamın yüzüne baktım. Eğer kardeşine vurmuş ise, bunun çok önemli bir nedeni olmalıydı. John, o güne kadar hayatında hiç kimseye bir fiske dahi vurmamıştı.

"John bana, North Street'de iğrenç dedikoduların dolaşmakta olduğunu söyledi. İnsanlar, Kristina'nın hamile olduğundan söz ediyorlardı.

"Ben bir kahkaha attım. İlk tepkim bu oldu. Saçmalama lütfen, dedim. Bunu söylemek için mi işimi engelliyorsun? Kristina'nın bir erkek arkadaşı bile yok. Kocam bana öylesine sert bir bakışla baktı ki, iliklerime kadar korktuğumu hissettim. Başımı sallayarak tekrar güldüm. Sana ne oluyor böyle John, dedim ona. Kes şunu. Sen neden söz ediyorsun? Bunları söyledikten sonra avazım çıktığı kadar bağırmaya başlamış olabilirim. Söylediği şeylerin doğru olması mümkün değildi.

"Çağır onu, dedi kocam bana. Çağır, buraya gelsin. Vaktin geç olmasına rağmen Kristina'yı çağırdım. Onun yavaş adımlarla merdivenlerden indiğini işittim. Beyaz sabahlığının içinde, ayağında terlikleri, gelip karşımızda durdu. Yorgun ve çok güzel görünüyordu. Krissy, baban beni çıldırtıyor, dedim. Saatin kaçında seni yatağından kaldırdık. Kristina, bize meselenin ne olduğunu sordu. İçim biraz rahatlar gibi oldu ve ona dedim ki, babanın kulağına bazı dedikodular gelmiş; seninle ilgili iğrenç bazı yalanlar. Bunları tekrarlamaya dilim bile varmıyor. Baban ve ben... bilmek istedik ki... sözlerimin sonunu getiremiyordum. Elim ayağım titremeye başlamıştı. Bütün bunlar o kadar anlamsızdı ki, tekrar gülmeye başladım. John yerinden kalkarak Kristina'nın karşısına dikildi. Kristina, diyorlar ki... bana dediler ki, sen hamileymişsin. Bu doğru mu?"

Katherine başını önüne eğdi. Aradan geçen beş yıl ve şimdi artık kör olması, duyduğu utancı saklayamıyormuş gi-

biydi.

"Kristina, söylenenlerin doğru olduğunu söyledi."

"Ona, daha önce hiç bakmadığım gözlerle baktım. Ona baktım ve genç kız olduğundan bu yana ilk defa gerçekten olduğu gibi gördüm. Zayıflamıştı, benzi soluktu, avurtları çökmüştü; gözlerinin altında koyu lekeler, dudaklarının kenarında yorgunluk izleri fark ediliyordu. Üstündeki sabahlık da oldukça bol duruyordu.

"Görünüşe göre, bütün kasaba bu konuyu konuşuyordu. Greenwich, aslında bir taşra kasabası sayılır. Dar görüşlü, tutucu insanlar yaşar orada. Kristina'nın durumu, kokteyl partilerinin, yemekli davetlerin ve kapalı tenis kortlarının fısıltı konusuydu anlaşılan."

Spencer, kadının elini okşadı. Katherine elini çekmedi. Bütün bedeni bir heykel gibi hareketsizdi.

"O çocuk, benimdi. Benimdi o, anlıyor musunuz? Benim çocuğum olmasından, on beşinde hamile olmasına nasıl geçmiştik?"

İşin en kötü yanı da bu değildi üstelik, diye geçirdi içinden Spencer. Kadın onun düşüncesini sezmiş gibi, "Evet. Üstelik, ondan hamileydi on beşinde," dedi.

"Kristina'yla yüzleşmek zorundaydım. Bir an sonra yaptığım şey için ise kendimi asla affetmedim. Yerimden kalkıp, kızın yüzüne müthiş bir tokat patlattım. Kristina yere düştü. Ona tekrar vuracaktım ama kocam beni tuttu. John'un yüzüne bakamıyordum. Ve sonunda aslında, çok daha kısa bir süre sonra Nathan'la da yüzleşmek zorundaydım. Onun karşısına dikildiğimde, sözcükler ağzımdan zorlukla dökülüyordu."

O anı hatırlamakta olan kadın, şimdi de konuşmakta zorlanıyordu.

"Çok zor bir andı benim için dedektif O'Malley, çok zor bir andı. Nathan'ın bakışlarında hiç pişmanlık izi yoktu. Neden böyle bir kıyamet kopardığımızı anlayamıyor gibiydi. Eğer kocam onun gözlerindeki bu bakışı görseydi, onu ora-

cıkta öldürürdü; bundan eminim. Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayabiliyordum. Ben de Nathan'ı öldürmek istiyordum. Bana öyle utanmazca bakarken, onu öldürmekten başka bir şey gelmiyordu içimden."

Spencer başını iki yana salladı. Katherine'nin kendisini göremiyor olmasına seviniyordu.

"Çabucak toplanmasını sağladım. İki saat içinde yola çıkmaya hazırdı. Bir otobüse bindirererek, biz Kristina'yla ilgili ne yapacağımıza karar verene dek, onu New Hampshire'a, annemin yanına gönderdim. Bu sırada ben, aldığım ilaçlardan ötürü iyice sersemlemiş haldeydim. Her iki saatte bir, bir Valyum yutuyordum sanırım. Bir zombiye dönmüştüm adeta ama bu durumun altından kalkmak için başka çarem yoktu. İlaçlar yüzünden bütün hislerim uyuşmuştu. Kristina'nın kürtaj olması gerektiğini düşündük. Ama -buna inanmayacaksınız- o, bunu reddetti. Reddetti. Ve bunu neden yaptı biliyor musunuz? İngilizce dilinde bir annenin duyabileceği en korkunç beş kelime yüzünden; 'Ama anne, ben onu seviyorum.'

Spencer, burnundan bir nefes vererek başını salladı. Katherine, elleriyle onun elini aradı. Spencer elini kadına uzattı. Katherine, güç almak istercesine onun elini sımsıkı tuttu. Gözleri dolmuştu. "Ama anne, ben onu seviyorum," dedi bir fısıltı halinde. "Bundan daha korkunç bir şey düşünebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Spencer içtenlikle.

"Kendi rızası olmadan onu bir kliniğe sürükleyemezdik. Kristina'ya, kürtajı seve seve kendim yapabileceğimi de söyledim ama o böyle bir şeye yanaşmadı. İnanabiliyor musunuz; bebeği doğurmak istiyordu." Katherine sessizce güldü. "Kristina benim gurur kaynağımdı. Yaşamımın en önemli parçasıydı. Ancak, Sinclair kadınları, erkek kardeşleri tarafından hamile kalmadan önce liseyi bitirmek gibi bir üne sahiptirler."

Kızıl Yapraklar Evi. Spencer, mahvolmuş bu kadına, bü-

tün emeklerinin boşa gitmediğini söylemek istedi. Kristina'nın, neden olduğu acıları biraz olsun hafifletebilmek için yaşamında değerli bir şey yapmaya uğraştığını ona anlatmak istedi. Ama bunu yapamadı. Katherine'nin kızı bir cinayete kurban gitmişti; kocası da ölmüştü, annesi de. Sadece Nathan Sinclair kalmıştı geriye.

"Kristina'nın Howard Kim'le evlenmesi nasıl oldu?"

"Greenwich'te herkesin dili papuç gibi dışarı sarkmıştı. Bütün kasaba, dili dışarda bir köpeğe dönmüştü adeta. Dır dır dır, dedikodular durmak bilmiyordu... Buna bir çare bulmak gerekti, hem de hemen. Yakında 'eski arkadaşım' olacak bütün o insanlar Kristina'nın hamile olduğunu biliyor olabilirlerdi ama, kimden hamile olduğunu bilmiyorlardı. Bebeğin babasının liseden bir çocuk olduğunu sanmaktaydılar. Oysa ki gerçeği tahmin edebilselerdi..." Kadın, susarak yutkundu. "Howard Kim'le tanıştınız mı? Yakışıklı bir adamdır."

"Evet," diye yanıtladı Spencer. "Gerçekten de yakışıklı adam."

"Tai chi chuan uyguluyor. Gerek bedenen, gerekse zihnen çok iyi durumdaydı. Ayrıca, sorumluluklarını ciddiye alan bir karakteri vardı. Kocam, ona bu özelliğinden ötürü güven duyuyordu ve bu yüzden kalkıp Hong Kong'a gitti. Howard, uzun zamandır Amerika'ya gelmek istiyordu. Nihayet bu şansı yakalamış oluyordu işte. Sizin de görebileceğiniz gibi," dedi kadın gülümsemeye çalışarak. "Sonunda herkes kazançlı çıktı."

Spencer bir şey söylemedi.

"Howard nasıl şimdi?" diye sordu Katherine.

"Gayet iyi, efendim. Çok başarılı olmuş."

"İyi, iyi," diye mırıldanan Katherine'nin sesinde hiçbir duygu izine rastlanmıyordu. "Onun adına sevindim. Kristina öldüğünde hâlâ evli miydiler?"

Spencer başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye yanıtladı. "Kasımda boşanmışlar." Kadının kendisini göremediğini gene

unutmuştu.

"Geçen kasım ayında mı yani?"

"Evet."

"O ne zaman öldü?"

"Kasım'ın 24'ünde," dedi Spencer. Kadının ürperdiğini görebiliyordu.

"Doğum gününden iki gün sonra demek." Kadının sesi titremeye başlamıştı.

"Evet."

"Kolay bir..." bir an için devam edemedi kadın. "Kolay bir ölüm müydü, dedektif?"

Hayır, şiddet dolu bir ölümdü, demek istedi Spencer. Son nefesine kadar boğuşmak zorunda kaldı. Acı içinde, buz gibi soluklar alıp verdi son ana kadar. Omuzu acıyor, kolları dermanını yitiriyordu. Göğüs kafesinin, üzerindeki basınca dayanması olası değildi. Boğazı kırılgandı. Bütün bedeni kırılgan bir yaşamla titriyordu. Sonunda yenik düştü ama, o an gelene kadar mücadeleyi bırakmadı.

Yüksek sesle ancak, "Evet," diyebildi Spencer; başka bir şey söyleyemedi.

Katherine görmeyen gözlerle önündeki boşluğa bakıyordu. "Bilmem neden, her zaman onun genç yaşta öleceğini düşünmüşümdür," diye fısıldadı bir süre sonra. "Gencecik ömründe o kadar çok şey yaşamıştı ki, ileriye bir şey bırakmadı sanki."

Kısa bir sessizlikten sonra Spencer sordu. "Howard'la evlenince, dedikodular durdu mu?"

Katherine, boş ver dercesine elini salladı. "Bunun pek bir önemi yoktu. Ertesi ay arkadaşlarımdan birinin oğlu uyuşturucu tedavisi görmeye başladı. Bir başkasınınki, aşırı dozdan hastaneye kaldırıldı. Diğer birkaç çocuk, sarhoş araba kullanmaktan tutuklandılar. Yaşam devam etti yani. Başkalarının yaşamları tabii.

"Biz sanki olduğumuz yerde kalakalmıştık. O anda, evin içinde, havada asılı gibi. Kristina olmadan, Nathan olmadan, hatta birbirimiz için bir diğerimiz olmadan. Kocam beni suçlu-

yordu. Ben de kendimi suçluyordum. Birkaç ay sonra, aşırı dozda Valyum almak yüzünden bir ay hastanede yattım. Sanırım, John benden çok daha fazla etkilenmişti; şayet böyle bir şey mümkünse tabii. O, Nathan'ı oğlu gibi görüyordu."

Kendi düşüncelerine dalmış olan Spencer'ın bir şey demediğini gören Katherine, konuşmasına devam etti, "Kristina'nın yapabileceği en akıllıca şey, Howard'la evlenmekti. Kürtaj olacak dahi olsa, onun için tek çıkar yol buydu. Ne çıkar yol ama! Şeytanın tohumunu ezmek gibi bir şey olacaktı bu. Ama, Şeytanın kendisiyle ilgili olarak ne yapacağımız sorusu hâlâ ortada duruyordu. Bütün bu olanlardan sonra, gene de onunla aynı evde mi yaşayacaktık?"

"Tabii ki hayır. Tabii ki hayır."

"Ve onu evden uzaklaştıracak olursak, bunu herkese nasıl açıklayacaktık?"

"Ama Bayan Sinclair, onu zaten evden göndermiş bulunuyordunuz. Bu durumu nasıl açıkladınız?"

"Sözüm ona kız kardeşi evlenmişti ve o da, kardeşinin yanında olmayı istiyordu. Onu, New York'taki bir yatılı okula göndermiştik. Herkese böyle dedik"

"Anlıyorum."

"O anda en iyi çözüm buydu."

"Evet, tabii."

Katherine daha fazla bir şey söylemedi. Kucağındaki örtünün kenarını büküp duruyordu. Sonunda Spencer, "Nathan nerede şimdi? Ona ne oldu?" diye sordu.

"Doğrusu, bilmiyorum. Annem, onun neden kendisinin yanına geldiğini öğrenince..."

"Anneniz bunu nasıl öğrendi?" diye kadının sözünü kesti Spencer.

"Belki inanmayacaksınız ama, ona Nathan kendisi söyledi." Katherine'nin dudaklarında bir gülümseme dolaştı. "Hiçbir şeyden korkusu yoktu onun. Bizim, Kristina'ya nasıl davrandığımızı bilsin diye söylemiş. Palavra tabii." Katherine, bu fikre hiç önem vermezmiş gibi burnundan pufladı. Ancak, görmeyen

gözlerindeki ifade farklı duygularını yansıtıyor gibiydi. Utanç olabilir miydi bu duygu? Ya da suçluluk?

"Annem, kışın ortasında onu evden kovdu. Nathan on altı yaşındaydı ve beni kırk dördünde doğuran annem de yetmiş sekiz yaşında. Komodinin çekmecesinde bulundurduğu silahını çıkartan annem, derhal çekip gitmezse, onu oracıkta öldüreceğini söyledi. Burtun üzerine, Nathan da evi terk etmiş. Bir daha ondan hiç haber almadık."

"Kristina onun nerede olduğunu, neler yaptığını biliyor muydu?"

"Hayır, sanmıyorum. Hiçbirimiz Nathan'ın umurunda değildik. Zaten kocam da Kristina'yı men etmişti. Nathan'ın özel para fonu kapatıldı. John, Kristina için bir fon açarak, bunun işletilmesini Howard'a verdi. Kızın geçim parası, günlük masrafları ve okul ücretleri buradan sağlanacaktı ancak, bir tek kez olsun Nathan'la görüşecek olsa, Kristina bu paradan kuruş alamayacaktı."

"Evet ama, şayet Kristina gerçekten âşık olmuşsa, onunla görüşmenin bir yolunu da mutlaka bulurdu, diye düşünüyorum," dedi Spencer.

Katherine yüzünü buruşturdu. "Aşk mı? Kristina âşık falan değildi. On altı yaşındaki kızlar, aşk hakkında hiçbir şey bilmezler. Kaldı ki, Kristina'nın yaşamında paranın çok önemli bir yeri vardı. O çocuk için bile parasız kalmayı göze alamazdı."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabildiğinizi anlayamadım?" dedi Spencer.

Katherine'nin hızı düşmeye başlamıştı. Spencer'ın sorularına daha önce olduğu kadar şevkle cevap vermiyordu artık. Onunla oturmaktan da sıkılmaya başlamışa benziyordu.

"Çünkü..." dedi yorgun bir tavırla. "John'un tanıdığı bazı insanlar vardı. Nathan'ı bulsun diye özel bir dedektif tutmuştu ama adam hiçbir sonuç alamadı. Nathan, sanki dünya yüzünden silinip gitmiş gibiydi. Kimse onu bulamadı. Ülkeden ayrıl-

dığını ya da ismini değiştirdiğini düşündük. Belki de ikisini birden yapmıştı."

"Belki de ölmüştür," dedi Spencer. Nerede o günler, diye geçiriyordu içinden.

"Ölmüş mü?" Kadın bunu tükürür gibi söylemişti. "Nerede bizde o şans dedektif. Kaldı ki, yarattığı kötülük sonsuza dek yaşayacak. Ölmüş olsa da artık bir şey değişmezdi. Olanlar, kocamı bütünüyle esir almıştı. Sık sık ortadan kayboluyor, bir süre sonra, bir önceki haline göre biraz daha zayıflamış ve sağlığı bozulmuş olarak geri dönüyordu. John bana, Nathan'ın peşine gittiğini söylüyordu hep. Eğer onu bir yerde kıstırıp kendi elleriyle öldürmezse, asla huzur bulamayacağını düşünmeye başlamıştım."

Spencer bunu anlayabiliyordu.

"Kristina bizi terk ettiğinden beri, hastanelere girip çıkıyorum. Sağlığım hiç düzelmedi, dedektif. Şeker hastasıyım ben. Gözlerim ve kollarım perişan oldu. Bakın..." Katherine, sağ kolunu uzatarak Spencer'a gösterdi. Dirseğinden aşağısı morarmış ve şişmişti. Kolunun iç tarafı iğne yüzünden delik deşik olmuştu. "Benim hissettiğim kadar kötü mü görünüyor? Acıyı dindirmek için morfin veriyorlar. Buradan ayrılmayı hiç düşünmüyorum. Neden ayrılayım ki? Annemin parası olmadan da buranın ücretini ödeyebilirim."

"Annenizin parası mı?"

"Evet, annemin parası. Kristina yüzünden bize o kadar kızmıştı ki, hepimizi mirasından çıkarttı. Bu beni şok etti doğrusu. Annemin kardeşleri vardı; teyzeleri, halaları, kuzenleri, yeğenleri vardı. Ve ben. Hiç kimse beş para alamadı. Hepimiz çok bozulduk, tahmin edersiniz."

"Mirasını kime bıraktığını biliyor musunuz?"

"Parayı kimin aldığını tabii ki biliyorum, dedektif," dedi Katherine. "O kadar da saf değilim. Benim merak ettiğim, paranın şimdi kime kalacağı. Bir kısmını ben alıyor muyum?"

Spencer başını salladı. "Kristina, ölmeden önce bir vasiyetname hazırlamış. Vasiyetnamede sizden söz edilmiyor." Spen-

cer, kör kadının yüzüne baktı. "Bayan Sinclair.. siz ve kocanız, Kristina'yı evlatlıktan reddetmiştiniz, öyle değil mi?"

"Çünkü öfkeliydik!" diye bağırdı Katherine. "Öfkeden çılgına dönmüştük. Kendimizi büyük bir ihanete uğramış hissediyorduk, anlayabiliyor musunuz?"

Spencer alçak bir sesle, "Karşı taraf da aynı şeyi hissetmiştir kuşkusuz," dedi. "Onu reddetmeniz halinde, mirastan da pay alamazsınız tabii."

Katherine nefesini bırakarak omuzlarını silkti. "Parası olacağı kimin aklına gelirdi?" Bir süre sessizce oturdu ve sonra, "O öldürüldü, değil mi dedektif?" diye sordu.

Spencer ona cevap verecek cesareti kendisinde bulamadı.

Uzanıp, kadının kucağındaki örtüyü yavaşça okşayarak, "Bayan Sinclair," dedi, "Kendinizi suçlamamalısınız. Siz elinizden geleni yaptınız. Burada oturup suçluluk duymanıza gerek yok. Nathan'ın böyle bir şey yapacağını nereden bilebilirdiniz ki?"

"Bilebilirdim. Bilmeliydim. Kimsesiz çocukların sorunlu insanlar olduklarını herkes bilir. Ben bu konuda kitaplar okumuştum. Sadakat duyguları gelişmemiştir; sevgi ve şefkat duyguları yüzeyseldir; hiç şükran duymazlar. Bir ahlak sistemleri bulunmaz. Toplum kuralları onlar için bağlayıcı değildir. Nathan da onlardan biriydi işte ama biz, onun mucizevi biçimde farklı olduğunu düşünmüştük. Oysaki hiç de farklı değilmiş. Hatta, o çocuklara tipik bir örnekmiş diyebiliriz."

"Ama Bayan Sinclair, bütün kimsesiz çocuklar ahlak ve toplum değerleri açısından böylesine sapmış değillerdir kuşkusuz."

"Genel kural budur, dedektif. Hepsinin öyle olmadığını ben de kabul ediyorum ama, öyle olmayanlar sadece istisnadır. Biz, bu istisnaya sahip olamadık. Bizimki, çoğunluğa bir örnekti. Hepimizin sahip olmaya korktuğu çocuktu o. Harlow'un ünlü deneyini hatırlıyor musunuz? Annesi olan ve olmayan maymun yavrularıyla yaptığı deneyi? Yavruların bir kısmına birer biberon ve kukla anne maymunlar verirler hani. Nathan'ın sadece

biberonu vardı elinde; sarılabileceği bir kukla annesi bile yoktu."

Spencer ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez bir halde, gene kadının örtüsünü okşadı. "Bu, gene de sizin durumunuzu açıklamaz. Bu kadar şanssız olacağınızı önceden bilmeniz olanaksızdı."

Katherine'nin dudakları acı bir tebessümle gerildi. "Bakın size ne anlatacağım detektif O'Malley. Nathan'ı ilk bulduklarında, yanında bir kedi yavrusu varmış. Hayvanı beslemesine izin vermişler. Kediyle Nathan hiç ayrılmazlarmış. Hayvan yemeğini onun elinden yer, onun yatağında uyurmuş. Oğlan altı yaşındayken bir gün, kediyi bir araba çiğneyip öldürmüş. Kedinin öldüğünü duyan Nathan, hayvanla ilgili ne varsa; süt içtiği kap, çiş kutusu, oyuncakları, hepsini kaldırıp atmış. Çarşaflarının da değiştirilmesini istemiş. Sonra da bir daha kedinin adını ağzına almamış." Katherine, içinden gelen bir hıçkırığı bastırdı. "Ben bu hikâyeyi duyduğumda, içim Nathan için sevgi ve şefkatle doldu. Sevilmek için çırpınan bir çocuk bu, diye düşündüm. Sonunda ne kadar komik duruma düştüğüm ortada, öyle değil mi? O aptal kedi için üzülen tek kişi bendim. Başka hiç kimsenin umurunda değildi. Özellikle de Nathan'ın umurunda olmadığı ortada. O, hayatında hiçbir şeye bağlanmamıştır."

Spencer kelimeleri özenle seçerek konuştu, "Belki Kristina'ya bağlanmıştır."

Katherine terslendi, "Dediğiniz gibi olsa, kendi geleceğini böyle mahveder miydi?"

"Belki de, Kristina'yı, her şeyi riske atacak kadar çok seviyordu?"

"Demek öyle, ha? Onu o kadar sevdiyse, şimdi nerede peki?"

"Neyse ki buralarda değil," dedi Spencer. İçinde tuhaf bir tedirginlik hissediyordu. "Belirsiz bir nokta da bu zaten."

"Onu seviyor olma olasılığı, yaptığı her şeyi haklı kılıyor, öyle mi? Yaptığı her şeyi?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Bu, hiçbir şeyi haklı kılmaz. O, alçağın tekidir," dedi Spencer öfkeyle.

Katherine çaresizlikle inledi.

"Onu unutun Bayan Sinclair," dedi Spencer duygu yüklü bir sesle. "Bizim, Nathan'ı anlamamız imkânsız. Ama sizi anlamak kolay. Siz, çocuklarınızı sevdiniz. Lütfen kendinizi suçlamayın. Çocuklarına, sizin onlara davrandığınızdan çok daha kötü davranan pek çok ebeveyn var ama, hiçbirinin başına, sizin başınıza gelenler gelmiyor. Bu, hiç olmayacak bir talihsizlikti anlaşılan."

"Sana inanmıyorum, Spencer." Katherine ona ilk ismiyle hitap emişti. "Ne ekersek, onu biçeriz. Bu bir rastlantı değildi ve ikimiz de bunun bilincindeyiz. Olanların önüne geçmek için ne yapmış olmam gerekirdi, ben onu bilmiyorum işte."

"Hiçbir şey," dedi Spencer. "Olanlar bir kazadan ibaretti."

"Kaza falan değildi. Eğer ölseydim, bu bir kaza olabilirdi. Kaza değil bu. Bu, benim yaşamım."

Gitme zamanı geldiğinde, Spencer yerinden kalkarak Katherine'i yanağından öptü. "Hoşçakalın Bayan Sinclair."

Kadın Spencer'ı kolundan tutarak kendisine doğru çekti ve "Spencer," diye fısıldadı yavaşça. Zayıf elini uzatarak yüzüne dokundu. Yanaklarına, gözlerine, dudaklarına, kısa kesilmiş saçlarına dokundu. Uzun ve kuru parmaklarıyla gözlerinin etrafında, tekrar tekrar daireler çizdi. Sonra, "Spencer," dedi yine. "Bana bir söz vermeni istiyorum. Söz ver bana." Spencer bir şey diyemeden devam etti. "Onu kimin öldürdüğünü bulacağına söz ver."

Spencer irkilerek geri çekildi ama kadın, kolunu tutmuş onu bırakmıyordu. "Onu birisinin öldürdüğünü biliyorum. Eğer cinayete kurban gitmiş olmasaydı, sen buraya gelmezdin. Onu öldüreni bulana kadar durup dinlenmeyeceğine söz ver."

Spencer kolunu kurtarmaya çalıştı ama kadının onu bırakmaya niyeti yoktu. "Lütfen Spencer, söz ver bana."

Alnını kadının saçına dayayan Spencer, "Söz veriyorum," dedi sonunda. Derin bir iç geçirdi ve tekrar, "Söz veriyorum," dedi.

Hanover'e dönerken, Spencer artık kendi kendine acımaktan vazgeçti. Karısının ölümüne sızlanmaktan da vazgeçti. Hatta, giderek şanslı bir insan olduğunu düşünmeye başladı. Hayatta her şeyini kaybetmiş olan yaşlı ve kör bir kadınla karşılaştırılınca, çok şanslı bir insan sayılırdı o.

Hanover'e kadar olan üç saatlik yol boyunca, Tanrım, ben de tıpkı Katherine'e benziyorum, diye söylenip durdu kendi kendine. Küçük bir odada oturmuş, görmeyen gözlerle camdan dışarı bakarak bütün yaşamının nereye gittiğini; onu böyle berbat bir hale getirmek için nerelerde yanlış yaptığımı merak edip duruyorum.

Ama ben, henüz yaşamımdan vazgeçmek niyetinde değilim. Hâlâ yaşanacak yıllarım var ve üstelik gözlerim de görüyor.

9. BÖLÜM

Kızıl Yapraklar

Bütün gece kafayı çeken Spencer, yatağında kötü bir gece geçirdi. Kaz tüyü yorgan çok sıcak, yastıklar çok yüksek ve yatak da çok sertti.

Sabah olduğunda, sahip olduğu tek takım elbiseyi sırtına geçirerek, sadece ölümünden sonra tanıdığı bir kızı gömmek üzere dışarı çıktı.

Dışarısı güneşli, rüzgârsız ve son derece soğuktu. Daha önce yağmış olan kar, yerde donmuş, gümüş gibi parlıyordu. Hanover'in hemen dışında bulunan Pine Knoll mezarlığındaki ağaçların tepesi, sakin havada belli belirsiz kıpırdıyordu. Howard, Kristina'nın mezarı için, orada bulunan yüksek çamların arasındaki küçük tepede bir yer almıştı.

Spencer, Kristina'nın, öldüğü yere çok benzeyen bu tepede gömülmesinin çok uygun olduğunu düşündü. Uygun, ancak insanın içini ürperten bir şeydi bu. Ölürken son kez gördüğü çamlara benzeyen bu ağaçlara bakarak yatacak olan Kristina'nın yerinde olmayı hiç istemezdi Spencer.

Dartmouth Koleji'nin küçük kilisesindeki cenaze törenine üç yüz kadar kişi katıldı. Kilisenin içi dolmuş, içeri giremeyenler ise, tabutun kiliseye getiriliş ve götürülüşünü izlemek üzere dışarıda, soğuk havada beklemekteydiler. Tabutu taşıyan altı kişinin içinde Albert, Jim, Frankie ve Howard da bulunuyordu. Siyah cilalı, gösterişli meşe tabutun altı adet pirinç kulpu

vardı. Kristina'nın görkemli bir şekilde gömülmesi için Howard bir hayli para harcamıştı.

Kilisede konuşmayı Jim Shaw yaptı. Yüzü süzülmüş, kederli ve duygularına hâkim olmaya çalışan bir görüntüsü vardı. Düzgün bir sesle, ağlamamayı başararak tamamladı konuşmasını. Sonra da gidip, Albert ve Frankie'den uzak bir yere oturdu.

Jim Shaw'ın konuşmasının hemen ardından, Big Green kadınlar basketbol takımının ikinci kaptanı ayağa kalkarak, Kristina'nın saçları artık rakibinin yüzünü örtmeyeceği için, Dartmouth'da basketbolün asla eskisi gibi olmayacağını söyledi.

Kızıl Yapraklar'dan gelen kadınlar konuşamayacak kadar kederliydiler. İçlerinden sadece Evelyn isimli genç bir kadın, ikiz bebeklerine Kristina'nın tabutunu gösterdikten sonra kürsüye çıktı ve "Krissy, bebeklerimin benimle kalmasına izin verdiler. Sana teşekkür ederim. Onlara sahip olmama izin verdiler," dedikten sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. Babası gelerek, genç kadını yerine götürdü.

Albert koyu renk bir elbise giymiş ve siyah bir gömleğin üzerine gene koyu renk bir kravat takmıştı. Saçını, ensesinde sıkıca toplayarak, parlak, siyah bir kurdeleyle bağlamıştı. Yüzünü koyu renkli güneş gözlükleri örtüyordu. Konuşmak üzere yerinden kalkmadı. Herkesin yadırgadığı bu durumu Spencer doğal karşıladı.

Spencer'ın ağzı kurumuştu. Albert'la konuşmak istiyordu. Bunun doğru bir şey olup olmayacağına aldırmıyordu bile. Her şeyleriyle bu adamın etkisi altında kalmış iki kızdan biri cinayete kurban gitmiş; diğeri ise hapiste, idam istemiyle yargıç karşısına çıkartılmayı bekliyordu. Masum görünümlü bu adam, koskoca bir ailenin mahvına neden olmuştu. Spencer ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama, Katherine Sinclair'e, mutlaka bir şeyler yapacağına dair söz vermişti.

Mezarlıktaki törene daha az sayıda insan katıldı. Mezarın başında Spencer, Will ve şef Gallagher de dahil olmak üzere yüz elli kişi kadardılar.

Albert'ın üzerinde paltosu yoktu. Başı öne eğik bir halde, rahibin yanında durmaktaydı. Elinde bir şey tutuyordu ama onun hemen arkasında duran Spencer, elindeki şeyin ne olduğunu göremiyordu.

Spencer, adamın sırtına bakarak, acaba Nathan Sinclair, Kristina'nın ölümüne üzülmüş müdür, diye geçirdi içinden. Belki de kızı gerçekten sevmişti bu adam. Onun uzun siyah saçlarına, güzel gözlerine; kendisi için bütün ailesini feda etmiş olan kalbine tutulmuş olabilir miydi? Albert da, Edinburgh'dan gelen küçük kitapları biriktiriyor muydu acaba?

Spencer, merak ettiği şeyin yanıtını almak için uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Albert kapalı tabutun yanına giderek dizlerinin üstüne çöktü ve tabutun üzerindeki çiçekleri bir yana iterek onu açmaya çalıştı. Rahiple, Howard Kim onu durdurmak üzere atıldılar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Dur, yapma sakın." Albert her ikisinden de kurtuldu. Omuzları sarsılıyordu. "Bu palto," dedi alçak bir sesle. "Bu onun paltosu. Onun üstüne örtmek istiyorum. En sevdiği şeylerden biri, bu paltoydu. Bırakın örteyim, ne olur. O üşümesin."

Tabutun kapağını açmasına yardım ettiler. Nathan Sinclair, bordo paltoyu titreyen ellerle, nazikçe Kristina'nın üstüne örttü ve sonra parmaklarını kendi dudaklarına dokundurarak, ona son bir veda öpücüğü gönderdi.

Cenaze töreninden sonra, Spencer arabasına atlayarak Long Island'a gitti. Nathan Sinclair'le konuşmadı.

Will ve Ken Gallagher, Spencer'ın yanına gelerek onu gitmesin diye ikna etmeye çalıştılar. Gallagher, maaşına zam yapmaya ve ona kendi odasını vermeye söz verdi. Will ise aralarındaki dostluğu ileri sürdü ama, Spencer fikrini değiştirmeye yanaşmadı. Hanover'le hiçbir bağlantısı kalmamıştı.

Evde ise, daha acil sorunlar onu bekliyordu. Ailesi bir aradaydı ama keyifleri yerinde değildi. Birkaç gün önce, eli silah-

lı bir deli, Long Island trenini basarak sağa sola rastgele ateş açmış ve altı kişinin ölümüne, on dokuz kişinin de yaralanmasına neden olmuştu. Spencer'ın kardeşi Patrick de bu olayın ortasında kalmış ve omuzundan yaralanmıştı. Yarası ağır değildi ama, bir iki hafta kadar Stoney Brook Hastanesi'nde yatması gerekiyordu. Evde, akşam yemekleri sırasında bu olaydan başka bir şey konuşulmuyordu. Spencer beş yıldır ailesini görmemişti. Evdeki kare masanın başında oturuyor, önüne yemek konuyor ve kendisiyle konuşuluyordu. Sanki aradan onca yıl geçmemiş; o, evden hiç ayrılmamış gibi davranılıyordu ama gene de orada oturmak Spencer'a, Darthmouth'da, Collis Kafe'de oturduğu zamanları çağrıştırıyordu.

Spencer, halinden memnundu.

Bir iş merkezinde güvenlik görevlisi ve Cumhuriyetçi bir politikacının koruma elemanı olarak çalıştığı üç ay boyunca, annesiyle birlikte oturdu. Spencer, kısa süre içinde hem çalıştığı işlerden, hem de geceleri o bar senin bu bar benim dolaşmaktan bıkarak, tekrar Suffolk Bölge Polis teşkilatına girmek üzere başvurdu. Birkaç ay süren psikoloji testleri ve Ken Gallagher'den istenen çeşitli referanslardan sonra, teşkilata kabul edildi. Şef Gallagher, gayet iyi referanslar vermişti. Spencer, bu yeni işinde, teşkilattaki yirmi adet üst düzey dedektiften biri oluyordu. Kendisine hiçbir özel dosya verilmemişti ve Spencer, günlük işler arasında kaybolmaktan memnundu.

Ertesi yıl, Constance Tobias davası adım adım mahkeme aşamasına yaklaşırken, birkaç kez New Hampshire'a gitmek zorunda kaldı. Neyse ki, mahkeme binası Hanover'de değil, Concord'taydı.

Spencer'ın, Conni'nin suçluluğu konusunda sahip olduğu kuşkuların hepsi, kendi şahitliğine sıra gelene kadar ortadan kalktı. Davaya, Kristina'nın ölüm yıldönümünde başlanacaktı. Constance Tobias'ın avukatları, anlık şuur kaybı sonucu kasıtlı cinayet itirafına karar verdiler. Bu durumda mahkeme, beş yılla on beş yıl arası hapis cezasına karar verecekti ve bu, ikinci dereceden kasıtlı cinayet sonucu yirmi beş yıl veya aftan ya-

rarlandırılmayacak ömür boyu hapis cezalarından çok daha iyi bir netice sayılırdı. Kızın avukatları bunun iyi bir pazarlık olduğunun bilincindeydiler ve Conni de onların önerisini kabul etti.

Savcılık makamının isteksiz ama önemli tanıklarından biri Frankie Absalom'du. Savunma avukatları Conni'nin bu suçu işlemediğini söyleyip durdular ama, müvekkillerinin lehinde tanıklık yapacak tek bir kişi bile bulamamışlardı. Conni, ne uyumakta, ne çalışmakta, ne de tuvalette olduğunu iddia edebilecek durumda değildi. Bir tek tanığı bile olmamasına karşın, çok kuvvetli bir cinayet nedenine sahipti.

Nathan Sinclair'in tanıklığı bu doğrultudaydı; Albert Maplethorpe'unki de.

İddia makamının açık bir düşmanı olan tanık, Jim Shaw'dı. Jim, jürinin geçersiz kılınması için Delaware mahkemelerine bile başvurmuştu. Yalan yere yemin sonucu hapse girme riskiyle karşı karşıya kalınca, mahkemeye, olaydan bir yıl önce Conni'nin Kristina'yı köprüden ittiğini anlatmak zorunda kaldı.

Conni Tobias, alkol, uyuşturucu ve çeşitli duygusal etkiler altında kasıtlı olarak cinayet işlediğini beyan etti.

Spencer, kendisinin tanıklığına gerek kalmadığına seviniyordu. Tanık kürsüsüne çıkacak olsa, Conni Tobias'a, o korkunç suçu ne kadar aşağılık bir herif için işlediğini anlatmak zorunda kalacaktı.

Ancak, Spencer'ın sevinci uzun sürmedi. Karar oturumundan sonra, Nathan'ın, gazetecilerin sorularını yanıtlamakta olduğunu gördü. Nathan şık bir elbise içinde, parlak siyah saçlarıyla gayet keyifli ve kendinden emin görünüyordu. Etrafını sarmış olan muhabirlere, katı mantıksal yaklaşımların, duygu dolu insanlar için oluşturacakları tehlikeler üzerine entelektüel bir insan edasıyla uzun bir yanıt vermekteydi. Spencer ona yaklaşarak, kulağına, "Senin hakkındaki her şeyi biliyorum, Nathan Sinclair," diye nefretle fısıldadı.

Sonra, Spencer, mahkeme binasının merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. Birkaç basamak indikten sonra arkasına dö-

nüp, Nathan'ın suratının aldığı şekli görmek her şeye değerdi doğrusu. Nathan konuşmasını yarıda kesip Spencer'ın arkasından seğirtti.

"Sen bana ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun," dedi Spencer.

"Doğru duyduğumu sanmıyorum. Bana ne dediğini tekrarlar mısın?"

Spencer yürümeyi bırakıp Nathan'a döndü. Şimdi göz göze bakıyorlardı. Spencer biraz daha uzun ve biraz daha zayıftı. "Annenle konuştum. Senin kim olduğunu biliyorum."

"Bu mümkün değil," dedi Nathan. "Benim annem öldü."

"Hayır. Katherine Morgan Sinclair yaşıyor."

"O benim annem değil," diye yanıtladı Nathan.

Spencer yutkundu. "Demek sen Clairton, Pennsylvania'lısın öyle mi. Haritayı açıp rastgele bir yer seçmiş olmalısın o hikâyeyi uydurmak için."

Nathan'ın cevap vermediğini gören Spencer sözlerini sürdürdü. "Annenle görüşüyor musun hiç?"

"Onun, benim annem olmadığını söyledim ya."

"Tam olarak kimdi o, bana söyler misin?"

"Kristina'nın annesi."

"Peki, Kristina'nın annesiyle hiç haberleşiyor musun?"

"Arada sırada," diye kaçamak bir cevap verdi Nathan Sinclair. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. "Benden ne istiyorsun dedektif?"

"Hiçbir şey, Nathan. Hiçbir şey. Ama Constance Tobias'ın senden isteyebileceği bir şey olabilir, değil mi? Gerçeği öğrenmek onun için iyi olabilirdi mesela. Ne dersin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Yeterince acı çekmedi mi sence o?"

"Bilmiyorum," dedi Spencer dişlerinin arasından tıslayarak. "Sence çekti mi?"

"Evet," dedi Nathan gözünü kırpmadan. "Yeterince acı çekti."

"Şu gazetecilerin yanına gidip, bütün dünyaya senin kim olduğunu açıklayacağım, Nathan."

"Çok iyi olur," diye yanıtladı Nathan Sinclair. "Elde edeceğin tek şey, Conni'yi mahvetmek, Jim'i mahvetmek ve Sinclair isminden geriye ne kalmışsa onu mahvetmek olacak. Benim için değişen hiçbir şey olmayacağını göreceksin."

"Evet ama, böylece gazetecilerle daha az konuşursun belki."

"Hiç sanmıyorum. Aslında herhalde onlarla daha fazla konuşuyor olurum. Onlar için çok daha ilginç hale geleceğim kuşkusuz."

"Sen ilginç değil, acınacak birisin," dedi Spencer.

"Beş yıl hapis yatmaya hazırlanan bir genç kızı daha da perişan etmeye hazırlanan ben miyim yoksa sen mi? Hangimiz daha kötüyüz dersin, dedektif?"

Spencer kendi duygularının yoğunluğuna inanmıyordu. Nathan'ı öldürmek için şiddetli bir arzu duymaktaydı içinde. Genellikle duygularıyla davranan bir insan sayılmazdı fakat bu meseleyi kişisel bir sorun haline getirmişti ve bu duygudan bir türlü kurtulamıyordu. Dişlerini gıcırdatarak yumruklarını sıktı. Kendisine zorlukla hâkim olabiliyordu.

Nathan sırıttı.

"Ben buna değmem dedektif," dedi Spencer'ın yumruklarına bakarak. "İşinizi kaybetmenize değmem. Öyle değil mi?"

"Sen bir gece uykusuz kalmaya bile değmezsin," diye yanıtladı onu Spencer.

Conni Tobias'ı, New England'da bulunan yarı kapalı bir cezaevine götürdüler. Spencer de Long Island'a döndü. Burada yaşam sakin ve rahattı. Hanover'i geride bırakmış olmak onu mutlu ediyordu. İnsanın tekrar ailesiyle birlikte olması güzeldi; durmadan, "Senin neden hiç çocuğun yok Spencie Amca," diyen yeğenler de olmasa, her şey daha da güzel olacaktı ya...

Spencer, sanki Long Island'tan hiç ayrılmamış, Hanover adında küçük bir kasabada hiç bulunmamış, Ana Cadde'nin ortasında ayağına siyah botlarını giymeye uğraşan Kristina adında, siyah saçlı, tatlı bir kıza hiç rastlamamışçasına yaşamına devam etmeye çalıştı. Başlangıçta, bu çok kolay olacağa benziyordu. Günleri ve geceleri dolu geçiyordu. Hanover'in on bin kişilik nüfusuna karşılık Suffolk'un iki milyonluk nüfusu, insana masasının başında çok az boş zaman bırakıyordu. Ender olan boş zamanını, yöredeki barlara takılarak geçirmekteydi. Arada sırada da, kardeşleriyle sinemaya gidiyordu.

Gel gör ki, Spencer'ın içi hiç de rahat değildi. Conni hüküm giydikten sonra Spencer, Kristina davasının bütün ayrıntıları üzerinden tekrar tekrar geçmeye başladı. Mutfakta yere dökülmüş kırıntıları yalayıp yutan aç bir köpek gibi, defalarca incelemediği bir tek ayrıntı bile bırakmıyordu kafasında.

İkinci yılın sonlarına doğru, bu konuyla ilgili her şeyi artık hatırlayamaz oldu. Kristina'nın cesedinin ne kadar zaman sonra bulunduğunu unutmuştu. Göğsündeki darbe izlerini unutmuştu. Conni'nin, odasının dışında ne kadar kaldığını unutmuştu. Conni'nin sesini, Jim Shaw'ın yüzünü unutmaya başladı.

Ancak, Spencer, Nathan Sinclair'i unutamıyordu.

Bazen onun, Concord Mahkeme binasının çıkışında kendisine, "Ben buna değmem dedektif. İşinizi kaybetmeye değmem, öyle değil mi?" diyen yüzü geliveriyordu gözünün önüne. Ve o her zamanki vahşi öfke, bütün benliğini kaplıyordu.

Spencer bir şeyi atlamıştı. Bunun ne olduğunu anlamak için bütün gün boyunca düşünüyor, geceleri sık sık uykusu kaçıyordu. Bir saplantı haline gelmişti bu neredeyse.

Nathan Sinclair. Nathan Sinclair. Spencer ona, Kristina'nın onu ne kadar sevmiş olduğunu söylemek istiyordu. Nasıl dünyadaki her şeyden çok sevmiş olduğunu; onun için her şeyden ve herkesten vazgeçmeye, yaşamındaki her şeyi risk etmeye hazır olduğunu anlatmak istiyordu.

Kristina ve Nathan Sinclair aklına geldiği zaman nefesi da-

ralıyor, boğulacak gibi oluyordu adeta.

Spencer, kadın polislerden biriyle çıkmaya başladı. Genç ve çekici bir kadındı bu. Spencer, onun, kendisi için gereğinden fazla çekici olduğunu düşünüyordu. Kadın, arzulu ve hazırdı. Kendisiyle aynı yaştaydı ve Spencer, tekrar insan içine karışma konusunda onunla aynı fikirdeydi.

Tek başına yaşamaktan pek mutlu değildi.

Hanover'le ilgili rüyaların sonu gelmemişti. Rüyalarında, mezarın başında dikilmiş, gövdelerinin dibinde yatmakta olan genç kıza bakan çam ağaçlarını; Kristina'nın, aşağıdan gelmekte olan sesleri dinleyerek Feldberg Kütüphanesi'nin arkasındaki karanlık patikada koştuğunu görüyordu.

Her gece ter içinde uyanan Spencer, durmadan kendi kendine soruyordu:

Nathan Sinclair, Kristina'yı öldürmüş olabilir miydi?

Sonra başucundaki ışığı açarak, komodinin üst çekmecesinde duran, birkaç kez katlanmış kâğıt parçasını çıkartıp, üzerinde yazılı o anlaşılması olanaksız kelimeleri okuyordu: *O sana, kendi mahvını hazırlatır.*

Sonra kâğıdı yerine koyup, ışığı kapatıyordu.

Kristina'nın banka kasası, Nathan'a duyduğu aşkı anlatan şeylerle doluydu. Buna karşılık, mirasını ona bırakmamıştı. Hatta ona, kendisinin büyük bir mirasa konmak üzere olduğundan dahi söz etmemişti. Oysa ki öyle büyük bir mirastı ki bu, büyükannelerden, Howard'lardan, Conni ve Jim'den ve bir işte çalışmak zorunluluğundan ömür boyu kurtuluş anlamı taşıyordu onlar için. Parayı alıp St. Bart'a uçabilirlerdi ve bir daha kimse onlardan söz edildiğini duymazdı. Kristina, neden Nathan'a paradan söz etmemişti?

Sadece ona söylememekle kalmamış, kazanın ertesi günü bankaya gidip, paranın tamamının onun eline geçmemesi için önlem almıştı. Neden?

Şayet Kristina bir vasiyetname bırakmadan ölseydi, bütün serveti, en yakın akrabası olan Nathan Sinclair'e kalırdı. Tabii bu durumda Nathan, Albert Maplethorpe kimliğinden sıyrılıp

ortaya çıkmak zorunda kalırdı ama, dokuz milyon dolar büyüklüğünde bir servete konabilmek için, gerekirse bir manastıra kapanacağına dair yemin bile edebilirdi.

O sana, kendi mahvını hazırlatır.

Kristina, vasiyetnamesini yazmış, notere onaylatmış, sonra da gidip bankadaki kasasına kilitlemişti. Görünüşte bir anlam taşımayan bu kelimeleri de, Nathan'a hitaben o zaman yazmış olmalıydı.

Nathan, üç milyon dolar alacaktı. Öyleyse, Kristina onu hangi konuda uyarıyordu?

Nathan bu parayı neden reddetmişti? Teksas'lı bir kimsesiz çocuk için, bu para muhteşem bir servet demekti. Buna karşın o, kendi hissesini bir kürek dolusu toprakmışcasına atmıştı başından. Bütün parasını ona bırakmadığı için kızmış mıydı Kristina'ya? Ama kuşkusuz, bu anlamsız davranışın öldükten sonra Kristina'ya herhangi bir şey ifade etmesi olası değildi.

Eğer onu para için öldürmediyse niçin öldürmüştü? Ve eğer onu para için öldürdüyse, eline geçen parayı neden almamıştı?

Bir gece Spencer şöyle düşündü: Onu öldürebilirdi. Yastığı kolunun altına alıp kimseye görünmeden dışarı çıkar ve Kristina'yı köprünün yakınındaki çalıların arasında bekleyebilirdi. Belki de Kristina'nın öldürüldüğü gün öğleden sonra, Frankie'ye bu nedenle gitmişti. Amacı arkadaşını görmek değil, koruluktan geçerek saldırısını planlamak; geri dönmek ve elindeki yastıkla paltodan kurtulmak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu hesaplamaktı. O gece kimseye görünmeden dışarı süzülmüş, Kristina'nın gelmesini beklemiş, onu öldürmüş, koruluktan geçerek hızla geri dönmüş, eldivenlerini ve yastığı çöp imha makinesine atmış olabilirdi. Belki de yanında bir çöp torbası getirmiş, paltosunu, eldivenlerini ve yastığı bu torbaya koyduktan sonra çöp makinesine atmıştı. Bu durumda, paltosunu ve eldivenlerini odasına geri götürmek zorunda kalmazdı. Arkadaşının uyuduğu odaya döner ve oradan hiç ayrılmadığını, orada oturup televizyon seyrettiğini iddia edebilirdi.

Spencer kendi kendine güldü. İşkence altındaki zihni, kendisine oyunlar oynamaya başlamıştı. Tek isteği, duyduğu acıyı hafifletmekti. Yatmadan önce kafayı çekse de, bu sadece kafayı çektiği sürece işe yarıyordu.

Durup durup Nathan Sinclair'e dönmekten kendisini alamıyordu bir türlü.

Nathan ağaçların arasında gizlenerek onu beklemişti. Kristina oraya geldiğinde ona seslenmiş, Kristina da, ondan korkmadığı için hemen yanına gitmişti. Onunla beraberken ne karanlıktan, ne ormandan ne de kardan korkardı. Karda yürüyerek Nathan'ın yanına gitti. Nathan onu öptü mü? Kristina gülümsedi mi? Gözlerini dikmiş ona bakarken, bunun, hayatının son dakikası olduğunu biliyor muydu? Korkup kaçmaya çalışmış mıydı?

Çığlık atmış mıydı?

Spencer, Kristina'nın atmış olacağı çığlığa takılmıştı. Günler geceler boyunca bu, aklından hiç çıkmıyordu. Ya kız bağırdı da, kimse onu duymadıysa? Nathan, susturmak için onu yere yatırmış, sonra da dizleriyle üstüne çöküp, elindeki yastığı yüzüne bastırmıştı. Kristina onun elinden kurtulmaya çalışmıştı ama, kaburgaları ve omuzunun durumu yüzünden bunu başaramamıştı. Spencer'ın bilmesi mümkün değildi ama belki Nathan, Kristina'nın verdiği mücadeleyi hatırlayıp, geceleri çığlıklar atarak uykusundan uyanıyor olabilirdi.

O sana, kendi mahvını hazırlatır.

Bütün bunların hiçbir anlamı yoktu. Nathan, kendisine sahip çıkan, sevip besleyen, çocuk mahkemelerinden çıkartıp adını değiştirmesine yardımcı olan, yanına alıp kendisine o kadar yakın olmasını sağlayan insanı neden öldürsündü ki?

İstediği para olamazdı çünkü, kendi payını, bir dilenciye para verir gibi elinin tersiyle itivermişti.

Onu öldürmesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi? Spencer, Conni'nin böyle bir şeyi yapma nedenini anlayabiliyordu. Kızın gözleri, delice bir tutkunun ışıltısıyla parlamaktaydı. Kendisine o kadar uzun zamandır, o kadar çok yalan söylenmişti ki,

doğruyla yanlışı birbirinden ayıramaz hale gelmişti. Onun için her şey birbirine karışmış durumdaydı. Köprüye ilk gittiğinde, bütünüyle kontrolsüz davranmaktaydı. İkincisinde ise, daha etkin olmaya kesin kararlıydı. Spencer bunu anlayabiliyordu.

Ama Nathan neden öldürsündü ki Kristina'yı?

Sonra, birlikte kahve içtikleri akşam üzeri, Kristina Kim'e kendi söylediği sözler geldi aklına. "Güç ve korku," demişti Spencer, Kristina'ya. Birisini havasız bırakarak öldürmek, güçlü olanın gücüne kanıttır. Birlikteliklerinin son yıllarında bütün para Kristina'nın elindeydi ve bu doğal olarak, onun bütün gücü kendi elinde bulundurması anlamına geliyordu. Albert artık, eline geçen paranın kendisine bir kız tarafından sadaka gibi verilmesini istemiyordu. Kız günün birinde bu işten sıkılıp vazgeçebilirdi. Kim bilir belki Kristina, Albert'ı artık eskisi kadar sevmiyordu. Belki bu yüzden parasının tamamını ona bırakmamıştı. Albert, aralarındaki son ilişkinin, kendi gücünü ona kanıtlayacağı bir ilişki olmasını istemişti.

Conni'nin, "Ben yapmadım," diye haykıran sesi, Spencer'ın kafasının içinde kilise çanları gibi çalıyordu. Bütün iç organları bu sesle titreşiyor gibiydi.

İşi olumsuz etkilenmeye başlamıştı.

Mart ayında bir gün, her zamankinden beter geçen yağmurlu bir hafta sonunun ardından, Spencer, Conni'ye yakında kendisini görmeye geleceğini bildiren bir mektup gönderdi. Mektubun kızın eline geçmesi için iki hafta kadar bekledikten sonra, New Hampshire'a gitmek üzere yola koyuldu.

Spencer'ın Conni'yi son kez görmesinin üzerinden iki yıl geçmişti ve şimdi, onun epey değişmiş olduğunu fark ediyordu. Bir zamanlar tanıdığı genç kız değildi şimdi karşısındaki. Acı ve düş kırıklığının biçimlendirdiği yüzü solmuş ve zayıflamıştı. Mutlu gülümsemesiyle uzun sarı saçlarının yerinde yeller esiyordu. Zayıf, solgun ve çetin bir görüntüsü vardı. Conni yirmi üç yaşındaydı; iki yıl sonra şartlı tahliyeye hak kazanacaktı. Eskiden, sinirli hareketlerle kaşlarını çekiştirip dururdu; şimdi ise zincirleme sigara içiyordu.

"Nasılsın bakalım, Conni?" diye sordu Spencer, kızın karşısına otururken. Aralarında kalın bir cam bulunuyordu. Her iki taraftaki telefonlar aracılığıyla konuşacaklardı.

"Gördüğün gibi, iyiyim işte. Sen değişmişsin."

Spencer, elini saçlarının arasından geçirdi. "Saçımı uzattım biraz."

"Evet, doğru. Saçını uzatmışsın. Eskisi kadar sert görünmüyorsun."

"Görünüşe aldanma," dedi Spencer.

Conni gülümsedi. "Sana yakışmış. Gerçekten."

Spencer, beş yüz kilometre uzaktan, kendisi hakkında konuşmak için gelmemişti.

"Çok ziyaretçin oluyor mu?" diye sordu genç kadına.

"Oluyor. Annemle babam sık sık geliyorlar. Erkek kardeşim de yılda beş kez falan geliyor. Onun Los Angeles'te oturduğunu hesaba katacak olursak, olağanüstü bir çaba sayılır bu." Bir an duraksadı. "Ama senin kastettiğin bu değildi, değil mi?"

Spencer, başını hayır anlamında salladı.

"Avukatım da geliyor ama çok sık değil. Eğer suçu kabul etmeden hüküm giyseydim, o zaman bir üst mahkemeye başvururduk ama şimdi başvuracak bir şey yok ortada. Durum böyle olunca, bir ziyaretçim eksilmiş oluyor tabii." Bir kez daha duraksadıktan sonra devam etti. "Senin gelmen büyük nezaket."

Spencer şöyle bir elini salladı. "Bunca zamandır gelmemekle kabalık ettim."

"Gelmen için bir neden yoktu ki. Bölge savcısı gelmiyor."

"Gelmezler tabii. Onlar..." Spencer cümlesini yarıda bıraktı. Onlar ne? Onlar, gecenin bir vakti ter içinde uyanmıyorlar tabii mi diyecekti?

"Evet dedektif, ne diyecektin?" diye üsteledi Conni.

"Spencer. Bana Spencer de."

"Peki Spencer," dedi Conni. "Buraya neden geldin?"

"Geldim çünkü..." Spencer gözlerini yere indirdi. "Nasıl söylesem? Epeydir seni düşünüyordum."

"Öyle mi?" Conni gülümsedi. "İyi mi, kötü mü düşünüyordun?"

"İkisi de değil. Seni burada hayal ediyordum. Sonra, Darthmouth'taki halin geliyordu gözümün önüne. Eski arkadaşlarını gördüğün oluyor mu hiç?"

"Aslına bakacak olursan, ben de sana aynı şeyi soracaktım. Eski arkadaşlarımı görüyor musun arada sırada?"

"Hayır, hiç görmüyorum. Dava sonuçlandığından beri New Hampshire'a gelmedim."

Bir sessizlik oldu. Conni, ne istediğini, neye gereksinimi olduğunu anlatacak bir yol bulmaya çalışıyor gibiydi.

Spencer ona yardımcı olmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Yıllardır insanları sorguya çekmeye alışmıştı, onlarla sohbet etmeye değil. Hem, yıllardır bir başına yaşamak, onu ürkek ve içe dönük yapmıştı.

Spencer kendi kendisiyle savaşırken, uzun bir süre sessiz kaldılar. Sonunda başını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı ve alçak bir sesle, "Sen yapmadın, değil mi Constance?" dedi.

Conni çatlak bir sesle cevap verdi. "Hayır."

Spencer başını salladı. Her nedense, buna inanmakta zorluk çekmiyordu. "O olaydan bir yıl önce Kristina'yı öldürmeye çalıştın ama, değil mi?" Bu sorgulama hali, kendisini daha rahat hissetmesine yardımcı oluyordu.

"Tam olarak değil aslında."

"Öyleyse neden pazarlık ettin?"

"Ya pazarlık edip buna razı olacaktım, ya da suçlu bulunmam halinde ömür boyu hapsi göze alacaktım. Beş yıllık ceza, müebbetten daha iyi göründü gözüme." Conni başını öne eğdi.

"Conni, eğer cinayeti sen işlemediysen, mutlaka suçsuzluğunda ısrar etmeliydin. Mahkemeye çıkmalıydın. Tanık koltuğuna oturmalıydın. Kendi hikâyeni anlatmalıydın. Masum insanlar genellikle ceza almazlar."

"Ama bazen de alırlar, değil mi?"

"Evet bazen," diye kabul etmek zorunda kaldı Spencer.

"Spencer, dinle. Sana daha önce anlattıklarımdan başka söyleyecek şeyim yok. Sen de onları dinlemekten bıkmış olmalısın."

İki yıl önce, günler boyu aynı şeyleri dinlemiş olan Spencer başını salladı.

Conni, onları ayıran cama doğru eğildi. "Git bak bakalım, Albert bugünlerde ne yapıyor Dedektif O'Malley. Bak bakalım neler yapıyor."

Spencer'ın yüz hatları gerildi. Arkasına yaslanarak konuştu. "Albert'ın pek bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Sen gene de bir bak bakalım dedektif, Albert Maplethorpe ne yapıyor."

Spencer her iki avucunu bankoya dayadı. "Sen onun bugünlerde ne yaptığını düşünüyorsun, Conni?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı genç kadın. "Ama bir kez olsun buraya, beni ziyarete gelmedi."

"Geleceğini mi düşünüyordun?"

"Evet. Doğrusu, mutlaka gelir sanmıştım." Conni ağlamanın eşiğindeydi. Gözlerinden yaş akmıyordu ama, yüzü acıyla buruşmuştu.

"Sana bir şey söyleyeceğim dedektif. Bugüne kadar hiç kimseye söylemediğim bir şeyi; ne kardeşime, ne annemle babama, ne de Jim'e söylediğim bir şeyi."

Conni bir süre sessiz kaldı.

"Krissy'nin öldüğü gece dışarı çıktım. Öfke ve kıskançlıktan delirmiş gibiydim. Albert'ı aramaya gittim ama hiçbir yerde yoktu; Kristina da öyle. Bu kadar da rastlantı olamazdı artık. Hep aynı şeyle karşılaşıyordum. Biri ortadan kaybolduğu zaman, diğeri de kayboluyordu. O gece de öyle olmuştu işte."

"Saat kaçtı o sırada?"

"Biri geçiyordu. On, belki çeyrek geçiyordu."

Spencer titremeye başlamıştı. "Devam et."

"O anki duygularımı anlamıyorsun. Bire çeyrek kala Albert'ın odasına telefon ettim, meşguldü. Tekrar tekrar aradım; hep meşgul çaldı. Sonunda, saat biri az geçe oraya gittim. Kris-

tina'nın kapısını çalmadığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Onun kapısını da çaldım tabii. Odada köpekten başka kimse yoktu. Oradan, aşağıdaki salona indim. Tim oradaydı ama Albert yoktu. Orada uzun süre kalmadım ama ne holden, ne de banyodan ses geliyordu." Burada biraz duraksadı. "Masalardan birinin üstünde bir bira şişesi duruyordu ama, şişe herhangi birine ait olabilirdi."

"Evet ama, Albert'a da ait olabilirdi."

"Doğru. Ancak, o ortalarda görünmüyordu. Bir adamın işemesi ne kadar uzun sürebilir ki? Tekrar yukarı koşarak, bir kez daha odasına telefon ettim. Sonra Frankie'yi aradım, Jim'i aradım. Delirmek üzereydim. Kristina'yla birlikte olduklarını düşünüyordum. Paltomu alarak dışarı çıktım."

"Dışarı çıkmadan önce paltonu giymiştin ama." Spencer, Kristina'nın öldürüldüğü yastığın nereye saklandığını anlamaya çalışıyordu.

"Dışarıda kar yağıyordu. Paltomu giymiştim."

"Paltonun altına bir yastık sakladın mı?"

"Yastık mı? Ne yastığı?"

"Yastık işte. Küçük, yumuşak, otuz santimetrekare kadar bir yastık. Kristina'nın yüzünü örtmeye yetecek büyüklükte"

Conni derin bir iç geçirdi. "Hayır, paltomun altına yastık falan saklamadım. Ne olduğunu anlatabilir miyim?"

Spencer yumuşak bir ses tonuyla, "Evet, lütfen anlat," dedi.

"Kısa bir süre önce kavga etmiştik."

"Biliyorum. Onun tırnaklarının arasında sana ait deri parçaları bulundu."

"Evet, kavga ettik. Çok korkunç bir şeydi. Nasıl o hale geldiğimi anlayamıyorum. Her zaman olduğu gibi, o her şeyi inkâr etti..." Conni, çelişkili duygular içinde duraksadı. "Aslında her şeyi inkâr etmiş sayılmaz. Sanırım bana gerçeği söylemeye çalışıyordu. Ben ise onu dinlemek istemiyordum. O kadar sinirlenmemin nedeni de bu olsa gerek. Tabii ki bilmek istiyorum, söyle bakalım işin gerçeği neymiş, diye geçirdim içimden

ama onun söylediklerini duyar duymaz aklımı kaçırdım adeta. Hiçbir şeyi bilmek istemiyordum. Albert'a inanmak istiyordum. Kristina'ya neden inanacaktım ki? Albert benim erkek arkadaşımdı. Diğeri ise hiçbir şeyim olmuyordu."

"Gene de, kızın anlattıklarının doğru olduğundan kuşkulanmış olmalısın?"

Conni, "Bunu düşünmek bile istemiyordum, Spencer," dedi kesin bir tavırla. "Üzerinde hiç düşünmemeyi seçtim."

"Neden peki?"

"Neden mi?' Conni bu soruya şaşırmış gibiydi. "Neden olacak," dedi üzgün bir sesle. "Biraz düşünecek olsam, Albert'ın yalan söylediğini anlardım. Bana yalan söylemek için pek çok nedeni olduğunu; hem de uzun süredir yalan söylediğini anlardım. O zaman ondan ayrılmam gerekirdi ve ondan ayrılmayı hiç istemiyordum. Anlıyor musun beni?"

Spencer duyduklarına inanamıyordu. "Bu ilişkinin ne kadar büyük bir yalan üstüne kurulduğunu anlayacak olmana rağmen mi?"

"Evet," dedi Conni. "Ona rağmen."

Spencer'ın söyleyecek bir şeyi yoktu.

Conni sözlerine devam etti. "Her neyse. Onunla kavga ettikten sonra oradan ayrıldım. Bir süre sonra ise ne Albert'ı ne de Kristina'yı hiçbir yerde bulamıyordum. İşte o zaman gözüm iyice karardı. Onları aramak için dışarı çıktım.

"Önce koşarak park yerine gittim. Sonra merdivenleri inerek kayıklıhaneye baktım. Sonra gene yukarı çıkarak köprüye gittim. İkisi de görünürde yoktu. Kristina'nın ismini bağırmaya başladım. Köprünün sonuna kadar giderek sağ tarafıma baktım." Genç kadın yutkundu. "Bir şey gördüğümü, birisini gördüğümü sandım ama ne gördüğümden emin değildim. Hiç gece vakti Feldberg'in arka tarafına geçtin mi bilmiyorum. Orası çok karanlık olur."

Spencer konuşacak halde değildi. Başını sallamakla yetindi. Feldberg'in arkasının ne kadar karanlık olduğunu biliyordu.

"Ama gene de, ağaçların arasında bir şeyin kıpırdadığını

gördüm. Hızımı azaltarak patikada yürümeye başladım. Aslında ortada patika falan kalmamıştı. Her yer kar altındaydı. Kar sayesinde, yürürken hiç ses çıkartmıyordum. Birden, içimi bir korku kapladı. Neden korktuğumu bilmiyordum. Korkmuştum işte. Sanki çocukken öcüden korkar gibi bir histi bu. Karanlıkta çıt çıkmıyordu. Tam o sırada bir ses duydum. Ya da duyduğumu sandım." Conni öksürdü. "Koruluğun içindeki bayırdan aşağı, birinin yürürken çıkarttığı sesler geliyordu; ayak sesleri, kırılan dal sesleri falan gibi."

Spencer nefesini tuttu. "O sesler daha aşağıdan, Tuck Drive'dan geliyor olamaz mıydı?"

Conni başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Kırılan dal sesleri vardı. Üstelik ses çok yakından geliyordu. O kadar yakından geliyordu ki, o kişi her kimse, az sonra burun buruna geleceğimizi düşündüm. Kalbimin gümbürtüsünden, ayak seslerini duyamaz olmuştum. Hayal edebiliyor musun?"

Spencer hayal edebiliyordu.

"Bütün öfkemi ve kıskançlığımı unutmuştum. Korkudan felç olmuş gibiydim. Olduğum yerde durarak, tekrar o sesleri dinledim. Ağaçların arasındaki kişi her kimse, benden uzaklaşmış gibi geliyordu. Artık bütün duyduğum, hızla yatakhanelere doğru uzaklaşan birinin ayak sesleriydi."

Oturduğu iskemlenin ucuna kadar gelmiş olan Spencer, "Hiçbir şey görmedin mi?" diye heyecanla sordu.

"Sesleri çıkartanın kim, ya da ne olduğunu mu yani? Hayır, görmedim. Vahşi bir hayvan bile olabilirdi. Ama pek bir hayvanın çıkartacağı seslere benzemiyordu. Vahşi bir hayvanın ormanda nasıl sesler çıkartacağını da bilmem ya. Ben sadece bir insanın çıkartacağı sesleri tanırım. Ve benim duyduğum sesler de, yoğun bir çalılığın içinden geçen bir insanın çıkartacağı seslere benziyordu. Aslında hiç ayak sesi duymadığımı hatırlıyorum. Sadece kırılan dalların çıkarttığı sesler vardı." Conni duraksadı. "Sesler giderek uzaklaştı ve sonunda duyulmaz oldu. Şimdi insana tuhaf geliyor ama, ben hâlâ korkuyordum. Korktuğum başka bir şey vardı. Kötülük gibi... ifrit gibi şeyta-

ni bir şey. Tam olarak anlatamıyorum."

"Anlatmak zorunda değilsin." Spencer, Conni Tobias'ın doğru söylediğinden kuşku duymuyordu. "Sen de oradan ayrılıp geri mi döndün?"

"Hayır. Hemen ayrılmadım oradan. Karanlığın içinde, korkudan yarı donmuş halde duruyordum. Sesler tamamıyla kesilmişti. Ağaçların arasında başka kimsenin olmadığı belliydi. Duyduklarım gerçek miydi yoksa hayal ürünü mü, bilmek istiyordum. İnsanlar karanlıkta bazen olmadık şeyler uydururlar, bilirsin. Gidip, karda ayak izleri olup olmadığına bakmak istedim."

Spencer başını salladı.

"Küçük adımlar atarak, Feldberg'in arkasındaki patikada kalmaya çalıştım. Hiç ses çıkartmamaya özen gösteriyordum. Kısa sürede, sesin ilk geldiğini duyduğum yere ulaştım. Olduğum yerde durarak tepeden aşağıya baktım ama oldukça karanlıktı. Zifiri karanlık sayılmazdı aslında. Ağaçlar, çevreden daha karanlık gölgeler halindeydi. Feldberg'in bazı pencerelerinden gelen hafif bir ışık vardı. Hafif ışık, karda yansıyordu. Beş altı metre aşağıdaki çam ağaçlarını seçebiliyordum. Birkaç adım attım. Sonra birkaç adım daha. Görmeye çalışıyor ama göremiyordum. Anlıyor musun?"

Spencer nefesini tutarak, "Gayet iyi anlıyorum," dedi.

"Aşağıya, ağaçlara doğru indim. Herhalde beş altı dakikamı almış olmalı o kadarcık mesafeyi geçmek. Küçük bir adım atıyor, sonra durup çevreyi dinliyordum. Bir adım at; dinle. Bir adım at; dinle. Hiçbir ses duyulmuyordu. Sağır olup olmadığımdan emin olmaya çalışıyordum."

Spencer gözlerini ayırmadan genç kadının yüzüne bakıyordu.

"Onları gördüğümde... gördüğümü sandığımda... sonradan, doğru gördüğümü anlamıştım ama o sırada emin olamıyordum... aramızda iki metre kadar bir mesafe vardı. Bir çift siyah çizmeydi gördüğümü sandığım şey."

Spencer nefesini koyuvererek arkasına yaslandı. "Hayır,"

dedi fısıltı halinde.

Conni hâlâ onun yüzüne bakmıyordu. "Önce ne olduklarını anlayamadım bile. Bana hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Karın üzerinde iki mürekkep lekesi gibi duruyorlardı. Ağaç kökü gibi, ya da kardan çıkmış bir çift kulak gibi bir görüntü oluşturmuşlardı. Daha fazla yaklaşamıyordum onlara çünkü içimi gene o korku kaplamıştı. Felç olmuş gibiydim. Bir adım daha atamıyordum. Henüz gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayamamış, ona rağmen, adım atacak halim kalmamıştı."

Spencer bir şey demedi. Neredeyse soluk soluğa, onu dinliyordu.

"Mürekkebe benzeyen şeylerin aslında bir çift siyah çizme olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Aklımdan nelerin geçtiğini gayet net hatırlıyorum çünkü, o çizmelerin ne anlama geldiğini anlar anlamaz hızla geriye döndüm. O kadar hızlı dönmüştüm ki, yüzü koyun kara düştüm ve bir süre ayağa kalkamadım. Ellerimin ve dizlerimin üstünde sürünerek tepeye doğru tırmandım. Sonra arkama dönüp, az önce gördüğüm şeye tekrar baktım. Arkama nasıl döndüğümü bilmiyorum. Bir kâbustan uyanmaya uğraşmak gibi bir şeydi sanırım. Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Tepeye varınca, bir daha arkama bakmaksızın eve doğru koşmaya başladım. Frankie'nin söylediği gibi, köprünün üzerinde hızlı hızlı yürüyor değildim; bütün gücümle koşuyordum aslında. Neyse ki kapıyı açık bırakmışım, ellerim o kadar titriyordu ki, anahtarla falan uğraşacak halde değildim. İçerde kimse yoktu. Sakinleşmem biraz zaman aldı. Sonra Albert'ın odasını aradım. Telefonu meşguldü. Frankie ve Jim'in telefonları cevap vermedi. Tekrar aşağıya, salona indim ve Albert'ın orada oturmakta olduğunu gördüm. Onu bulmak beni çok rahatlattı. Bana, uzun zamandır orada olduğunu söyledi. Ben de ona inandım."

Spencer, uzun süre bir şey söylemedi.

Sonunda, "Onu gördün mü?" diye sordu alçak bir sesle. "Çıplak, ölmüş, üzerine kar yağar durumda."

Conni başını şiddetle iki yana salladı. "Kesinlikle hayır, si-

yah çizmelerden daha ileri gidemedim."

Spencer, kendi yüzüne su çarpmak istiyordu. Demek bu yüzden Şükran Günü dönüşü Conni, Kristina'yı aramamıştı. Bunun ne kadar gereksiz olacağını biliyordu.

"Conni, bütün bunları neden kendine sakladın?" diye sordu Spencer. "Özellikle de sonradan olanları düşünecek olursak? Arkasından hiçbir şey gelmeseydi anlayabilirdim ama Kristina ölü bulunduktan sonra neden bir şey söylemedin?"

"Ne söyleıecektim? Kime söyleyecektim?"

"O gece neden Albert'a bir şey söylemedin, örneğin?"

"Gerçekten çok korkmuştum. Sabaha kadar kustum. Sonra oradan ayrıldık ve ben de gördüklerimi unutmaya çalıştım. Belki de yanılmış olabileceğimi düşünmeye çalışıyordum."

"Peki neden ertesi sabah Albert'a bir şey söylemedin? Gidip, birlikte kontrol edebilirdiniz."

Conni başını öne eğdi. "Albert'a söyleyemedim. Bilmiyorum. Söyleyemedim işte."

"Peki ama neden?"

"Bilmiyorum."

"Buna inanmamı bekleme."

"Doğru söylüyorum."

"Peki avukatlarına neden hiç söz etmedin bundan? Neden masum olduğunu söylemedin?" Bu sözler ağzından dökülürken Spencer, o kadar da masum sayılmazdın ya, diye geçirdi içinden. Ve o anda, Conni için üzülmekten, ona acımaktan vazgeçti.

"Suçsuz olduğumu nasıl kanıtlayabilirdim ki?" dedi Conni. "Bütün bulgular bana karşıydı. Koşarak suç mahallinden uzaklaşırken görülmüştüm. Bir saat kadar nerede olduğumu kanıtlayamıyordum. O bir saat içinde de Kristina öldürülmüştü. Sen de, bir şeyleri saklamaya çalıştığımdan emindin."

"Saklıyordun," diye araya girdi Spencer.

Coni başını salladı. "Doğru, saklıyordum. Üstelik, onun tırnaklarının arasında kan ve derim bulunmuştu. Kendi sözümden başka hiçbir şey koyamıyordum ki ortaya. Albert benim

aleyhimde ifade verdi. Jim, benim aleyhimde ifade verdi. Sen de benim aleyhimde ifade verdin."

"Ben hatalıydım."

"Hatalı olduğunu düşünmüyordun ama."

"Bu, beni daha az hatalı yapmaz."

"Sen benim tarafımda değildin ve ben de bunun farkındaydım."

"Senin tarafında olmak mı? Conni, sen karda yatan ölü bir insan gördün ve bunu hiç kimseye söylemedin. Albert'a bile söylemedin. En azından ona söylemen gerekirdi."

İkisi de bir süre sustular.

Sonra Spencer, "Albert'ın bir çift eldiveni var mıydı?" diye sordu.

"Eldiven mi?"

"Evet eldiven. Deri, ya da herhangi bir kumaştan?"

"Evet vardı. Çok iyi hatırlamıyorum ama, onun her zaman giydiği bir çift kahverengi deri eldiveni vardı." Başını bir kez daha önüne eğdi. "Eldivenden başka bir şey daha vardı." Sessizce önüne bakıyordu. "Kahverengi deriden bir paltosu vardı."

"Evet?"

"O palto ortadan kayboldu."

"Palto ne oldu dedin?"

"Ortadan kayboldu. O zaman bunu düşünmemeye çalıştım. Şükran Günü için arabayla eve gitmeye hazırlanıyorduk ve o, yanına kayak ceketini aldı. Ona, deri paltosunun nerede olduğunu sordum. O da bana, paltoyu bulamadığını söyledi. Döndükten sonra onu bulup bulamadığını sordum. Bulamadım, dedi. Bu yüzden aramızda küçük bir tatsızlık geçti. Deri bir paltoyu nasıl kaybedebildiğini anlamıyordum. Bozulmuştum. O paltoyu ona bir önceki Noel'de ben almıştım." Connie başını kaldırdığında, gözlerinde utanç okunuyordu. "O paltonun nerede olabileceğini düşünmek istemiyordum."

Spencer başını salladı. "Düşünmek istemediğinden eminim." Kızın yüzündeki acıyı görebiliyordu. "Artık bir önemi

yok," dedi yavaşça ama yalan söylüyordu.

Eliyle kısa saçlarına ve yüzüne dokunan Conni, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Ne mi olacak?" Soru, Spencer'ı şaşırtmıştı. "Bilmiyorum. Avukatınla görüşerek, bana anlattıklarını ona da anlatabilirsin."

Kız oturduğu yerde kıpırdandı. "Sonra ne olacak? Bunun ne yararı olur ki?"

"Conni, ona soruşturmayı yeniden açmasını söyle."

"Soruşturmayı yeniden açmak neye yarar? Ben, itirafa dayalı pazarlık sonucu buradayım!" diye bağırdı genç kadın. "Ama suçlu değilim. Hiçbir suç işlemedim."

Spencer hafifçe öksürdü. "Ben olsam bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim, Conni."

"Sana, onu öldürmediğimi söyledim ya."

"Doğru öldürmedin. Ama..." Spencer sözlerinin burasında durdu. İstediği kelimeleri bulmakta zorluk çekiyordu. "Sen onun ölmüş bedenini gördün." Bütün iradesini kullanarak gözyaşlarını engellemeye çalıştı. "O çizmelerin kime ait olduğunu biliyordun. Orada yatanın Kristina olduğunu biliyordun. O anda böyle düşünmemeye çalıştığını biliyorum ama –aslında keşke düşünseydin– Kristina'yı ertesi gün de görmedin. Karda yatan kişinin o olduğunu anlamış olman gerekirdi. Gene de, sanki hiçbir şey olmamış gibi, kızın köpeğini de yanına alarak oradan ayrıldın. Şükran Günü'nü kutlamaya gittin. Bir haftadan uzun bir süre, onu karda yatmaya terk ettin..." Spencer sözlerinin sonunu getiremedi.

"Bir şey söyleyemezdim. Ortaya çıkmak için çok uzun süre sessiz kalmıştım."

"Evet doğru. Ben de zaten o yüzden hemen yardım istemeye gitmen gerektiğini söylüyorum. Bunun ona bir yararı olacağını sanmıyorum doğrusu. Sen onu bulduğunda herhalde çoktan ölmüş olmalıydı. Ama belki de ölmemişti. Bir düşün hele. Bununla yaşamak zorundasın artık. Hemen yardım istemeye koşsaydın, hayatının beş yılını bu delikte geçirmek zorunda kalmazdın."

"Yardım istemeye gidemezdim diyorum! Anlamıyor musun?" Conni'nin sesi çaresizlik ve acı doluydu.

"Hayır. Doğrusu anlamıyorum. Korkmuş olduğunu biliyorum sadece."

"Ona sadece korkmak denmez. Korkudan çıldıracak haldeydim. Hayatımda daha önce hiç o kadar korkmamıştım."

"Aslına bakacak olursan o geceden önce, korkacak pek bir şey olmamıştı hayatında, Conni," dedi Spencer. "Zor anlarda ortaya çıkan, içteki gerçek kimliğimizdir. Günlük yaşamda pasif bir tavır sergilemek kolaydır çünkü bizi zorlayan herhangi bir şey yoktur karşımızda. Bir risk almak zorunda kalmayız. Ancak, hayatta birkaç kez kendi adımız okunur ve işte o zaman ayağa kalkmamız beklenir bizden. O gün geldiğinde, arkamızı dönüp kaçmak olmaz."

Conni, anlamayan gözlerle ona baktı.

"Anlaşılan bana yardım etmeyeceksin, dedektif," dedi soğuk bir sesle. "Öyleyse buraya neden geldin."

"Buraya, haklı olup olmadığımı anlamaya geldim."

Adamın bundan başka bir açıklama yapmadığını gören Conni sordu: "Haklı mıymışsın?"

Spencer başını yavaşça öne eğdi. "Haklıymışım."

Artık kendisini genç bir erkek gibi hissetmiyordu. Bu insanların ördükleri ağ, onu dört yıldır esir etmişti ve ne yaparsa yapsın, bu ağı yırtıp özgürlüğüne kavuşamıyordu. Artık tekrar genç bir insan olması mümkün eğildi. Açık kumral saçları, şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı. Yüzündeki çizgiler de, eskisine oranla daha belirgindi. Bu çocuklar onu yaşlandırıyordu ama o, buna izin vermeye niyetli değildi. Onlardan mutlaka kurtulması gerekiyordu.

Teslim olmuş bir edayla, "Conni," dedi sonunda. "Koşarak geri döndüğün gece, gördüklerini Albert'a neden söylemediğini biliyorum. Ona söylemedin çünkü, cinayeti onun işlediğini düşünüyordun. Ve Albert ondan hiç söz etmeyince, ertesi gün de onun nerede olduğunu merak etmeyip, kaç gün sonra bile Kristina'nın ortaya çıkmamasına karşın onun adını ağzına al-

mayınca, cinayeti onun işlediğinden emin oldun. Buna rağmen kimseye tek kelime etmedin. Ne umuyordun Tanrı aşkına? Cesedin hiçbir zaman bulunmayacağını mı? Eğer Kristina'yı onun öldürdüğünü düşündüysen, bir katille birlikte olmayı nasıl göze alıyordun? Yoksa buna bile aldırdığın yok muydu?"

"Böyle konuşma," diye hıçkırdı Conni. "Böyle şeyler söyleme. Hiçbir şey söyleme."

Ama Spencer konuşmayı sürdürdü. Sesi eskisinden daha yüksek çıkıyordu. "Kuşkularının yersiz olmasını dileyerek sustun. Onun yerine kendini feda ettiğin taktirde, seni sevmeye başlayacağını mı sandın?"

"O zaten beni seviyordu!" diye feryat etti genç kadın.

"Ah, Conni!" dedi Spencer. Kendisini gerçekten yorgun hissediyordu. "Tanrı aşkına! O seni hiçbir zaman sevmedi. Hayatı boyunca asla kimseyi sevmedi." O anda Spencer, Kristina'nın bordo paltosunu hatırladı. "O, yalnızca Kristina'yı sevdi. Bunu anlamıyor musun? Bu fedakârlığınla onu seni sevmeye ikna edebileceğini sandın ama, sen hapse girer girmez o seni unuttu. Şimdi ise intikam istiyorsun. Onu sakınıp kollayacak yerde, hak ettiği cezayı almasına yardımcı olman gerekirdi."

Conni ağlamaya başladı.

"Ağlamayı bırak. Ne yapmamı bekliyorsun benden? Onun suçlu olduğundan kesinlikle emin bile değiliz. Hiçbir şeyden emin değiliz. İkimiz de bilmiyoruz. Ağlamayı bırak. Belki de yanılıyorumdur. Belki de o yapmamıştır."

Conni, gözyaşlarını silmeden ağlıyordu. "Albert'ı bul." Sarsılarak hıçkırdı. "Bul onu."

"Haydi buldum diyelim. Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye kabul etmek zorunda kaldı Conni. "Onu bulduktan sonra, ne yapman gerektiğini kalbinde hissedeceksin."

"Kalbimi bu işin dışında bırak, lütfen," dedi Spencer. Sonra yumuşayarak devam etti, "Onu bulunca ne yapacağım? Yanaklarından mı öpeceğim?"

"Ne yapacağını bileceksin, dedektif. Ben sana güveniyo-

rum." Conni burnunu çekti.

Spencer, kızın bütün ümidini kendisine bağlamakta olduğunu fark ediyordu. "Albert'ın suçu kabulleneceğini mi sanıyorsun? Sen onu hiç tanımıyorsun, Conni."

"Hayır, tanıyorum işte."

Başını iki yana sallayarak, "Hem de hiç tanımıyorsun," dedi Spencer. Bir kez daha içinden ona Nathan Sinclair'i anlatmak geldi ama, kız zaten yeterince acı çekmemiş miydi?

Konuyu biraz değiştirerek, ona Jim'i sordu.

"Her pazar günü buraya geliyor," diye yanıtladı Conni.

"Ne diyorsun?" dedi Spencer. "Her pazar, ha?" Aslında hiç de o kadar şaşırmamıştı. "Neler yapıyor şimdi o?"

"Pek bir şey yaptığı yok. Bir bankada müdür olarak çalışıyor."

"Banka müdürü olmak için mi Dartmouth'a gitti yani?"

"Hayır," dedi Conni. "Hukuk okumak istiyordu. Ama... fikrini değiştirdi sanırım."

"Fikrini değiştirdi, ha? Peki mezun oldu mu?"

Conni, düşünceli ve şefkat dolu bir sesle, "O konuda da fikrini değiştirdi sanırım," dedi.

"Anlıyorum," dedi Spencer. "Conni, onun hakkında sen ne düşünüyorsun?"

Genç kadın mahcup bir şekilde başını salladı. "Her pazar geliyor..." Hafifçe sesi titriyordu; sözlerine devam edemedi. Spencer bunun, Jim'in onun için yaptıklarından ötürü mü yoksa Nathan Sinclair'in ona yaptıklarından ötürü mü olduğunu anlayamadı.

Adamın içinden uzanıp onun koluna dokunmak geldi ama bu mümkün değildi. "Elimden geleni yapacağım, Conni," dedi sonunda.

"Yapacağını biliyorum Spencer. Çünkü sen öyle bir insansın işte."

"Ancak şunu anlaman gerek. Bunu senin için değil, Kristina için yapıyorum." Ve kendim için. Ve Kristina'nın annesi için. Ve bunu yapacağıma söz verdiğim için.

"Bunu anlıyorum," dedi Conni heyecanla.

"Hiçbir şey için söz veremem. Bunu da anlıyor musun?"

"Gayet iyi anlıyorum," dedi kız hüzünlü bir şekilde gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Spencer, onun içtenlikle teşekkür etmekte olduğunu hissediyordu. Ayağa kalktı. "Bir şey değil." Hiç değilse bu kadarını yapabileceğini söylemek gelmişti içinden ama, yapabileceğinin en fazlası buydu aslında; hem de kendisi için yapabileceğinin en fazlası.

"Seninle bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum, Conni. Kendine iyi bak."

İşte kendisini bir kez daha o dört insanın perişan yaşamlarının batağına atmış bulunuyordu. Bu, kendi yaşamının da batağıydı aynı zamanda. Bir zamanlar çok sevdiği Hanover'i terk ederken, o insanları ve sorunlarını da geride bıraktığını sanmıştı ama, işin aslı hiç de öyle olmamıştı. Oradan ayrılırken, hepsini toplayıp ıslak ve sıvışık bir halde ruhunun valizine tıkmıştı.

O insanlar yüzünden, Hanover hayalleri yıkılmıştı Spencer'ın. O güzelim kenti kınk dökük, karmaşık yaşamlarıyla berbat etmişlerdi.

Üç ay sonra haziranda, Spencer O'Malley, A. Maplethorpe'u, Greenwich, Connecticut'un telefon rehberinde buldu.

A. Maplethorpe, Long Island Sound sahili boyunca uzanan Sound Beach Caddesi'nde, özel Greenwich Point Park Kulübü'ne bir kilometre kadar uzakta oturmaktaydı. Spencer onu görmeye gitmeden önce telefonla aradı. Nathan, tuhaf bir şekilde, onun sesini duymaktan memnun olmuşa benziyordu. Telefonda, "Nasıl oldu da bunca zamandır ortaya çıkmadın sen dedektif?" diyerek Spencer'ı yemeğe davet etti.

Onu görmeye gitmeden önce bu buluşma üzerine uzun uzun düşünen Spencer, gömleğinin cebine bir mikrofon yerleştirmeye karar verdi. Ayrıca, polis Magnum'unu da yanına aldı. Görev dışında bile olsa, onsuz hiçbir yere gitmezdi zaten.

Bir zamanların yoksul Nathan Sinclair'i, gerek yetimhane

günleri, gerekse Brooklyn Gençlik Cezaevi'nden bu yana epey yol kat etmişti.

Oturduğu ev, dışarıdan harika görünüyordu. Gözlerden uzak, pencereleri beyaz kafesli, yeşillikler içinde, üç katlı bir sayfiye eviydi burası. Bahçe duvarları sarmaşık yüzünden görünmüyordu. Geniş bahçeye yayılmış akça ağaç ve meşelerin arasından deniz görünüyordu.

Nathan, Spencer'ı dışarıda karşıladı. Spencer bahçede durmuş, ağaçları seyrederek temiz havayı ciğerlerine dolduruyordu. "Bu akça ağaçları New Hampshire ve Vermont'tan getirttim. Connecticut'ta bu kadar güzellerini bulmak mümkün olmuyor."

Soğuk bir tavırla birbirlerine başlarını salladılar. El sıkışmamışlardı. Spencer, üzerinde taşıdığı kayıt cihazının alçak sesini duyabiliyordu. Eliyle ceketinin yakasına dokundu.

Nathan büyümüş gibi duruyordu. Sinclair'lerle dolu Greenwich'te yaşamaya karar verdiğine göre, A. Maplethorpe olmaktan başka çaresi yoktu kuşkusuz. Buna karşılık, adının dışında her şeyi ile bir Sinclair'e benziyordu. Tavırları, giysileri, özenle kesilmiş saçları, nazik ve seviyeli konuşması ile tam bir Sinclair olmuştu. Üzerindeki kıyafet ve yaşadığı ev, zenginlik işaretleriydi.

"Hâlâ bir Maplethorpe'sun demek, öyle mi Nathan?"

"Evet. Pek başka bir şey sayılmam doğrusu." Nathan'ın yüzünü, beyaz dişlerini sergileyen bir gülümseme kapladı. "Nereye gidelim istersin?"

"Burada kalırız diye düşünmüştüm."

"Yok, bu iyi bir fikir değil. Aşçıyla hizmetçiye izin verdim. Şehirde güzel bir yer biliyorum, oraya gidelim. Beğeneceğinden eminim."

Spencer hiçbir yere gitmek istemiyordu. Orada kalmak, evin içini görmek istiyordu. Aslında ne bulmayı ümit ediyordu ki içerde? Oturma odasında, çiçeklerin, kitap raflarının arasında küçük, kare bir yastık bulacağını mı sanıyordu?

Yakındaki bir lokantaya giderek, binanın güneye bakan ta-

rafında, bahçede oturdular. Ilık haziran güneşi, kırmızı beyaz kareli masa örtülerinin üstünde parlıyordu. Kırmızı beyaz kareli bir önlük takmış olan garson kız, ikisine kahve servisi yaptı.

Havadan sudan konuştukları ilk on dakika boyunca Nathan hiç ara vermeden sigara içti. Nazik konuşması ve sakin tavırlarına karşın son derece gergin olduğu belliydi. Sinirli parmaklarla sigaranın birini söndürüp, diğerini yakıyordu.

Bir süre sonra, "Bu ziyareti neye borçluyum, Spencer?" diye sordu Nathan. "Sana Spencer diyebilir miyim? Bir kitap mı yazıyorsun?"

"Yazı yazmakla aram hiçbir zaman iyi olmamıştır," dedi Spencer.

Nathan, "Öyle mi?," demekle yetindi sadece. Spencer onun rahat olmasını, kendini savunma ihtiyacı duymamasını tercih ederdi ama, bu şansını şimdiden yitirmişe benziyordu. "Eski kız arkadaşın Constance Tobias'ı görmeye gittim. Onu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Nathan soğuk bir sesle. "Durumu nasıl?"

"Gayet iyi. Halinden memnun sayılır. Neden onu görmeye hiç gitmediğini merak ediyor."

Nathan umursamaz bir tavırla, yavaşça omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Çok zor günler geçirdik. Benim için de kolay olmadı doğrusu."

"Tabii, tabii. Zor günlerdi. Şimdilerde ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?"

Nathan gülümsedi. "Yok canım, çalışmıyorum. Zengin bir kadınla evlendim. Bu evi de o aldı zaten."

"İyi bir evlilik olmalı." dedi Spencer. "Demek evlendin."

"Evet," diye yanıtladı Nathan ciddi bir ifadeyle. "Evliydim."

Spencer bu son sözün anlamını çözmeye çalıştı. "Evliydim de ne demek, Nathan? Hepsi hepsi iki yıl oldu daha."

"Aslına bakacak olursan dört yıl oluyor, dedektif," diye onu düzeltti Nathan. Sesinde alaycı bir ton var gibiydi.

"Hemen boşandın demek."

"Hayır, karım öldü."

"Öldü mü?" Öldü ha! Spencer'ın elleri titremeye başladı. Sakin görünmeye çalışıyordu. "Ne talihsiz bir durum," dedi sonunda.

Nathan onu yanıtlamadı. Fütursuzca, sigarasını içmeye devam etti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Tam da evliliğinden ötürü seni kutlamaya hazırlanıyordum."

"Bu hiç uygun olmazdı doğrusu."

"Karın niye öldü?"

"Arabanın kontrolünü kaybetti. Olmayacak şey işte. Yoldan çıkıp takla attı."

Spencer sessizce oturarak, ortaya çıkan bu yeni durumu değerlendirmeye çalıştı. Duygularının belli olmamasına dua ediyordu. Göğsüne tutturduğu teybin, teriyle ıslanıp parazit yaparak kendisini ele vermesinden korkmaya başlamıştı.

Spencer garsonu çağırdı. "Bana bir viski getirin lütfen."

"Tercih ettiğiniz bir marka var mı, efendim?"

"Viski olsun da, ne marka olursa olsun," diye kızın sözünü kesti Spencer.

Viski hemen gelmişti.

Spencer, Nathan'a dönerek, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Kazayı iyice soruşturdular mı?"

"Tabii canım. Sigorta şirketi en küçük ayrıntısına kadar soruşturdu." Nathan öne doğru eğilerek hafifçe gülümsedi. "Gerçekten de bir kazaydı, Dedektif O'Malley."

"Evet. Kristina da gerçekten dondurucu havada çırılçıplaktı. Donarak ölmesi işten bile değildi."

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Nathan. "Onun donarak ölmediğini biliyorsun."

"Evet ama, o da bütünüyle bir kaza sayılırdı. Kristina'nın donarak ölmüş gibi görünmesi gerekiyordu."

Nathan bir sigara daha yakarak, eliyle saçlarını arkaya attı. "Dedektif O'Mally, sizi gördüğüme sevinmedim değil ama zi-

yaretinizin asıl nedeni nedir, söyler misiniz? O olaydan ötürü Conni Tobias hapiste işte."

"Evet. Conni Tobias hapiste, öyle değil mi?" dedi Spencer üstüne basarak. Sadece yarım saattir birlikte olmalarına karşın, Nathan ikinci paket sigaraya başlamıştı. Spencer, buraya gelmenin boş yere vakit harcamak olmayacağını zaten biliyordu ama şimdi adamın sigara içişine baktıkça, içgüdülerinin kendisini yanıltmadığından iyice emin oluyordu.

"Nathan..."

"Bana Albert demeni tercih ederim," dedi Nathan. "O ismi çok uzun zamandır kullanmıyorum."

"Tuhaf. Kristina, büyükannesine yazdığı mektuplarda hep o ismi kullanıyordu. Sana yazıp da göndermediği mektuplarda da o ismi kullanmıştı. Sadece, yazdığı vasiyetnamede o isimden hiç söz etmemiş. Kristina'nın annesi de seni Nathan olarak biliyor. Söylesene bana, karın senin gerçek ismini biliyor muydu?"

"Hayır. Çünkü yıllardır benim gerçek ismim o değildi."

"Karının adı neydi?"

Nathan, bu soruyu yanıtlamadan önce bir sigara daha yaktı. "Elizabeth."

"Elizabeth, ha? Elizabeth güzel bir isim. Soyadı neydi?"

"Öldüğü zaman Maplethorpe olduğundan eminim."

"İyi de, ölmeden önce neydi soyadı?"

"Gerçekten hatırlamıyorum, dedektif. Seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Beni ilgilendiren, kadının kızlık soyadı değil, doğrusunu istersen. Daha çok, onun ölmüş olması ilgimi çekiyor."

Nathan gülümsedi. "Bu kadar üstünde durma."

Nathan'ın gayet sakin görünmesine karşın Spencer o kadar sarsılmıştı ki, ellerinin titrediği belli olmasın diye masanın üzerinde duran içki bardağına uzanmıyordu.

Onun durumunda olan birinin nasıl davranması gerektiğini kestirmeye çalıştı?

Kuyruğunu kıstırıp oradan ayrılması mı gerekiyordu? Sırtında taşıdığı bu yükle mi ölecekti?

Spencer'ın oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Elizabeth hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Nathan ise, sadece, yirmi beş yaşında dul kalmanın ne kadar üzücü bir şey olduğunu söylemekle yetindi. Spencer, bu sözlerin ardında gerçek duyguların yatıp yatmadığını anlamak için dikkatle adamın yüzünü inceliyordu. Nathan'a bakarken görebildiği tek şey, şık giysiler içinde oturmuş, zincirleme sigara içen genç bir adamdan ibaretti. Nathan bu durumda söylenmesi gereken şeyleri söylüyordu kuşkusuz ama, hiç de acı bir kayba uğramış bir insan ifadesi yoktu yüzünde. Spencer, acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirdi.

"Sana sormak istediğim bir şey var. O kazada, bir kasıt olasılığından kuşkulanıldı mı?"

"Hayır. Kuşkulanılması mı gerekirdi?"

"Bilmem. Sence gerekir miydi?"

Nathan iyice şaşırmış gibi görünüyordu. "Bir araba kazasında kimin bir kastı olabilir ki?"

"Senin," dedi Spencer açıkça.

Nathan başını hafifçe arkaya atarak gülümsedi. "Hayır, dedektif. Kimse benim bir kastım olabileceğinden kuşkulanmadı. Ben de, karımla birlikte arabanın içindeydim."

Spencer başını salladı ama ikna olmamıştı. "Nereye gidersen git, Nathan Sinclair, ölüm de arkandan geliyor sanki. Kristina öldü..."

Nathan güldü. "Beni, Kristina'yı öldürmekle mi suçluyorsun dedektif?"

"Aristo gibi, ölüm seni izliyor," dedi Spencer. "Karının ölmesini nasıl sağladın?"

"Anlaşılan, bu pek de dostane bir ziyaret değil, ha? Bakın dedektif, size daha önce de söyledim. Arabayı karım kullanıyordu. Çok üzücü bir kazaya neden oldu."

"Üzücü kazalar senin uzmanlık alanın galiba."

"Üzücü kazalar benim uzmanlık alanım falan değil," dedi Nathan, Spencer'ın ses tonunu taklit ederek. "Kristina'yla olan şey..."

"Onunla olan hangi şeyden söz ediyorsun şimdi; hamile kalışından mı, yoksa..." Spencer onu cinayetle suçlamak üzereyken kendisine hâkim oldu.

Bunun, hiçbir yararı olmazdı.

Nathan'ın bu suçlamayı şiddetle reddedişini kayda geçirmek istemiyordu. Susmayı tercih etti. Canı fena halde içki istiyordu ama gene de kahve içmeyi sürdürdü.

Karısını bir kazada kaybetmiş olan Spencer, acı çeken bir adamın nasıl davrandığını iyi biliyordu ve Nathan hiç de acı çeken bir insana benzemiyordu. Adam, tuttuğu takımın kaybettiği bir maçtan söz eder gibiydi adeta. Karısının ölümüne aldırdığı falan yoktu. Meydan okuyan gözlerini Spencer'a dikmiş, şöyle diyordu sanki: Göster bakalım marifetini. Bunca zamandır peşimdesin ama hiçbir şeyimi yakalayamadın. Bu defa da buradan eli boş dönecek ve ben Sound Beach'te, senin ancak rüyalarında görebileceğin bir evde yaşamımı sürdürürken, sen o küçük, zavallı apartman dairene döneceksin. Ben seni, evimin kapısından bile sokmam. Benim yaşadığım eve hiçbir zaman giremeyeceksin. Neden, biliyor musun? Çünkü sen o eve girmek istiyorsun ve ben buna asla izin vermeyeceğim.

Ancak Spencer, bu konuşmanın sonunda kendisine bir kapı açılacağını biliyordu.

"Sen felsefe mezunusun, değil mi?" diye sordu. "Suçluluk diye bir duygunun varlığından haberdar olmamana şaşıyorum."

Nathan kuru bir sesle güldü. "Suçluluk duygusu, ha? Bunun felsefeyle hiç ilgisi yoktur. Suçluluk duygusu, dinlerin ve annelik gerçeğinin bir ürünüdür. Ben ne dindarım, ne de bir annem oldu. Felsefe, sadece mantıklı düşünmekle ilgilidir. İşte ben, bunu iyi beceririm."

"O kadın seni çok sevmişti."

"Sana öyle mi söyledi? Eh, eminim kendisini öyle olduğuna inandırmıştır."

"Seni evine aldı. Sana bir yuva sağladı," dedi Spencer ateşli bir sesle. "Nasıl bu kadar nankör olabiliyorsun?"

"Kendimi neden minnettar hissetmeliydim ki? Bütün o dediklerini yapmasını ona ben mi söyledim? Daha önce bulunduğum yerde mutlu olmadığımı kim söylüyor? Orada arkadaşlarım vardı. Bana Katherine Sinclair'den çok daha iyi bakan üç tane rahibe vardı. Sıcacık bir yerden alınıp, hiçbir disiplin olmayan, hiçbir gözetim uygulanmayan, altın yaldızlı bir kafese götürüldüm. Sadece süs, sadece göstermelik davranışlar. Bunlardan başka ne vardı ki o evde. Sinclair'ler beni aldıklarında yedi yaşındaydım. Benim yeni doğmuş bir çocuk gibi olacağımı düşünüyorlardı ama ben, onlar daha ortaya çıkmadan önce kendi kişiliğimi geliştirmiştim bile. Sonra birdenbire, kim olduğumdan hoşlanmayıp, beni sokağa attılar. Üstelik sadece beni değil, kendi kızlarını da." Bu son sözleri söylerken iyice öfkelendiği belli oluyordu.

Spencer, Nathan'ın öfkelenmesine şaşırdı. Daha önce onun herhangi bir duygu sergilediğini hiç görmemişti.

Bordo palto hariç.

Spencer, "Onu dışarı atmadılar," dedi.

"Atmadılar da ne yaptılar? Skandal büyümesin diye apar topar evlendirdiler. Bu dünyadaki tek çocuklarını evlerinde barındıramazlar mıydı? Ama hayır; komşularının ne düşüneceği daha önemliydi onlar için. Tanrı, Sinclair adını kasabanın diline düşmekten korusun! Bana yaptıkları gibi, onu da başlarından attılar. Bu, onun yaşamındaki en korkunç andır."

"Pek bir yaşamı da olmadı zaten," dedi Spencer. "Bence, yaşamının en kötü anı, henüz yirmi bir yaşındayken doğal olmayan bir nedenle öldüğü an olsa gerek, ne dersin?"

Nathan, bir an irkildi. Belli belirsizdi irkilmesi ama, Spencer'ın gözünden kaçmamıştı. Dedektif, onun böyle bir tepki vermesini hiç beklemiyordu.

Nathan, sakin görünmeye devam ederek omuzlarını silkti. "Bilmiyorum doğrusu. Öldüğüne üzülüyorum."

"Tabii üzülüyorsundur. Sana aile gibi davranan tek kişiydi."

Nathan burnunu kıvırdı. "O kadar da değil, dedektif. Bizim ilişkimizi, gerçek dışı bir duygusal boyuta oturtuyorsun. Ben

kimsesiz biriyim, yoksa unuttun mu? Tanıdığım bütün kadınlar, bu sözcüğü duyunca şeker gibi erimişlerdir. "Kimsesiz, yetim ha; zavallı çocuk; gel seni bizim eve götüreyim; seni anneme göstereyim; sanki benimmişsin gibi seveyim seni; bırak yatağını yapayım. Kristina böyleydi işte. Conni de öyle. Elizabeth ve diğerleri de. Kadın ruhunda bulunan her bir şefkat teli, 'yetim' lafını duyar duymaz titreşmeye başlar. Beni sahiplenmekten başka bir şey düşünemez olurlar. Artık tek istedikleri, beni kendi ailelerine dahil etmektir."

"Çünkü onlar senin nasıl biri olduğunu bilmiyorlar," dedi Spencer. Kristina'yı Nathan'ın öldürdüğünden emin olmaya başlıyordu artık. Sadece o, kendisini her şeyi feda edecek kadar çok seven bir genç kızı acımasızca öldürüp sonra da hiçbir şey olmamış gibi yaşantısına devam edecek kadar vicdansız olabilirdi. Tıpkı çocukken kedisine olanlar gibi, bu olaydan da zerrece etkilenmemişti. Önce kızcağızı öldürmüş, sonra da sanki o hiç var olmamışcasına kendi hayatını yaşamaya koyulmuştu.

Görünüşe göre ölen karısı oldukça zengin olmalıydı ve o parayı şimdi Nathan dilediği gibi kullanıyordu. Yalnız yaşamaktan hoşnut görünüyordu. Toplumun bir zamanlar onu dışlamış olan sınıfında yeniden bir yer edindiği belliydi. Nathan Sinclair'in, usçuluk felsefesini öğrenmek için Edinburgh'a gitmesine gerek yoktu. O güne kadar yapmış olduğu hiçbir şeyden pişmanlık duymamış, Katolik terbiye ile yetiştirilmiş olan Spencer'ı çıldırtıyordu adeta. Adam bir nebze olsun pişmanlık gösterseydi, kızcağızın ölümü bu kadar anlamsız olmaktan çıkacaktı belki ama; Nathan'a göre, bir insanı öldürmek, bir köpeği yürüyüşe çıkarmak kadar sıradan bir şeydi anlaşılan.

Nathan, yüzünde keyifli bir gülümsemeyle, "Ben kim olduğumu biliyorum, dedektif. Asıl sorun, benim ne olduğum," dedi.

Spencer öne doğru eğildi. Masanın altında tuttuğu elleri birer yumruk halinde sıkılmıştı. "Onlar seni evlat edindiler. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

"Acımasız olan kim acaba? Beni evlat edindiler ve adımı değiştirip, ölmüş çocuklarının adını verdiler. Şükran Günü falan olduğuna aldırmayıp, beni her yirmi bir kasım günü mezarlığa sürükleyerek, Nathan Sinclair'in mezarına çiçek koymaya zorladılar. Yedi yaşımdan itibaren her yıl. Ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu sen tahmin et," dedi Nathan soğuk bir sesle. "Oradaki mezar taşına göre, ben çoktan ölmüştüm bile."

Spencer onu dinledi. Buraya, bu saçmalıkları duymak için gelmemişti. "Daha önce bir adın var mıydı senin?"

"Olduğundan eminim ama ben bilmiyorum. Rahibeler bana Billy derdi."

Spencer başını iki yana salladı. "Bill, Nathan, Albert. Sen, gerçekte kim olduğunu biliyor musun?"

"Peki sen gerçekte kim olduğunu biliyor musun?" diye yanıtladı onu Nathan. "Adının Spencer olduğunu söylüyorsun ama, polis arkadaşlarının sana Tracy diye hitap ettiklerini duydum. Oysa ki, sen kendini Spencer Patrick O'Malley diye takdim ediyorsun. Hiç kimse aslında göbek adını da birlikte söylemez."

Spencer, öfkeyle titremesinin önüne geçemiyordu. "Benim kimliğim bu. Spencer Patrick O'Malley."

"Öyleyse benim kimliğim de Albert Maplethorpe."

"Bu ismi senin için Kristina seçti, öyle değil mi?"

Nathan gözlerini hayretle açtı ama hemen sonra, "İkimiz birlikte seçtik," diye cevap verdi.

"Kolundaki dövmeyi de birlikte mi yaptırdınız? Onun isminin baş harfleri olan dövmeyi? Kristina öldükten sonra o dövmeyi ameliyatla kazıtmayı denedin mi?"

"Sen neden söz ediyorsun dedektif? Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Söyle bana Nathan-Albert-Billy, onu gerçekten sevdin mi?"

Nathan hiç düşünmeden cevap verdi, "Evet, sevdim."

"Onu öldürdün mü?"

Yanıt, yıldırım hızıyla geldi, "Hayır, öldürmedim."

Teyp kaydı sürmekteydi.

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır, söylemiyorum."

"Bütün yaşamın boyunca herkese yalan söyledin. Şimdi de yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır, söylemiyorum."

"Demek öyle?"

"Cinayet saatinde nerede olduğuma dair tanığım olduğunu biliyorsun, dedektif."

"Doğru. Tanığın var senin." Spencer, sinir içinde, parmaklarıyla boş bardağına vurup duruyordu.

Nathan güldü.

Sonra ikisi birden sustular. Nathan hindili sandviçini yemeyi sürdürdü. Spencer ise sadece kahve içiyordu. Birden aklına başka bir şey geldi. Büyükanne.

"Ee, ne olmuş ona? Her yaz onun yanında kalırdık. Tatil için ideal bir yerdi. Göl çok güzeldi. Anneanne de harika yemekler pişirirdi. O kadın öldüğü zaman Kristina çok üzülmüştü."

"Louise Morgan'ın bir vasiyetnamesi olduğunu biliyor muydun?"

"Tabii biliyordum. Sinclairler'den, Morganlar'dan söz ediyoruz burada. Onlar, vasiyetnameleriyle doğarlar." Sandviçinden büyük bir lokma ısıran Nathan sözlerine devam etti. "Brooklyn Heights'ta yaşarken Kristina bana, anneannesinin, ailesinin ona davranış şekline çok içerlediğini söylemişti. Kristina, o kadının tek torunuydu. Sırf komşulara ayıp olmasın diye kızı bebeğiyle birlikte başlarından attıklarına inanamamıştı. Ailesi Kristina'ya sırt çevirince, Louise de onlara sırt çevirdi. Kadın, Kristina'nın annesi de dahil olmak üzere bütün aileyi mirasından mahrum edeceğine yemin etmişti."

"Kristina sana Louise Morgan'ın, mirasını kime bıraktığını söyledi mi?"

Nathan bir an düşündü. "Hayır. Krissy bana, o konuda bir şey bilmediğini söyledi."

Kristina'nın isminin kısaltılmış halini Nathan Sinclair'in ağzından duymak, Spencer'ın içini ürpertti. Büyük bir günah iş-

lenmiş gibi geldi ona bir anda.

"Louise Morgan'ın davranışını onaylıyor gibisin."

"Kesinlikle onaylıyorum. Kristina'ya çok kötü davrandılar. Bana yaptıklarına aldırmıyorum. Öyle olacağı belliydi. Ben onlar için ne ifade ediyordum ki? Ama Kristina onların prensesi, rüyalarının doruk noktasıydı. John ve Katherine, her şeyleriyle onda beden bulmuş gibiydiler."

"Aynı şeylerin, John'la senin aranda mevcut olduğunu sanıyordum."

"Sana öyle mi söyledi?' Nathan suratını buruşturdu. "Ne demezsin."

"Nathan, ne olursa olsun, ikinizin arasında geçen şeyin bütün aileyi darmadağın ettiğini inkâr edemezsin."

Adam omuzlarını silkti. "Onlar zayıf bir aileydiler." Bir an sessiz kaldı. Yemeği de bırakmıştı. "Ben çok küçükken, belki bir yaşımda falan, annem hastalandı ve öldü. Teyzem beni almak istiyordu ama babam buna asla razı olmadı. O zamanlar bir sürü kadınla yaşıyordu. Bir gün teyzem gelip beni okuldan aldı. Colorado'da oturuyorduk ama teyzem beni arabaya atıp New Mexico'ya götürdü. Babam bizi bulana kadar, kısa bir süre Albuquerque de yaşadık. Onun, teyzeme ne yaptığını bilmiyorum. Sıcak bir yaz gecesiydi. Beni yanına aldı ve Teksas'a kadar otostop yaptık. Sonra, kamyonların mola verdiği bir yerde ona bir şey oldu. Bir kavgaya falan karışmış olmalı çünkü bir süre sonra onu arkadaki park yerinde, yerde yatar durumda buldum. Bütün gece yanında oturdum. Nihayet sabah oldu ama, babam hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Onun artık hiç kalkmayacağını anlayınca oturduğum yerden kalktım. Teyzemin yanına dönmek üzere yol boyunca yürümeye başladım." Bir an duraksadıktan sonra, "O yürüyüş, Sinclairler'in yanında bitti işte."

Spencer sesini çıkarmadan dinliyordu. Nathan sandviçini aldı.

"Onların isimlerini hatırlamıyorum. Kendi ismimi de hatırlamıyorum. Teyzemin nerede yaşadığını bilmiyorum. Daha önce

Colorada'da yaşadığımızdan bile emin değilim. Belki de Wyoming'ti orası. Her neyse, Sinclairler'in başına gelen, tabii ki üzücü bir olaydı ama hiç değilse ailelerinden ölen kalan olmamıştı. Tam tersine, ortada bir de bebek vardı. Başlarına çok daha kötü şeyler de gelebilirdi ama, onlar bunu hiç düşünmediler. Yazıklar olsun. Bundan sonra kaç tane torunları olacak acaba?"

Spencer nutku tutulmuş halde dinliyordu karşısındakini. Bir kimsenin, insanlıktan bu kadar yoksun olması mümkün olabilir miydi? Tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, "Onlar seni oğulları yerine koydular, bunu anlamıyor musun? Kendi oğullarıyla kızlarından olan bir torunun o insanlar için ne anlamı olabilirdi ki?" dedi.

Nathan omuzlarını silkerek sandviçini yemeye devam etti.

"Artık o kadarını bilmem."

"Sen bugüne kadar, yaptığın şeyin sonuçlarını görebildin mi hiç?" diye sordu öfkeyle. "Sadece ikinizi kapsayan bir çekim alanında yaşamıyordunuz siz. Bu dünya, ahlak değerlerinin olmadığı bir kara delik değildir. Onca acı verdiğin insanlar hiç mi aklına gelmiyor?"

"Güçlü insanlar değillerdi onlar. Acı çekmelerini ben istemedim."

"Aptalca davranmasaydın eğer, yirmi bir yaşına geldiğin zaman milyonlar değerinde bir özel hesabın sahibi olabilirdin."

"Ben aptalca davranmadım," dedi Nathan. Sesinde bir başkaldırı hissediliyordu. "Onların böyle gereğinden fazla tepki göstereceklerini nasıl bilebilirdim?"

"Tabii ki bilebilirdin. Öylesi bir davranışın, insanların kalbini ne kadar kıracağını kestirmek çok mu zordu yani? Nasıl acı çekeceklerini, ne büyük bir düş kırıklığına uğrayacaklarını önceden bilmek, seni umursamaz bir hayvan olmaktan kurtarırdı."

"Bunu bile bile aynı şeyi yapmak da beni bir hayvan olmaktan kurtarır mıydı?" diye sordu Nathan alaycı bir sesle.

"Hiç değilse biliyor olmak, bir başlangıç sayılabilirdi senin için."

Nathan gülümsemekle yetindi.

"Sana göre, bu dünyadaki hiçbir şeyin önemi yok, değil mi?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Spencer'ın içinden, önündeki masayı yumruklamak geliyordu. "Şunu sormama izin ver Nathan Sinclair, geceleri yalnız kaldığında, kendinden iğrendiğin oluyor mu?"

Ağzını sildikten sonra peçetesini masaya bırakan Nathan, "Buraya beni neyle suçlamaya geldiniz dedektif?" diye sordu ciddi bir ses tonuyla. "Çünkü eğer tutuklu falan değilsem, sizle işim bitti benim."

"Tutuklu değilsin," dedi Spencer yüzünü buruşturarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Nathan oturduğu yerden doğrularak, Spencer'ı alaycı bir hareketle selamladı.

Spencer kendisini kontrol etmeye çalışarak oturmaya devam etti. Herkesin içinde öfkesine yenik düşmek istemiyordu. Şimdi kendimi kaybederek bir kavgaya tutuşmanın bir anlamı yok. Bu insanlar, lokantanın ortasında çıkacak böyle bir kavgayı asla unutmazlar. Böyle düşünmek, içindeki öfkeyi biraz olsun yatıştırdı ama, "Kendini kollasan iyi edersin, Nathan Sinclair," demekten de geri durmadı.

Nathan, tehditkâr bir tavırla Spencer'a doğru eğilerek fısıldadı, "Hayır dedektif. Asıl sen kendini kollasan iyi edersin."

"Bütün bir aileyi yok ettin. Conni Tobias'ın yaşamını mahvettin. O kız, ömrünün beş yılını hapiste geçiriyor. Hiç umurunda değil mi bütün bunlar?"

Spencer, Nathan'ın yüzünü gördü. Bütün bunların, onun hiç umurunda olmadığını gördü.

Nathan pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkartarak, masanın üzerine bir elli dolarlık fırlattı. Sonra da, "Bu güzel öğle yemeği için teşekkür ederim," dedi sırıtarak.

Spencer içinden küfrederek yemeğin parasını ödedi ve masanın üstündeki elli doları, garson kıza bahşiş olarak bıraktı.

Spencer eve dönmedi. Dönemedi. Öğleden sonra vakit hâ-

lâ erkendi. Kendi kendine Nerede yanlış yapıyorum? Hangi ayrıntıyı atlıyorum, diye mırıldanarak, Greenwich sokaklarında amaçsızca sürdü arabasını.

Bir süre sonra, yöredeki nüfus dairesine giderek Nathan Sinclair'le Elizabeth Barrett'in evlilik kayıtlarını çıkarttırdı. Böylelikle, kadının soyadının Barrett olduğunu da öğrenmiş bulunuyordu. Nathan'la Elizabeth iki yıl önce, 12 Haziran 1995'te evlenmişlerdi. Demek, Elizabeth haziran geliniydi. Sonra, Spencer, kadının ölüm kaydına baktı. Kadının ölüm tarihi, 13 Nisan 1996'ydı. Kayıtlarda daha fazla bir ayrıntı yoktu. Oradan ayrılan Spencer, şehir kütüphanesine gitti. Greenwich Time'ın eski nüshalarından birinde Elizabeth Barrett Maplethorpe'un ölümüyle ilgili kısa bir haber ilişti gözüne.

Şehir dışındaki açık bir yolda, güpegündüz, içkili olmayan Elizabeth Maplethorpe, saatte yetmiş kilometre hızla gitmekteyken arabasının kontrolünü kaybederek yoldan çıkmıştı. Yanında bulunan kişi kazadan kurtulmuştu. Sürücünün kendisi ise, kaza ânında emniyet kemeri takmadığı için başını ön cama çarpmış ve ağır yaralanarak ölmüştü. Elizabeth'in, emniyet kemerlerini takmadan asla yola çıkmadığını söyleyen ailesi, kazaya inanmakta güçlük çekmişlerdi. Yıllar önce geçirdiği bir kaza yüzünden, Elizabeth bir arabaya biner binmez önce kemerini takardı. Albert Maplethorpe da aslında karısının emniyet kemeri kullanma konusundaki hassasiyetini onaylıyor ancak, son zamanlarda bu alışkanlığının giderek azalmaya başlamış olduğunu beyan ediyordu. Kazanın meydana geldiği gün de, kemerini bağlamayı ihmal etmişti ne yazık ki. Bay Maplethorpe kazayı burnunda meydana gelen bir kesik ve hayatta kalmasını sağlayan emniyet kemerinin oluşturduğu eziklerle atlatmıştı. Haberde, New Hapmshire'lı olmalarının dışında, kızın ailesiyle ilgili bir bilgi yoktu. Elizabeth'in çocuğu yoktu ve geride kalan en yakın akrabası Bay Maplethorpe'du. Habere, kadının bir resmi eklenmemişti.

Spencer kütüphanede oturarak uzun uzun düşündü. Aradığı şeyin hemen orada, o satırların, o sözcüklerin arasında olduğu-

nu biliyor ama bunun ne olduğunu, nerede gizli olduğunu bulup çıkartamıyordu. Elizabeth geride bir vasiyetname bırakmadığı için bütün mal varlığı kocasına kalıyordu. Genç kadının, o emniyet kemerini çözmeye değecek nesi olabilirdi acaba?

Elizabeth güzel bir havada, yanında emniyet kemeri bağlı bir şekilde oturan kocasıyla beraber, bir pazar gezmesine çıkmıştı. Spencer, aslında onun da, kaza anından hemen öncesine kadar kemerle bağlı olduğuna emindi. Kemeri çözen, kocasıydı. Parmağının basit bir hareketiyle kemeri açıvermişti kuşkusuz. Sonra da, arabanın kontrolden çıkmasını sağlamak onun için çocuk oyuncağıydı. Kaza olduğunda, bir otoyolda falan değildiler. Yetmiş kilometre yerine yüz kırkla gidiyor olsalardı, kazayı açıklamak daha kolay olabilirdi ama böyle bir durum da yoktu ortada. Güzel ve açık bir havada, tenha bir yolda keyifle gezmekteydiler. Sonra bir bakıyorsunuz; kadın ölüvermiş, adamsa kurtulmuştu. Sigorta şirketi emniyet kemerinin arızalı olmadığını belirledikten sonra soruşturmaya son verilmişti. Ambulans geldiğinde Nathan da karısıyla birlikte arabanın içindeydi. Bir süre sonra ise eve gidip kadının parasına konmuş bulunuyordu.

Spencer, Elizabeth Barrett'in zengin olup olmadığını bilmiyordu ama, Nathan Sinclair'in beş parası olmadığından emindi. Sorun da buydu zaten. Nathan bütün yaşamı boyunca, kendisini seven kadınların sırtından geçinmişti.

Elizabeth Barrett ismi Spencer'a yabancı gelmiyordu. Gazetedeki haberden, kızın New Hampshire'lı olduğunu öğrenmişti. New Hampshire'ın neresindendi acaba?

Kütüphaneden ayrılarak, New Hampshire'a gitmek üzere kuzeye doğru yola koyuldu. Elizabeth Barrett hakkında daha fazla bilgi edinmeden eve dönmeye niyeti yoktu.

Spencer radyoyu açmış, bildiği şarkılar çaldıkça, söyleyenle birlikte mırıldanmaya koyulmuştu. Bruce Springsteen'le birlikte *'Dancing in the Dark*'ı, Nirvana'yla birlikte *'Come as you Are*'yi ve Elton John'la birlikte de *'Benny and the Jets*'i mırıldandı.

Massachusetts'de, Brattleboro'nun atmış beş kilometre kadar güneyinde Kim Carnes'in *'Bette Davis Eyes'* isimli şarkısına dalmıştı. *Onda Bette Davis'in gözleri var..... Onda Bette Davis'in gözleri var.....*

Birden, kafasının içinde bir şimşek çaktı. Az kalsın arabayı yolun kenarındaki bariyerlere çarpıyordu. Elli dakika sonra, yüz elli kilometre uzaktaki Lebanon kasabasına varmıştı bile. Otoyoldan ayrıldığında henüz akşam olmamıştı. Gitmesi gereken birkaç kilometre daha yol vardı ve Spencer bu mesafeyi bütün trafik kurallarını çiğneyerek geçti. Dur işaretlerine boş verip, kırmızı ışıkları yok sayıyordu. Kısa bir süre sonra ana yoldan ayrılarak Wheeler yönüne döndü.

Doğruca Kızıl Yapraklar Evi'ne gidiyordu.

İşte ev oradaydı. Güneşli, sakin bir sokakta, içinde insanların oturduğu diğer evlerin arasında, bir zamanlar Kızıl Yapraklar Evi olan bina, terk edilmiş vaziyette duruyordu. Camsız pencerelerine paslı çivilerle tahtalar çakılmıştı. Giriş kapısı grafiti ile kaplıydı. Bahçe içindeki asfalt yol yer yer delinmiş, beton çatlakların arasından otlar bitmişti.

Spencer başını ellerinin arasına alarak uzun süre arabasının içinde oturdu. Sonra kontağı kapatarak yavaşça arabadan indi ve sokağı geçip eve doğru yürüdü. Görmesi gereken her şeyi görmüştü. Bir zamanlar evin önündeki direkte asılı duran tabela yere düşmüş, basamakların hemen önündeki otların arasında yatıyordu. Spencer onu yerden aldı. KIZIL YAPRAKLAR EVİ, KURULUŞ TARİHİ 1973. SAHİBİ, ELIZABETH "BETTY" BARRETT.

Bir saat boyunca Spencer evin önünde hareketsiz oturdu. Artık her şeyi anlamıştı. Yerinden doğrularak oradan ayrıldı.

Lebanon'u geride bırakıp, 10 numaralı otoyolu takip ederek Hanover'e doğru yola çıktı. Eski arkadaşı Will'i ziyaret edecek, sonra da Ken Gallagher'i görmeye gidecekti. Birlikte bir şeyler içerek, onlara son bulduğu şeyi anlatmak istiyordu.

Will şaşkınlıkla başını iki yana sallayacak, Gallagher ise nazikçe onu dinlemeyi sürdürecekti. Sonra seslerini alçaltıp,

Spencer'ı işaret ederek aralarında konuşacaklardı. Spencer'ın kafayı üşütmüş olduğunu düşüneceklerdi büyük bir olasılıkla ve doğrusu hiç de haksız sayılmayacaklardı.

Hanover'e gelmeden önce dönerek, güneydoğuya, Concord'a doğru değiştirdi yönünü. Bölge savcısının bürosuna gidiyordu. Yarım saat ve elli kilometre sonra gene fikir değiştirdi. Bir kişinin itiraf ettiği bir suç yüzünden, bir başka insanı nasıl yargılardınız?

Hem Spencer'ın elinde kanıt olarak ortaya koyabileceği ne vardı ki?

Hiçbir şey.

Gerçekten başka hiçbir şey.

Bu gerçek, bölge savcısının ne işine yarayacaktı? Gerçek nedir, diyecekti Dave Peterson. Terk edilmiş bir ev ve eski bir tabelaya bakarak bir adamı tutuklamamı mı istiyorsun? Hangi nedenle? Hamile kalan genç kızlara artık şefkat göstermediği için mi?

Ama, ama, diye kekelemek zorunda kalacaktı Spencer. Onunla evlendi işte, anlamıyor musunuz? Her şeyi gördü. Her şeyi istedi.

Anlıyorum, diye yanıtlayacaktı onu Peterson. Peki, bir kanıt var mı elinde? Ya, demek duyguların bu yönde. Madem ki sen öyle hissediyorsun, o zaman biz de onu ömür boyu hapse atarız.

Spencer öfkeyle bağırarak direksiyonu yumrukladı.

Aralarında böyle bir görüşme geçseydi, Peterson hiç de haksız sayılmazdı. Spencer'a güzel bir içki ısmarlayıp, o adi herife suçunu itiraf ettirmesini söyler ve onu oradan gönderirdi.

Spencer yolunu bir kez daha değiştirerek Brattleboro alışveriş merkezine gitti. Bir süre için kalabalığın içine karışmak iyi gelecekti. Önce kendisine, dizlerine kadar gelen bir çift lastik çizme, sonra da üç değişik mağazadan, üç takım siyah eşofman aldı. Bir başka dükkâna girerek siyah bir seyahat çantası ve gene başka bir yerden de yetmiş dolara bir çift siyah eldiven aldı. Eldivenlerin içi su geçirmez bir astarla kaplıydı. Aldı-

ğı her şey için nakit para ödedi.

Sonra arabasına atlayarak şehrin dışına çıktı. Bir benzin istasyonunun tuvaletine girerek önce çelik yeleğini sonra da iki takım eşofmanı üst üste giydi sırtına. Ayaklarına siyah çizmeleri geçirdi. Erken saatlerde üzerine monte ettiği teybi hâlâ çıkartmamıştı. Teybi şimdi çıkartarak içindeki bandı aldı ve lavaboda yaktıktan sonra tuvalete atıp rezervuarı çekti.

Arabaya döndüğü zaman teybi, mikrofonu ve kabloları torpido gözüne kaldırdı.

Spencer eldivenleri eline geçirdikten sonra arabanın bagajını açtı. İki üç hafta önce yapılan bir uyuşturucu aramasında ele geçirdikleri birkaç kalitesiz tabanca hâlâ arabanın bagajında duruyordu. Seçtiği silah çok ucuz bir şeydi. Spencer, çalışır durumda olduğunu umduğu silahı aldı ve plastik bir torbanın içine koyarak ön koltuğun altına yerleştirdi. Son olarak da kendi resmi tabancası olan Magnum .357'yi kuşanarak, Nathan'ı görmek üzere bir kez daha Greenwich yolunu tuttu.

Spencer onunla bir defa daha konuşmaya kararlıydı ve bu kez üzerinde teyp falan olmayacağı gibi yemek yemek gibi bir mazerete de ihtiyacı yoktu.

Spencer, Greenwich'e vardığında saat gece on bir olmuştu. Arabasını Old Greenwich North metro istasyonunun park yerine bıraktıktan sonra, Nathan'ın evine kadar olan dört kilometrelik mesafeyi yürüdü. Çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. O büyük ve eski evde tek başına yaşayan Nathan'ın çok iyi silahlanmış olduğunu tahmin ediyordu. Hangi hayaletlerin ziyaretini beklemekte olduğunu kim bilebilirdi ki? Evin ön cephesi karanlıktı. İçerde kimse yokmuş gibi duruyordu. Spencer onun evde olduğunu tahmin ediyordu çünkü gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Nathan'ın eviyle komşu evlerden birinin arasından kumsala inen, ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir patika vardı. Nathan ona çevreyi gösterirken fark etmişti bu yolu Spencer.

Dedektif, şimdi bu yolu takip ederek Nathan'ın evinin arkasına dolandı. Evin arka cephesi Long Island boğazına bakıyor-

du. Buradaki pencereler de karanlıktı ama, sol taraftaki iki küçük camdan, içerdeki televizyondan geldiği belli olan cılız ve mavimsi bir ışık geliyordu. Bu pencereler, uzanıp içeri bakılamayacak kadar yüksekti. Spencer arka kapıya giden merdivenleri çıkıp, kapı kolunu denedi.

Kapı kilitli değildi.

Spencer kapıyı açıp içeri süzüldü. Televizyonun sesi oldukça yüksek geliyordu. Mutfağı geçerek, oturma odasına açılan kapının yanında durdu. Nathan, pencerelerin altındaki kanepeye uzanmış televizyon seyrediyordu.

Nathan onu gördü fakat yerinden kalkmadı. "Vay vay," dedi sonunda. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Spencer konuşamayacak kadar gergindi.

"Arka kapıyı kilitlemem gerekirdi."

"Doğru ya, kilitlemen gerekirdi," diye yanıtladı onu Spencer.

Nathan uzandığı yerden yavaşça doğrularak oturdu. "Bu ikinci ziyareti neye borçluyum, Spencer Patrick O'Malley?"

"Kızıl Yapraklar'a gittim."

"Aferin sana. Bana bunu söylemeye mi geldin?" Nathan abajuru açmak üzere uzandı ama Spencer onu durdu. "Kıpırdama, Nathan. Sakın kıpırdama." Spencer ayaklarını iki yana açmış, Magnum'u elinde tutuyordu.

Nathan onun bu sözlerine burun kıvırdı ama, yerinden de kıpırdamadı. "Beni götürmeye mi geldin dedektif? Tutukluyor musun?"

"Hayır, Nathan Sinclair. Seni tutuklamıyorum."

Nathan karşısındakini küçümseyen bir gülüşle güldü. "Tabii tutuklamıyorsun, dedektif. Beni hiçbir şeyle suçlayamayacağının farkındasın."

Spencer başını salladı, "Evet farkındayım."

"Benden gözyaşları arasında bir itiraf bekliyorsan çok yanılıyorsun."

"Hiç böyle bir beklentim yok, Nathan. Seni gayet iyi tanıyorum."

"Aslında beni hiç tanımıyorsun, Spencer," dedi Nathan.

"Bilmek istediğim bir şey var. Şu lüks içindeki yaşantına bakıyorum da, yaptıkların bütün bunlara değdi mi, merak ediyorum?"

"Eğer beni dediğin kadar iyi tanıyorsan, bu soruya kendin cevap verebilirsin."

Spencer silahını indirerek, "Doğruyu söyle bana," dedi. "Onu para için öldürmedin, değil mi? Onu çok sevdiğini söyle bana. Bunu açıkça görebiliyordum ben. Artık seni sevmemesinden, başka birini sevmesinden korkuyordun. Dartmouth'dan sonra Jim Shaw'la evleneceğinden ve bir daha asla bir araya gelemeyeceğinizden korkuyordun. Bana onu, tutkunun doğurduğu bir çılgınlık ânında öldürdüğünü söyle. Para için öldürdüğünü söyleme sakın. Bunu asla söyleme. O düşünceye katlanamam. Hayatını o yüzden kaybettiğini düşünecek olursam, aklımı kaçırırım. Bana onu sevdiğini söyle; nefret ettiğini söyle; duygularının çok yoğun olduğunu söyle. Onu çok sevdiğini söyle!" Spencer'ın sesi heyecandan titriyordu.

Nathan onu yanıtlamadı.

"Kendimi kandırıyorum, değil mi?" dedi Spencer soğuk bir sesle. "Büyükannesinin, bütün parasını Kristina'ya bıraktığını biliyordun ve onu bu yüzden öldürdün. Onun da bir vasiyetname bırakarak, mirasçısı olarak seni göstermiş olmasını umuyordun. Öyle bir şey yapmış olsaydı eğer, her şey ne kadar da hoş olurdu, değil mi?' dedi Spencer sıktığı dişlerinin arasından. Gözlerine ter doluyordu. "Ya da bir vasiyetname bırakmadan ölmüş olsaydı, onun dokuz milyon dolarına konmak için Albert Maplethorpe olmaktan vaz geçip ortaya çıkıverirdin."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," diye yanıtladı onu Nathan.

"Benim merak ettiğim şey, Betty Barrett'in sana âşık olacağını nereden bildiğin? Ayrıca, Kızıl Yapraklar onun bütün hayatıydı. Orayı kapatmaya nasıl ikna edebildin onu?"

"Bana âşık olacağını nereden bilebilirdim ki?' diye Spencer'ı taklit etti Nathan. "İkimiz de Kristina için yas tutuyorduk. Doğal olarak birbirimize yaklaştık. Conni, Jim ve ben Kristina'nın

parasını Kızıl Yapraklar'a bağışladığımız için bize şükran duyuyordu." Nathan duraksadı. Hâlâ kanepede oturmaktaydı. "İkinci soruna gelince; hayır, Elizabeth o evi işletmeyi senin sandığın kadar çok istemiyordu. Beş dakika içinde fikrini değiştiriverdi. Hep denize yakın bir yerde yaşamak istemişti."

Spencer, Nathan'ın çevresindeki karanlığın kendisini de sarmaya başladığını hissediyordu. Magnum'u kılıfına soktu. Diğer eli, arkasında sakladığı ucuz silahın kabzasındaydı. Spencer, Kristina'nın hayatının para yüzünden son bulmuş olduğu fikrine dayanamıyordu. Üstelik son bulan şey sadece hayatı da değildi.

Nathan'ın susmuş olduğunu fark ederek, "Sen yaşamaya bile layık değilsin," dedi Spencer. "Kendi yaşamını bile umursamayan biri, Kristina'nın yaşamını neden umursasın ki? Aslında, Kristina'yı Conni öldürmüş olsa çok daha iyi olurdu. Hiç değilse onun ateşli bir karakteri vardı. İnandığı şeyler vardı. Senin yüzünden çılgına dönmüştü; yalanların yüzünden, sadakatsizliğin yüzünden, Kristina yüzünden... O kız, kıskançlık yüzünden ölse çok daha iyi olurdu. Para için ölmüş olması çok yazık."

"Kim için daha iyi olurdu?" diye sordu Nathan. "Ve bu, kimin umurunda olurdu? Onun için bir şey fark etmeyeceği kesin. O ölmüş olduğuna göre dedektif, kim için daha iyi olurdu?"

Nathan'ın sözlerini başını iki yana sallayarak dinleyen Spencer, "İstediğin bu muydu? Deniz kenarında, çiçek bahçeleriyle çevrili ruhsuz bir evde tek başına yaşamak mıydı istediğin?"

"İtiraf et dedektif," diye yanıtladı Nathan neşeli bir ses tonuyla. "Durumum aslında hiç de fena sayılmaz."

Spencer karanlık tarafından yutulmakta olduğunu hissetti.

"O, senin kendi kendini yok etmeni hazırladı," diye fısıldadı Spencer. "Bunu görebiliyorum. Seni uyarıyordu. Ben haklıydım. Seni, haris olmamak konusunda uyarıyordu. Az şeye sahip olmadığını anlatmak istiyordu sana ama, üç milyon dolar senin için asla yeterli değildi, öyle değil mi?"

Nathan bir şey demedi.

"Neden her şeyini sana bırakmadı, Nathan? Onun gerçek aşkı sendin, neden sana bırakmadı?"

Nathan omuzlarını silkti, "Artık bunun hiçbir önemi kalmadı, öyle değil mi dedektif?"

"Mirasını sana bırakmadı çünkü gerçeği görmeni, pişman olmanı, değişmeni, insan olmanı istiyordu."

"O zaten benim insan olduğumu düşünüyordu, dedektif. Bana âşık olduğunu unuttun mu?"

Spencer nefes almakta zorluk çekiyor; kalbi kâh duruyor, kâh büyük bir gürültüyle çarpıyordu.

"Öyleyse neden sana paradan hiç söz etmedi? Çünkü senden korkuyordu. Onu parası için öldürmenden korkuyordu. Sana güvenmiyordu ve bu konuda son derece haklıydı."

Nathan yüzünü buruşturdu. "O benden hiç korkmuyordu ama artık bunun da bir önemi yok, ne dersin?"

Spencer, elinde tuttuğu silahla havada bir daire çizerek çevresini işaret etti. "O hâlâ burada. Yoksa bunu göremiyor musun? Onun ölümü sana bu evi aldı. Ondan asla kurtulamayacaksın. Sen hapiste olmadığını sanıyorsun ama, şu etrafına bak bir kere."

Oda, sadece televizyondan yayılan ışıkla aydınlanıyordu ama Spencer, kanepenin yanında duran sehpayı rahatça görebiliyordu. Sehpanın üstünde, abajurun yanında, yarı otomatik bir tabanca duruyordu. Spencer, Nathan'ın, televizyonun sesi yüzünden onun girişini duymadığını düşünerek sevindi. Aksi halde, şimdi dışarıdaki çiçek bahçesine gömülüyor olabilirdi.

Spencer elindeki silahı indirerek, "Eski filozoflar, seni seven bir insanı öldürmüş olmak hakkında ne diyorlar? Sen, sevgi yerine ölümü seçtin. Oysa ki, sevgiye sahip olmak için her şeyini feda etmen gerekirdi; Kristina'nın sevgisine sahip olmak için. Onun sevgisi, senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu? Edinburgh'da biriktirdiği küçük kitapçıkların bir anlamı yok mu? Birlikte gittiğiniz barlardan toplanmış, üzerlerinde gülümseyen yüzler çizili, oraya ne zaman gittiğinizin tarihi not edil-

miş kâğıt peçetelerin bir değeri olmalıydı. Bütün bunlar, çocukken birlikte uçurtma uçurduğunuz sahillere bakan bu yerden çok daha kıymetli olmalıydı senin için."

Nathan gözleri parlayarak hızla yerinden doğruldu. "Aslına bakacak olursan, dedektif, sen buraya izinsiz girmiş bulunuyorsun ve ben, seni artık burada istemiyorum. Hemen çıkıp gitmezsen polis çağıracağım."

"Buna hiç gerek yok," dedi Spencer. "Ben buradayım ya."

Nathan, telefon ve tabancanın bulunduğu sehpaya doğru bir adım attı.

Spencer'ın ensesindeki saçlar diken diken oldu. "Sakın kıpırdama."

"Kıpırdarsam ne olur? Senin bu oyunlarından usandım artık." Nathan sehpaya doğru bir adım daha attı.

"Nathan, seni uyarıyorum. Kıpırdama." Spencer kendi silahını iki eliyle kavradı ve bacaklarını hafifçe iki yana açarak ateş etme pozisyonu aldı. Nathan, sehpanın üstündeki tabancadan sadece iki adım kadar uzakta bulunuyordu. Hızlı bir hamle yapsa, tabancaya ulaşabilirdi.

"Spencer Patrick O'Malley, sen ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Nathan. Sesinde öylesine bir nefret ve kötülük seziliyordu ki, Spencer titremeye başladığını hissetti. "Ben, işini kaybetmene değer miyim?"

"Nathan, sana daha önce de söyledim. Sen, insanın bir gecelik uykusunu kaybetmeye bile değmezsin."

Tam o anda Nathan, elini uzatarak tabancaya doğru atıldı. Spencer, adamın kalçasına yakın bir yere nişan alarak ateş etti. Kurşunu yiyen Nathan yere düştü. Bu arada, sehpanın üzerinde duran tabancanın da fırlayıp yere düşmesine neden olmuştu. Düştüğü yerde telaşla dönüp halının üzerindeki tabancayı aramaya başladı ama karanlıkta onu göremiyordu. Sonra bakışlarını bacağına çevirdi ve telaşla ellerini yarasının üzerine bastırdı.

Spencer karanlıkta atış yapmak üzere eğitilmişti.

"Ne yaptın sen be?" dedi Nathan soluk soluğa. "Ne yaptın sen?"

Loş ışığa rağmen, Spencer, Nathan'ın ellerinin arasından ha-

lının üstüne akan kanı görebiliyordu. Kurşun, büyük atardamarlardan birine isabet etmişti.

Nathan Sinclair, kan kaybından ölüyordu. Dört dakikalık bir ömrü kalmıştı. Odaya yayılan mavimsi ışıkta Spencer, Kristina'nın bunun gibi bir dört dakikası olup olmadığını merak etti.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı Nathan bir kez daha. Az önceki öfkesinden eser kalmamıştı. Yere uzanmış bacağını tutuyordu. Akan kan, bir mezbahadaki kadar kaygan ve koyu renkliydi; ama kırmızı değildi. Bulundukları yer, televizyonun ışığıyla renksiz, siyah-beyaz bir dünyaya dönmüştü. Nathan'ın kanı, siyah akıyordu.

Spencer, silahını indirdi. Artık ona ihtiyacı olmayacağını biliyordu. Yerde yatan adama yaklaşarak yanına çömeldi. "Buraya seni tutuklamaya gelmedim. Amacım, seni itiraf ettirmek de değildi. Bu giysilerin altında çelik yeleğim var. Beni öldürmeye çalışacağını biliyordum. Haklıymışım, değil mi?"

Nathan'ın gözleri parlaklığını yitirmeye başlamıştı.

"Beni hâlâ duyabiliyor musun, Nathan? Ölmekte olduğunu biliyorsun değil mi? Kristina Sinclair, senin arkandan yas tutacak tek kişi olurdu. Ama o öldü. Şimdi sen de öleceksin ve arkandan bir Tanrı'nın kulu bile seni özlemeyecek. Bundan aylar sonra cesedin tesadüfen bulunduğunda, kimse senin cenazene sahip çıkmayacak. Kimse senin nerede olduğunu merak etmeden, adını bile anmadan, burada, kendi kanının içinde yatacaksın. Baban ölürken, belki yattığı yerden kalkar diye onun başında sabaha kadar bekleyen küçük bir çocuk vardı. Senin yanında böyle biri olmayacak."

Spencer ağlamaya başladı.

Kesik kesik konuşarak, "Ve seni bulduklarında," diye devam etti sözlerine. "Cesedin buradan götürüldükten sonra, kimsesizler mezarlığına gömülene kadar bir hastane köşesinde yatacaksın. Belki de cesedini yakıp, küllerini fırında bırakacaklar. Arkandan kimse ağlamayacak çünkü sen bu dünyaya sadece acı ve ölüm getirdin. Giderken de arkanda sadece kötülük bırakıyorsun. Aslında, her şeyi bilerek ve isteyerek yaptın.

Bildiğin tek gerçek oydu. İki dakikaya kadar ölecek ve Kristina'yı bir daha asla göremeyeceksin."

Nathan, hiçbir şey söylemeden yatıyordu. Sonra fısıltılı bir sesle, "Söylediklerin pek de doğru sayılmaz, dedektif," dedi. "Sen, benim için ağlıyorsun."

Spencer neredeyse arka üstü düşecekti. "Senin için değil, aşağılık herif. Senin için değil."

Saniyeler geçiyordu. Spencer, ölmekte olan adama doğru eğilerek fısıltıyla sordu, "Nasıl öldürdün onu? Gecenin bir vakti, çıplak, üşümüş ve korkmuş halde sana gelmesini nasıl sağladın?"

Nathan'ın, yarasını tutan elleri gevşedi. "Neden söz ettiğini anlamıyorum." Sesi çok zayıflamıştı. "O, karanlıktan korkardı ama benden korkmazdı. Nerede, ne zaman olsa gelirdi bana."

Spencer konuşacak durumda değildi. Odayı kesif bir kan kokusu kaplamıştı ve Spencer'ın midesi bulanmaya başlıyordu. "Nathan," dedi sonunda kendisini zorlayarak. "Ne sakladığını bana söylesene. Bu konuşmayı kaydediyor falan değilim. Sen de zaten... Neden korkuyorsun?"

Nathan, "Ölümden," diye cevap verdi. "Ölümden korkuyorum."

"Kristina da ölümden korkuyor muydu?"

"Evet," dedi Nathan kısık bir sesle. "Korkuyordu. Ölmek istemiyordu."

Spencer elinde olmadan inledi.

"Sen de şimdi onun için ölüyorsun; onun için, annesi için, büyükannesi için, babası için, Elizabeth Barrett için ve Constance Tobias için. Hem de benim için ölüyorsun. Tanrı sana özgür bir irade vermişti, bak sen onu nasıl kullandın. Kristina'yı karda yalnız bıraktın. Ölürken yanında bir rahip bile yoktu. Tanrı yardımcısı olsun."

Nathan onun sözünü kesti. "Tanrı benim yardımcım olsun," dedi hırıltılı bir sesle.

"Tanrı, şeytanın yardımcısı olur mu hiç?" dedi Spencer. "Hayır, olmaz. Benim annem neredeyse bir azize sayılır ve o der ki; şeytan, kendi kaderini kendi seçti ve seçiminin bedelini ge-

ne kendi cehennemiyle ödeyecek. Başımı kaldırdım ve beyaz bir atlı gördüm. Ata binmiş, ölüm geliyordu ve bütün cehennem onun arkasındaydı."

Nathan başını sallamaya çalıştı ama bunu başaramadı. "Başka bir şey daha var," dedi hıçkırığa benzer solukları arasında.

Spencer, İncil'den bir bölüm daha tekrarlayarak, "Kötülük yapanın ölümünden bir haz duymam," dedi ona.

Nathan, hırıltılı sesiyle konuşmaya devam etti. "Gözleri. Gözlerini aklımdan çıkartamıyorum. Gözlerimi her kapadığımda, onun gözlerine bakıyorum. Cehennemde de sonsuza dek bana mı bakacak gözleri? Tanrı bana acısın! İdrak ve ıstırabın siyah kuyuları haline gelmiş o gözleri bir daha asla görmek istemiyorum..."

Spencer'ın dizleri, bedenini zorlukla taşıyordu. Yerde yatan adama fısıldadı, "Tanrıya inan; o, seni kurtaracaktır."

Nathan bacağını tutmayı bırakıp, boylu boyunca yere uzandı; yaşam, bedenini terk ediyordu. Spencer istavroz çıkartarak bekledi.

Ancak duyulabilen bir sesle, "Ona yaptıklarım yüzünden, bunu hak ettim," dedi Nathan Sinclair.

Beş dakika sonra Spencer, mutfak kapısını arkasından kilitleyerek evden ayrıldı. Önüne çıkan ilk kavşağa kadar Sound Beach yolu boyunca yürüyüp, kavşaktan sola döndü. İki kilometre kadar daha yürüdükten sonra, arabasını bıraktığı tren istasyonuna vardı. Burada, üst üste giydiği siyah eşofmanları çıkarttı. Bir süre önce ateş etmiş olduğu silahı, siyah bir naylon torbaya koydu. Çakısını çıkartarak, Nathan'ın evine giderken giydiği kıyafetleri, eldivenleri ve çizmeleri parçaladı. Sonra bunların hepsini siyah seyahat çantasına koyarak, Long Island'a doğru yola koyuldu. Bronx'a geldiği zaman, otuz katlı bir iş merkezinin geniş otoparkına girerek, silahı koyduğu torbayı, büyük bir çöp konteynerinin içine attı. Başka bir otoparka giderek siyah çantayla içindekileri, bir çöp konteynerinin içinde yaktı. Sonra eve gidip, Kristina'nın ölümünden beri, üç buçuk yıldır hiç yapmadığı bir şey yaptı. Spencer sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti.

KAPANIŞ

Çocuklar, şatodaki bankta oturuyorlardı. Sarı çiçeklerle çevrili bu yere çok sık gelmezlerdi. Bu öğleden sonra gelip, denize bakan yerde oturmuşlardı. Bir süre sonra kızın ellerinin titremesi durdu. Sakinleşmeye çalışırcasına, eliyle saçını düzeltti ve blucininin kıvrımlarına dokundu. Düzenli olmak onu rahatlatır, her şeyin kontrol altında olduğunu hissettirirdi. Kontrolü elinde bulundurmak, önemliydi onun için.

"Neden yüzme bilmiyorsun sen?" diye sordu oğlana.

Oğlan omuzunu silkti. "Bilmiyorum işte."

"Şimdi öğren öyleyse."

"İlgimi çekmiyor."

"Ama yüzmek çok eğlencelidir."

"Benim hoşuma gitmiyor."

Kız, sesinde şakacı bir ifadeyle, "Yoksa sudan korkuyor musun?" diye sordu ama oğlan onun şakasına gülmedi. Kızın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Özür dilerim," dedi hemen. Oğlanın gözlerindeki ifadeyi sevmemişti. Bakışları soğuk, neredeyse nefret doluydu.

"O zaman, neden o duvarın üstünde yürüyorsun? Arkasında su var. Her an düşebilirsin."

Oğlan güldü. "Düşecek falan değilim."

"Düşmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü dengem yerinde. Hem ben çok çeviğimdir."

"Gene de düşebilirsin diyorum ben."

"Hayır, düşmeyeceğim. Ama sen olsan mutlaka düşerdin."

"Ben o duvarın üstünde yürümekten nefret ediyorum," diyerek onun sözlerini onayladı kız.

"Korkak! Korkak!"

"Korkak değilim. Sadece dikkatli davranıyorum."

"Öyleyyse dikkat et de düşme," dedi oğlan. Kız yüzünü buruşturdu. Onun, sözcüklerle böyle oynamasından hoşlanmıyordu.

"Düşecek olursam beni kim kurtaracak?" dedi huysuz bir tavırla.

"Ben kurtarırım."

"Sen mi kurtarırsın? Ama..."

"Bütün gücümle koşar yardım getiririm."

"Sen birini bulana kadar ben boğulup ölmüş olurum."

"Ben çok hızlı koşarım. İstersem yıldırım gibi giderim."

"Yüzme öğrenmelisin," diye ısrar etti kız.

"Neden bu kadar korkuyorsun ki? Bak, mesela ben düşecek olsam, beni kimse kurtaramaz."

"Seni ben kurtarırım," dedi kız hiç duraksamadan. "Hemen suya atlar ve seni kurtarırım."

Oğlan güldü. "O zaman ikimiz de ölürüz."

"Hayır ölmeyiz," dedi kız. Kırılmış olduğu sesinden belli oluyordu. "Prensesler de, prenslerini kurtarabilirler."

Oğlan başını iki yana salladı. "Aman ne iyi. Sonra da, sonsuza dek mutlu yaşardık herhalde."

"Evet, yaşardık," dedi kız içtenlikle.

Oğlan da ona, aynı içtenlikle, "Söz mü?" diye sordu.

"Evet, yemin ederim," dedi kız. Yeminini güçlendirmek için, eliyle göğsünün üstünde haç işareti yaptı.

"Öyle yapma sakın," dedi oğlan çabucak. "Sadece yemin etmen yeterli. O işareti yapman gerekmez." Kız, onun bir an titrediğini fark etti. Bazen onu hiç anlayamıyordu, hem de hiç.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin."

"Gerçek anne ve babanı tanıdın mı hiç?"

Oğlan duraksadı. "Hayır, tanımadım. Onları hiç hatırlamıyorum."

"Çok yazık," dedi kız. Gözlerini denize dikmişti. "Bu üzücü olmalı, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz. Hiç sahip olmadığı bir şeyi nasıl özleyebilir

ki insan?"

"Sanırım," dedi kız çekingen bir ifadeyle. "Şimdi onlara sahipsin artık."

"Evet.'

"Sen geldiğinden beri kendimi hiç yalnız hissetmiyorum," dedi Kristina.

"Biliyorum," diye yanıtladı onu oğlan.

"Sen gelmeden önce çok yalnızdım ama, artık ömür boyu bir kardeşim olduğunu hissediyorum."

"Hislerinde yanılmıyorsun," dedi oğlan. "Yaşadığın sürece, ben senin kardeşin olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi kız içtenlikle. "Annemle babamın da seni çok sevdiklerini biliyorum. Her zaman bir erkek çocukları olsun istemişlerdi zaten."

"Ben buna inanmıyorum."

Kız, yerdeki bir taşa tekme atarak az ilerdeki alçak duvara kadar fırlattı. "Ama doğru söylüyorum. Mutlaka bir oğulları olsun istiyorlardı. Beni de sevdiklerinden kuşkum yok ama, sen gelmeden önce bir kere ikisini konuşurken duydum. Babam diyordu ki, madem Tanrı sadece bir çocukları olsun istemişti, öyleyse keşke benim ikizim olan erkek çocuğun yaşamasına izin verseydi."

"Peki, annen ne dedi ona?"

"Annem, Tanrı onlara ne verdiyse ona seve seve razı olduğunu ancak, bir bebeğinin daha olmasının onu çok mutlu edeceğini söyledi."

"Annen gerçekten iyi bir kadın."

Kristina gülümsedi. "O artık senin de annen."

Oğlan da gülümsedi. "Sanırım öyle." Ancak pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Sanırım öyle."

"Beni seviyor musun?" diye sordu kız.

"Sevdiğimi biliyorsun," dedi oğlan. "Sen, sevdiğim tek kişisin."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Doğru söylüyorum."

"Ya annemle babamı?"

"Onlar da iyiler ama, her zaman meşguller, öyle değil mi? Annen hiç evde durmuyor mesela."

Kristina gülümsedi. "O çalışmadan duramaz."

"Biz birbirimizden hiç ayrılmamalıyız," dedi oğlan.

"Biliyorum."

Çocuk oturduğu yerden kalktı. "İyi günde, kötü günde; sağlıkta ve hastalıkta; zenginlikte ve fakirlikte; ölüm bizi ayırana dek."

Kız bir süre düşündü. "Bu, insanların evlenirken söyledikleri şey değil mi?"

"Öyle söylerler çünkü çok doğru bir şey bu," diye yanıtladı oğlan. "Ben de zaten, çok doğru olduğu için söylüyorum."

"Peki öyleyse," dedi kız. "Ölüm bizi ayırana dek." Sonra bir süre sessiz kaldı.

Sonunda, "Ama," dedi tedirgin bir sesle. "Ben ölmek istemiyorum."

"Kim ölmek ister ki? Biz ölecek falan değiliz. Ölmek için çok genciz."

"O zaman, deminki sözlerin o bölümünü atlasak olur, değil mi?"

Oğlan derin bir iç geçirdi. "Tamam tamam. O bölümü atlarız. Haydi gidelim. Geç oluyor."

İki çocuk, şato kalıntıları arasındaki gizli yerlerinden ayrılarak, tepeden aşağı koştular.

Parkta ikisinden başka kimse yoktu. Sadece, karayla denizi ayıran duvarın üzerinde dengesini bulmaya çalışan erkek çocukla, hemen arkasından gelmekte olan, kollarını iki yana açmış, bir yandan kendi ayaklarına bakarken diğer yandan önündeki çocuğu izleyen kız. Denizden esen tuzlu rüzgâr, hışırdayan yaprakların ve "Beni bekle... beni bekle," diye bağıran kızın sesini taşıyordu.

BİTTİ